

John Adams Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF N^o

★ ADAMS

2018

ALPHABETICALLY

OF THE

MEMBERS OF THE

AMERICAN ASSOCIATION

OF COLLEGE TEACHERS

AND FACULTY

OF THE

UNITED STATES

AND TERRITORIES

FOR THE YEAR

1900

AND

THE

MEMBERS OF THE

ASSOCIATION OF

AMERICAN

TEACHERS

AND

EDUCATORS

ΔΗΜΟΣΘΕΝΕΩΝ

ΛΟΓΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ.

DEMOSTHENIS

SELECTÆ ORATIONES.

Ad CODICES MSS. recensuit,

TEXTUM, SCHOLIASTEN, & VERSIONEM

plurimis in locis castigavit,

NOTIS insuper illustravit

Adams
201.8

RICARDUS MOUNTENEY,

Coll. Regal. apud CANTABRIGIENSES

haud ita pridem Socius,

PRÆFIGUNTUR

Observationes in Commentarios vulgò Ulpianos:

ET

Tabula Antiquæ Græciæ Demostheni accommodata.

EDITIO QUINTA, emendatior.

LONDINI,

Apud J. & F. RIVINGTON, L. HAWES H. CLARKE
& R. COLLINS, & S. CROWDER:

ETONÆ,

Apud Jos. POTE, MDCCLXXI.

5806

x^x ADAMS 018

Prænobili & Honoratissimo VIRO

ROBERTO WALPOLE

PERISCELIDIS EQUITI,

SCACCARI CANCELLARIO,

ÆRARI

CUM VIRIS SELECTIORIBUS PRÆFACTO,

REGI AB INTIMIS CONSILIIS, &c.

CUM Athenis in more esset, ut qui illuc Inquilini commigrarent, Patrum sibi ex Civibus adsciscerent; Illud erat Demostheni ante omnia expetendum, ut ipse jam Μέτοικος in Principis alicujus Viri fidem atque clientelam, qui sibi, in Peregrinâ, & Ornamento esset & Præsidio, se addiceret.

QUEM autem impensius cuperet Patronum summus Græciæ Orator, quàm summum Britannici Senatûs Oratorem? Quem Hisce Orationibus, pro Patriâ, pro Libertate habitis, tam facilè arrisurum speraret, quàm Illum Virum, qui indefensâ dudum Vigilantiâ, ac Fortitudine, sanctissima Liberi Populi Jura & tutatus est, & tutatur?

AD Te igitur, VIR ILLUSTRISIME, continuo advolat, neque Tibi à teneris ignotus Hospes, nec Tui fando Nominis ignarus; Favorem sibi tuum ac benevolentiam pollicitus, non modò ex singulari istâ Humanitate, quâ Te facilem ultrò præbes Universis, & quasi invitas adeuntes; sed ex mirâ etiam inter Vos, tum Ingenii, tum Morum Studiorumque, Similitudine.

QUIS enim non videt, in omnibus, quæ vel ad perfectum Oratorem requiruntur, vel Reipublicæ Administratorem Civibus suis carum reddunt, tam esse Utrosque cognatione quâdam conjunctos; quàm in aliis, quæ criminari quis forsan possit, alienos prorsus esse ac dissimiles? Ita tamen, ut si comparatio instituat, multa sint Alteri propria, quæ in Altero frustrâ quæras; uberiorque Nobis de Nostro, quàm de Suo Atheniensibus, gloriandi materia ministretur.

D E D I C A T I O.

v

SI enim vel Eloquentiæ spectetur laus: Quis nostro, vel Naturæ dotibus, vel Doctrinæ adjumentis instructior ad dicendum? Quis tot Solus ac Tanta, in omni Rerum Politicarum genere, sustinuit Negotia? Cui unquam tam felix Sententiarum ac Verborum Copia & Delectus? Cujus Oratio, vel ad Persuadendum aptior, vel ad Affectus commovendos efficacior, si quando, in Causis gravioribus, & majoris momenti, præstituto ad deliberandum die, *perfectum quid Ingenio, elaboratum Industria*, afferri oporteat? Sit ista sanè communis illi cum Attico Oratore, atque æqualis gloria: vel etiam, si placet, modò non longo intervallo, proxima sit, ac secunda. Quod si ex improvviso, pro re natâ, Oratione opus sit, quid tali in tempore Demosthenes? Ut id quod res est fateamur, obmutescit. Ut pote cui, nescio an verè, ab æmulis olim Rhetoribus sit objectum, prolata ab Illo omnia Oleum & Lampada redoluisse; ab arte potiùs ac meditatione, quàm à naturâ atque ingenio profecta. Verum enimvero Noster, Hic Regnat: quantumque alios aliàs, tantum, in hoc genere dicendi, seipsum excellere videtur; omnemque omnium, quanta quanta fuerit, expectationem superare. Quoties accepimus, Inimicos Ejus Paratos Meditatosque, quæ est Conditio laceßendi ultrò atque insectandi, ab Imperatissimo statim ita

exceptos, ut palàm constet, in certamine etsi iniquissimè comparato, *nec Diis nec Viribus æquis* congressos; & vanam sibi ac suis victoriam pollicitos, præmaturus ante pugnam Triumphos adornâsse? Quod Acumen, Dii boni! Quæ Celeritas Respondendi! Quæ Dexteritas in Petitionibus declinandis! in Criminibus diluendis! Quæ Vis in Spiculis Retorquendis cum Venustate quâdam peculiari, atque Urbanitate conjuncta!

JAM verò, si Utrosque Rempublicam capeffentes contemplemur: Quod Atheniensi Voluisse gloriofum est, Hic Perfecit. Hic Libertatem Patriæ, quam Ille moriens amissam conclamavit, consiliis suis ac laboribus suo etiam aliquando cum periculo, plus semel conservatam, posteris incolumem traditurus est: Libertatis ita custos, ut fidissimus idem sit & Regi Subditus; dissociabiles quas credideris res, (quæ tamen amicissimè conspirant) Prærogativam Principis Populique Jura & Privilegia, tam feliciter adtemperans, ut uno eodemque tempore & Civibus in deliciis sit, nec ultimum intereà favoris locum, apud Principem, non Rerum modò sed & Hominum Judicem, si quis alius, subtilissimum, promereatur. Difficilis fanè Provincia! quamque, vix alius reperiatur, obire qui possit; nedum Demosthenes potuisset, in Populâri Statu eductus,

eductus, Regioque etiam Nomini infensissimus.

QUID? quod Atheniensis, *Χρήματα*, quæ dixerunt, *Στρατιωτικὰ*, à majoribus defendendæ Patriæ destinata, ut ne aliò diverterentur, in His subinde Orationibus contendit? Rectè quidem ac sapienter: verùm cum nimîa fortasse Cautione & Timiditate: à quibus Noster tam longe abhorret, quàm à rebus omnibus, propter quas necesse sit timere. Cui non tantùm *Sapere*, sed *Fari* etiam *quæ sentiat*, ingenitum est: neque Suæ ullò tempore Salutis rationem habere, quoties Ipsius & Rex & Respublica Vocem atque Sententiam efflagitant. Qui in Pecuniariis Rationibus ad usus Reipublicæ excogitandis omnium Hominum versatissimus, summâ Fide & Industriâ, id curat unice, ut Singulæ quæque Redituum Publicorum Descriptiones, æque variæ ac multiplices, sanctissime observentur; & Proventus Omnium integri ad usus tantùm Publicos erogentur. Præclara certe hæc: Quanto autem id præclarius, singulari demum Providentiâ effecisse, ut nemo sit adeò Rei Arithmeticæ imperitus quin videat, atque, etiam si nolit, agnoscat, Britanniam, à multis retrò annis propter Causas honestissimas obæratam, tandem aliquando, post præfinitum temporis spatium, decrescente indies Ære alieno, à gravi admodum Ufurâ & Creditori-

bus relevari posse, ſuique & Æris & Juris evaſuram? Ita ut non ſolùm præſenti Seculo ſuccurratur, ſed ad ſeram uſque Poſteritatem curarum Ipius ac conſiliorum fructus pertineant. Hâc laude Noſter ſolidâ fruitur & intactâ; neque in tantæ ſocietatem gloriæ aut Demotheſenes, aut alius quiſquam, æmulum ſe offert aut participem.

DENIQUE ut Comparationis inſtitutæ finis ſit: Cives ſuos *ad arma ceſſantes ad arma* concitâſſe, Græciamque univerſam Mari Terrâque contra Macedona exacuiſſe, ſit forſan in Græco laudabile. At mehercule, non paulo glorioſius eſt in Noſtro, Procellam Patriæ imminentem diſpuliſſe, Bellumque continuò exarſurum reſtinxiſſe, quàm Illi, indefſis laboribus, inflammâſſe; Pacemque Patriæ ac Europæ deſideratiſſimam, FABIANA CUNCTATIONE, reſtituiſſe; idque, quod vel maximum eſt, nullo Civium Sanguine, imò Sumptibus etiam Nullis ſi ad bellicas unius tantum anni, ne dicam plurium, expenſas conferantur, id demùm inſtar juſtiſſimi eſt Triumpho.

HÆ TUÆ, VIR PRÆSTANTISSIME, tot tantæque Virtutes Demotheſeni haud medio-
crem Dominis Tui ac Patronici cupiditatem injecere. Editorem quod attinet, verbo dicere ſi liceat, privatae inſuper rationes me
impu-

DEDICATIO. ix

impulère, ut ad Te potissimum deferretur hoc quaecunque devinctissimæ Observantiæ Testimonium. Tu etenim celeberrima HENRICI Nostri Domicilia, ETONÆ inquam & CANTABRIGIÆ, non ornas modò, sed & tueris. Te, cum Fratre Tuo EXCELLENTISSIMO, totâque ferè post Te WALPOLIORUM Gente, sub faustis istis Penetralibus nutritum fuisse, adeò nullo unquam tempore poenituit, ut illorum & Commodis promovendis, & Existimationi sustinendæ augendæque, lubentissimè Te admisceas. Quâ Nos Lætitiâ, quâ & Superbiâ, Nomen Tuum, non modo inter Benefactorum, sed & inter Alumnorum nomina, recensemus! Qua Exultatione, Ingentis illius Famæ, quæ Tibi ex Meritis redundat, Partem aliquam ad Nos etiam pertinere gloriamur! Quotusquisque enim nostrum est, qui non, Tuæ erga Nos Nostraque Benevolentia tam claris significationibus confusus, Te sibi, quasi jure quodam suo, Vindicet, *Votis certè Ominibusque & Precibus* percipiat Patronum; cum videat non paucos Nostri olim Gregis, ex Otio atque Umbra, in Celebritatem Hominum, Publicæque vitæ munia, Tua maximè Commendatione ac Favore, evocatos? Id quod pleniùs & meliùs intellexisti, ex *Χαριστήριον* Tibi dudum, cum unanimi omnium consensu, à Nobis oblato. Mihi certe *Hoc erat in Votis*, ut privatis omnium

mea

x

DEDICATIO.

mea Vox Publice accedat: qua Ego præcipue
causa adductus, occasionem nec invitus arripui,
declarandi me cum summa Observantia, &
devotissimo animi Affectu,

VIR PRÆNOBILIS,

Dignitatis Tuæ

Cultorem Obsequentissimum

Humillimumque

RICARDUM MOUNTENEY.

LECTORI

S.

ΔEINOTHTA *illam celebrem Demosthenis cum omnes tam veteres quam recentiores uno ore deprædicarent, dolendum mihi sæpe sæpius videbatur, quod Adolescentes, qui in amorem certe hominis atque admirationem non rapi & accendi non potuerint, subsidiis tamen plurimis, quibus ad verborum, sententiarum, Luminum oratoriorum sensus assequendos opus omnes haberent, tenuiter admodum, ne dicam infeliciter, instructi essent. Egregiam quidem in emendando, edisserendo, illustrando Demosthene multis abhinc annis operam navârat*

HIERONYMUS WOLFIIUS. *Quotusquisque verò juvenum literatorum his diebus rarum adeo volumen Wolfianum, vel in Bibliopolarum forulis expositum offenderet, vel ingens adeo*

perlegere inventum sustineret? Huc accedat, quòd neque ipsa Editio Wolfiana omnibus numeris absoluta sit, neque suis etiam careat nævis multis atque magnis. Aliquod sanè huic ut malo remedium adhiberetur, alias alii Demosthenis Editiones exornârunt, breves herclè satis & succinctas, munditiis simplicibus, mole non formidandâ. At istæ profectò ad voluntates Tyronum magis quàm ad usus videntur compositæ, quippe quæ brevitate istâ suâ placerent magis quàm prodesse, dum interpretationum commentariorumque lucem omnem refugerent, quammaximè licet necessariam. Hæc cum ita se haberent, equidem aliam mihi in edendo Demosthene insistentiam esse viam judicavi, qua nimirum id efficerem rudioribus, ut dulci utile quoque felicius admisceretur. Eum itaque in finem, paucas tantùm orationes ex pluribus juventuti eruditæ sisto, ea præstantia, ea mole, ut & vi sua delectationem ardoremque summum lectoribus commovere possint, neque ullum intereà prolixitate laborem aut nauseam. Curavi insuper, uti Textus ipse unâ cum antiquo Scholiaste prodiret editis longè, uti spero, emendatior; monito interim semper lectore, ubicunque a Morelliana Editione, quam præcipuè expressi, vel levissimè discessum est. MStis usus sum,

uno olim Clarissimi Illius ISAACI VOSSII, nunc Leydensi, signato VOSS. & duobus Bibliothecæ Bodleianæ, uno GULIELMI LAUDI, altero BARROCCIANO: adjectis etiam aliquot lectionibus, ex iis quas tum codici suo Pithæus, tum editionis suæ margini ex novem MStis a Morellio collatis not. α. β. γ. &c. Benenatus adscripserat. Versionem secutus sum ferè Wolfianam, eo nomine cæteris jure præferendam, quòd, cum certè magis fida esset, licet minus elegans, imperitiorum usibus commodissime omnium inserviret. Postremo adhibui hinc inde eruditissimas TOURRELLI Annotationes, ex Gallicis Latinas; alias etiam ex Wolfio desumptas, additas insuper quæ utrisque addenda censui. Præeunte eodem Tourrello, vulgarem orationem ordinem accuratius ad rationes Chronologicas immutavi, rebus ipsis atque argumentis victus quàm evidentissimis. Hæc sunt ferme, de quibus a me in hac editione nostra præstitis monendum te esse duxi.

PRÆTER illa verò accessit ei Incrementum haud exiguum, Observationes Criticæ in Commentarios vulgò ULPIANEOS, quas mecum communicavit eruditus admodum Vir, mibi-
que

*que amicissimus, JOHANNES CHAPMAN,
nostri Collegii Socius. Cujus humanitati at-
que diligentiae alia etiam non pauca luben-
tissime accepta referri velim.*

*NIHIL jam restat nisi ut eam ex te bene-
volentiam mihi exorem, qua bonis, si quæ sunt,
amice faveas, errata benignus condones. Vale.*

ANNO MDCCXXXI.

OBSERVATIONES
IN
COMMENTARIOS
Vulgò *ULPIANEOS*.

ANNI jam elapsi sunt ducenti circiter & triginta, ex quo primùm in lucem prodire sub Aldi curis & auspiciis Commentarii in Demosthenis orationes octodecim Ulpiani nomen præferentes. Ex eo, alios atque alios Editores ac Patronos subinde nacti magnam sibi ad hodiernum usque diem apud Eruditos Famam & Auctoritatem obtinuerunt. Interea tamen, quamvis Ulpiano eorum pleraque tribuerunt, nonnulla interpolatoris manum referentia facile animadverterunt Critici; id utique ex voculis, ἄλλως, ἐπὶ τὸ αὐτὸ & similibus luce clarius constabat. His verò exultantibus, cætera pro genuino Rhetoris fœtu amplectebantur; aut si quædam quasi minùs pulchra respuerent, vix ullo tamen hoc aut ne vix quidem argumento fulti. Ita igitur Res erat, atque etiamnum est. Aliqua hinc inde per Enarratorem nostrum reprehendunt Casaubonus, Valesius, alii, obiter & desultorie; ad plenum verò & accuratius examen nemo hætenus eum, quod sciam, ne Clarissimus quidem Fabricius revocavit. Liceat itaque mihi paucula quædam, quæ Commentariis hisce paulò diligentius excussis observaveram, erudito Lectori expendenda subjicere.

§ I. PRIMO igitur disquirendum est, Enarrator iste Quis fuerit, Quæ illi Patria, Quod studium,

dium, Quibus indicibus externisque quæ vocantur Testimoniis Ulpiani Rhetoris nomen & Personam induit? Præfationis ipsius titulus ita concipitur apud Hieronymum Wolfium ex Codicibus MSS. Οὐλπιανῶ Ῥήτορος προλεγόμενα εἰς τὰς Δημοσθένους Ολυμπιακὰς καὶ Φιλιππικὰς λόγους. Antiochenum illum veterem, ut opinor, designat; illum scilicet haberi se voluit; celebrem enim quendam & satis notum illud Ῥήτορος innuit, quod Ulpiano nulli magis quam Antiocheno convenit. Atqui nondum liquet vel hunc vel alium quemvis Ulpianum commentarios unquam in Demosthenem scripsisse. Quatuor Ulpianos memorat Suidas. Ex his duorum opera recenset. De commentariis ne hilum quidem. En ejus verba: Οὐλπιανός, Εμεσηνός, Ῥοφισῆς. Περὶ πατρῆδος Εμέσης, Ἡλιαπόλειος, Βασποριαίων (vel Βασποριῶν, ut legendum maluit Kusterus) καὶ ἄλλων πλείων. Προγυμνάσματα. τέχνων Ῥητορικῆν. Deinde de nostro. Οὐλπιανός, Ἀνιοχῶς τῆς Συρίας, Σοφισῆς, παιδύσας πρότερον εἰς Εμεσαν, ἐν τοῖς κατὰ τὸν Εασιλία Κωνσταντίνου χρόνοις. Λόγους διαφορῆς. Μελέτας. Διαλέξεις καὶ ἄλλα τινά. Alios duos quidem nominat, scripta eorum nulla tradidit. Unde suspicari saltem licet, Suidam nullus istiusmodi ἐξηγήσεις aut vidisse aut inaudivisse, alioqui certè vix opus tam insigne præteriturum. Kusterus quidem ad hunc Suidæ locum hæc habet; *Hic etiam fuerit Ulpianus, cujus hodie adhuc in quasdam Orationes Demosthenis extant Commentarii*, de Antiocheno loquens. Ex conjecturâ verò magis quam rei cognitione Virum Eruditissimum ista dixisse crediderim. Wolfius contra se planè quis fuerit hic Ulpianus ignorare profitetur, cum apud veteres tum Suidam tum alios altum sit de Commentariis Ulpianeis silentium. Quare cum testes satis idoneos Enarrator

iste

iste pro se nullos proferat; ipsum jam introspectiamus, sicubi ad finem usque, Qualis ab incepto processerit, sibi constiterit, Sophistæque veteris partes cautè callidèque peregerit.

§ 2. CÆTERUM, cum hic sumus, aliqua priùs, ipsius methodi ratione ità quodammodo postulante, de Ulpiano Rhetore Antiocheno, præfationis vice, sunt præmittenda. Is patriâ fuit Antiochenus, professione sophista, Scholam Rhetoricam habuit primùm Emesæ, postea Antiochiæ, ἐν ταῖς μὲν Ἰ Βασιλείᾳ Κωνσταντινῶν χρόνοις, inquit Suidas, ambiguo fane sensu, cum dictu difficile sit utrùm hæc ad παιδιδάσκειν referantur, ἢ ad tempora quibus inclaruit: verùm ut ut hæc sint, haud satis accurate Suidas hæc descripsit. Videor enim mihi ex Euphrosino Sardinio collegisse, eum ante Constantini tempora etiam Antiochiæ publice Rhetoricam docuisse, multò magis Emesæ. Is in Vitâ Proæresii Sophistæ hæc habet: Νέον ἢ αὐτὸν ἐξ Ἀρμενίας ἀναστῆσαντα δαίμονα, καὶ πρὸς τὴν Ἀλιόχαιαν Μαγείαλου, εἰ γὰρ ἐπεθύμησεν οὕτως ἢ Ἀθλωῶν, ἢ τε ἐνδεῖα παρελύπει ἢ χρημάτων (γενηῶς γὰρ ἀναθεὶ καλῶς, τέτα ἠτύχει) καὶ πρὸς τὸν Οὐλπιανὸν κρατεῖται τῆς Ἀλιόχαιας ἔπειτα λόγοις ὡς αἰεὶ &c. Ita secundum Interpretem: *Fors Fortuna compulit illum in juvenili ætate Armeniâ excedere, atque Antiochiam transfudit, nam Athenas recta non appetiit quòd rei pecuniariæ, inopiâ [potius, copiâ] destitutus fuerit (câ in re infelix, honesto atque loco natus:.) Ubi ad Ulpianum rhetoricæ artis professione nobilem divertens, &c.* Iterum sub Vitæ ejusdem initium: Διέβη μὲν γὰρ ὁ ταῦτα Συρίαθεν ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀθήνας τελευτῶν εἰς εἰρήνην καὶ δίκαιον ἔτη. — ὁ ἢ Προαιρέσει ἀποδηλήσκει μὲν ἔπειτα τὸ ἐξ ἡμῶν ἔπειτα τοῖς ὀρθοδόξοις ἔτεσσιν, ὡς αὐτὸς ἔλεγεν. Interpres: *Is scriptor [potius, Qui hæc scribit] ex Asia in Europam transjecerat, &*

*circa decimum sextum ætatis annum Athenas appu-
lerat — Tum verò Proæresius ad septimum supra
octogesimum annum accesserat, ut ipse predicabat.
Et sub fin. ὁ ἢ Κυγῆραδὸς κατὰ τετὸν τὸν χρόνον εἰς
ἔλθον περὶ τῆς δίκαιου ἔτι τῶν παρῆλθεν εἰς τὰς Αθή-
νας καὶ τοῖς ὀμιληταῖς ἐγκαλεῖται. Interp. *Ed tem-
pestate scriptor* [potius *hujus operis scriptor*] *de-
cimum sextum circiter annum ingressus Athenas per-
venit ac discipulorum numero ascriptus* [fuit.] Lo-
quitur hîc de temporibus Juliani imperatoris. Ex
his locis inter sese collatis ita argumentandum esse
duxi. Constat Eunapium nostrum (ut cuius ip-
sum inspicienti patebit) ex his ipsius verbis ad Pro-
æresium se contulisse, imperante Juliano. Hoc ve-
ro contigit secundum Hieronymum in Chronico
circa an. Chr. cccxiii. Eodem tempore Proære-
sius, ut idem scribit, ad octogesimum septimum æta-
tis annum pervenerat. Proæresius igitur ad Ulpia-
num devenerat septuaginta circiter ante annos ju-
venis admodum, annum agens puta decimum sep-
timum (rarò enim, aut nunquam, ferius ad Rhetor-
ices Magistros deferebantur discipuli) i. e. circa
ann. Dom. cccxiii. Ergo jam diu ante Con-
stantini tempora Antiochiæ floruit Ulpianus,
quum ille Imperium auspicatus sit anno tandem
cccvi.*

§ 3. UNUM adhuc restat discutiendum, quod
primâ fronte calculos nostros perturbare videtur &
labefactare; id sc. quod scribit Eunapius noster
in Excerptis Græcis περὶ Πρεσβίων. Μετὰ τὴν Ἰε-
λιανὴ τῆς Βασιλείας ἀναγέρθουσιν πρεσβείαι παύλαχό-
θεν Σωίεαινον. — Λυδοὶ ἢ καὶ ὀχθῆς κρείττον ἐπρατ-
τον Εὐναπίε μὲν τῶ Ρήτορι ὑπὲρ αὐτῶν πρεσβείον-
τες, Εὐημερήσαι ἢ ἔτι κατὰ τὴν πρεσβείαν, &c.
Quæ sic reddo: *Juliano imperatore declarato, Le-
gationes undique confluerunt. — Lydi vero ma-
jora*

*jura etiam, quam optarent, impetraverunt, Euna-
 pio Rhetore pro ipsis Legationem obeunte; qui tam
 feliciter etiam in legatione successerat, &c. At si,
 dixerit aliquis, imperante Juliano Eunapius Rhe-
 tor legationem obiit, quomodo annum agere deci-
 mum sextum his temporibus dicitur, eo munere
 ætatem certè provectiorem postulante? Aliquam
 hinc subesse difficultatem neutiquam diffitendum est.
 Facilè tamen omnis solvitur, præeunte Fabricio
 Lib. v. Bibliothec. Græc. Cap. 5. Ubi differit
 in hanc sententiam: *Editio Commeliniana* (Euna-
 pii sc.) *recusa est Colonia Allobrogum sive Genevæ*
 MDCXVI. *Atque Excerpta de Legationibus ex Hi-
 storia Eunapiana Græcè subjuncta habet ex eodem*
*Schotti Codice. Ex his constat Eunapium Rhetorem a Lydis missum esse legatum ad Julianum Im-
 peratorem pag. 17. seqq. Edit. Par. Et quum le-
 gatione cum magno successu functus esset, jussum à*
Juliano causam agere adversus potentem adversarium,
idque fecisse cum laude, & judicibus persuasisse.
*Diversus hic videtur a nostro & ætate prior, idem-
 que forte cum Eunapio τῷ ἐκ Φρυγίας Rhetore, cujus*
meminit Suidas in Μασώνῳ. Hæc Fabricius Vir
doctissimus. Cujus conjecturam non modò vehe-
menter probò, verum etiam certissimam & veris-
simam esse demonstraturum prope me confido.
 Audiamus modò Eunapium in Vitâ Proæresii sub
 fin. Ἰουλίου ἡ βασιλεύσει τῶν παιδῶν ἐξ-
 ειργόμενῳ, ἐδόνει γὰρ εἶναι Χριστιανὸς, Ἰουλιανὸν τὸν ἱερο-
 φάνησιν ὡσπερ Δελφικόν τινα τρίποδα πρὸς τὴν τῆ
 μέλλουσι πρόνοιαν πᾶσι τοῖς δεομένοις ἀνακείμενον,
 σοφία τινὲ περιῆλθε ξένη τὴν πρόγνωσιν· ἐμέτρε μὲν γὰρ
 ὁ βασιλεὺς τὴν γῆν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὸν φόρον, ὅπως μὴ
 βαρύνουσι. Ὁ ἡ Πραειρέσις ἠξίωσεν αὐτὸν ἐκμαθεῖν
 περὶ [lege, παρὰ] τῶν θεῶν, εἰ βέβαια μίνοι τὰ τῆς φι-
 ληθροπίας· ὡς ἡ ἀπέφρασεν, ὁ μὲν ἔγνω τὸ πρᾶχθη·
 Ἰόμειον,*

(ὄμιλον, καὶ ἦν ἀθυρότερον. Ὁ δὲ ζωγραφὸς κατὰ τετονὶ
 ἢ χρόνον εἰς ἕκτον περὶ καὶ δέκατον ἔτος τειλῶν, παρῆλθεν
 εἰς τὰς Αθῆνας καὶ τοῖς ὁμιληταῖς ἐγκαλεμένη. Καὶ
 ἀγαπηθεὶς ὑπ' αὐτῶν καθάπερ παῖς γήσι. [Punctum
 in Edit. ad γήσι positum est omninò tollendum]
 Ἡπειρότης μὲν καὶ πέμπτον ἔτος εἰς τὴν Αἴγυπτον. Οἱ δὲ
 πάλαι καλεῖται Ἰὼν Λυδίας ἐξελιάσατο. [Leg. ἐξελιά-
 σατο. Interpres: Idem Juliano imperante exclusus
 a docendi munere quod Christianus haberetur, cer-
 nens [potius cum cerneret] Hierophantem tanquam
 Delphicum Tripodem omnibus futura præscire optan-
 tibus esse [abundat esse] expositum, mira quadam &
 nova arte cognitionem ejusce rei fraudulentè inter-
 cepit. Imperator namque doctis hominibus agros tribu-
 tarios & vectigales admetiebatur, ut immunes onerum
 essent. Proceresius autem obsecravit, uti de [potius a]
 Diis disceret, mansurane esset constans ea liberalitas;
 illo inficiente, hic quid eventurum esset speculatus,
 animum induit tranquilliorè. Eà tempestate scri-
 ptor [potius hujus Operis Scriptor] decimum sextum
 circiter annum ingressus Athenas pervenit, ac disci-
 pulorum numero adscriptus & vice filii adamatus
 fuit: Qui exacto demum quinto post anno Ægyptum
 versus properabat, sed a Parentibus ipsum in Lydiam
 revocantibus redire compulsus est. Quomodo igitur
 cum Athenis esset, bonis literis operam navans,
 Juvenis adhuc & Tyrunculus, pro Lydis ad Ju-
 lianum eodem tempore legationem obierit? Videam-
 us jam quæ de Eunapio Suidas habet in Muso-
 nio. Μεσσηνίου. Ἐπὶ Ἰουλιανῷ ἦν βασιλεύς· πάντα ὅσα
 ἦν ἀριστα &c. Deinde sub fin. ἐπεκάλει δὲ εἰς
 ἀδικον εἶδεν τοῖς γινομένοις. Ἀλλὰ παιδιὰ τις ἡ
 ἅπασιν τοῖς καλεθῆσαι τὰ εἰσφερόμενα. Εὐνάπιον
 γὰρ δὲ ἐκ Φρυγίας Πύτων ἐπιστάτη ταῖς πραττομένοις.
 Porius: Αἰνιότιος. Hic sub Imperatore Joviano
 vivit. Quæcumque verò optima erunt, &c. — Nullus
verò

vidè de rebus illis quæ fiebant, ut injustis quærebatur; sed illa quæ tributorum causa conferebantur, omnibus qui ea pendebant ludus quidam erat. Eunapius enim Phrygius Orator negotio illi præerat. Atqui Jovianus imperavit post Julianum octo tantum menses. Quomodo igitur Eunapius noster qui ab Imperio Juliani (quod ipsum fuit unius tantum anni) per annos quinque continuos Athenis commoratus est libris & studiis incumbens, intra annos duos ab eodem Imperio Rationalis officium quoddam in Asiâ gesserit? Hæc sunt quæ me, ut Clarissimi Fabricii sententiæ lubens accederem, impulerunt. Et miror sane neque Philippum Labbæum in præclarâ suâ Scriptorum Byzantinorum Editione, ubi hæc ipsa excerpta de Legationibus Eunapiana recudit ac recensuit, neque Carolum Cantoclarum, neque Henricum Valesium, qui Annotationes ad excerpta scripserunt, istiusmodi quicquam adnotâsse, ullam movisse vel habuisse quæstionem suspicionemve. Atqui his de Ulpiano illo præmissis, quæ in cæteris persequendis usui forte veniant, transeamus ad reliqua.

§ 4. ENARRATOR noster in Prolegomenis suis perstringit Zenonem quendam his verbis: ἂ γὰρ ὑπολαμβάνειν ἀλήθειαν δὲ τῷ ἔνοιαν ἀπὸ γνώμης τῆς Φιλίππου, ὡς περὶ ὁ Ζήνων δὴθως ὑπέλαβεν, &c. Eundem etiam laudat in Philippic. quartam sub init. καὶ Ζήνων ὁ πολυβρύλλητος, &c. Ad locum priorem hæc adnotat Wolfius: Zenonem nescio quem, (non utique illum scilicet Stoicæ Principem) stultitiæ arguit Ulpianus, &c. At Suidas eum meliùs certe noverat: Ζήνων, Κιτιεύς. Εἰ δὲ ῥήτωρ τις ἦν ἢ φιλόσοφος, ἀδελφου. Ἐγραψε περὶ Στάσεων. περὶ Σχημάτων. Ὑπέμνημα εἰς Ξενοφῶνα. εἰς Λυσίαν. εἰς Δημοκρίτων. περὶ Ἐπιχειρημάτων. Hic ipse est, ni fallor, quem innuit Ulpianus. De

hoc Zenone loquitur, ut opinor, Eunapius in Vitis Sophistarum: *Ἰατροὶ δὲ κατὰ τέτας ἡμαζόν τὰς χρόνας Ζήνων τε ὁ Κύπριος, διδασκαλίαν τε πολυύμνητον Κυσηνάμειος· ἀλλ' ἐπέβαλε τοῖς χρόνοις Ἰβλιανῶ τῷ Κοφισῆ καὶ μετ' ἐκείνου καὶ τὰς Προαιρεσίας χρόνας οἱ Δεδοχοὶ Ζήνωνος, ἀμφω δὲ ὁ Ζήνων ἐξήσκητο ΛΕΓΕΙΝ ΤΕ καὶ ποιῆν Ἰατρικῆν.* Interpres: *Eo temporum tractu complures floruerunt Medici, inter quos Zenon Cyprius doctrina celebri clarus, attigit [potius, incidit in] tempora Juliani Sophista & post illum Proaeresii qui Zenoni successerunt. Hic utrumque profitebatur & faciebat medicinam [melius fortasse, Hic in utroque se exercuit, & dicendo & facienda medicina, i. e. tam Rhetorices quam Medicinae scientia]* Neque mirum hoc, si a Suidâ dicatur Κίτιος, ab Eunapio Κύπριος· nam Citium urbs est Cypri. Plinius, Lib. v. Cap. 35. inter oppida Cypri numerat etiam Citium. Hieronymus, vir longè doctissimus, in Esaiam Lib. v. Cap. 23. *Usque hodie est apud eos (Cyprios) Urbs Citium, de qua et Zeno Stoicæ sectæ heresiarches fuit.* Ipse Suidas alibi: *Κιτιεύς. ἀπὸ τόπων. Κίτιον γὰρ πῶλις Κύπρου. ἔθεν καὶ Ζήνων ὁ Κίτιεύς.* Hunc Eunapius refert ad Juliani tempora; præcesserat enim Vita Nymphidiani, quem ab Epistolis fuisse Juliano dixerat, cui subjungit Zenonem, eumque κατὰ τέτας τὰς χρόνας floruisse scribit. Huic etiam Zenoni, ut videtur, inscripsit Epistolam Julianus imperator numero 45; eidem Libanius Sophista in versione Zambicarii 3. 18. notante Fabricio, mihi enim hunc Librum videre non contigit. His accedat insigne testimonium Sulpitii Victoris in Orationis Institutionibus ad Silonem generum his verbis in Præfat. *Contuli in ordinem ea quæ ferè de oratoria arte traduntur secundum institutum Magistrorum meorum, Zenonis præcepta maximè persecutus.* Iterum:

rum: *Hic erat ordo reverà, ut de statibus protinùs traderemus, si non esset à Zenonis vestigiis recedendum.* Alibi pag. 262. *Hoc, si apud Zenonem depositum est, mihi tamen thema hujus controversiæ non placet.* Ibid. *Nam hanc Zeno translationem facit, nonnulli præscriptionem.* Et, paucis interjectis: *Zeno præscriptivas ait Causas scripti et voluntatis esse: metalepsin autem translationem facit.* In primo loco manifeste Zenonem inter Magistros suos numerat. Hic est autem ille Victor, cujus meminit Rufinus de Compositione & Metris Orat. *Ut Cicero dicit, isti scripserunt apud Græcos, Thrasymachus, Naucrates, Gorgias, Ephorus, Isocrates, Theodectes, Aristoteles, Theodorus Byzantius, Theophrastus, Hieronymus.* Latine de numeris hi, Cicero, Victorinus, Eusebius, Terentianus, Varro, Probus, Charisius, Diomedes, Quintilianus, Donatus, Victor, Servius, vel Servius, Victor, sicut edidit Putschius. Victor, ut videtur, sub finem seculi quarti vel ineunte quinto, Victorino & Servio fortasse suppar, floruit *. Claruerit igitur Zeno

* De Sulpitio Victore, quando res & tempus ita ferent, non possum non monere paucis Lectorem, eum inter Rhetores antiquos ex Pithœi Bibliotheca collectos minus recte post Curium Fortunatianum tanquam eo recentiorem collocari. Crediderunt quidem Viri docti Curium Fortunatianum Rhetorem, cujus extant hodie de Rhetorica Libri tres, fuisse etiam Historicum, illum ipsum cujus meminit Julius Capitolinus in *Maximo & Balbino.* Ita Gerardus Johannes Vossius de Histor. Lat. Lib. ii. Cap. 3. Et nuper ex eo Præstantissimus Fabricius in Bibliotheca sua Latina, Lib. iv. Cap. 8. Sect. 4. Verum falluntur certe, uti constat ex Aurelii Cassiodori Libro de Rhetorica. Ille postquam de Cicerone, Quintiliano, Mario etiam Victorino, verba fecisset, hæc subjungit: *Fortunatianum vero Doctorem Novellum, qui tribus Voluminibus de hac re subtiliter minateque tractavit, in pugillari Codice apte festan congruenterque redigimus; ut & fastidium Lectori tollat, & quæ sunt necessaria, competenter insinuet; hunc legat, quisquis brevitatibus Amator est.* Hinc colligere vix dubitem

circa ann. ccccl. imo cccxli. Hoc, ut maturissime innotuerit. Quod, si ita sit, vix sanè videtur verisimile, eum laudari potuisse ab Ulpiano Antiocheno, qui Antiochiæ docuit quadraginta septem ante annos, scilicet A. D. cccxlii. Certe πολυθρύλληλον dicere non potuit, cum ea vox antiquiorem & pervulgati Nominis Virum denotaret.

§ 5. IDEM in Commentariis ad hæc verba in Orat. contra Timocratem, ὡς ἐμωγε δοκεῖ (κὶ γὰρ, εἰ φοβηκώτερον εἶναι τὸ ρηθησόμενον δέξει, λέξω κὶ οὐκ ἀποκρίψομαι καθὰ τὸτό γ' αὐτὸ ἀξίου αὐτὸν εἶναι θανάτω ἐμωῶσαι, ἵνα ἐν ἄλλοις τοῖς ἀσέβεισι θῆ τῆτον τὸν νόμον, &c. illa subjicit: Οἶον τοῖς περὶ τὸν Τάυθαλου κὶ τὸν Τιτιδὸν, κὶ τὸν Ἰβήσια. Ἐπειδὴ ἐν ἡμῶν ὡς ὅτι τὰ τοιαῦτα τοιμηρὰ ποικίλη; μᾶλλον εἶναι, ἀλλ' εἰ ρητορικῶς, ἄσπερ Ἐπιφάνην ἔρησευ εἰπὼν, καὶ γὰρ εἰ φοβηκώτερον εἶναι, αὐθῆλον, ὡς φησιν Αθανάσιος. ☉. LX

Fortunatianum Rhetorem Historico altero multo fuisse recentiorem & a Cassiodori temporibus haud longe remotum. Neutiquam enim Cassiodorus Historicum, qui ante Constantinum M. ætatem sua scriptis mandabat, i. e. annos ante se (qui incunte sæculo sexto vixit) ad minimum ducentos, *Doctorem Novellam* appellasset; præsertim cum Mario Victorino illiusmodi nomen non tribueret, qui post ipsum Fortunatianum Historicum floruit. Hinc porro suspicari licet, Libros Fortunatiani de Rhetoricâ quæ nunc habemus, non extare hodieque quales ipse eos edidit Fortunatianus, verum quales ex epitome sua dedit Cassiodorus. Neque sane mirandum adeo est, Viros tantos tam insigniter errare potuisse. Lapsi sunt enim similiter interdum Viri etiam Maximæ. Exemplo sint Isaacus ille Casaubonus, & Salmasius illustrissimus. Hic in Prolegomenis ad Solinum, Priscianum Grammaticum sub Juliano Imperatore floruisse dicit; cum tamen certo sit certius eum sub Justiniano vixisse; anachronismo autorum c. l. x. Alter ille, in Notis ad Athenæum Lib. 1. Cap. 5. Rufinum Aquileiensem Episcopum vocat, cum tamen eum Episcopum in Insulam nunquam attingitè pateat ex Gennadio Massiliensi.

versione Wolfii: *Veluti Tantalus, Tityus, Ixionis.* Quia verò sentit talia commenta poetice audaciæ esse magis quam Rhetoricæ artis, quasi veniam petit his verbis: *Et si onerosus est, [sit] hoc est, solidum, ut inquit Athanasius.* Hic locus genuinus est, si quis alius; nullæ Lectionum varietates, nullum ἄλλως ἐπὶ τὸ αὐτὸ, & cætera id genus; nulla manûs interpolatricis vola vel vestigium, omnia plana, aperta, sincera. Atque id quidem confitente Wolfio; nullam enim hîc, ut alibi sæpe sæpius, virgulam censoriam admovet. Atqui hæc non modò non ab Ulpiano Antiocheno, verum ne ab eorum quopiam qui a Suidâ laudantur proficisci potuerint, quum illi omnes sophistæ sint Ethnici, hîc verò Ethnicæ Fabulæ ipsis Episcopi Christiani verbis explodantur. Respexit enim proculdubio Enarrator ad Athanasii vel orationem pulcherrimam contra Gentes, vel ad alteram de Verbi Incarnatione λογικῶτάτω simul & nitidissimam.

§ 6. NEQUE locus hic est unicus, qui Christianum sapit. Ecce alium in Comm. ad Olynthiacam secundam, sub exordium ipsum: *Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἂν τις ἰδεῖν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖσι.] Δούτερον τὸ πρῶτον ἐξ ὑποδιαίρεσεως προσιμίων ἐξ ἀρίστε ἢ προσλήψεως τὸ σχῆμα τῆ λέγε· ἠρηνικῶς γὰρ τὸ, Ἐπὶ πολλῶν, ἀρίστον, ἐπιήγαγεν ἠρισμῶν τὸ περὶ τῶν Ολυθίων· ὅμοιον τέτρο τὸ εἰς τὸν ἅγιον Βασίλειον τῆ Θεολόγε προσιμίων.* Wolfius: *Cum multis in rebus Athenienses, perspicere mihi posse videtur.] Secundus locus exordiorum quæ ex subdivisione ducuntur. Orationis autem figura sumpta est ex indefinitæ rei adjunctione, [legit προσλήψω, Enarratoris mentem haud satis, ut opinor, affectus:] Cum enim dixerit, In multis, quod indefinitum est, subjunxit definitum illud de Olynthiis. Simile huic est Theologi Principium in laudatione Divi Basilii. Idem hîc quoque consensus tum in Manuscriptis*

tum Editis. Laudatur verò disertè Gregorii Nazianzeni (is enim est Theologus, ut satis notum est) Oratio funebris in Basilium. Cujus etiam Proceumium est, ut legenti patet, verissimè ἡ ἐξ ὑποδιαφέσεως. Hic autem tum Tempora tum Studia & Mores ab Ulpiano sophistâ immane quantum discrepant. Basilios postquam Ecclesiæ Cæsariensi Cappadociæ octo annos præle-
derat, moritur tandem imperante Gratiano, teste Hieronymo in Catalogo, Suidâ in voc. Βασίλειος, & Caveo nostro in Historiâ Literariâ, i. e. circa annum ccclxxviii. vel ccclxxix. Ejus vero Amicus conjunctissimus Gregorius Nazianzenus funebrem in ipsum Orationem habuit non nisi longum post tempus, adeò ut moræ veniam in Orationis exordio petat his verbis: Εἰ ἡ τοσούτου ἀπώ-
τηκα τῆ καιρῆ δόξῃ καὶ μετὰ τοσούτους ἐπαυέτας, ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ τὰ ἐμὲν Σεμνώσας, μηδεὶς θαυμαζέτω. Ἀλλὰ συγλυωσκέτω μὲν ἡ θεία ψυχὴ, ἔπειθ' ἐμοὶ Σεασμία καὶ νῦν καὶ πρότερον [fortè προσώτερον.] Bil-
lius: *Quod si multò serius quam tempus postulabat ac post tot alios, qui res illius privatim publicèque laudibus ornarunt, ad hoc munus accessi, nemini mirum videatur. Verum ignoscat mihi, velim, divina anima mihiq̄e & nunc & antea [fortè & in futuro] veneranda.* Quomodo igitur Ulpianus qui hanc Orationem tot annis præcesserit, ipsam cita-
verit? Deinde quis unquam Sophista Gentilis Nazianzenum Θεόλογον vel Basilium ἁγίου appellave-
rit? Adeò profectò conclamata res videtur, ut Henricus Valefius in Harpocracionem hæc scribere non dubitaret. Pag. 44. Ἀλλήθως] *Aliter antithesin sumit Ulpianus ubique ut legenti patebit: Qui ceteram ætate posterior fuit Harpocracione & Christianus: Nam in Secund. Olynth. laudat Theologi proceumium in Basilium.* Hactenus rectè. Quæ se-
quuntur,

quuntur, pace Viri Maximi dixerim, iudicium Valesii desiderant. *Sed in Ulpiani Scholiis multa a recentioribus sunt temerè assuta, quale et hoc esse existimo. Ulpiani Rhetoris meminit Eunapius et Sozomenus, aut si quis alius, in Historia Ecclesiastica.* Pro Sozomeno Evagrium, credo, dicere voluit; is enim Ulpiani Antiocheni mentionem facit Hist. Eccles. Lib. i. Cap. 20. Hunc igitur Ulpianum Valesius etiam cum Kustero Doctissimo Commentarios hosce scripsisse arbitrabatur. Ad hanc autem Valesii ἡ ὑπορίσ solutionem quod attinet, longe longeque abest ab arte Criticâ. Nihil enim est nisi manifesta Principii petitio. Siquidem pro concessio sumit, 1mo, Ulpianum in Demosthenem commentarios scripsisse, quod nondum constat. 2do, Hos commentarios non esse ψευδεπιγράφεσ, verum genuinos, licet interpolatos. Enimverò assuta esse iis, quæ vocantur ἐξηγήσεις Ulpianæ, à recentioribus aliquam multa nullus negaverim. Eaque aded certis quibusdam notis atque indiciis distinguuntur, ut inter omnes convenit. Quædam tamen inter hæc Enarrationes Continuæ & seriatim dispositæ principem quendam locum obtinent, & jure quodam peculiari Ulpiani manum sibi vendicant. Hic libenter Criticos rogarem, Bentleium puta hoc nomine jure suo celeberrimum, num Codicum MSSorumque titulis atque ἐπιγραφαῖσ pronam usquequaque implicitamque quæ vocantur eidem faciles accommodent, an de Epigraphis ipsis ex iis quæ intus in Scripto continentur, judicent? Primum illud, probe scio, pernegaverit Acutissimus & Doctissimus ille Bentleyus: Aliter semetipsum conficeret, & sua Phalaradis Epistolis adhuc stare auctoritas. Ad Valesium jam redeamus. Tu, Valesi, dixerit aliquis, hunc locum tanquam à recentioribus assutum rejicis. At quo auctore, quibus

bus indiciiis? Eâ solùm de Causâ, inquit ille, quoniam Ulpianus Rhetor, cætera qui scripsit, ista scribere non potuit. Bella sanè Responsio! Nimirum hoc dictum si valet, actum est de arte Criticâ in libris dijudicandis & discriminandis.

§ 7. AD alia jam deveniamus. In Comm. ad Orat. cont. Midiam habentur hæc: Χλαΐδας ἢ καὶ κωμεία καὶ κάδοι] Χλαΐδας μὲν τὰς Μιλησίας κωμεία ἢ εἶδος ἐπιχωμάτων. Κάδοι δὲ, γυμνακῆσιν ἀγλαίων, ἢ χερσῶν πρὸς τὰς ἀρύσεις ἢ ὑδάτων, ἢ τὰς ἰῶν Ἴιτλας. Wolfius: *Multitia et cymbia et cados*] Per χλαΐδας vestes intelligit Milesias; κωμεία sunt genus poculorum; κάδοι vasa muliebria, quibus utuntur ad excipiendam aquam, quas [quæ] litulas nunc vocamus. Nostri igitur ætate bene notum fuit hoc Ἴιτλας vocabulum, vasculumque ipsum communis ferè usûs & in ore omnibus. At veteribus Lexicographis, quantum sciam, prorsus fuit incognitum, Polluci, Harpocrati, Hesychio, Etymologico Magno, Suidæ, Glossis Philoxeni Cyrilli & aliorum, veteri Onomastico apud Vulcanium, Phavorino demum, qui ex veteribus sua omnia totidem verbis compilavit, locupletissimo. In primis quidem Julii Pollucis Editionibus legebatur Ἴιτλας Lib. v. segm. 97. Περὶ ἣ τῶν ὠν, ἔρμαλα, δίοπας, ἐλλόβια, ἐιώτια, ἔλικας, ἐλιπῆρας, σίτλας καὶ τὰς Αἰολίας, καὶ ἣ τὰς Δωρικής ἀστίαλα. At Viri Doctissimi Henricum Stephanum secuti jampridem legendum ibi monuerunt, pro Ἴιτλας, Ἴιγλας. Atque id jure merito. Nam præterquam quod alienum prorsus locum occupat, si vasculum alicujus generis significaret (quid enim auribus cum poculis?) constat ἐιώτια quædam dicta fuisse Ἴιγλας. Hesychius, Σίγλαι, ἐιώτια. Σίγλον, νόμισμα Περσικὸν δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοῦς Ἀττικῶς, καὶ εἶδος ἐιωτίων. Claviculas etiam inaurium significabant. Idem: Τὰς κατὰ κλεΐδας ἢ ἐιωτίων, Ἴιγλας φασίν. Οἱ

ἢ αὐτὰ ἐνότια. Huc accedit, quod MSS. Codices plurimi hanc lectionem exhibent testibus Kühnio & Jungermanno. Hinc satis apparet Enarratorem nostrum veteribus Lexicographis fuisse recentiorem: neutiquam enim, si usus & sermonis quotidiani ætate suâ vox ille fuerat, omisissent tot Onomastici. Præterea recensetur à Joanne Meurfio in Glossario suo Græco-Barbaro inter voces Græco-Barbaras, & à Latino verbo *Situla* manifestissimè difficta est. Alexander Trallianus primus vel inter primos videtur esse, qui hoc vocabulum usurpavit, sicut observatum dedit post Constantinum & Meursium Cangius etiam Eruditissimus. Hic autem professione Medicus vixit temporibus Justiniani, i. e. circa A. C. DXXX. Diu post Ulpianum Rhetorem. Denique apud Ecclesiasticos mediæ atque infimæ Græcitatæ præcipuè in usu fuit. Sic Glossæ Biblicæ MSS. apud Cangium. Κροτῆρες, αἱ Σίτλαι, αἱ Κύφαι. Rursum Σκύφη, Σίτλου. Aliæ habent Κύφου. Vita S. Theodori Syceotæ MS. ibid. Καὶ ἐρῶνίσσας ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅτι ἀπὸ Σίτλαι ἰὼ τιϷ ἐταίριδϷ, &c. Zacharias Papa in versione suâ Græcâ Dialogorum Gregorianorum Lib. i. Cap. i. ibid. Καὶ μὲν Σίτλαι ξυλίνης καθὼς αὐτόθι ἔθϷ ἐστίν, πὸ ἀνδράπεδου εἰς τιῶ πηγὴν εἰσῆλθε. Ubi Gregorius Magnus habet *Situlam ligneam*. Sic etiam Eucholog. Goari in Officio Dedicat. Templi, p. 833. Χύτραν, Σερμηρον ἀγγεῖον, ἢ Σίτλαν ἢ ὀπιχύτω. Rurfus pag. 844. Καὶ φέρεται σίτλα τῷ ἀγίῳ βαπτίσματι περιχωρῶν ὕδατι χλιαρῷ.

§ 8. IDEM Auctor ad Olynthiacam Secundam hæc adnotat: Αἰνώμονως ἐχέτε] Αἰνώμονας λέγει τὰς ἀνοήτους, καὶ ἐνερῶσι τὴ γνώμη: οὐκ ὡσπερ οἱ Αἰνώμονας καλῶμεν τὰς μὴ ἀποδίδουσαι τὰ χρεῖα, ἤγεν τὰς ἀμοιβάς. Wolfius: *IncoGITantes estis*] Αἰνώμονας dicitur *inco-*

incogitantes, quasi privatos cogitatione. Non ut nunc ἀνώμονας vocamus eos, qui debita, id est vicem, non reddunt; hoc est, ingratos. Ex his Scholiastæ Verbis duo præcipuè sunt observanda. Primò, Vocem Ανώμαν Enarratoris temporibus diversum prorsùs habuisse sensum ab illo quem olim tenuit. Secundò, Unam tantummodò significationem possedisse, sc. ὁ μὴ ἀποδίδῃς τὰ χρέα. Videamus igitur quid antiquitùs significabat ἀνώμων. Significabat apud veteres quidem Iniquus, Improbus, Malus, Infidus, Inficiator; hinc ἀγνομωνεῖν improbè, mala fide agere, ἀπομνύου & ἀποσερεῖν, depositum non reddere, &c. Videndus est Budæus, qui hæc omnia, ut solet, fusè & accuratè persequitur. Nihil horum itaque voluit Enarrator, quum nihil esset novi, nihil interesset inter sua & Demosthenis tempora. Quid igitur? Longè aliud profectò, rarum admodum & peculiare, nec nisi sæculis posterioribus notum; nempe Verbum Juris strictiori sensu definitum, quo qui se dignum reddidisset, ad Judices rapiebatur, crimini poenæque obnoxius. Id nos unice docent Glossæ Nomicæ Caroli Labbæi. Ubi hæc sunt in V. Αγωγή· Αγωγή λέγεται ἡ κίνησις τῆς ὑποθέσεως, ἀπὸ τῆς ἀγειν τῆς Ανώμονας εἰς τὸ δικαστήριον. Iterum. Αγωγή ἐστὶ δίκαιον τῆς ἀπαίτεω ἐν δικαστηρίῳ τὸ ὕδεν δήποτε χρεωστῆμενον· Εἰρήλαι δὲ Αγωγή παρὰ τῆς ἀγειν τῆς ἀγνώμονας εἰς τὸ δικαστήριον*. Hic diligentissime notandum venit, respondere τὸ χρεωστῆμενον in Glossis Nomicis τῷ τὰ χρέα apud nostrum, & vocari eos τῆς ἀγνώμονας qui

* Ex his Labbæi Glossis emendandum est egregie Nobilissimi Cangii *Glossarum mediæ & infimæ Græcitatatis* v. Αγωγή· ubi hæc leguntur in Editis. Αγωγή, ἄγιο, ἡ κίνησις τῆς ὑποθέσεως παρὰ τὸ [pot. τῆ] ἀγειν τῆς ἀγόμενης εἰς τὸ δικαστήριον. *Gloss. Basil.* Utcunque ea vel intellexit vel descripsit Cangius legendum est omnino τῆς ἀγνώμονας. j

illud *χρεωσόμενον* non reddiderunt, i. e. τὰς μὴ ἀποδοῦντας, ut dicit noster. Frustrà itaque est Wolfius qui subjungit *hoc est ingratos*; nam *ingratus* antiquùs etiam τὸ ἀγνώμων significabat, neque contra *ingratos* Actio unquam juris competebat; quamquam in eo sanè excusandus est Error, quoniam Labbæi Glossas nondum viderat. Glossæ autem hæ Nomicæ ad Libros βασιλικῶν spectant, id utique agentes, ut Juris Græco-Romani Vocabula difficiliora & obscuriora dilucidè interpretarentur. Ita scribit ipse Labbæus in Epistola ad Augustum Thuanum: *Veteres Jurisconsulti Græci tot Glossas sive Ρωμαίων Λέξεων Ὑπαγωγὰς ad Imperatoriarum Constitutionum iis referatarum interpretationem et Legum Romanarum intelligentiam sibi paraverunt, quæ quidem huc usque maximo studiosorum damno in Bibliothecarum pulvere sepultæ jacuerunt; sepultæ, inquam, integræ fuerunt, particulas enim aliquas eruerunt Amplissimi Doctissimique Viri, Alciatus, Cujacius, Brissonius, Pithœi, Fornerius: nunc vero omnes quas nancisci potui, a me collectæ et in unum Corpus redactæ ac emaculatæ prodeunt in lucem, Augustissimi Nominis tui splendorem mutuantes. De iisdem nuper Fabricius Biblioth. Græc. Lib. iv. Cap. 36. Sect. 2. Vocabula forensia Juris Attici Veteres petere licet ex Harpocrate et Virorum Doctorum in illum Commentariis — tum ex Gulielmi Budæi Commentariis Lingue Græcæ. At in Constitutiones Imperatorum, quæ Basilicorum Libris continentur et in alia Monumenta Juris Græco-Romani, glossaria varia ex Codicibus MSS. Regis Galliæ descripsit et ad calcem Observationum atque Emendationum in Synopsin Basilicam edidit Carolus Labbæus, Paris. MDCVI. Eadem subjecta deinde etiam sunt Glossariis Latino-Græcis et Græco-Latinis Cyrilli, Philoxeni, & aliorum, quæ post Henricum*

cum Stephanum longe auctiora magisque digesta et emendata ex Labbæi ejusdem recensione habemus excusa Parisiis MDCLXXIX. fol. Huc usque Fabricius Vir Ornatissimus. Sciendum porrò est Libros Βασιλικῶν a Basilio Macedone inchoatos, à Leone tandem sapiente ejus Filio absolutos fuisse circa A. C. DCCCLXXXVI. Ita testatur post antiquos & recentiores plurimos Josephus Maria Suaresius in accuratissimâ suâ Basilicorum Notitiâ ad Urbanum VIII. Pontif. Max. Libri Βασιλικῶν in sex τὸ ἅγιον seu Volumina distincti sunt, indeque dicti ἐξάβιβλος, et in Libros sexaginta subdivisi, indeque ἐξηκοντάβιβλος nuncupati. Imperator Basilius Macedo primus illis manum admovit, ut Cedrenus asserit; ideoque Leo Sophus eidem Basilio Patri suo Libros hosce tribuit, Novellâ LXXXI. teste Cujacio cap. 31. Lib. xvii. Observat. Juris. Et plerique Basilium βασιλικῶν Auctorem esse crediderunt, in quibus fuit et Franciscus Balduinus. Et paulò infra: Leo Philosophus Basilio Patri succedens inchoatum ab eodem Basilio Διατάξιν Βασιλικῶν Volumen perfecit, uti Cedrenus asserit, Operâque Sabbatii Protospatharii (ut Matthæus Blastares tradit, ex eoque Antonius Augustinus in Bibliothecâ libro de propr. Nomin. π. et in προλεγόμενοις ad Novellas) promulgavit. — Anno à Virginis partu circiter DCCCLXXXVI. a Leone concinnatos fuisse Basilicorum Libros Michael Pfellus, Michael Attaliota, Harmenopulus, Balsamon, Blastares, & Cujacius summo consensu testantur. Hæc Suaresius. Sed enim quisquis vocabula Nomica ex his libris Βασιλικῶν desumpserit, eaque propriè & communiter usitata apud suos fuisse dixerit (quod ante tempora Βασιλικῶν dici non potuit) Sæculum decimum ægrè admodum superaverit.

§ 3. His accedat unum vel alterum Romanum potius quàm Græcum referens. In Commentariis ad orationem contra Timocratem hæc habet. Εἰ δὲ τις ἀγορανόμῳ] "Εστὶ δ' ἀγορανόμῳ, ὁ ἐπόπτης τῶν ὠνίων τῆ ἀγορᾶς. Ἀσυνόμῳ ἢ ὁ ὄπι τῆ εἶναι καθαρᾶν τὴν πόλιν ἀχολέμενῳ, ὁ παρ' HMIN Πατήρ. Wolfius. Si quis *Ædilis*] *Est autem ἀγορανόμῳ inspector rerum venalium in foro.* Ἀσυνόμῳ, qui in eo occupatur ut Urbs munda sit, qui apud nos Πατήρ appellatur. Hic Enarrator planè & apertè nos docet τὸν Græcorum ἀσυνόμον in suorum civium linguâ vel dialecto propriè vocari Πατέρα. Nam Phrasis ista παρ' ἡμῶν propriam alicujus Regionis Dialectum domi natam, non aliunde investam, significat. Sic Harpocratio: Ανακαλυπτήρια, δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφαις &c. ταῦτα δ' εἰσὶ παρ' HMIN θεώρηρα. sc. in Dialecto Alexandrinâ. Iterum: Ἰπνός, Λυκῆργῳ ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονῳ πρώτῳ. μέρῳ τί [rectius τι] τῆ οἰκίας ἔτῳ καλεῖται, τὸ λιγόμενον παρ' HMIN μαγειρεῖον. Hesychius: Θριδακίται, εἶδῳ μάξης παρὰ Ἀττικοῖς. Καὶ αἱ παρ' HMIN θριδακίαι, ἦτοι μαϊέλια. Eodem sensu. Innuit præterea noster apud suos vocem ἀσυνόμον vel non agnosci vel certe exolevisse. Primò verò in confesso est apud omnes, vocem πατήρ pro Curatore Civitatis acceptam, puram putam esse Romanam. *Atheniensium Ἀσυνόμοι, Thebanorum Telearchæ, Romanorum Patres civitatum, aut Curatores Reipublicæ non valde differunt inter se, sicut nec Atheniensium Ἀγορανόμοι, & Ædiles Romanorum.* — *Multis in locis Juris [sc. Romani] Ἀσυνόμοι [sc. Græcorum] Patres simpliciter vel Patres Civitatum vocantur. Curator Reipublicæ Pater Civitatis est vel Ἀσυνόμῳ.* — *Asynomi igitur — aliquando Curatores Reipublicæ, aliquando Patres civitatum dicebantur.* Pauca hæc delibavimus ex Philippi Mauffaaci Notis Doctissimis in Harpocratioem p. 80. Qui plura voluerit, ipsum consulat Auctoresque

benè multos quæ laudantur ibid. Cæterùm ex illis quæ protulimus constat vocem *παιήρ* non aliunde venisse in Græcam Linguam & locum *ἀσωόμευ* quàm ex legibus Romanis. 2do, Post Ulpiani Antiocheni tempora diu perdurâsse Vocis *ἀσωόμευ* usum apud Græcos, hinc liquet. Hesychius, Harpocratio, Suidas, Etymologicum Magnum eam quam olim habuit significationem ipsi tribuunt, nullâ τῆ Παλῆς explicatione additâ. Deinde Philoxeni Glossæ satis demonstrant tam *ἀγορανόμου* quam *ἀσωόμεον* locum adhuc suum tenuisse. Glossæ Lat. Græc. *Ædilatus*, *ἀσωομία*. *Ædiles*, *ἀγορανόμοι*. *Ædilis*, *ἀγορανόμυ*, *ἀγορονόμυ*. [Ubi fortè pro *ἀγορονόμυ* legendum est *ἀσωόμευ*.] Gloss. Græc. Lat. *Ασωομία*, *Ædilatus*. *Ασωόμευ*, *Jecorus*; quod quid velit, fanè nescio. Si divinari liceat, *Viocurus* legerem. Erat enim apud Romanos Viarum curator, cujus officio respondebat aliquatenus ἡ *ἀσωομία* Attica, dictus etiam *Viocurus*. Varro de Ling. Lat. lib. iv. *Quis enim non videt, unde arifodine & viocurrus?* Ita quidem in Editt. Verum Dionysius Gothofredus rectè monuit legendum esse *Viocurus*. Et Josephus Scaliger quamvis ad locum illum Varronis nihil adnotet, postea tamen in Conjectaneis suis p. 64. *Viocuros* per *Ædiles* interpretatur. Alia quædam de illis tradit Isaac Casaubonus in Notis ad *Ælium Spartianum* p. 110. nomen verò retinuit. Adeoque neque violenta neque vero abfimilis fuerit emendatio ista nostra, pro *Jecoro* *Viocorus*. 3^{tio}, *Per-suasum* propè me habeo verbum *Παιήρ* usque ad Justinianum, multo magis Constantini Magni temporibus, hospes in Græciâ fuisse & vix fando auditum. Id suadet Papiniani J. C. celeberrimi liber *Ασωομινῆς* dictus. Ibi munera & partes *Ασωόμευ* fusè accuratèque descripsit atque exposuit.

Manibus Græcorum Jurisconsultorum unicus affi-
 duè terebatur. Ex eo curas & negotia τῆ Ἀσυ-
 νόμῃ ἀθηναϊκῶς ediscebant. Illi denique supra alios
 omnes maximus & Doctrinæ ac Auctoritatis cu-
 mulus accesserat. Quamobrem dum quotidie li-
 bellum hunc Papinianeum tanto studio & honore
 Græci versarentur, vix, ut opinor, τὸν ἀσυνόμον,
 unde Liber ipse nomen suum duxerat, in defuetu-
 dinem abiisse sivistent. Postea verò cum Justiniani
 ævo & jussu Liber hic unâ cum aliis plurimis in
 Digesta mutilus transferretur, percebreferens pau-
 latim τῆ Πατρὸς Vocabulum illud alterum τῆ Ἀσυνόμῃ
 antiquâsse crediderim. Nostras porro conjecturas
 mirè confirmat illustrissimus Cangius in Glossario
 supra memorato, ubi nobiscum ipse τὸ Πατρὸς pro
 Patre Civitatis acceptum numerat inter voces *mediæ*
& infimæ Græcitatæ, neque ullum scriptorem Justi-
 niano antiquiorem, apud quem extaret, indicavit.

§ 10. SIMILIA sunt illa ejusdem ad Orationem
 de *falsa Legatione*. Ἰστέον ἦ ὅτι ἀριθμοῖσιν οἱ Ἀθηναῖοι
 ἕως ἤ δώδεκα ὡς Ἡμεῖς, ὡς ἔχομεν τὴν χρῆσιν ἐν τῷ
 κατὰ Τιμοκράτους, ἐν οἷς λέγει, ἐνδέκατον, δωδέκατον τὸν
 νόμον εἰσηγήσατο τὸν τῶν χρονίων. Ἐῖτα λοιπὸν οὐκ ἔτι
 ὁμοίως Ἡμῖν, ἀλλὰ κατὰ ΠΡΟΣΘΗΚΗΝ ἀριθμοῖσιν.
 Wolfius: *Sciendum autem est numerare Athenienses*
usque ad duodecim Ut nos, cujus rei usum habemus
in Oratione Timocratea, cum ait, Undecimo, duodeci-
mo legem tulit Saturnaliorum. Deinceps non jam
ut nos, sed cum additione numerant. In his ul-
 timis eò dicit a suis discrepare Athenienses in
 numerorum ordinalium supputatione à duodecim
 usque ad viginti, quòd illi κατὰ προδήλιον numera-
 rent, sui non item. Hæc sanè à nemine nisi Ro-
 mano vel Romano Græco proficisci unquam po-
 tuerunt. Nam Græci omnes in numeris ordinali-
 bus à duodecim ad viginti κατὰ προδήλιον sive cum

adjectione copulativæ ἢ numerabant. Exempla passim & ubique sunt obvia, sufficient verò impræsentiarum illa quæ sequuntur. Henricus Stephanus ad calcem Thesauri sui Græci postquam notas numerorum Græcas veteres ex Herodiano produxerat, ex professo deinde agit ipse de Nominibus Ordinalibus, eaque ita recenset post δωδέκαλον, Τρισκαιδέκαλον, Τεσσαρεσκαιδέκαλον, Πεντεκαιδέκαλον, Ἑκκαιδέκαλον, & similiter usque ad viginti. Priscianus in libro de Ponderibus: *Ex his* [sc. inmeris cardinalibus] *nascuntur ordinalia nomina hæc, inæqualiter quidem quantum ad vocem primus & secundus: æqualiter verò, tertius, & quartus &c. undecimus, duodecimus, ab undecim & duodecim. nam reliqua — declinantur contra consuetudinem Græcorum, usque ad nonum decimum: [sc. inclusivè] ut tertiusdecimus, quartusdecimus, quintusdecimus &c. Sic omnes sequentes, velut in primitivis ad imitationem Græcorum a vicesimo & supra majori minorem addunt numero plerumque: ante decem verò minorem ponunt, quando composita accipiuntur, & sub uno accentu præferuntur. Nam licet, dissolutâ compositione, diversis accentibus ea præferentes, mutare ordinem, quomodo & apud Græcos, & dicere decimus & septimus pro septimusdecimus &c. Hic itaque, ut opinor, manifesta est αὐτοφωρία: suam satis apertè gentem, patriam, & originem enarrator noster indigitavit; certo enim certius est, Ulpianum illum veterem, Rhetorem Antiochenum, nihil istiusmodi unquam aut extulisse aut efferre potuisse.*

§ II. IDEM ad Orationem contra Timocratem, *προσαγωγῆς*] Ἀλλὶ τῆ δαλάτῳσι. In Romanis vocibus propè profecto noster est exercitatus, & Latinas formulas longè melius quàm Rhetor Ulpianus calleit. Δαλάτῳσι, ut primo intuitu patet,

Romanæ est tota originis, Romanæ significatio-
nis, usûs etiam omnimodo Romani. Hinc Sui-
das: Δηλάτωρ, ὁ κατήγορος. Δηλατορία· παρὰ Ρω-
μαίοις αἱ εἰσαγγελίαι. Cedrenus in Julio: Δηλάτο-
ρας τὰς Διβόλης καὶ Συκοφάντας καλεῖσι Ρωμαῖοι. Præ-
terea quis unquam veterum Græcorum Antio-
chenus ad Græcos etiam scribens Vocabulum Græ-
cum per Romanum interpretaretur? Hoc quidem
aliud quid esset quàm (quod absurdissimum certè
foret) notum per ignotum exponere? Ulpianus
proculdubio, si quidpiam adnotâsset, dixisset vel
κατηγόρω vel εἰσαγγελεῖ, hæc enim verba tum tem-
poris longè notiora Græcis erant scriptoribus quam
Δηλάτωρ. Eiusdem prorsus generis & pretii sunt
illa ad Orat. de Coronâ. Ἐπιταύσια εἰδία] Μίλια
MH. Hæc quidem in Aldinâ, Hervagianâ, &
Wolfii editione primâ desiderantur. Mutilo ni-
mirum codice Aldus, Hervagius, & Wolfius usi
sunt. Nam commentarii, sicut ab his prodeunt
Ulpianeï, vix ad dimidiam partem Orationis de
Coronâ pertingunt. Neque sane credibile cuivis
fuerit Enarratorem dimidium totum tam præcla-
ræ orationis intactum reliquisse. At suppletur
una cum aliis plurimis ex codice Lutetiano & ex
eo descripta comparent in editione Benenati per
Morellum, & in Wolfii secunda inter Accessiones.
Hic autem noster similem calami sui lapsum patitur
improvifus. Annon enim aliquid miri videretur;
Rhetorem Græcum ad Græcos scribentem μέτρον
ὀδῶ Græcum per Romanum exposuisse? Hæc, si
quæ alias, indicia sunt νοθείας & fraudis maximè
genuina.

§ 12. Αἴτια sunt quæ Græcum Rhetorem an-
tiquum & Orientis incolam minimè sapiunt. Ad
eandem Orat. de Coronâ: Ἐκατομβάτω] Μαρ-
τίε. — Μαυρικηρίων] δεκάτη φθινόρη] Αὐγέσε τῆ ΚΑ.

— Ελαφρολιών ☉] Νοεμβρίε. — Βοηδρομιών ☉] Ιενίε.
 — Θαργηλιών ☉] Απριλλίε — Μιωός Μενυχίων ☉] ἔτη κ' &
 νέα] Ιανουαρίε Τριακός η̄. — Σκιρροφορίων ☉] Μαΐε. Ni-
 hil necesse est ut in hoc loco de mensibus At-
 ticis longam criticamque instituamus disputatio-
 nem, cum Romanis eos ut conferamus, Scalige-
 rique Petavii que cæterorumque chronologorum
 ratiocinia sententiasque eventilemus; satis sit im-
 præsentiarum illud Enarratori nostro veteri ne-
 que temerè neque injuriâ vitio vertere, quòd
 ubicunque per omnes suos Commentarios men-
 sium Atticorum mentionem facit, generaliter &
 absolutè (sicut hìc quoque factum videmus) Ro-
 manis eos nominibus designet. At hoc etiam
 contra Græcorum veterum, certè Asiaticorum
 consuetudinem. Epistola ecclesiæ Smyrnenfis an-
 tiquissimo de Martyrio beati Polycarpi: Μαθηρεῖ
 ὁ μακάριος Πολύκαρπος Μιωός Ξανθικῆ δολιέρε
 Ἰσαμβριε, πρὸ ἐπὶ καλανθῶν Μαΐων. [Legendum est
 cum Sicularum factorum autore Απριλλίων, uti
 jam pridem monuit Usserius Armachanus]. Hic,
 ut videtis (nam Halloixius, qui hæc verba in du-
 bium vocavit non est audiendus, uti ostendit
 Usserius idem κρηκώταλ ☉) Calendæ Romanæ non
 solæ & simplices nominantur, sed præfixo ab
 uno eodemque scriptore Macedonum mense Xan-
 thico. Galenus apud Theodorum Gazæum de
 Mensibus cap. 5. Ἐστὶ μὲν ὠραιότατον τῆς ἐλάτης τὸ
 σπέρμα περὶ τὴν ὀπιτολιὴν τῆ ἀριέρε, ὅστις καιρὸς ἐν
 Ρώμῃ ὁ καλέμενος μὲν [legere non dubitem μὴν,
 mensis] Σεπτεμβρίου ἐστὶ. Perrelius: Est maturi-
 mum [rectius maturissimum] tempestivissimumque a-
 bietis solum circiter Αἴβρι ortum, quod tempus Ro-
 mæ Septembrem vocant. Ita Cynulcus apud Athe-
 næum, l. b. iii. Ὁ δ' αὐτὸς ἔστ' Ἐσοφιστὴς Φεβρουαρίῳ
 μὲν, ὡς Ρωμαῖοι λέγουσι &c. Interpres: Hic ipse
 sophista

Sophista mense Februario, ut Romani loquuntur. Ita Hunapius: Η τρίτη ἢ ἡμέρα τῶν Καλανδῶν, ἃς ἔτος Ιανουαρίου ἡμέρας Ῥωμαῖοι προσωνομάζουσι. Interpres: Tertius illuxerat dies a calendis Januarius, quas ita Romani nuncupant. Euseb. Hist. Eccl. lib. viii. in Appendice: Ἐτὸ τῆτο ἡμερικαιδέκατου ἔ Διοκλητιανῶ βασιλείας, Ξανθικῶς Μηνῶς, ὅς λέγοιτ' ἂν Ἀπριλλικῶ καὶ Ῥωμαίος &c. Valesio Interprete: Anno imperii Diocletiani nono ac decimo, mense Xanthico, quem Romani Aprilem vocant &c. Idem Cap. i. ibid. Δεσῖε Μηνῶς ὀγδόη, [sive ἐξδόμη ut vult Valesius] πρὸ ἐπιτὰ εἰδῶν Ιενίου λέγοιτ' ἂν παρὰ Ῥωμαίοις. Die octavo mensis Desii, hoc est, ut Romani dicunt, ante diem septimum idus Junias. Cap. eod. sub fin. Δῖε Μηνῶς ἐπιτακαδεκάτη αὐτὴ παρὰ Ῥωμαίοις ἢ πρὸ δεκαπέτε καλανδῶν Δεκεμβριῶν. Die septimo decimo mensis Dii, quod est apud Romanos ante diem decimum quintum cal. Decembres. Cap. 7. Δῖε μηνῶς πέμπτη, καὶ ἡ Ῥωμαίος Νώνουας Νοεμβρίου. Cap. 11. Τῆ δ' ἐξῆς Περίε Μηνῶς ἡμέρα ἐκκοιδεκάτη, Μαρτίος καὶ Ῥωμαίος ἢ πρὸ δεκατῆσάρων Καλανδῶν. Postridie verò qui dies erat decimus sextus mensis Peritii, hoc est, juxta Romanos, ante diem decimum quartum calendas Martias. Evagrius Hist. Eccl. lib. iv. cap. 9. Τῆ τῶ Ιεσίνω ὀγδοον ἔτῳ ἔ βασιλείας ἄγοιτ' ἐννέα τε μηνῶς πρὸς τρισὶν ἡμέραις, Ιεσιμανῶς ἀδελφιδῶς αὐτῶ Συμβασιλεύει, ἀναρρήθει τῆ πρώτῃ τῶ Ξανθικῶ ἠγεν Ἀπριλλίος Μηνῶς, &c. Porro cum Justinianus annum imperii octavum transegisset, ac præterea menses novem & dies tres, Justinianus sororis ejus filius unà cum illo imperavit, Augustus nuncupatus die primo mensis Xanthici, id est, Calendis Aprilis, &c. Ibid. Καὶ τῶτων ὡδε πρὸελθόντων, Ιεσί- κῶ μεθίσταται τῆς ἐπιτῶθεν βασιλείας, ὑπελθὼν τῶ τέλειον ἡμέραν ἀπὸ τῶ πρώτῳ ἡμέραν νῆ Ἄως τῶ κῶ Ἀγύεσε Μηνῶς, &c. Quibus ita peractis Justinus

ex hoc Regno ad caeleste Imperium migravit, fatali morte defunctus primo die mensis Loi, id est, Calendis Augusti. Ibid. cap. 4. Φόγγει δ' ἐν [sc. ΣΔῆ-ρⓄ] τὸν αἰεῖον θεοῖον ἀνὰ τὸν Γορπιαῖον Μῶνα, ὃν Σεπ-τέμβριον ἢ Ῥωμαίων λέγει φωνή, &c. Porro ex Antiochena sede fugit Severus, Mense Gorpiceo, quem Romani Septembrem vocant, &c. Et cap. 5. Ἀνὰ τὸν Ἀρτεμισίου Μῶνα ἦτοι Μαῖον — βρασμὸς ὃ σεισμὸς ἐπελθούσας τῇ πόλει μικρὰ πᾶσαν ἀνατρέψαυτες κατήγαγον. Mensis Artemisii, quem Maium Romani vocant — succussio ἔ' terra motus Urbi supervenientes, pene universam prostraverunt. Ita etiam Chronicon Casaubon ap. Scalig. seu Antiochenum seu Constantinopolitanum. Ἔτες ΙΘ Διοκλησιάνου Βασιλείας — Δύσρη κῆ, λέγοισι δ' ἐν ΜάρτιⓄ καὶ Ῥωμαίος. Iterum sub Consulibus Οὐεννικίς κ' Λογγίαν. Ἐν τῷ παρόντι ΕΦΑΗ ἔτει ἡρίσεως κόσμος ἀρ-χὴν εἰληρότι ἀπὸ ΚΑ τῆ καὶ Ῥωμαίος Μερτίε μῶος. Objici fortasse ex adverso possit clausula illa S. Ignatii Episcopi Antiochiæ antiquissimi in Epistolâ ad Romanos. Ἐγραψα ὃ ὑμῖν ταῦτα, τῇ πρὸ ἐνεία Καλαιδῶν Σεπτεμβρίε. Ita leguntur hæc verba tum in genuinis tum in interpolatis Ignatii Epistolâ, & apud Simeonem Metaphrastem veteremque interpretem Ufferianum. Sed respondeo cum Ufferiomaximi apud eruditos omnes nominis Viro, ad Romanos scribentem Romanis consueta temporum notatione uti, quis rationi consentaneum esse non existimaverit? Peculiaris nimirum hujusce formulæ apud hanc Ignatii Epistolam ratio est habenda, neque ullo modo omnibus Scriptoribus Asiaticis omni tempore adjudicanda. Ex his igitur atque aliis plurimis, quæ proferri possint, liquet Scriptores Græcos Orientales rarò admodum Romana mensibus nomina indidisse, sed plerumque vel suis Mensium nominibus Romana subjecisse, vel

Romanis

Romanis nominibus præfixisse voculas ἦτοι, ἦγεν, κατὰ Ῥωμαίους, ὅστις ἂν εἴη & alias id genus plures. Exempla posterioris generis aliqua jam dedimus. Prioris quamplurima sunt videnda in singulis ferè paginis apud Chronicon Casaubon. Ita pag. 291. Ἐπὶ τῶν τῶν ὑπάτων Ῥεῖσμὸς ἐγένετο μέγας, ἐσπέρας, ἡμέρᾳ πρώτῃ Μῶνι Ξανθικῶ πρὸ ἸΒ Καλανδῶν Μαΐων. Iterum: Ἐπὶ τῶν τῶν ὑπάτων γέγονεν ἔκλειψις ἡλιε, μῶνι Πανέμῳ, πρὸ ΙΔ Καλανδῶν Αὐγέσων. Iterum: Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐδηλώθη νίκη κατὰ Περσῶν, Μηνὶ Γορπιέῳ, πρὸ Η΄ Ἰδῶν Σεπτεμβρίων. Neque hoc mirum, namque menses Macedonici apud Asiaticos propè omnes in usu erant, Antiochenos nempe, Pergamenos, Tyrios, Cæsarienses, &c. Interea verò neutiquam inficias iverim orientales ipsos aliquando menses per Romana simpliciter nomina extulisse. Hoc quidem non est negandum. Sic enim Epiphanius de Ponderibus & Mensuris Cap. 20. Εφ' ὧν ἐτελεύτησεν ὁ Οὐαλεντινιανὸς ὁ νεώτερος, υἱὸς Οὐαλεντινιανῶ τῆ μεγάλης, ὄρεθεις ἄφω ἐν τῷ Παλατίῳ πεπινισθῆναι ὡς λόγος, ἐν ΕΙΔΟΙΣ Μαΐου. Petavio interprete: *Quibus Coss. [sc. Arcadio II. & Rufino] mortuus est Valentinianus junior Valentiniani Magni filius: qui subinde, uti ferunt, præfocatus in palatio repertus est, idibus Maii.* At paulo postea se corrigit præsul eruditissimus, his verbis: Ἦν ἡ κατ' Αἰγυπτίους τότε μηνὸς Παχῶν μία καὶ εἰκάς, κατὰ ἡ Ἕλληνας Ἀρτεμισίε τρίτη ἢ εἰκάς, κατὰ ῬΩΜΑΙΟΥΣ ἡ πρὸ δεκαεπιτὴ Καλανδῶν Ἰουνίων. Petavio: *Erat tum apud Ægyptios mensis Pachon dies vicesima prima; juxta Græcos Artemisii mensis tertia & vicesima; secundum Romanos decimo septimo Kalend. Junias.* Neque sane id in Enarratore reprehenderim quòd aliquando, sed quòd semper eos ità extulit. Atque hoc quidem

in Ulpianum Antiochenum cadere potuisse vix unquam crediderim.

§ 13. NEQUE aptius ævum Ulpianæum sonat illud ad Orat. *de falsa Legatione*: *Εν ᾧ τοῖς ἀρχαιοτέροις ΒΙΒΛΙΟΙΣ ὄρισκεται τὸ πρόσωπον.* In codicibus autem antiquioribus invenitur πρόσωπον. Per βιβλίους voluit ἀντιγράφοις, exemplaribus. Ita enim apud veteres exemplaria reddi solebant. Demosth. Orat. contra Leptin. τῆς σήλης τὰ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ. Auctor antiquissimus de LXX interp. ad Timocratem. *δηλώσομαι δέ σοι περὶ τῆς κατασκευῆς, ὡς ἀντὰ τὰ ᾧ ἐπιστολῶν ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ διέλθωμεν.* Philemon Criticus vetustissimus mendas appellabat, inquit Casaubonus Præf. in Athen. Τὰς ἐν τοῖς ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΙΣ ἐμμεμενηκίας ἡμαρτημένας γραφάς. Origin. cont. Celsum, Lib. v. Κατὰ μὲν τὰ κοινὰ τῶν ΑΝΤΙΓΡΑΦΩΝ. Idem in Joh. tom. vi. Ed. Huet. Τὸ μέντοιγε ἡμαρτήθη ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΙΣ τὰ περὶ τῶν ὀνομάτων πολλαχῆ, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν τις πειθεῖν ἐν τοῖς ἀγαθελίοις ἢ περὶ τὰς ὑπὸ τῶν δαιμονίων κατακηρυττιζόμενες οἰκονομία, &c. [Ita lego hæc ultima, non πειθεῖν ἐν τοῖς ἀγαθελίοις ἢ περὶ τὰς, &c. ut pessimè in Edit.] Ferrarius: *Peccatum equidem frequenter fuisse in Gentilium exemplaribus, indeque errata in Evangeliiis translata faciliè quis credat.* Quam ineptè, quam oscitanter! Totam Periochen hîc, ut alibi sexcenties, miserè intervertit & corrumpit Ferrarius. Ita potius, ni fallor, refingi debuit: *Et subesse quidèḃ Græcis exemplaribus mendas sæpenumerò circa nomina, exinde etiam probari cuipiam possit. In evangeliiis dispensatio illa circa porcos a dæmoniis è rupe præcipitates, &c.* Ad rem redeamus. Eusebius Dem. Evang. Lib. viii. Ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς ἀκριβέσι ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΙΣ τῶν Ἑβδομήκοντα. Unde & in exemplaribus LXX interpretum emendatissimis. Socrates Hist.

Lib. vii. Cap. 32. Αὐτίκα γὰρ ἠγγύησεν [Νεστόριος] ὅτι ἐν τῇ καθολικῇ Ἰωάννη γέγραπτο ἐν τοῖς ἀδιορθώτοις ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΙΣ, &c. Valesius: *Primum itaque ignoravit* [Nestorius] *in Catholicâ Joannis Epistola ita scriptum esse in antiquis exemplaribus*, &c. Epiphanius Ancorato, cap. 31. Ἀλλὰ καὶ, Ἐκλαυσε, κῆται ἐν τῷ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίῳ ἐν τοῖς ἀδιορθώτοις ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΙΣ. Petavius: *Sed et ploravit, ut in Evangelii Lucae exemplaribus non correctis legitur.* (Scio quidem virum optimè de Christiano & literario orbe meritum Joannem Milium aliter hæc verba Epiphaniæ & interpunxisse & intellexisse in Prolegomenis ad N. T. 798. Verum mihi locum hunc diu multumque versanti & expendenti aliud longè suadet contextûs ipsius series, argumentum, & scopus, sicut ostendere haud admodum refugerem, si esset hujus loci. Illud vero Cl. viro facillime & libentissime assentior; errare toto cælo Grotium, cum ista quæ in hoc capite de orthodoxis refert Epiphanius, in præfides ecclesiasticos rejicienda esse judicaret.) Philoxeni Glossæ Lat. Græc. *Exemplar, ἀντίγραφον* Græco-Lat. *Ἀντίγραφον, Rescriptum, Exemplum, Exemplar.* Ita enim passim Scholiastæ vetustissimi in Pindarum & Apollonium Rhodium. Βιβλίον verò apud veteres diversum quid ab exemplari significabat, nempe Epistolam. Suidas: Βιβλίον, ΕΠΙΣΤΟΛΗ. Βιβλία etiam epistolas. Hesychius: Βιβλία, βυβλία, ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ. Pro libris etiam generaliter acceptis usurpabatur. Athenæus, lib. iii. Καλλιμάχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα ΒΙΒΛΙΟΝ ἴσον ἔλεγε εἶναι τῷ μεγάλῳ καιῷ. Dalechampius: *Callimachus Grammaticus dicere solebat magnum librum magno malo parem esse.* Glossæ Philoxeni Græc. Lat. Βιβλία, *Libri*, Βιβλίον, *Libellus, Liber, Codex.* His suffragium ferat etiam Julius Pollux in Onomastico

massico Lib. x. Cap. 14. Εἰ ᾗ — Ἐπὶ τὴν πρὸς τὰ Βιβλία ῥωσίαν τις τράποιτο, &c. Ubi Liber in eo sensu longè longéque ab exemplari differt. De exemplaribus ita loquitur idem Lib. viii. cap. 6. Τῶν ᾗ δικασικῶν ὀνομάτων, Γραμματεῖα, Δραμαρτυρίαι, Δραθῆναι, ANTIΓΡΑΦΑ.

§ 14. His breviter expositis, latiùs aliquanto diducendis nisi aliò traheret impræsentiarum, coronidem imponant Observationes aliæ duæ, verùm diversi generis. Prima sit, argumenta illa longiuscula, quæ incerti auctoris nomine feruntur, ab eodem profecta fuisse, quo ipsi Commentarii. Ad orationem *de falsa Legatione* ait Enarrator: *Ἐπειδὴ, ὡς Εἰρησμένον, κατὰ Ῥελωῖν ἀριθμῶσι οἱ Ἀθλωαῖοι. Quoniam, sicut antea notum fecimus, lunæ cursum in computis suis sequuntur Athenienses. Et ad Orat. cont. Timocratem: Πρυτανεῖς ᾗ τὲς πενήκοντα, ΟΤΣ Εἰρησμένον ἀεὶ προκαλλομένους ὑπὲρ [vel ὑπὸ] τῆ ἰδίας φυλῆς κὲ πρυτανδούλιας τὸ μέρϙ αὐτῆ [pro μέρϙ αὐτῆ legendum velim μέρϙ αὐτῶν τῆ i. e. partem suam] ἐναυτῆ. Prytanæ vero, viri quinquaginta quos diximus semper deligi solitos pro sua tribu, et munere, fungi senatorio pro sua parte anni. In primâ pericope dicit se antea lectorem docuisse, Menses Atheniensium ad Lunæ cursum componi. Hoc verò nusquam docet nisi in Argumento ad Orat. cont. Androtionem, his verbis: Ἰστέον ὅτι οὐκ ἐψήφισεν οἱ Ἀθλωαῖοι τὲς μῶνας κατὰ τὸν ἡλιακὸν δρόμον ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ῥελωιακόν. Wolfius: *Sciendum, non supputatos esse menses ab Atheniensibus ad Solis, ut a nobis, sed ad Lunæ cursum. Patet igitur ultrò nostrum argumentum illud pro suo agnovisse. In pericope secundâ monuisse se dicit singulam tribum elegisse pro se Prytanæ quinquaginta, & annum inter se magistratui gerendo distribuuisse. Hoc quoque nusquam alias nisi**

in hoc argumento inveniendum est. Ἦρχον ἔν οι
 πεντακόσιοι, τὰς τριακοσίας πενήκοντα ἡμέρας. Ἀλλ'
 ἐπειδὴ πολλοὶ ἦσαν, καὶ δυσχερῶς ἦνουν τὰ πράγματα,
 διέϊλον ἑαυτὸς εἰς δέκα μερίδας κατὰ τὰς φυλὰς ἀνὰ
 πενήκοντα. Τέτρες γὰρ ἐκάστη φυλὴ ΠΡΟΕΒΑΛΛΕΤΟ.
 Wolfius: *Quingenti igitur illi trecentos quinquaginta dies in magistratu erant. Sed quia multi erant, et negotia non expeditè succedebant, decurrerunt sese pro tribuum numero, ut singulae decuriæ quinquagenos continerent.* Hos enim unaquæque tribus designabat. Deinde paulò infra: Ἰστέον δ',
 ὅτι οἱ μὲν πενήκοντα ἐκατέρωτο ὑπὸ ἄνευσις. *Sciendum autem est, quinquagenos illos vocatos fuisse curiones.* Clarius profectò aliquid vix optares. Respondent enim quam exactissimè τέτρες γὰρ ἐκάστη φυλὴ ΠΡΟΕΒΑΛΛΕΤΟ istis supra citatis ἔς ἔπομεν αἰὰ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΟΥΣ. Omnia autem argumenta illa anonyma ejusdem commatis & manûs esse nemo est, credo, qui negaverit. Porro confirmatur idem ex alio loco. Is est in argumento ad Orat. πρὸς Λέπτιν. sub fin. Ἰστέον ἢ ὅτι τὴν ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΝ τῆ λόγου. *Verum ad ipsius Orationis expositionem transeundum est.* Hæc quidem absunt in Editione Wolfii, at comparent in Morellianâ quæ eam secuta est. Neque ea cur rejicienda sint, video. Sed enim si revera pro genuinis accipiantur, non opus fuerit ut nos diutiùs illis immoremur, cum ipsa satis clament.

§ 15. SECUNDA sit, Vitam illam Demosthenis brevem, qui Plutarcho inscribitur, non alii quam Nostro esse tribuendam. En ipsum ad Orat. cont. Timocratem: Καλλίστρατος δὲ ἐστὶν ῥήτωρ, ἔστι Ζηλωτὴς ἐγγύθει Δημοσθένος. Περὶ ἔστι ἔφη ἐρωτηθεὶς ὁ Δημοσθένης, τίς ἀμείνων ῥήτωρ, σὺ ἢ Καλλίστρατος; ἐγὼ μὲν γραφόμενος, Καλλίστρατος ἢ ἀκερόμενος. Ἦν γὰρ ὁπιδεικτικὸς (φύδρα ὁ Καλλίστρατος. Ὅθεν καὶ ἀκόσας αὐτῆ

αὐτῷ Ἰπιδεικνυμένε ὁ Δημοσθένης, εἰς Ἰπιδυμίαν ἦλθε λόγων, ΩΣ ΕΙΡΗΚΑΜΕΝ ΕΝ ΤΩ ΒΙΩ ΑΥΤΟΥ. Wolfius: *Callistratus autem Orator fuit, cujus admirator exstitit Demosthenes, deque eo rogatus uter esset melior orator, ipse an Callistratus? Ego, inquit, in scribendo; Callistratus in dicendo. Multum enim in declamando valuit Callistratus: quem cum declamantem vidisset Demosthenes, Eloquentiæ cupiditate, ut in Vita ejus diximus, est inflammatus. Videamus nunc Demosthenis Vitam quæ dicitur ex Plutarcho: Ὡς ἡ Ἡγησίας ὁ Μάγνης φησὶν, εἰδέθη τῷ παιδαγωγῷ, ἵνα Καλλιστράτε Εμπάειδε Εμπιδναίει ῥήτορῳ δοκίμῃ καὶ ἱππαρχήσαντι καὶ ἀναθίῳ τὸν βωμὸν τῷ Ἑρμῇ τῷ ἀγοραίων, μέλλουσι ἐν τῷ δήμῳ λέγειν, ἀκρόση. ΑΚΟΥΣΑΣ ΔΕ, ΕΡΑΣΤΗΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ. Wolfius: *Ut autem Hegesias Magnes refert, pædagogum oravit, ut Callistratum Empædum Aphidnaum probatum Oratorem, qui et Magister fuit Equitum, et Mercurio forensi aram dedicavit, quum is ad populum verba facturus esset, audire liceret: Eoque audito, eloquentiæ amore captus est. Ad priora illa in Comment. ad Timocrat. hæc subnotat Wolfius: Libanius et Plutarchus Callistrati actionis Oropiæ mentionem faciunt. Sed comparationis Callistrati et Demosthenis non meminerunt. Forsan et Ulpianus Demosthenis Vitam descripsit. [Dum Plutarchum laudat Wolfius, prolixiorē & limatiorē Demosthenis Vitam, qui certè Plutarchi fœtus est, innuit, ab hâc brevī de quâ agimus longè diversam.] Mirum profectò est Wolfium cum hæc scriberet nullam vidisse inter Enarratorem & Βιόγραφον similitudinem, quum, ut aiunt, ovum ovo non est similius, quam ἀκρόσας αὐτῷ Ἰπιδεικνυμένε ὁ Δημοσθένης εἰς Ἰπιδυμίαν ἦλθον λόγων, illis ἀκρόσας ἡ ἔραςτης ἐγένετο τῶν λόγων. Ista me fateor (præsertim cum hanc Vitam Demosthenis incerti esse auctoris**

& Plutarcho temerè falsoque in scriptam consentiant pænè eruditi omnes) eandem utrobique manum non modo cogunt libenter agnoscere, verum etiam paulò constantiùs asserere.

ATQUE hæc tibi qualia qualia sunt pro tempore & ingenii nostri modulo, Erudite Lector, in manus do. Exilia quidem illa fortasse & imperita, juventutisque, ut est ferventioris, temeritatem referentia; spero tamen, haud prorsus injucunda. Neque interea eò unicè spectare credas quæ legis, ut Commentarios tam insignes, tam doctos, atque utiles e manibus tuis excuterent. Extremæ quidem id esset dementiæ, & hominis, qui diligentiam tot Virorum Clarissimorum in evolvendis illis & illucubrandis ineptissime reprehenderet. Ipsi denique amico nostro & necessitudinis arctissimæ rationibus defuerim, si in eam ejus operam & industriam involarem, quam adeò felicem & eruditam in illis excolendis atque exornandis collocavit. Suus igitur illis, Pseudulpianis licet, adhuc sit honos & auctoritas. Plures indies Casaubonos, Valesios, Petitos, Sigonios, Meursios, Pearsonios (quales, Deus bone! & quantos Viros!) exerceant. Absit profectò, ut quæ literati illi heroes etiam laudare non dedignantur, ea nos homunciones scioli que despiciatui habere audeamus.

J. C.

Coll. Regal.
3 Id. Nov. MDCCLXXX.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤῚ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

τῚ κατὰ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ΚΑΚΩΣ ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Φίλιππου οἱ Ἀθλω-
αῖοι φερόμενοι σιωληλύθησαν εἰς ἐκκλησίαν ἀθυ-
μῦνες· ὁ τοίνυν ῥήτωρ τίω τε ἀθυμίαν πειρᾶται παύειν,
λέγων ἔδεν εἶναι Φαυμασόν, εἰ ῥαθυμῦνες κεκράτῃσιν, καὶ
εἰσηγεῖται, πῶς ἂν ἄριστα τῷ πολέμῳ προσηνεχθεῖεν· κελεύει
δὴ δύο δυνάμεις παρασπιδάσαι, μίαν μὲν μείζω, πολι-
τικὴν, ἣτις οἴκοι μέγιστα, πρὸς τὰς τῶν ἐπιχειρῶν χρείας
ἔτοιμῳ ὑπάρξει. ἑτέραν ἣ ἐλάττω, ξένων ὄντων τῶν
στρατιομηδῶν, πρὸς ἀμεμιγμένων δέ· καὶ κελεύει τὴν δύναμιν
μὴ Ἀθήνησι μένειν, μηδὲ ἐκ τῆ πόλεως ποιεῖσθαι τὰς βοη-
θείας, ἀλλὰ περὶ τὴν Μακεδονίαν ἀνασρέφεισθαι, πολε-
μῶσαν ἀδιαλείπτως, ἵνα μὴ τὰς ἐτησίας πνεύσας ἐπιτηρή-
σας ὁ Φίλιππος, ἢ καὶ τὸν χειμῶνα, ἠνίκα Ἀθήνηθεν εἰς
Μακεδονίαν πλεῖν ἐδυσάσῃ, ἐπιχειρῆ τοῖς πρὸς ἄλλους, καὶ
πρὸς τὴν Ἰστυσίαν τὴν τῶν Ἀθλωαίων, ἀπάντων κερτῆ. ἀλλ'
εἰ γὰρ ἢ πρὸς αὐτὸν αὐλιταξομένη δύναμις πρὸς αὐτὸν
ὑπάρχει.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Κ Α Τ Α

Φ Ι Λ Ι Π Π Ο Υ Α.

some α. ^{truly} ^{about} ^{have} ^{something} ^{affair} ΕΙ μὲν ^{were proposed} ^{or} ^{men} ^{at the} ^{times} ^{to speak} ^{restraining} ^{to} ^{until the most} ^{times} ^{of} ^{the} ^{people} ^{of} ^{Athenians} τῶν προσιδίων, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, ἵπποχων ἀν εὖς οἱ πλει-

506

ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΛΟΓΟΥ Α.

Ἐξηγήσεις, καὶ σχόλια.

Κ Α Τ Α Φιλίππου] Ζητῶσιν εἰ τοῦ συμβουλευτικῆ ἴδιον ἢ προτροπή τε καὶ ἀπιτροπή, ἐδ' ὅλως δὲ ἡ κατηγορία, πῶς ἐπαῦθα ἐπιγέγραπται ὁ λόγος συμβουλευτικός ἂν κατὰ Φιλίππου· καὶ φησὶ μὲν ὅτι πολλάκις τὰ τρία εἶδη τῆς ῥητορικῆς ἐπιμίγνυται, ἀντὶ ὕλης ἀλλήλοις καθίσταται, ὥσπερ ἐνταῦθα· βεβλόμεθα γὰρ κατασκευάσαι, ὅτι δεῖ τὴν Μακεδονίαν κακῶσαι ὕλη, ἐχρήσατο τῇ κατὰ τοῦ Φιλίππου καταδρομῇ. ἰτέον ὅτι ἐν μὲν τοῖς ἀλλήλοις λόγοις, ὕλη ἦν ἡ τῶν Ολυθίων πολιτικῆ· αὐτὴ γὰρ εὐπορίας ἐν τῷ λέγειν αἰτία τῷ ῥήτορι καθίσταται· συνεχῆς δὲ, ἡ τῶν Ἀθηναίων δύναμις· ἐπαῦθα δὲ ὕλη μὲν ὁ Μακεδὼν· συνεχῆς δὲ, οἱ Ἀθηναῖοι. Διὰ τῆτο καὶ ἑτέρας ἐπιγραφῆς ὡς πρὸς τὰς προλασόντας λόγους ἔτυχε. Τὰ δὲ τῆ λόγου ἐπιθυμητικὰ κεφάλαια τρία εἰ-

σὶ τὸ ἐρῶμένως ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, τὸ αὐτὸς γρατεύεσθαι, τὸ πόρος χρημάτων ἐπινοεῖν, ὅθεν τὸ σιτηρέσιον τοῖς στρατευομένοις γενήσεται· διὰ γὰρ τῆ ἀναβίωσκειν τὴν ἐπιστολήν, ὅθεν ἕτερον, εἰ μὴ ἱ προξύνει καὶ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων διδάσκει. Τὸ δὲ προοίμιον, ἐκ ἀπὸ τῆ πράξιμα, ἀλλ' ἀπὸ τῆ προσώπων ἀνασάνους γὰρ αὐτῆ πρὸ τῶν πρῆσβυτέρων ἐδυσχεραίνοντινες, ὁ δὲ καὶ θεραπεύει.

‡ Εἰ μὴν περὶ καινοῦ τινος πραγματος προσιδίσει, ὧ Ἀθηναῖοι] Τὸ προοίμιον ἄνευ προλασσεως, ἀρχεται γὰρ ἀπὸ τῆς κατασκευῆς. τὴν γὰρ πρῶτασιν ἐν τῷ νῷ ἔλλαθε τὴν ἐκ τῶν γερόντων μέλλουσαν αὐτῷ προσιδεσθαι. ἐξ ἀντιπίπτοντος δὲ τὸ προοίμιον ἀστέπιπτε γὰρ αὐτῷ πῶς παρὰ τὴν ἡλικίαν λίγει. λέγει οὖν διὰ τὸ

I τὸ παροξύνει.

λίγως

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α. 3

of the *accustomed* *opinion* *should have declared*
 501. ΤΩΝ ΕΙΘΕΘΟΤΩΝ ΓΝΩΜΩΝ ΑΠΕΦΗΝ-
αυτο,

Σ Χ Ο Λ Ι Α,

λέγειν, ὅτι περὶ παλαιῶν παραγ-
 μάτων ἢ σκέψις, περὶ ἧν εἶπον καὶ
 οἱ πρῶτοι.

Εἰ μὲν περὶ καινοῦ.] Απολοεῖται
 μὲν ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς προ-
 αρπάσαι τὴν τάξιν τῶν γερόντων·
 ἰστέον δὲ, ὅτι συλλογιστικῶς τέτο
 λυεῖ, ὡσεὶ ἔλεfen, οἶδα μὲν ὅτι ἀνα-
 καιῶν ἐστὶ πρῶτης λέγειν τὰς γέρον-
 τας, ἀλλὰ τὴτό γ' ὅταν ἢ ἡ βελή
 περὶ καινοῦ τινος πράγματις· νῦν
 δὲ, οὐ περὶ καινοῦ πράγματις·
 παρὰ γὰρ Φιλίππε βελευόμεθα,
 ὡσεὶ ἤδη πολλάκις εἰπόντων τῶν γε-
 ρόντων περὶ τέτῃ, 1 ἔ παραχα-
 ράτω τὸν νόμον· καὶ οὕτως μὲν
 οὗτος συνελογίσαστο· ἢ δὲ ἀλήθεια
 ἔχει, ἢς εἶτε παλαιὸν ἢν τὸ πρᾶ-
 γμα, εἶτε καινόν, ἔδει τοὺς γέρον-
 τας λέγειν πρῶτας· ἐπειδὴ δὲ νῦν
 πάντων τεθαρβύθηται οἱ Αθηναῖοι ἐπὶ
 τῇ ἀπωλείᾳ τῶν τριάκοντα δύο
 πόλεων τῶν Καλιδικῶν, καὶ ἐπὶ
 τῇ πολλῇ αὐξήσει τοῦ Φιλίππου,
 διὰ τῆτο προαρπάσαι τὴν τάξιν
 ἐπεχείρησεν. Ἀλλως. Ἐν τῷ πε-
 ρὶ τῆ περιβολῆς λόγῳ λέγῃ Ἐρμο-
 γένης, τῆς ἰδέας τὴν καλασκευὴν
 προίεραν εἶναι τῆς προάσεως· καὶ
 κέχηται τῆτω τῷ παραδείγματι·
 τὸ γὰρ, εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος
 πράγματις προυβίθεο λέγειν, καὶ
 τὰ λοιπὰ, ἔστιν ἡ καλασκευή· τὸ δὲ,
 ἐπειδὴ 2 δὲ περὶ ἧν πολλάκις, καὶ τὰ
 λοιπὰ, ἔστιν ἡ πρότασις· πρότασις
 γὰρ ἔστιν, ὅτι· δεῖ καὶ νεώτερου
 ἔλθαι, πρῶτος λέγοντος ἀπέχεσθαι·
 καὶ δὲ ταύτης καλασκευαί, ὅτι

μηδὲν τῶν νεώτερον οἱ εἰωθότες, ἦτοι οἱ
 νεώτεροι, εἰρήκασιν· ὁ δὲ σοφι-
 στὴς Ασκληπιῶς, καλασκευὴν εἶναι
 λέγει ἀνευ προάσεως· ὁ δὲ Ἰσοκρά-
 τῆς ἐν τῷ τῆ Αρχιδάμῃ, τὴν πρό-
 τασιν πρῶτην ποιήσας, ἐπήνευκε
 τὴν καλασκευὴν, οἶον, “ ἴσως τινὲς
 “ ὑμῶν θαυμάζουσιν, ὅτι τῶν ἄλλων
 “ χρόνων ἐμμεμενηκῶς τοῖς τῆς
 “ πόλεως νόμοις, ὡς ἐκ οἷδ' εἴτις
 “ ἄλλος τῶν ἡλικιωλῶν, τσαύτην
 “ πεποιήμαι τὴν μεταβολήν,” καὶ
 τὰ ἐξῆς· τέτο ἡ πρότασις. ἢ δὲ
 καλασκευή, “ ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τις τῶν
 “ εἰδισμένων ἐν ὑμῖν 3 ἀγορεύει
 “ ἀξίως ἢν τῆς πόλεως εἰρηκῶς,
 “ πολλὴν ἂν ἡσυχίαν ἦγον.”

προυβίθεο.] Ἀντὶ τοῦ προεβάλ-
 λετο· τινὲς δὲ, ἀντὶ τῆ προεγρά-
 φελο· ἐπειδὴπερ σαυδαῖς τινὰς ἐπέ-
 γραφον, ἐχέσας τὸ πρᾶγμα περὶ τῆ
 ἢ σκέψις, καὶ περὶ τῆ συνεληλύθασιν
 καὶ προεβίθεσαν τῆ ἐκκλησίας, ἵνα γνῶ-
 σιν πάντες περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία.

λέγειν.] Δεῖ ὑποσίζεαι ἐν τούτῳ,
 ἢν ἢ ἔτως· εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος
 πράγματις λέγειν προεβίθετο, ἐπι-
 σχῶν καὶ ἀναμείνας ἕως ἔσται εἴ-
 πωσιν οἱ γέροντες, τότε καὶ αὐτὸς
 ἐπειράμην ἂ γινώσκω λέγειν· ἰστέον
 δὲ ὅτι τῷ Ἰσοκράτικῷ προοιμίῳ
 ἐχρήσατο τῷ ἐν τῷ Αρχιδάμῃ·
 κακεῖ γὰρ τῷ ἐπιχειρημά ἐστιν, ὅτι
 νέος ἂν, παραλαμβάνει τὰς γέροντας.

ἐπισχῶν.] Διὰ τῆ ἐπισχῶν, ἐδ-
 ειξεν ὡς καὶ τότε μόλις εἶχε καρτε-
 ρῆσαι, μὴ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων
 πρῶτος εἰπεῖν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν

1 Deest ἔ.   2 Deest δὲ.   3 ἀγορεύει.   πρῶτον-

αὐτο, εἰ μὴ ἠρεσκέ τί μοι τῶν ὑπὸ τῶν
 ῥηθέντων, ἡσυχίαν ἂν ἦγον· εἰ δὲ μὴ,
 τοῦτο ἂν ἢ αὐτός ἐπειρωμένω ἀγινώσκω
 λέγειν. Ἐπειδὴ ὅτι ὡς ἂν πολλάκις εἰρη-
 κασίν ἔσθι προτέρω, συμβαίνει ἔτι νυνὶ
 σκοπεῖν, ἡγῆμαι καὶ πρῶτον ἀναστὰς,
 εἰκοτῶς ἂν συγνώμης τυχεύειν. εἰ γὰρ
 σκῆπτρα παρεληλυθότες χερσὶν τὰ δέοντα
 ἔσθι συνεβούλευσαν, ἂν ἔδεν ὑμᾶς νυνὶ
 εἶδει βουλεύεσθαι.

β'. Πρῶ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

προθυμμένων ἱππων δραμεῖν καὶ ἐπι-
 σχομένων.

τῶν εἰωθότων] Θέλει εἰπεῖν τῶν
 γερότων· ὅρα δὲ πῶς λεληθότως
 αὐτὸς διέβαλε διὰ τῶν εἰπεῖν τῶν
 εἰωθότων· ἵνα δηλώσῃ, ὅτι μόνον
 ἔθος ἔχουσι λέγειν πρῶτον, εἰ μὴν καὶ
 χηρσιμόν τι συμβουλεύουσιν.

εἰ μὴν ἠρεσκέ τί μοι] Διὰ τοῦ
 εἰπεῖν τῆτα, κριτὴν τῶν προγενε-
 στέρων ἐπέδειξε· τῶν δὲ μερισμῶν καὶ
 ὑπομερισμῶν σχήματι κέχρηται
 ἐνταῦθα· εἰπὼν γὰρ, τὸν μὲν ἄνω
 σύνδεσμον, ἐκ ἐπήγαγεν εὐθέως τόν-
 δε· ἀλλὰ ἄλλον μὲν· ἐστὶ γὰρ ὁ με-
 ρισμὸς καὶ ὑπομερισμὸς, ὅταν εἰ-
 πῶν δύο μὲν, ἡ ἀνάγκη ἔχει πρὸς

τὰ δύο μὲν ἀποδεῖναι, δύο δὲ, ὅπως
 εἰς καὶ ἐνλαῦθα εὐρεῖν. Ὁρᾷ δὲ πῶς
 πάλιν ἀξιοπίστως εἶπε τὸ ἠρεσκέ
 μοι, ὃ ἐστὶ τῷ ἀγαθῷ συμβέλλω
 ἀγαθὴ συμβουλευθεῖσα βουλή· τὸ
 δὲ σχῆμα τοῦτο ἐστὶ καὶ παρὰ τῶν
 ποιητῶν· Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς
 μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς, ἢ μὲν
 ἐνὶ κλισίῃ. Ἄλλως. Τὸ σχῆμα,
 οἱ μὲν καλοῦσι διπλῆν μερισμὸν,
 οἱ δὲ μερισμὸν τε καὶ ὑπομερισμὸν·
 εἰρηκῶς γὰρ πρότερον δύο μὲν, ἐπὶ-
 γαγε δύο δὲ. Ἐπιφέρεισι δὲ αὐτὸς
 πολλάκις, εἰ κατὰ τάξιν, ἀλλὰ
 πρὸς τὸ πρῶτον τὸ τελευταῖον.

ἡσυχίαν ἂν ἦγον] τὸ ἔθος τὸ
 οἰκεῖον δείκνυσιν ὡς οὐ φιλόσοφος

ἡ ἀνάγκη.

τοῖς

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α. 5

^{first} β'. Πρῶτον μὴ ^{indeed} ἐν ἐκ ἀθυμνήεον, ^{therefore not despair} ὡ
^{things} ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ^{affairs} τοῖς ^{in the} παρῶσι ^{past} πρᾶγμασιν, ^{present}
^{not} ἔδ' εἰ ^{though} πάνυ ^{very} φαύλως ^{bad} ἔχειν ^{to be} δοκεῖ· ^{it seems} ὁ γὰρ ^{that}
^{is} ἐστὶ ^{worst} χεῖρισον ^{of these} αὐτῇ ^{of the} ἐκ ^{past} ἑ παρεληλυθότος
^{time} χρόνου, ^{that} τῆτο ^{for} πρὸς ^{the} τὰ ^{future} μέλλοντα ^{best} βέλτερον
^{is} ὑπάρχει. ^{what there is this} Τί ^{because} ἐστὶ ^{nothing} τῆτο; ^{or} ὅτι ^{men} ἔδεν, ὡ ^{you} ἀν-
^{athenians} δρες Ἀθηναῖοι, ^{of the} τῶν ^{useful} δεινῶν ^{doing} ποιητῶν ^{you} ὑμῶν,
^{ill} κακῶς ^{the} τὰ ^{affairs} πρᾶγματα ^{is} ἔχει· ^{there} ἐπέτιγε ^{to} εἰ
^{not} πάνθ' ^{indeed} α' ^{hope} προσήκε ^{would be} πρᾶξιόντων ^{these} ἕτως ^{to} εἶχεν, ^{to}
^{not} ἔδ' ^{indeed} ἀν' ^{hope} ἐλπίς ^{would be} ἴω ^{rather} αὐτὰ ^{to} βελτίω ^{to} γινεσθαι.

Ἐπειτα

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τοῖς καλῶς λεγομένοις.

αὐτὸς ἐπειρώμην] Διὰ τῆ εἰ-
 πειν ἐπειρώμην ἐταπείνωσε τὸν λό-
 γον, ὡς ἔ πάντως ἐγὼν τὰ συμ-
 φέροντα.

ἐπειδὴ δὲ] Καλασκευὴ τῆ προ-
 ομιμῆ.

πολλάκις εἰρήκασιν ἔτοι] Πά-
 λιν αὐτὰς εὐφυνῶς διαβάλλει διὰ τῆ
 εἰπεῖν, ὅτι πολλάκις μὲν εἰρήκασιν,
 ἔδεν δὲ ἦνυσαν.

ἔτοι πρότερον] Τὸ σχῆμα δεικ-
 τικόν, φαυλισμῶ δὲ ἐκφαικικόν.

συγνώμης τυγχάνειν] Καίτοι
 ἀποδείξας ὡς οὐχ ἄμαρτάνει, διὰ
 τὸ ταπεινοφρονεῖν, συγνώμης τὸ
 τοῖτὸ καλεῖ.

Πρῶτον μὲν ἐν] Εἰς τὸ δυνατὸν
 πρῶτον εἰσέβαλε, μεμιγμένην τῇ
 ρουθεσίᾳ τὴν παραμυθίαν ποι-

ησάμενος.

οὐδ' εἰ πάνυ φαύλως] Ἀπὸ
 θεραπείας τινὸς ἐχέσης αἰτίαν τοῦ
 μὴ δεῖν ἀθυμεῖν, τὴν εἰσβολὴν τῶν
 ἀγῶνων ἐποιοῦσατο. Διὰ τῆ εἰπεῖν,
 ἐκ ἀθυμνήεον, ἔδ' εἰ πάνυ φαύ-
 λως ἔχειν δοκεῖ, δείκνυσιν ὡς θάρ-
 ρεῖν χρή· κ' γὰρ τοῖς εἰς ἄκρον ἦκασι
 νόση τῆτο παραινῶμεν αἰεῖ.

ὁ γὰρ ἐστὶ χεῖρισον] Τὸ σχῆμα
 παρὰ προσδοκίαν οἱ δὲ λέγοντες
 δεύτερον εἶναι πρόομιον, τῆτο λέ-
 γουσι εἶναι καλασκευὴν αὐτῆ.

Τὸ οὖν ἐστὶ τῆτο] Καὶ τῆτο τὸ
 ἐνθύμημα εἰληπταὶ ἐκ παραδόξου·
 ὃ δὲ φησι, τοιοῦτόν ἐστιν, ὃ ὑμᾶς
 ἐκ τῆ παρεληθῆος ἔβλαψε χρόνου,
 τῆτο ἀποθίμενοι, πάλιν ὠφελιθη-
 σόμεθα.

6 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Besides *To be considered* *and* *from*, *others* *also*,
 Ἐπειτα ἐθυμηθεον, και παρ' αλλων αιξ-
have heard *and* *to those who have* *to them* *remembering*
 ουσε, και τοις ειδοσιν αυτοις αναμνη-
what *once*, *having* *however*
 σκουφοις, ηλικιω ποτ' εχοντων δυναμιν
the Macedonians *from this time*, *not much*
how handsomely and *properly* *nothing* *unusually*
 Λακεδαιμονιων, ες ε' χρονον ε' πολυς,
as *calmly* *και* *properly* *nothing* *unusually*
 ως καλως και προσηκοντως εδεν αναξιου
you *did* *of the city* *but*, *mean*
 υμεις επραξατε της πολεως, αλλ υπε-
taught *for* *the* *Grecian* *rights*, *the*
 μεινατε υπερ των Ελληνικων δικαιων του
against *them* *than* *of what* *them* *for the sake*
 προς σκευης πολεμον. Τιν' ουν ενεκα
this *do I say* *that you may see* *that*
 ταυτα λεγω; η ειδετε, ω ανδρες Α-
Athenians *and* *consider* *that* *nothing* *neither*
 θηβαιου, και θεωρησατε, οτι εδεν ετε
being vigilant *you* *is* *formidable* *for*, *if*
 φυλατιομοις υμιν εσε φοβερον, ετ, αν
 ολι-

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

Ἐπειτα ἐθυμηθεον] Διὲ γὰρ τὸς ἀεὶ ἀκούσας καλανεῖν καὶ ἐθυμίσθαι περὶ τῶν πραγμάτων τὸς δὲ εἰδότες, διὰ τῆς μνήμης ἀνακαινίζειν τὰ γενημένα.
 ἐθυμηθεον] Καλῶς ἐπήγαγε τοῦτο τὸ παράδειγμα· εἰθασί γὰρ οἱ ἄνθρωποι διὰ τῶν ὁμοίων πραγμάτων ἐπελαφρύνεσθαι. Μερίζει δὲ τὸν λόγον εἰς δύο, εἰς τε νεώτερος μὴ εἰδότες τὰ παλαιά, καὶ ὀφείλοισι αὐτὰ παρὰ τῶν πρεσβυτέρων μαθάνειν καὶ εἰς γέροντας, εἰδότες μὲν τὰ παλαιά, χρήσιμους δὲ ὅμως καὶ ἀναμνήσεως.
 ἡλικίην ποτ' ἐχόντων] Ἐπεὶ περιδεῆς ἦν ὁ δῆμος διὰ τὴν τῆς Φιλίππου δύναμιν, ἐκ παραδείγματος τὸ δαρ-

ρεῖν αὐτοῖς ἐπορισάσθαι· καὶ γὰρ Λακεδαιμόνιοι οὐ μικρότερον τῆς Μακεδόνος ἴσχυσαν, κατὰ γῆν τε καὶ θάλασσαν.
 εἰς οὗ χρόνος] Ἴνα μή τις εἴπῃ, πάσαι τοιαῦτοι ἦμεν, ἔν δὲ ὁ χρόνος ἤλλαξε τὰ πράγματα προσέθεκεν, εἰς εἰς χρόνος εἰς πολυς.
 † οὔτε φυλατιομένοις υμῖν ἐσε φοβερόν] Λέπει τὴν βραδυμίαν· ἐὰν φυλατῆσθε, Φοσί, καὶ ἐκφυγήσῃ αὐτήν, εἰδὲν υμῖν φοβερόν ἐσεῖται· σημεῖον δὲ τὸτὲ ἡ Λακεδαιμονίαν δύναμις ἧς ἐκραλεῖτε ἐκ τῆς προσέχειν τοῖς πράγμασι τὸν ἔν.
 οἶον ἂν] Εὐφῆμως αὐτὸ εἶπε πάνυ, φάσκων οἶον ἂν ὑμεῖς βούληθε,

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α. 7

ολιγωρήτε, τοιούτου οίου ἂν ἑμῶς βού-
you neglect would such as you
 ληθε, παραδείγματι χρωμένοι, τῇ τότε
of examples profiting of the then using as examples
strength of the Lacedaemonians of which
 ρώμῃ τῶν Λακεδαιμονίων, ἧς ἐκελεύετε
by the applying to the affairs the mind
 ἐκ τῆς προσέχειν τοῖς πράγμασι τὸν νῦν,
and to the how insolence of this man by which we are troubled
 ἢ τῇ νῦν ὑβρεὶ τῆς, δι' ἣν ταραστύμεθα,
of the nothing taking care of which, it was useful.
 τῆς μηδὲν φρονίζεν ὧν ἐχέω.

Philip.

sc. 231

γ. Εἰ δέ τις ὑμῶν, ὡ ἄνδρες Ἀθη-
if indeed any one of you O men Athenians
 ναῖοι, δυσπολέμητον οἰεῖται τὸν Φίλιππον
to be considering this both multitude of the how existing
 εἶναι, σκοπῶν τὸς τε πληθῶν τῆς νῦν ὑπ-
to him power and this the do-
 αρχείας ἀπὸ δυνάμεως, ἢ τὸ τα χρο-
stances all to have perished to the city rightly
 εἶα πάντα ἀπολωλεναὶ τῇ πόλει, οὕτως
 μὲν

ΣΧΟΛΙΑ.

ληθε, τῆσιν ἀγρίας νικήσαι.
 παραδείγμασι.] Πρὸς τὸ ἐδὲν
 ἡμῖν ἐστὶ φοβερόν.
 χρωμένοι.] Εἰ δὲ χωρὶς τῆς,
 πρὸς τὸ ἵνα εἰδῆτε χρωμένοι.
 καὶ τῇ νῦν ὑβρεὶ.] Ἄνω μὲν ὅτε
 ἔλεγε περὶ Λακεδαιμονίων, ῥώμην
 εἶπεν· ἐπαῦθα δὲ ἐπειδὴ θέλει τα-
 κτεινῶν τὸν Μακεδόνα, ὑβριν εἶπε·
 πᾶν δὲ τῆτο ἔχθιστον τοῖς Ἀθη-
 αίοις· καὶ γὰρ ἐλευθερίας ἐραταὶ κα-
 θεῖσθησαν.

νῶς προβάλλεται· ὡσπερ ἔν κἀν-
 ταῦθα· τὴν δὲ ἀίλιθεσιν τὴν παρ-
 ἔσαν εἰς δύο κατὰσκευάζει, ἐκ τῆς
 τῆς τέτῃς δυνάμεως, καὶ πλείστην
 ἐκ τῆς οἰκείας ἀδενείας τῶν Ἀθη-
 ναίων· εἶτα ἐπειδὴ εἰ καὶ τὰ μάλι-
 σα ἐδόκει λελύσθαι ἢ ἀίλιθεσις, ὁ-
 λως ἔτι σφοδρὰ ἦν, τὴν μὲν ἀρχὴν
 συνίρχει τῶ ἀίλιθεσί· δεῖ γὰρ τὸν
 ῥήτορα διὰ τὸ μὴ δοκεῖν ἀναιδῆ, καὶ
 τοῖς προφανῶς ἀληθεσί πολέμιοι,
 ἐπὶ τῶν τοιούτων, τὴν μὲν ἀρχὴν
 συνιδόναι, φελευταίου δὲ καὶ ὑπὲρ
 τῆς συνεκδρομῆς ἀπολοεῖν.

† Εἰ δέ τις ὑμῶν, ὡ ἄνδρες Ἀ-
 θηναῖοι.] Εἰςβολὴ καλὰ τὸ κεφάλαιον
 τὸ δυνατόν.

δυσπολέμητον.] Δυσπολέμητον εἶ-
 πει, καὶ ἔχει ἀκαταγώνιστον· ὁ μετὰ
 γὰρ ἀκαταγώνιστος, ἐδέσπει ἡτῆ-
 ται· ὁ δὲ δυσπολέμητος, δυσ-
 χερῶς μὲν, ἑμῶς δὲ καταγωνίζεσθαι.

Εἰ δέ τις ὑμῶν.] Οὗτος οἶδεν ὁ
 ῥήτωρ ἰσχυρὰς ἀίλιθεσις, πρῶτον
 τέτων λέγει τὰς λύσεις· εἶθ' ἔτω
 σαφῶς ἀποδείξας αὐτάς, προφα-

8 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

indeed he thinks. let him consider however this that
 μὴ οἰεῖσθαι λογισάδω μέγιστοι τούτων, ὅτι
had one we a man Athenians
 εἰχομένον ποιεῖ ἡμεῖς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
Bylina and Potilava and Methone and
 Πυδναῖαν, καὶ Πολίδαίαν, καὶ Μεθωνίαν, καὶ
all the region that domestic inwale and
 πάντα τὸν τόπον τῆσθαι οἰκίον κύκλῳ, ὃ
many of the with him now being nations
 πολλὰ τῶν μείζωνων νῦν ὄντων ἔθνων,
self-law making and free existed and
 αὐτονομίαν καὶ ἐλευθερίαν ὑπέχει· καὶ
rather with our Jurisd, hold familiarly than
 μᾶλλον ἡμῶν ἐβδλεῖ· ἔχει οἰκίως, ἢ
with him. If, then the Philip then this,
 σκηνῶν. Εἰ τοίνυν ὁ Φίλιππος τῆσθαι τῶν
had had the opinion that anxious to
 τῶν ἔχει τῶν γνώμων, ὡς χαλεπὸν πο-
war it was with Athenians having these
 λεῖν ἐστὶν Ἀθηναίους, ἔχουσι τοιαῦτα
the of him countries desert
 ἐπιχειρήματα τῶν αὐτῶν χωρῶν, ἐρημῶν
being of fellow fighters nothing then of what now he
 ὧν συμμαχῶν, οὐδ' ἐν αὐτῶν, ὧν νῦν πε-
hardone had he effected neither so great had he
 ποιήκεν, ἐπείραξεν· οὐδὲ τοσαύτῳ ἐνή-

σαλο

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

ὅπερ ἐπὶ αὐτῶν δέλων ὑποφῆσαι, παρ-
 ἔθειλο.

† λογισάδω μέγιστοι τῶν ὅτι] Συλλέγει τοῖς ὁμολογημένοις ἐπὶ τῷ τῷ σπυδαζόμενον ἀνῶσαι.

κύκλῳ] Τινὲς φασὶν ὅτι, ἐπειδὴ ἀλήθῃ ἐστὶν ὁ τόπος, διὰ τῆσθαι εἶπε τὸ κύκλῳ· οἱ δὲ, ὅτι ἐπειδὴ ἐν κύκλῳ αὐτῶν ἔκειντο.

Εἰ τοίνυν] Τὸ καθ' ὑπόθεσιν τὸ σχῆμα.

ἐπιχειρήματα] Ἐπιχειρήματα, τόπος ὑψηλός, ὃν ἂν προκαταλαβόντες πολέμοιοι τευχίσαιαν, διὰ

τὸ ἐλευθερῶν αὐτῶν ὀρμωμένους ἐπιτίθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς· ἐκεῖνος οὐ διὰ τὸ σπονδεῖν, πρὸς ζήλον τῶν Ἀθηναίων, ἐπαινεῖ τὸν Μακεδόνα· οἶδε γὰρ ἐν καιρῷ ἐπαινεῖν καὶ τὸν πολέμοιο.

† ἀλλ' οἶδεν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι τῆσθαι καλῶς] Οὐκ ἐπαινοῦν ἔχει τοῦ Φιλίππου μόνον ὡς καλῶς τι ποιήσαντος, ἀλλὰ καὶ ἀποροπὴν τῶν Ἀθηναίων· μνησασθε γὰρ, φησὶ, καὶ ἡμεῖς τὸν καλῶς προσθέντα.

ἄλλα τῶν πολέμοιο] Ἐκ μεταφορῶν τοῦ κειμένου τοῖς παλαι-

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α. 9

^{acquaint} ^{power} ^{that} ^{knows} ^θ ^{men} ^{know}
 σαλο δυνάμιν· ἀλλ' οἶδεν, ὡς ἄνδρες
^{Athenians} ^{they} ^{walk} ^{have} ^{that} ^{these}
 Ἀθηναῖοι, εἰς το καλῶς σκευθ, οτι ταυτα
^{indeed} ^{are} ^{all} ^{the} ^{prizes} ^{of} ^{the}
 μν̄ εἰν̄ ἀπαντα τα φωεία, ἀθλα &
^{war,} ^{laying} ⁱⁿ ^{the} ^{ground.} ^{by} ^{nature} ^{indeed}
 πολέμω κειμένα εἰν̄ μεσῶ· Φυσεῖ δ' ὑπ-
^{belong} ^{to} ^{the} ^{present} ^{the} ^{things} ^{of} ^{the} ^{absent,} ^{and}
 ἀρχεῖ τοῖς παρεσι τα τῶ δπουῶν, καὶ
^{to} ^{those} ^{who} ^{will} ^{labour} ^{and} ^{incure} ^{danger} ^{the} ^{things} ^{of} ^{the}
 τοῖς ἐθέλοσι πονεῖν εἰ κινδυνόειν, τα τῶ
^{unwilling} ^{and} ^{for,} ^{indeed} ^{of} ^{this} ^{using}
 ἀμελέων· κῆ γὰρ τοῖ ταυτη χεσά-
^{the} ^{opinion} ^{all} ^{things} ^{has} ^{overturned}
 μν̄θ̄ τη γνώμη, παντα καλέσραπται
^{and} ^{propheth} ^{these} ^{indeed} ^{as} ^{indeed} ^{taking} ^{any} ^{one} ^{would} ^{propheth} ^{some.}
 κῆ ἐχει τα μν̄, ὡς ἂν ἐλών τις ἐχοῖ
ⁱⁿ ^{war} - ^{these} ^{too} ^{allies} ^{and} ^{friends}
 πολέμω· τα ἰ, συμμαχα κῆ Φιλια
^{making} ^{and} ^{for} ^{to} ^{be} ^{allied} ^{and}
 ποιησαμν̄θ̄· καὶ ἂν συμμαχεῖν καὶ
^{to} ^{achieve} ^{with} ^{those} ^{will}
 προσέχειν τὸν νοῦν τούτοις ἐθέλουσιν
^{all} ^{whom} ^{indeed} ^{they} ^{see} ^{prepared}
 ἀπαντες, οὓς ἂν ὀρωσι παρεσκυασ-
 μν̄ς

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Ι φίλα.

ἔσιν ἄθλον ἐν μέσῳ. Επαθλα δὲ
 ἐκ εὐρήται, εἰ μὴ ἀπαξ παρ' Εὐ-
 ριπίδῃ.

† καὶ τοῖς ἐθέλουσι πονεῖν] Τὰ τῶν ἀμελέων τῶν προγοῶντων
 εἰσίν.

καὶ τοῖς ἐθέλουσιν] Ορα ὅτι δι'
 ἐκείνων τῶ τρόπῳ φησὶν αὐτὸν ἠρη-
 κέναι τὰς πόλεις, δι' ἃ βούλειαι
 αὐτὸς προσέχειν τοῖς πράγμασι.

τὰ μὲν, ὡς ἂν ἐλών τις] Ἐπειδὴ
 τὸ καλέσραπται φοβερόν ἐστιν, ἐπή-

γὰρ ταπεινώσεως χάριν, ὡς ἂν ἐ-
 λών τις ἐχοῖ πολέμω.

καὶ γὰρ συμμαχεῖν] Ἐπειδὴ ἐ-
 λύπει τοὺς Ἀθηναίους τὸ τὸν Φίλιπ-
 πον ἔχειν συμμαχὸς κῆ φίλος, διὰ
 τῆς καθολικῆς γνώμης τῆτο θερά-
 πευσε.

τούτοις ἐθέλ.] Ἐπειδὴ ἀνώλερ-
 τος ἐφώθησεν αὐτὸς, εἰπὼν αὐτὸν τὸν
 Φίλιππον ἰσχυρόν διὰ τῶ ἔχειν
 συμμαχὸς, ἐπηγάγε τῆτο παρα-
 μυθόμενος, ὡς ὅτι εἰαν αὐτοῖ
 τὰ

ΙΟ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

μένους ^{and} και ^{to do} πράττειν ^{willing} θέλοντας ^{things} α χρη. ^{useful.}
 δ'. Αν. τοιουν, ω ^{of} ανδρες ^{their} Αθηναιοι, ^{as} ω ^{men} ανδρες ^{athenians} Αθηναιοι,
 η ^{αλλ} υμεις ^{you} ητι ⁱⁿ τ ^{the} τοιαυτης ^{same,} εθελησε ^{would} γενεας ^{be,}
 γνωμης ^{ομιλια} νυν, ^{now} επειδη ^{forasmuch as} περ ^{not,} ου ^{before} προτερον,
 η ^{and} εκασθ ^{of each} υμης ^{of you} ε ^{is} δε ^{is} η ^{is} δυναμι ^{is} αν ^{is}
 ωσαυθεν ^{to offer} αυτον ^{his} χρησιμον. ^{useful} τη ^{to the} πολει, ^{city} πα-
 σαν ^{as} αφεις ^{regarding} τω ^{the} ειρωνειαν, ^{dissimulation} ετοιμθ ^{ready}
 πραττειν ^{to do} υπαρξην. ^{should be} ο ^{he} μεν ^{indeed} χρηματα ^{rather} εχων, ^{having}
 εισφερειν. ^{to introduce} ο ^{he} δ' ^{and} εν ⁱⁿ ηλικια, ^{age} σφραδευεσθαι ^{to use}
 συνελονθ ^{to sum up} δ' ^{all in a word} απλως ⁱⁿ ειπειν, ^{to speak} ην ^{if} υμων ^{of you} αυ-
 τω ^{seems} εθεληση ^{you would} γενεας, ^{be} η ^{and} παυσθη ^{would praise} αυ-
 τος ^{indeed} μεν ^{nothing} εδεν ^{each} εκασθ ^{to do} ποιησειν ^{hoping} ελπιζων,
ΤΟΥ

Ι ετοιμως.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τα αυτα θελωσι πραξαι, ευχερωσ
 αυτον καθαιρησιν. Αξιον δε ζη-
 τησαι πως αλλαχθ καθελων αυ-
 τθ την δυναμιν, δια τθ ειπειν
 οτι οι πολλοι αυτθ αφισανται,
 και νυν λεγει οτι πολλας εχει
 συμμαχος. Λεγομεν αν, οτι τον
 τροπον διεξεισι των υπηκων, ει
 γαρ η μισεσι η φοβεσται τους
 δυνατας, αλλ εν οσω μη πρατ-
 τασι τι οι αγαθοι δια ραθυμιαν,
 αναγκη προστρεχουσι τοις δυνατοις,
 ινα μη μελα των ραθυμων οβησ
 παθασι μετ αυτων ει δε ποτε
 ει αγαθοι σωθασουσι, η την ρα-

θυμιαν αποθεσθαι θελησουσιν, ευ-
 θεως προς αυτους αποσησουσι.
 αφεις την ειρωνειαν] Ισθον οτι
 ειρωνεια εστιν ενανθιον της αλαζο-
 νεας· αλαζονευεσθαι μεν γαρ εστι,
 το πλειονα επαγγελεσθαι δυνασθαι
 ποιειν, ηπερ δυνασθαι· ειρωνεια δε,
 το λεγειν ελαττονα δυνασθαι ποιειν,
 Ι η αν τις δεδυνηται.
 αυτος μεν εδεν εκασθ·] Ιδιον
 γαρ η τθτο των ραθυμηνων.
 αν θεος θελη] Εις ουρανον τας
 ελπιδας ανεπεμψεν, ινα εαν εικος
 ταυτα ποιησαντων μη αποβαιη τα
 συμφεροντα, εχη απολογιαν· τα-

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α. ΙΙ

the and neighbour all things for him to do
 ΤΟΝ ὃ ΠΛΗΣΙΟΝ ΠΑΝΘ ὙΠΕΡ ΑὐΤῶ ΠΡΑΞΕΙΝ,
 both the yongown, selves you would recover if God
 ἢ ΤΑ ὙΜΕΤΕΡῶ ΑὐΤῶΝ ΚΟΜΙΕΙΤΕ, ἌΝ ΘΕΟΣ
 will and than again
 θελή, καὶ τὰ καλεῖ ῥαθυμητῶν πάλιν
 you would recover and him you would punish hot
 ἀναληψέτε, κακῶν τιμωρησέτε· μὴ
 for as to a God think, to him than present
 ὡς θεὸς νομίζει σκεῖν τὰ παρρητῶ
 to have been fixed things immortals but
 πεπηγένας πράγματα ἀθάνατα, ἀλλὰ
 both hates someone him and not feared of men
 ἢ μισεῖ τις σκεῖν ἢ δέδιεν, ὡ ἀνδρες
 affectionate and enries even of those ever where you
 Ἀθηναῖοι, καὶ φθονεῖ, ἢ τῶν παντῶν
 thinking to be familiarly with him and all things
 δοκῶντων οἰκειῶς ἔχειν αὐτῶ· καὶ ἀπανθ
 , whatsoever also in others any, men,
 ὅσα περ ἢ ἐν ἄλλοις τισὶν ἀνθρώποις
 to be there also to those with him it is proper to
 ἐν, ταῦτα καὶ τοῖς μετ' σκεῖν χεῖ νο-
 think to be it is hidden however there
 μίσειν σκεῖναι· καλεῖ τῆχε μένοι ταῦτα
are frightened
πάντα in silence

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τα χάριν ἐνλεύθεν ἤδη τὴν δόκησιν τῆ
 θεῷ προσέθηκεν· οἱ δὲ, διὰ τὸ φιλό-
 θεον τὸ οἰκεῖον ἤθ' παρασῆσαι.

[ἀλλὰ καὶ μισεῖ τις ἐκεῖνον] Τὸ
 μείζον ἐν μέσῳ θεὸς ἀπέκρυψε τοῖς
 ἄκροισι τὸ ἰσχυρόν.

[μισεῖ τις ἐκεῖνον] Μισεῖ μὲν, ὁ
 ἤδη πεπονηθὼς κακῶς· δέδιε δὲ, ὁ
 μηδέπω μὲν ὑπομείνας, προσδο-
 κῶν δὲ φθονεῖ δὲ, ὁ ὄρων αὐτὸν
 οὕτως τὰς πόλεις καταστροφόμενον·
 Ἀλιπίπῳ δὲ λύει· ἵνα γὰρ μὴ τις
 εἴπη, πῶς ἔν, εἰ μισῶσιν αὐτὸν,
 ἐκ ἀφιστάται αὐτῶ· ἐπάγει ὅτι
 ἄκοντες καὶ φοβόμενοι εἰσὶν ἀπ'
 ἐκεῖνος, διὰ τὸ μὴ εὑρίσκειν τινα
 καταφυγῆν πρὸς ἡμᾶς ῥαθυμία

καλεχομένους· καὶ μὴν ἤδη ἐπίσθη-
 σαν αὐτῶ καὶ ἔπεμφαν βοήθειαν
 πρὸς Ολυθίους· πῶς ἐν ῥαθύμῳ
 αὐτὸς καλεῖ; Καθὸ μὴδὲν ἐκόντες
 ποιῶσιν, εἰ μὴ τις αὐτοῖς ἐπι-
 μήσει διὰ τῆ συμβαλεῖν καὶ πεί-
 θειν ποιῶν.

καὶ ἀπανθ ὅσα] Τῆτο τὸ σχῆ-
 μα καλεῖται Καθαίρεσις· καὶ γὰρ
 διὰ τὰτα ὅθεν ῥαθύως καὶ μάλικα
 ἢ βλάβη προσγίνεται, τῶ καθόλου
 τὸν λόγον ἐπισώσατο.

καλεῖ τῆχε] Ταπεινῶται οὔτε
 γὰρ ὁ μισῶν βλάπτει, διὰ τὸ ἡ-
 μᾶς ῥαθυμεῖν· ἔτε ὁ δέδιως, ἔτε-
 ρόν τι φρονῆσαι δύναται· ἐπισφα-
 λὲς γάρ· ἔτε ὁ βασκαίνων ἀλι-
 σῆναι·

12 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

^{all} πάντα ^{now} νῦν ^{not} οὐκ ^{having} ἔχοντα ^{refuge} ἀποστροφῆς, ^{by} δια-
^{the} τὴν ^{your} ὑμετέραν ^{standings} βραδύτητα ^{and} ^{negligence} ῥαθυμίαν,
^{which} ἣν ^{to} ἀποθεῖσθαι, ^I φημί ^{to} δεῖν ^{absolutely} ἴδῃ. ^{see} Ὄρατε
^{for} γὰρ, ^{by} ὧν ^{from} ἀνδρες ^{Athenians} Ἀθηναῖοι, ^{the} τὸ ^{affair} πρᾶγμα
^{there} οἱ ^{has} πρὸς ἡλυθῆν ^{of} ἀσελγείας ^{man} ἀνδρωπῶ,
^{who} οὗτος ^{not} εἰς ^{choice} ἀίρεσιν ^{to} ὑμῖν ^{to} δίδωσι ^{has} ἔπραττεν ^{to} ἢ
^{to} ἀγειν ^{to} ψυχίαν, ^{but} ἀλλ' ^{threaten} ἀπειλεῖ, ^{and} ^{not} λόγους
^{avowed} ὑπερφηφάνους, ^{as} ὡς ^{they} φασί, ^{say} λέγει, ^{and} ^{not} ἔχ' οἷος
^{as} τε ^{is} εἶναι, ^{keeping} ἐχὼν ^{what} ἀκατέστραπτοι, ^{to} μένειν ^{to} ἐπὶ

ΤΕΤΩΝ

ΣΧΟΛΙΑ.

εἶναι, ἀδύνατον γάρ.
 [Ὄρατε γὰρ, ὧν ἀνδρες Ἀθηναῖοι]
 Τέτοιο τὸ συμφέροντος· καταμιμῆ-
 κίαι δὲ τῶ δυνατῶ.
 ἀσελγείας] Ἀσελγεία κοινῶς κα-
 λεῖται πᾶσα ὕβρις, ἐχὶ περὶ τὰ
 ἀφροδίσια μόνον.
 ὅς εἰς ἀίρεσιν] Τέλει δια τὴν
 ὕβριν τοῦ Μακεδόντος, οὐδὲ δυ-
 νατοὶ κατέστηκατε πρᾶττεν ἢ βού-
 λησθε, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀνάγκης ἔχε-
 τε πολεμῆσαι. Δια δὲ τέτῳ τὸ
 ἀναγκαῖον παρίστην. Ἀναγκαῖον δὲ
 εἶναι ἔχωρις Ἰ ζῆν ἔ δυνατῶν.
 τῷ πρᾶττεν] Οὐκ εἶπεν ἀπλῶς
 πολεμῆν, ἀλλὰ κοινοτέρῳ ὀνόματι
 ἐχρησάσθαι, τῷ πρᾶττεν, οἷον τοῦ
 ψηφισέσθαι, τῷ δικάζειν, τῷ γε-
 ωργεῖν, καὶ τῶν λοιπῶν.

καὶ λόγους ὑπερφηφάνους] Ἴνα μὴ
 λέγων τὰ βήματα τῷ Μακεδόντι
 κακὸς οἰωδὸς δόξη, τέτῳ χάριν
 παρέδραμεν αὐτά.
 προσπεριβάλλεται] Τινὲς φασί,
 ἐπειδὴ κυκλοτερῶς ἐκεῖνο αἰ πόλει,
 ὡς παρέλαθεν ὁ Φίλιππος, τέτῳ
 χάριν εἶπεν ἔτῳ· ἄλλοι δὲ, ἀπὸ
 μελαφοῦς τῶν κυνηγιῶν, οἱ τινες
 κύκλω περὶ πάσας τὰς ὁδοὺς καὶ
 πάσας τὰς ἐκδροπὰς τὰς ἄρκυς
 περιβάλλουσιν, ὑπὲρ τῷ μὴ διαφυ-
 γεῖν τὰ θηρία ἐκεῖθεν. Καὶ τῷ
 περισοιχίξειαι πάλιν ἐπήγαγεν.
 ὅθεν καὶ ἄμεινον 2 τὸ σχῆμα. Ἀλ-
 λως, ἀπὸ μελαφοῦς τῶν κυνηγιῶν.
 κατὰ γὰρ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θη-
 ρίων, ὄρθα ξύλα ἐτάσσει ἀ καλῶσι
 σοίχους, καταπιεσάνους αὐτῶν δι-

1 Deest ζῆν.

2 Deest τὸ σχῆμα.

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α. 13

^{these} τῶν, ^{but} ἀλλ' αἰεὶ τὴ προπεριβαλλεῖαι, ^{and} κ
^{in case} κυκλῶ ^{resembling} πανάχη ^{dallying} μέλλουας ^{me} ἡμᾶς ^{and sitting} ἑ κα-
^{in circles in their} θημένους ὠρισοχι(ε).

ἔ. Ποτ' οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ^{where things proper will be done} ποτε α' χερὶ πράξεε; ^{after} ἐπειδ' ἂν τὴ χρε(ε); ^{something happens} where-
^{after} ἐπειδ' ἂν, ἢ Δία, ἀνάγκη τις ἦ; ^{what, is it proper to do} νυν δέ ^{to consider} τί χερὶ τὰ γίνουσα ^{is it} ηγεῖσθ; ^{is it} ἐγὼ μὲν
^{for} οἶμαι ^{think} τοῖς ἐλευθέροις ^{to the} μεγίστῃ ^{free} ἀναγ- ^{greatest}
^{that} κην ^{from} τῆ ὑπὲρ ^{the} τῶν πραγμάτων ^{affairs} αἰσχύνῃ ^{shame,}
 εἶναι.

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

κίνα, ἵνα εἰάν αὐτὸς ἐκφύγη τὰ
 θηρία, εἰς τὰ δίκυα ἐμπέση. Εἷνα
 δὲ τῶν ἀνιγρᾶφων περισοχοιζέται
 ἔχει.

καὶ καθημένους] Ἐπειδὴ φοβεῖ
 τὸ λεχθὲν, φησὶν, ὡς ἐπικυρῶσαν
 τὴν ἡμέτεραν ραγάνην κησάμενοι,
 τῆτο διαπράττειται Φίλιππος.

‡ περισοχοιζέται] Ἡ μεταφορὰ
 ἀπὸ τῶν κυνηγιῶν.

Πότ' ἔν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι]
 Μετάβασις καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τὸ ἀ-
 ναγκαῖον· δείκνυσι γὰρ ὅτι ἐξ ἀ-
 νάγκης ταῦτα ποιητέον. ἔτι δὲ κατὰ
 ἐπίληψιν· διὸ καὶ τὸ δεύτερον πώ-
 τε βαρυτέρα τῆ φωνῆ προσφέρεται·
 τρόπον δὲ διαγράφει ἐνταῦθα τῶν
 ραθυμάντων. Ἐστὶ δὲ τὸ σχῆμα
 διαλογικόν. εἶτα τῆ ἐρωτήσει τὴν
 † ἀποκρίσιν ἢ ἀποδίδωσιν, ἀλλ'

ὑπὸ τ' ὀργῆς αὐτὸς ἀντὶ τῆ δῆθεν
 ἠρωτημένη φθέγγεται.

ἐπειδ' ἂν] Ὡς ἐν ἡθεί ἀναγνώσει
 τὸ, ἐπειδ' ἂν.

ἢ Δία, ἀνάγκη] Οὐδὲν χαλε-
 πώτερον αἰσχύνῃ τοῖς ἐλευθέροις
 καθέστηκεν.

‡ ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι] Εἰ μὲν
 δούλων ἀνάγκην ζητεῖς, ἐκδέχου
 πωληγᾶς· εἶδ' ἐλευθέρων, ἢ τῶν
 πραγμάτων αἰσχύνῃ μεγίστη ἀν-
 ἀγκη καθέστηκεν· ἔτι δὲ τῆ συμφέ-
 ρου.

ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι] Εἰπὼν ἡ τὸ
 μὲν, ἢ ἐπήγαγε τὸν δέ, ἐπειδὴ
 ἐμελλεν ἐπιφέρειν, ὑμεῖς δὲ αὐτὴν
 ἔχ ἡγεῖσθε αἰσχύνῃ, ὅπερ ἦν
 ὑβριστικόν· καὶ διὰ τῆτο τὸ μὲν σιω-
 πα· ἀλλὸ δὲ ἐπιφέρει τῆτα ὁ-
 μοιον.

† διάκρισιν.

‡ γὰρ τὸν.

‡ Η

14 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

^{to be} εἶναι. ^{will you} Ἡ βέλεσθε, ^{tell me} εἰπέ μοι, ^{going round} εἰδόντες
^{of them} αὐτῶν ^{to enquire} πωθάνεσθε ^{in the market place is there} καὶ τὴν ἀγορᾶν, λέ-
 γεται τὸ καινόν; ^{might there be for if anything more} ἤτοι ἢ ἀντὶ καινοτε-
^{now than Macedonian than} ρον, ἢ Μακεδῶν. ^{Athenians} ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ^{and the things of the Greeks, administering} κατα-
^{I plead} πολεμῶν, ^{Philip} καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων διοικῶν;
^{is sick} τέθνηκε Φίλιππος; ^{no, by Jupiter, but, he} ἔ, μά. Δεῖ, ἀλλ' α-
^{what, but to you differs it and for it,} δένει. ^{this man something should suffer quickly, you, another Philip} Τί δ' ὑμῖν διαφέρει; ^{would make} καὶ ἢ ἀν-
^{if there you should} τὸς τὸ πάθος, ^{of the} ταχέως ὑμεῖς ἕτερον Φί-
^{apply to the} λιππου ^{the} ποιήσετε, ^{mind, not for} ἀντὶ οὗτω ^{such} προσέ-
^{they mean why, the of him, strength} γήετε τοῖς ^{had been, from, as} πραγμασὶ τὸν νοῦν. ^{by the} εἶδε γὰρ ^{as}
^{glad} οὗτος ^{it, something should suffer and} ὡς αὐτὸν ^{he,} ῥώμην ^{he,} τοσοῦτον
^{glad} ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ, ^{as} ὅσον ^{by the} ὡς αὐτὸν ^{as} ἠμείψαν ἀμέ-
^{glad} λειῶν. ^{it, something should suffer and} Καίτοι καὶ τῆτο, ^{he,} εἰ τὸ πάθος, καὶ
 τὰ

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

[Ἡ βέλεσθε, εἰπέ μοι] Ἀντὶ
 τῆ ἀπορηματικῆ.

εἰπέ μοι] Δεὸν εἰπεῖν εἶπαλέ μοι,
 πρὸς τὸ βέλεσθε, εἰπέ μοι, εἶπεν
 Ἀττικῶς.

Ἀθηναῖος] Τὴν τὸν Πέρσῃ ἀπὸ
 τῆ Ἑλλάδος διώξαι, ἐκ Πέλλης
 ὀρμώμενος ἄνθρωπος καταπολε-
 μῶν.

τέθνηκε Φίλιππος] Τινὲς καὶ ἐν-
 τεῦθεν ὀρμώμενοι φασὶν ὅτι πρῶ-
 τος ἔτος ὁ λόγος καὶ γὰρ ἡ ἀσθένεια
 Φιλίππου, πρὸ τῆς πολιορκίας
 Ολύμπου· ἀλλὰ φασὶν ὅτι ἐκ ἀπ-
 εικὸς αὐτὸν τὸ τοῖστων δεῖναι, ὡς

ἐν παραδείγματι, καὶ ἦν τοῖς χρό-
 νοῖς προγενέστερον, αἵτε δὴ γὰρ ἐκ-
 εἶνοι ταῦτα θέλοντες γίνεσθαι, ἐ-
 θρύλλαν.

ταχέως ὑμεῖς] Ἡ ῥασιῶνη, φησὶ,
 πολλὰς τίθειν Φιλίππου δύναμιν.
 καὶ γὰρ παρ' ἡμῖν ἕσσης τῆς αἰμ-
 λείας, ταχέως γενήσεται καὶ ἕτερος
 Φίλιππος. Ἄλλοι δὲ τινες περιέρ-
 γως φασὶν, διὰ τὸν Ἀλέξανδρον αὐ-
 τὸν τῆτο λέγειν καὶ ὑπόθεσιν τὸ
 λεγόμενον.

τοσοῦτον ἐπιτυχίᾳ] Καλῶς ἡ-
 σφαλίσατο διὰ τὸ πιθανόν· ἔ γὰρ
 πάντως πάντα διὰ τῆς ῥαθυμίας
 Ἀθηναίων,

de Philop

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α. 15

τα τ' ^{the things of fortune to us} ΤΥΧΗΣ ΗΜΙΝ ^I ^{should happen} ὡς ἄρξαι, ^{which always} ἢ ΠΕΡ ΑΙΕΙ
 βελιον ^{better than we} ἢ ΗΜΕΙΣ ^{of us ourselves} ἢ Αὐτῶν ^{we take} Ἰπμελου-
 μεθα, ^{and this should work out know that near} κ' τ' εἰτο ^{indeed being to all if then affairs} εἰσεργασαίτο, ἰσθ' ὅτι πλη-
 σίου ^{disturbed being intent as you} μὲν οὐκ, ἀπασιν ^{will you would administer as but now you are not even} ἀν τοῖς ^{Amphipolis} πρῶγ-
 μασι ^{receive you could if being surprised and in the} τετραπόλεσι Ἰπσιανίαις, ὅπως βε-
 λεσθ' ^{preparations and in the operations.} διοικησαίτε· ὡς δ' ἐ νῦν ^{being} ἐχέτε, οὐδ' ἐ
 δίδουτων ^{to you the times} ὑμῖν, τῶν ^{Amphipolis} καιρῶν ^{being surprised and in the} ἀμφοπόλεων,
 δέξασθ' ^{receiving} δύνασθ' ^{if} ἀν, ἀπρητημένοι ^{and in the operations.} κ' ταις
 παρασκευαῖς ^{that indeed then it is fit that needful} κ' ταις ^{to do being willing to provide all ready} γνώμασι.
 5. Ὡς ^{as of having known you and well,} μὲν οὐκ ^{persuaded I cease speaking the but mode} δεῖ ^{the} τα ^{but mode} πρῶθηκουλα
 ποιεῖν ^{persuaded I cease speaking the but mode} ἐθέλοντας ^{the but mode} ὑπαρχεῖν ^{the but mode} ἀπανάσ ^{the but mode} ἐτοι-
 μους, ὡς ^{the but mode} ἐγνωκότων ^{the but mode} ὑμῶν ^{the but mode} καὶ ^{the but mode} πεπεισ-
 μένων, ^{the but mode} παυομαι ^{the but mode} λεγῶν· ^{the but mode} τὸν ^{the but mode} δὲ ^{the but mode} τρόπον
 τῆς

1 ὑπάρξει.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Αθηναίων, ἀλλὰ καὶ τινὰ διὰ τῆς
 αὐτῆς ῥώμης καλῶρθε.
 ἰσθ' ὅτι πλησίον] Τῆ γὰρ βα-
 σιλίως νεωστὶ τέλεθεισῆκότῃ, κ' τῶν
 ὑπηκόων, ὡς εἰκός ἦν, διχονοεῖσαν,
 αὐτοὶ προσεθήμενοι ἰ ἐνίοις ἐξ αὐ-
 τῶν ἡδύνατο 2 τῶν ἐτέρων περιγενέ-
 σθαι κ' οἰκεῖον βασιλεία καλασῆσαι.
 † ἀπρητημένοι] Ἀντὶ τῆ κεχω-
 ρισμένοι.
 ἀπρητημένοι] Ἀντὶ τῆ κεχωρισ-
 μένοι, κρημάμενοι.
 Ὡς μὲν ἐν δεῖ] Ἐνλεύθεν μέτ-

εἰσεν ἐπὶ τὸ ἄλλο μερῷ τῆ δύνα-
 τῆ· εἰς δύο γὰρ τῆτο ἔτεμεν·
 εἰς τε τὸ, ὅτι εἰάν λάδωμεν τὴν
 αὐτὴν γνώμην Φιλίππῳ, δυνά-
 μεθα κινήσαι; ὃ ἤδη κ' ἐξεύργασται.
 κ' εἰς τὸ, πῶσον τ' δυνάμεως κ'
 τὸν τρόπον τῆ πόρε, ὃν νῦν ἐρεῖ.
 Διὰ μέσθ δὲ εἶπε τὸ ἀναγκαῖον.
 πεπεισμένων] Ἀλλὶ τῆ πειθιέν-
 των· τοιῦτῷ δὲ ὁ Δημοσθένης τὰ
 ἀμφωβαλλόμενα, λαμβάνων ὡς ὁ-
 μολογέμενα.
 τὸν δὲ τρόπον τῆς παρασκευῆς]

1 ἐνίοτε.

2 τῆ ἐτέρα γενεῆσθαι.

Πότερῳ

16 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

^{of the preparation which to devisor}
 τῶν παρασκευῶν, ἵνα ἀπαλλάξαι ἀνὰ τῶν ^{from}
^{These} τοιοῦτων ^{affair} πραγμάτων ^{you} ὑμᾶς ^{I expect} ἡγοῦμαι, ^{and} ἢ
^{The amount} τὸ πλῆθος ^{how much and means} ὅσον, ^{those certain} καὶ πόρους οὓς τινὰς
^{of supplies} χρημάτων, ^{and the other things as} ἢ ταχὺ ὡς ἀνὰ μοι βέλ-
^{and quickest} τισα ^{seems to be prepared} καὶ τάχιστα δοκῆ παρασκευασθῆναι,
^{and already I will endeavor to say} ἢ δὴ πειρασομαι ^{intriguing} λέγειν· ^{you} δεηθεῖς ὑμῶν,
^{of} ὧ ^{men} ἀνδρες ^{athenians} Ἀθηναῖοι, ^{thus much} τοσούτου, ^{after} ἐπειδὴ
^{all} ἀπὸ πᾶσα ^{you shall have heard} ἀκουσῆτε, ^{judge} κενάετε, ^{and not before} καὶ μὴ προ-
^{anticipate} τερρον ^{nor if} προλαμβάνετε· ^{from the} μηδ' οὐδέ τις δε-
^{beginning I fear to some one a new preparation to break} χῆς ^{to prognosticate} δοκῶ ^{me the} τινὶ ^{affair} καίνῃ ^{let him} παρασκευῆν ^{say} λέγειν,
^{suppose} ἀναβάλλεσθαι ^{not for} με ^{they who quick and} τὰ ^{their day} πραγματὰ ^{and} ἡγε-
^{saying} ἴτω. ^{most} Οὐ γὰρ οἱ ^{in the fitting speak} ταχὺ ^{not for} καὶ τήμερον εἰ-
^{if these things already past with the now} πόντες, ^{aid} μαλιστα εἰς δεὸν ^{aid} λέγουσι· οὐ γὰρ
 ἀνὰ ταχὺ ἢ δεὸν γέγονη μὲν, τῆ νυνὶ βοή-
 θεία

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

Πότερον ἐκ πολλῶν, ἢ ξένων αὐτῆ γίνεσθαι.

καὶ τάχιστα] Καὶ τὸ τάχιστα προσέθηκεν· ἐπειδὴ μικρὰν μέλλει λέγειν βοήθειαν ποιεῖσθαι, ἵνα τὸ τάχιστα πρὸς ἀπολογίαν ἔξῃ.

δεηθεῖς ὑμῶν, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι.] Προθεραπεία κήρυξις, ἐπειδὴ οἶδεν αὐτὰς ἠδὲως καὶ μέγιστα κηφισομένους, μηδὲν δὲ ἀξιον ποιῆσαι τῶν δεδοσμένων· δεῖται δὲ αὐτὰς ἐκείνην τὴν βοήθειαν ἀπέμψαι, ἢ δύνασθαι· τίττε χάρις ταύτη κήρυξις.

τοσούτου] Ἀλλ' ἰὲ ὀλίγον.

καὶνὴν παρασκευῆν] Ὡς πρὸς τὴν τῶν Ἀθηναίων δόκησιν· καὶ γὰρ αὐτοὶ πολλὴν ἠθέλον· ὁ δὲ Δημοσθένης εἰδὼς πῶς ἔχει τὰ πραγματὰ ὀλίγην.

ἀναβάλλεσθαι] Ἀναβολὴν τοῖς ἀράγμασιν ποιεῖν.

Οὐ γὰρ οἱ ταχὺ καὶ τήμερον εἰπόντες μαλιστα εἰς δεὸν] Οὐχὶ γὰρ οἱ λέγουσιν ἡμῖν ἐξελεῖν, χρησιμῶς εἰσι σύμβουλοι· ἀλλ' ἐκεῖνοι ἄριστοι σύμβουλοι, ὅς ἀνὰ παρασκευῆν

18 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

minds to have that if anything should need to fail
 γνώμας ἔχειν, ὡς εἰάν τι δέη, πλευσέον
in ^{These} ^{you} ^{fulfills} ^{ascending} ^{further}
 εἰς ταῦτα αὐτοῖς ἐμείασι πρὸς ἡ τῶ-
to the ^{halves} ^{of the} ^{horses,} ^{horse}
 τοῖς, τοῖς ἡμισέσι τῶ ἰππέων ἰππαῶ-
transports ^{gallies} ^{and} ^{vehicles} ^{sufficient} ^{to be} ^{fitted} ^{out}
 γῆς τελευταῖς ἢ πλοῖα ἰκανὰ διπρεπισαῖ
of ^{common}. ^{These} ⁱⁿ ^{order} ^I ^{think} ^{to be} ^{needful,} ^{to be}
 κελύω. Ταῦτα μὴ οἶμαι δεῖν ὑπαρ-
ready ^{against} ^{the} ^{judges} ^{those} ^{from}
 χεῖν, ἵππας ἐξαιφνης ταύτας ἀπὸ
the ^{domestic} ^{region} ^{of him} ^{expectations} ^{to}
 τῆς οἰκίας χώρας αὐτῆς Σαλαμῆς, εἰς
Thermopylae ^{and} ^{Chersonesus} ^{and} ^{Olynthus}
 Πύλας, καὶ Χερρονήσον, καὶ Ὀλυθθον,
and ^{where} ^{he} ^{will}. ^{It} ^{must} ^{fore} ^{to} ^{hinge} ^{they}
 ἢ ὀποῖ βεβλήα. Δεῖ γὰρ σκεῖνω τῆτο
in ^{the} ^{mind} ^{to be} ^{settled} ^{that} ^{you} ^{out} ^{of}
 ἐν τῇ γνώμῃ παρασθῆναι, ὡς ὑμεῖς ἐν
the ^{neglect,} ^{this,} ^{the} ^{too} ^{much} ^{as} ^{is}
 τῆ ἀμελείας ταύτης τῆ ἀγαν, ὡσπερ εἰς
embosa ^{and} ^{before} ^{once,} ^{they} ^{say} ^{to} ^{Holy}
 Εὐβοίαν ἢ πρῶτερόν ποτέ φασὶν εἰς Ἀλ-
artus ^{and} ^{lastly} ^{relevantly} ^{to} ^{Thermopylae}
 αἶρον, ἢ τὰ τελευταῖα πρῶτον εἰς Πύλας,
perhaps ^{you} ^{may} ^{rather}. ^{not} ^{altogether} ^{not}
 ἴσως ἀν οὐρησαίε. Οὗτοι πᾶσι λέγῶ
if ^{not} ^{you} ^{should} ^{do} ^{if} ^{this} ^{as} ^I ^{say}
 εἰ μὴ ποιησαίε ἀν τῆτο, ὡς ἐγὼ γέ φημι
 δεῖν,

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

δῖος τὰ μέγαρα ἦσαν ψηφίζό-
 μενοι, τότε χάριν προσέθηκε ἢ
 ταύτην ἀμέλει παρακαλῶν, ταύ-
 τὴν μὲν ὑπεσιώπησε, περὶ δὲ τῆ ἐ-
 τέρας πολλὸν τὸν λόγον ἐποήσατο.

Καὶ πλοῖα] Τὰ φέροντα τὰ
 ἐπιπέδικα ἢ ὑπὲρλίκα, φησὶν.

Εἰς Πύλας] Πύλαι ἦσαν τῆ Ἐλ-
 λάδος, μετὰ τῆ τε Παργασσοῦ
 καὶ τῆς Σαλαμῆς, ποδῶν εἰκοσι-

πέπε τὸ πλάτος· αἱ τινες ἐκα-
 λῆλο καὶ Θερμοπύλαι, διὰ τὸ
 δευρὰ ἐκείσε λυτρά τὴν Ἀθηνῶν
 ἀναδύναι μετὰ τῆς ἀθλῆς τῶ Η-
 ρακλεῖ κερμηκῶσι· ταύτην ἐπει-
 ράθη καλαδραμεῖν ὁ Φίλιππος ἐν
 Θετταλίᾳ· μαθούτες δὲ Ἀθηναῖοι ἢ
 περιπλευσάμενες τὸν τόπον, ἰ ἀπει-
 ῶσαντο αὐτόν.

† Εἰς Ἀλίαῖρον] Πόλις τῆ Βοιω-
 τίας

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α. 19

to be fearful, to be despised δειν, *is* δικαιοφρονηόν *is* εἶν· *that either by the* ἢ ἢ *the* δειχ τῶν
fear knowing prepared being you he will know φόβον εἰδώς *there are for there are who all, say* οὐτρεπεῖς οὐδίας ὑμᾶς (εἰσελαί
knowing to him from our selves more γὰρ ἀκείως· εἰσι γὰρ, εἰσιν οἱ παντ ἰσ-
than of fearful silence he will keep or overlook αγγελλούτες σκείνω παρ ἡμῶν αὐτῷ πλει-
ing these things unguarded he would be taken nothing ες τὰ σεοιῶ) ησυχίαν ἐχῆ· ἢ παρ-
being obstacle to sail to the of him δὼν ταῦτα, ἀφυλακίῳ ληφθῆ, μηδε-
region for you should give time, νος οὐδ' ἐμποδῶν πλείν *ἵπτι τῷ* ἐπι τῷ σκείνω
 χωρᾶν ὑμῖν, ἐνδῶ καιροῦ.

these things indeed are what to all to be decreed.
 ἢ. Ταῦτα μὲν εἰσιν ἅ πασι δεδόχθαι
I say, to be fit and to be prepared to be proper
 φημι δεῖν, καὶ παρασκευασαῖα προση-
I think and further for
 κειν οἰμαί. Πρὸς δὲ τέτοις, δευαμίν
a certain a man Athenians I say, to
 τίνα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φημι προ-
be fitted out to be fit for you which in concert shall
 χειροσασ· δεῖν ὑμᾶς, ἢ συνεχῶς πολε-
man and all to him shall do hot, to me
 μήσει, καὶ κακῶς σκείνον ποιήσει. Μὴ μοι
ten thousand nor 20,000 strangers neither
 μυρίας, μήτ' εἰς δισμυρίας ξένους, μηδὲ
τάς

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

τίας· ἐκεῖ ἐξεληθῶτες οἱ Ἀθηναῖοι
 Θεβαίους ἄγαν ταλαιπωροῦσιν ἐβο-
 ῆθησαν καὶ μέλλοντας ὑπὸ Λακε-
 δαιμονίων πανολευθρία διαφθείρε-
 σθαι κεκωλύκασιν.
 Εἰς Ἀλίαριον] Ὅτι τὸ ἐν Ἀλι-
 ἄριον, πρὸ ἐξ ἐτῶν ἐγένετο· τὸ δὲ
 ἐν Εἰθούσῃ, πρὸ τριῶν, ὅτε καὶ ὁ
 ῥήτωρ ἐπιτηγάρχη· ἢ ὅτι πρὸ πολ-
 λῶν ἐτῶν γέγονεν ἢ ἐν Ἀλίαριον
 μάχῃ· ὅθεν εἶπε καὶ τὰ τελευταῖα·

τελευταῖα μὲν, ὡς πρὸς ταύτας
 τὰς στρατείας· πρῶτην δὲ, ὡς πρὸς
 τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐλέγητο ὁ λό-
 γος· τὸ δὲ Ἀλίαριον ἀρσενικῶς
 ὡς καὶ Ὀμηρος, καὶ ποιήενθ' Ἀλιαρ-
 τον.
 Παριδῶν] Ἀλλ' ἵπτι καὶ ἀφρονήσας
 τῶν ἡμῶν παρασκευῆς.
 † Μὴ μοι μυρίας μηδὲ δισ-
 μυρίας] Βασιλέως τῶν Περγῶν
 ἐπιτεταλαῖον τῶς ἐπὶ θαλάσσης
Σαλα-

the ^{epistolary} τὰς Ἐπιστολαίς ταύτας ^{those} δυνάμεις, ^{force}
 but, the of the city ^{be it & if} ἀλλ' ἢ τῆς πόλεως ἔσω· ^{you ~ one} καὶ ὑμῖς ἓνα,
 or if ^{more} καὶ πλείους, ^{or if} καὶ τὸν δεῖνα, ^{any one} καὶ οὐλινῶν
 whomsoever ^{you should choose} χειρονοήσῃτε ^{commander} στρατηγόν, ^{to him} τούτῳ ^{shall be obeyed} πείσεσθαι
 and followed ^{and food} καὶ τροφῆν, ^{for this} τούτῳ ^{to be pro-} πείσεσθαι
 ἢ ἀκολουθήσῃτε· ^{divided & commingled} ἢ ^{shall be} τροφῆν ^{but this} ταύτην ^{what the} πορι- ^{force}
 σαί ^{and how great and whence} κελύω. ^{the} Ἐσάει δ' αὐτῆ τισὶν ^{food} δυνάμεις, ^{shall have}
 καὶ ^{and how these things you will} ποσὴν, ^{do} καὶ ^{will} πόθεν [&] τῶν ^{trophy} τροφῶν ^{will} ἔξεῖ,
 ἢ ^{say} πῶς ^{in each} ταύτ' ^{of these} ἐπιθέσειε ^{going through} ποιεῖν, ^{separately} ἐγὼ ^{say} φρά-
 σω, ^{strangers} καθ' ^{judged} ἕκαστον ^{I say} τῶν ^{and so} τριῶν ^{not} διεξίω ^{do ye} χωρῖς.
^{do.} ^{they} Ξένους ^{which} μὴ ^{often} λέγω, ^{you} ἢ ^{have injured} ὅπως ^{not} μὴ ^{do ye} ποιήσῃτε
 τῶν ^{all} ὅ ^{left} πολλάκις ^{thinking} ὑμᾶς ^{to be} ἐβλάψεν, ^{than of myself} ἀ-
 παντ' ^{and the} ἐλάττω ^{in the} νομίζοντες ^{danger} εἶναι ^{indeed} τὰ ^{indeed} δεοντά,
 ἢ ^{making} τὰ ^{in the} μέγιστα ^{to do} ἐν ^{not even the} τοῖς ^{small} ψηφισμασίν ^{and} ἀρε-
 μνοῖ, ^{you do} ἢ ^{but the} τῶν ^{small} πρώτων ^{having done} ἔδε ^{and} τὰ ^{and} μικρὰ
^{provided} ποιεῖτε, ^{to these} ἀλλὰ ^{add more} τὰ ^{if} μικρὰ ^{small} ποιήσαντες, ^{and} καὶ
^{provided} πορισάντες, ^{to these} τῶν ^{add more} πρῶτων ^{if} προσθήσει, ^{small} ἀν' ^{and} ἐλάττω
 φαίνῃ.

ΣΧΟΛΙΑ.

Σαλράταις διαλύσαι τὰ μισθο-
 φορικὰ στρατεύματα διὰ τὸ πολ-
 λά χρήματα καταναλώσασθαι,
 ἀφῆκαν οἱ Σαλράται τὰς στρατιώ-
 τας. Οὗτοι περὶ μυρίας ὄντες ἦκασι
 πρὸς Χάρηλα στρατηγὸν Ἀθηναίων
 ἔχοντα ξενικὴν δύναμιν· καὶ ἐποίησαν
 αὐτὸν ἡγέμονα· Ἀράβαζος δὲ
 Πέρσης ἀνὴρ βασιλέως ἀποστάς καὶ

πολεμῶν πρὸς αὐτὸν, ἐπέμφε πρὸς
 Χάρητα, παρακαλῶν αὐτὸν δια-
 βιάσασθαι τὸν στρατὸν εἰς τὴν τοῦ
 Βασιλέως χώραν· τῶν ἂν στρατιῶν
 ἢ χρρηγῆσαι αὐτοῖς κελυσσάντων
 τὸν Χάρητα, ἢ ἀπελεύσεσθαι πρὸς
 τὸν διδόντα ἀπελάντων, διεβίβα-
 σεν ἀναγκασθεὶς τὸν στρατὸν. καὶ
 ἐνίκησε συμβαλῶν δις μυρίας Περ-
 σῶν.

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α. 21

Ἡ, ἡλλάγῃσιν. I say also the whole troops
 Φαίνεσθαι λέγω δὴ τὰς πάντας στρατιώτας
 two thousand of these and all nations I say
 διαβίβειν τούτων δέ, Ἀθωαῖς Φημι.
 to be fit to be five hundred from what soever certain
 δεῖν εἶναι πεντακοσίους, ὅς τις ἂν τίνος
 to you age fair to be should seem time
 ὑμῖν ἡλικίας καλῶς ἔχειν δοκῆ, χρόνον
 fit age, to serve in the field not long this
 ταχίον στρατοῦν, μὴ μακρόν τούτον,
 but so much as will seem fair to be for suc-
 ἀλλ' ὅσον ἂν δοκῆ καλῶς ἔχειν ἐκ δια-
 ferent to each other. the but others strangers
 δοχῆς ἀλλήλοισι τὰς δ' ἄλλας, ξένους
 to be I command and with these cavalry two
 εἶναι κελύσω· ἢ μὲν τούτων, ἰππέας δια-
 hundred and of these fifty, Athenians
 κοσίους· ἢ τούτων πενήκοντα Ἀθωαῖς
 at the least, as the infantry the same
 τετραχίλων, ὡππερ τὰς πέρας, τὸν αὐ-
 four to serve and home transports
 τὸν τροχὸν στρατοῦν· ἢ ἰπταλώεις
 for, there so be it what further, more swift
 τούτοις. εἶεν. Τί περὶ τούτοις ἐτι; τα-
 galleys ten tis fit for having
 χείας τετρακίους δέκα· δεῖ γὰρ ἔχοντα
 he, a fleet and of swift galleys to
 σκεῖν ναυικόν, καὶ ταχείων τετρακίων ἢ
 as that safely the force may navigate
 μιν, ὅπως ἀσφαλῶς ἡ δύναμις πληθ.

Ἰ. Ποθεν δὴ τούτοις ἡ τροφή γενή-
 σεται;

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

σῶν, καὶ πλείον αὐτῶν ἰππικὸν ὑπὸ
 Τιθραύσου στρατηγέμενον· ὥστε καὶ
 ἔγραψε τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τῶν
 μυρίων ὅτι νενίκηκε μάχην ἀδελ-
 φὴν ἔν Μαραθῶνι· οἱ δὲ δι'
 ἐπιστολῶν καὶ ἑτέρας ἐκέλευον μι-
 θώσασθαι Χάρηα. Λέγει ἔν ὁ ῥή-
 τωρ ὅτι μὴ δι' ἐπιστολῆς τοῖς στρα-
 τηγοῖς ἐπιτάττωμεν μισθώσασθαι

ξένης μυρίας ἢ δισμυρίας.

Μή μοι μυρίας] Τὸ σχῆμα ἀπο-
 τρεπτικὸν πνευματικόν.

Επιστολιμαίους ταύτας δυνά-
 μεις] Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πολλὰκις
 ἐμάχοντο δι' ἐπιστολῶν πρὸς Φί-
 λιππον.

† εἶεν] Ἀνάπαυσις τῶν λεχ-
 θέντων· ὅτι γὰρ βουλόμεθα παύ-
 σασθαι

ἔσται; ἐγὼ γὰρ τὸτο φράσω, ἢ δείξω,
afterwards why such numbers to be sufficient to
 ἐπειδὴν, διότι τῆλικαυτῶν ἀποχρῆν οἰ-
think the force and citizens the sol-
 μαὶ τῶν δυνάμιν, ἢ πολιτῶν τῆς στρα-
diens to be I command I will show such
 τευομένης εἶναι κελῶν, διδάξω. Τοσαύ-
implead a man Athenians for these
 τῶν μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διὰ ταύ-
because not in view to us to provide
 τὰ, ὅτι ὅσῳ ἐν νῦν ἡμῖν πορισάσθαι δυνά-
force the against him to be arrayed in battle but
 μιν τῶν σκηνῶν παραλαβόμεναι, ἀλλὰ
to plunder necessity and to this too manner of
 λησθεῖν ἀνάγκη, ἢ τῶν τῶν πρώτων τῶν
warfare to us the first not therefore
 πολέμων χρεῖα τῶν πρώτων. ἔτι τοίνυν,
not imminence that not for is pay
 εἴθ' ὑπεροίκον αὐτῶν, ἔτι γὰρ ἐστὶ μισθός,
nor food neither altogether mean to be
 εἴτε τροφή, εἴτε πάνελως ταπεινῶν εἶναι
is fit citizens and to be among and sail with for
 οἶσι. Πολιτῶν ἢ παρεῖναι ἢ συμπλεῖν διὰ
these I command because and therefore, since,
 ταῦτα κελῶν, ὅτι καὶ πρότερον ποτ
I have, foreign, to fight in Corinth the
 ἀκούω Ξενικὸν τρέφειν ἐν Κορίνθῳ τῶν
city of which Polystratus commanded and Sphe-
 πόλιν, ἔτι Πολυστράτου ἠγεῖτο, καὶ Ἰφι-
crates and Chalcias and others some
 κρατῆς, καὶ Χαβρίας, καὶ ἄλλοι τινες.
and you them to combat in union and I know
 καὶ ὑμᾶς αὐτῶν συστράτευεσθαι: καὶ οἶδα
hearing that Lacedaemonians being arrayed in
 ἀκρῶν ὅτι Λακεδαιμονίους παραλαβόμε-
battle with you they vanquished these the strangers and
 νοὶ μετ' ὑμῶν, σπικῶν ἔσσι οἱ ξένοι, καὶ

ΣΧΟΛΙΑ.

ὑμεῖς

εἶναι τῶν λεγομένων ἢ ἐφ' ἕτερον
 μελεθεῖν, τῶν, εἶεν, χρώμεθα. λή-
 ξις γὰρ τῶν πρώτων, ἀρχὴ δὲ τῶν
 μετ' αὐτῶν.

Ξενικόν] Οἱ Ξενικοὶ μισθοφόροι
 τὸ παραπάνω εἰώθασιν χρῆσιμῶ-
 εν ἐν πολέμοις, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι
 μὴ βυθόμενοι δι' ἑαυτῶν πολε-

you with them from thence but by them, since.
 ἔτι μετ' ἐκείνων ἔξ ἑ δ' αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ
 solves the foreign with you combat the
 friends they conquer & the allies the but
 ἔξ νικᾷ κἢ τῆς συμμαχῆς, οἱ δὲ
 enemies greater than of used have become and
 ἐχθροὶ μαιζὲς ἔδροντο γεγονασί, κἢ
 stooping to look from to the of the city war
 παρακυψάντα ἔπι του τ' πολέως πο-
 to Artabazus and whenever
 λεμον, πρὸς Ἀρταβάζον, καὶ Παναχού
 rather depart navigating the and commander
 μαλλον οἰχέται πλεονία. οὗ στρατηγός
 follows in like manner. not for, it is to, command very naturally
 ἀκολουθεῖ εἰκτως ἔ γὰρ ἐστὶν ἀρχεῖν,
 not giving pay what they do I command the
 μὴ δίδοντα μισθόν. τί ἐν κελύω; τὰς
 pretences to take away both of the commander and
 προφασεῖς ἀφελεῖν κἢ τὸ στρατηγὸς καὶ
 of the troops pay providing and
 τῶν στρατιῶν μισθὸν ποσειδάνας, καὶ
 soldiers, domestic as in part of the
 στρατιῶτα οικείου, ὡς περ ἐποπίας, τῶν
 things done by the commander mixed with them for
 στρατηγικῶν παρακαλασησάντας. ἔπει
 now indeed ridiculous it is, as we manage with the
 νῦν γε, γέλωσ ἐστὶ ὡς χρωμεῖα τοῖς
 affairs it, for should I give some one you
 πραγμασιν. εἰ ὡ ἐργίλο τίς υμᾶς,
 I give, have ya or than athenians
 Ἐργίλω ἀγέτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι;
 ho by give, not me indeed would say he but
 μα Δὲ ἔχ ημεῖς γε, εἰποι ἂν, ἀλλὰ
 with Philip we war not did you
 Φιλίππῳ πολέμουμν. οὐκ * ἐχειρο-
 choose and of your selves ten
 νεῖτε ὅ ἔξ ὑμῶν αὐτῶν δεκά ταξίαρχος,

ΣΧΟΛΙΑ.

καὶ

μεῖν πρὸς Κορινθίους διὰ τὸν λίμνην διεπράττοντο ὅπερ ξενικὸν
 κίνδυνον, μισθούμενοι ξένους εἰς ἰκάλην.

τὸν πόλεμον ἔτρεπον αὐτούς. † Δεκά ταξίαρχους κἢ στρατη-
 γούς] Ταξίαρχοι λέγεται ὁ τῆς

and commanders and ^{tenants}
 και στρατηγός, και φυλάεχθες, και ἵππαρ-
 den of home two what than there do except
 χους δύο; τί οὖν οὗτοι ποιοῦσθε, πλὴν
 of one man whom you sent out to the
 ἑνός ἀνδρός οὐκ ἂν ἐπέμψητε ἐπὶ τὸν
 your the next the solemnities celebrate
 πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμ-
 with you with the sacrifices, as for
 ψουσιν ὑμῖν μὲν τῶν ἱεροποίων ὡσπερ γὰρ
 they who make the sacrifices in the man
 οἱ πλατῆνοιες τοὺς πηλῶνας, εἰς τῷ ἀγο-
 let you choose the and the
 ρῶν χειρονοεῖτε τοὺς ταξιαρχούς, καὶ τὰς
 not for the war, not for
 φυλάεχθες, ὅσα ἐπὶ τὸν πόλεμον ἔχει
 was it necessary? man athenians
 ἔχει, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ταξιαρχούς
 from you from you have
 παρ' ὑμῶν, ἵππαρχούς παρ' ὑμῶν, ἀρ-
 : em domestic to be that should be as truly
 χονίας οἰκειὸς εἶναι, ἢ ἢ ὡς ἀληθῶς
 of the city the force but to, indeed
 τῆς πόλεως ἢ δυνάμεις; ἀλλ' εἰς μὲν
 Lemnos the from you home commander ought
 Δημόν, τὸν παρ' ὑμῶν ἵππαρχον δεῖ
 to call of the and been the of the city possess:
 πλεῖν, τῶν δ' ὡσπερ τῷ τῆς πόλεως κη-
 : ions fighting household to command
 ματῶν ἀγωνίζομαι Μενελάου ἵππαρ-
 the home and not the man blaming
 χεῖν. Καὶ ἔτιν ἀνδρᾶ μεμφομένη
 these things, I say but, by you ought to have
 ταῦτα λέγω, ἀλλ' ἐφ' ὑμῶν ἔδει κεχει-
 have chosen to be this man who knew he has
 ρθιστημένον εἶναι τῆτον, ὅστις ἂν ἦ.

ἰ. Ἴσως

1 ἡμῶν.
νιζόμενον.

2 ἡμῶν.

3 Δεστὴ ἡ δύναμις.

4 τὸν δ'—ἀίω-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τάξεως ἢ περικῆς ἄεχων ἵππαρ-
 χος δὲ ὁ τῷ ἵππικῷ παντὸς στρατη-
 γός· ἱεροποιοὶ δὲ οἱ τὰ δῶματα ἄ-

γονίες εἰς τὴν πανήγυριν ἀπὸ τόπων
 εἰς τόπον.

† Ὡσπερ γὰρ οἱ πλατῆνοιες]
 Καθί-

Perhaps now ^{perhaps now} these things indeed rightly ^{indeed rightly} you judge ^{you judge}
 ἰ. Ἰσως ὃ ταῦτα μὴ ὀρθως ηγεισθε ^{to be said that but of the supplies what and}
 λεγεας· το ὃ τῷ χρηματων, ποσα και ^{whence it is chiefly you desire to hear these}
 ποθεν εσαι, μαλιστα ποθατε ακεσαι· τῆ- ^{but and I will go through supplies therefore is}
 το δε ἡ περανω. Χρηματα τῶνινω, εἰ ^{included the food bread rations to the troops}
 μὴ ἢ τροφή, σὺν ἑρεσιον τοις στρατομέ- ^{alone to the force, this, talents}
 νοις μονον, τῆ δυνάμει ταυτη, ταλαντα ^{minaty and a little, somewhat beside. ten}
 ἑννενηκοντα, και μικρον τι προς δεκα ^{included to the vessels swift, forty ta}
 μὴ ναυσι ταχειαις, τετραράκοντα τῶ- ^{talenty twenty in the vessel minae of the}
 λαντα· εικοσι εἰς τῶ ναυι μναι, του ^{monthy each to the man but 2000}
 μωος ἑκαστ· στρατωταις δε δισχιλίοις ^{as many other that ten each by the}
 τοσαυτα ετερα, ἡ δεκα ἑκαστ· του ^{monthy the soldiers drachmae for rations}
 μωος ο στρατωτης δραχμας σιτηρεσιον ^{should receive to the but honorem two hundred}
 λαμβανη· τοις δ ἰππευσι διακοσίοις ^{being if thirty drachmae each}
 εἰν, εαν τερακοντα δραχμας ἑκαστ· ^{should receive by the month twelve talents}
 λαμβανη του μωος, δωδεκα ταλαντα. ^{if, now someone thinks small benefit wheat rations}
 Εἰ δε τις οἶε) μικραν αφοξμῶ σιτηρεσιον ^{to the troops to be not, mightly}
 τοις στρατομῶις ἰσαχειν, οὐκ ὀρθως ^{he knew for know certainly that if, ting,}
 εγνωκεν· ἐγὼ γ οἶδα σαφως, οἱ εἰ τῆτ

ἀν

1 Deest ἑκαστ·.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Καθάπερ οἱ τὰ πῆλινα προλιθειλαι
 εἰς τὴν ἀγορὰν, τοῦ ὀρασθαι μόνον
 ἕνεκα ταῦτα πλάττεισι, ἄτως καὶ
 ὑμεῖς ἐπὶ δεῶν ψιλὴν χειροτονεῖτε

τὲς στρατηγὰς, ἢ τῶν εἰς τὸν πό-
 λιμον ἔρων ἕνεκα.
 Τάλαντα] Σημείωσαι ἐνλεῖθεν
 ὅτι τὸ μὲν τάλαντον ποιεῖ μνᾶς
 ξ. ἢ

26 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

^{should be} αν ημίται, ^{will supply} παραπορεύει ^{the} τὰ ^{rest} λοιπὰ ^{itself} αὐτοῦ
^{the} το ^{army} στρατεύμα ^{from the} ἀπὸ ^{war} & ^{your} πολέμου, ^{neither of the} εἰδέναι ^{allies}
^{so, as to have} τῷ ^{pay} ἑλλένων ^{complete} ἀδικεῖν, ^{and} εἰδέναι ^{and} τῷ ^{and} συμμά-
^{sailing with} χων, ^{voluntarily} ὡς ^{to suffer} ἔχειν ^{every thing} μισθὸν ^{rea-} ἐπιτελεῖν ^{son} καὶ
^{by} συμπλεῶν ^{it, not that things thus are} ἐβελονῆς, ^{whence thou} πασχεῖν ^{the supply} ὅτι ^{of the} οἱ ^{neighbours} σὺν ^{which from} ἐτοί-
^{I command} μῳ, ^{shall be raised} εἰάν ^{you} μὴ ^{I will tell} ταῦτ' ^{you} εἴσῃς ^{I will tell} ἔχειν. ^{you} Ποθεν ^{you} ἐν
^{I command} οὐ ^{shall be raised} πορῶν ^{you} τῶν ^{I will tell} χρημάτων, ^{you} ἀ ^{you} παρ' ^{you} ὑμῶν
^{of the supplies} κελύδω, ^{exhibition} χρησέσθαι, ^{exhibition} τὰτ' ἤδη ^{exhibition} λέξω.

ΠΟΡΟΥ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ.

ἰά. Ἄ ΜΕΝ ἡμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀ-
^{them} θηναῖοι, ^{have been able} δεδιωκόμεθα ^{to find} ἀρεῖν, ^{these} ταῦτα ^{are} ἐστίν.
^{you shall have} ἐπειδὴν ^{after} δ' ^{but} * ^{you have manifested the} ἐπιχειροῦντες ^{minds} τὰς ^{that} γνώμας,
^{what may you} ἀ ^{prefer} ἀν' ^{choose} ὑμῖν. ^{and the} Δέσσην, ^{and the} ^{and} χεῖρονοήσατε, ^{but} ἵνα
^{deeds} μὴ ^{also} μόνον ^{with the works} ἐν ^{and to me much} τοῖς ^{and} ψήφοις ^{and} ἐν ^{and} ταῖς ^{and} ἰσολαίαις ^{and} πολεμήτε ^{and} Φιλίππῳ, ^{and} ἀλλὰ
^{you will seem} καὶ ^{and} τοῖς ^{and} ἔργοις. ^{and} Δοκεῖτε ^{and} δέ ^{and} μοι ^{and} πολὺ
 βέλ-

1 ἐγὼ. 2 χειρονοήσατες.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ξ. ἡ μὲν δὲ ε' δραχμῶν· ἡ δὲ
 δραχμὴ ὀβολὸς ἕξ· ὡς εἶναι τὴν τα-
 λάλην τὰς ὀβόλους 15' δραχμῶν· τῶν
 δὲ δραχμῶν ὀβολὸς 2 λ.
 Α μὲν ἡμεῖς] * Εὐεῦθεν φησὶ
 Διογύσιον· ὁ Ἀλικαρνασσεύς ἐτέρη
 1 ἕξ. 2 γ'.

better if about the war, and whole the
 βελίον αν ^{preparation} ^{to be deliberated} ^{of the place} ^{of the country} ^{to}
^{of the year} ^{the many things} ^{taking beforehand} ^{accom.}
^{which you want,} ^{you would consider} ^{and} ^{reflect,}
^{upon} ^{because the} ^{winds} ^{and the} ^{seasons}
^{publishes} ^{of the winter} ^{his attacks} ^{where,}
^{and we not} ^{can,} ^{thither} ^{arrive,}
^{it is fit} ^{therefore} ^{you} ^{these things} ^{considering,}
^{not with unphilias} ^{to know} ^{we shall be belated for} ^{new series}
^{of all things} ^{but} ^{with preparation} ^{constant} ^{and}
^{with force,} ^{it will be} ^{for} ^{you} ^{winter quarters}
^{instead to use} ^{for the} ^{of summer} ^{and} ^{thats}
^{and swathing} ^{and the} ^{them} ^{than in}
^{the} ^{the} ^{place} ^{islands} ⁱⁿ ^{which} ^{and} ^{harbours}
^{and} ^{what} ^{and} ^{what} ^{is necessary} ^{for} ^{soldiers} ^{all}
ⁱⁿ ^{fact} ^{to} ^{use} ^{for} ^{the} ^{long} ^{of} ^{summer} ^{and} ^{thats}

ΣΧΟΛΙΑ.

νυν τῆτο δεικνύει· καὶ ἔστιν ὡς περ ἐπί-
 λογος, ὡς περ ἀποίησις καὶ Ἰσοκράτης
 ἐν τῷ τῆ Τραπεζιτικῆ τέλει κατὰ
 Λοχίτη αἰκίας ἐπίλοτον δεῖσι.

Τῆς ἐτησίας] Ἐτησίαι οἱ ἄνεμοι
 οἱ κατ' ἔτος πνεύοντες· πνεύσι δὲ
 ἐν ἀκμῇ τῆς ζέσης· διότι ὁ ἥλιος

μελεωρότερος καὶ ἀπὸ τῶν μεσημ-
 ερινῶν τόπων ἀρκιμώτερος γινώ-
 μενος λυεῖ τὰ ὑγρά τὰ ἐν τοῖς
 ἀρκίοις· λυόμενα δὲ ἰ ταῦτα ἐξαι-
 ρῆται καὶ πνευμαλῆται, καὶ ἐκ τῶ-
 των γίνονται αἱ ἐτησίαι, καὶ ἀπὸ
 τῶν ἀρκιῶν τόπων φέρονται ἐπὶ

ἰ τὰ αὐτά.

^{are,} ^{the best season of the year when and}
 ὑπάρχει τὴν δ' ὄραον τὴν ἔτην, ὅτε καὶ
^{to the land to come easy and the of the}
 πρὸς τὴν γῆν χυεῖται ῥαδίον, ἢ τὸ τῶν
^{winds, safely to this the}
 πνευμάτων ἀσφαλές, πρὸς αὐτὴν τὴν
^{region and to the of the harbours to the}
 χώραν, καὶ πρὸς τοῖς τῶν ἐμποριῶν 50-
^{months safely will be what include then will be passed}
 μασί, ῥαδίως ἔσται. Ἀ μὲν ἐν χερσόσῃαι
^{and when of the force according to the time the}
 καὶ ποτε τὴν δύναμει, ὡς τὸν καθέκαστον
^{of these commaholen by you will be,}
 τῶν κύριον καθάσας ὑφ' ὑμῶν βελου-
^{determined what but to do, is fit for you there,}
 σε). ἃ δ' ὑπάρχει δεῖ παρ' ὑμῶν, ταῦτ'
^{are what I have written.}
 ἔσιν ἃ ἐγὼ γεγραφα.

will use

appointed

you shall

you shall

you will

^{or if these a men athenians you}
 16. Ἀνταῦτα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πο-
^{had provided the supplies before what I speak afterwards,}
 εἰσὴν τα χερμαῖα, πρῶτον ἂ λέγω, εἶτα
^{and the other all things preparing the}
 καὶ τὰλλα παντὰ παρασκευάσαντες, τοὺς
^{troops, the gallees the cavalry com}
 στρατιώτας, τὰς τελευτας, τὰς ἰππέας, ὀ-
^{plete, all the force by law you had,}
 τέλη πασαν τὴν δυνάμιν νόμῳ κατακλει-
^{included at the war, to remain of the but sup}
 σθηε ἵππῃ τῷ πολέμῳ μῦσιν, τῷ μὲν χερ-
^{plies stewards and providers, becoming}
 ματων αὐτοῖς ταμίαι καὶ ποιεῖσαι γ. ἵομε-
^{of the and affairs from the general the}
 νοι, τῷ ἰπραξέων ὡς τὰ τὰ στρατηγὸν τὸν
^{account seeking you would have command always of the same}
 λογὸν (ἡδύνας, παύσασθαι αἰεὶ ὡς τῷ αὐ-
^{things deliberating and more nothing doing}
 τῷ βελουομῆμοι, καὶ πλεονεθεὺν ποιεῖντες

καὶ

ΣΧΟΛΙΑ.

τὴν μεσημβρίαν ἃ προσπίπει ἀπεργάζεσθαι ὑλές· καὶ ἐκ τῶν
 τοῖς ἐψηλοτέροις ὄρεσι τ' Αἰθιοπί-
 ας καὶ πολλὰ καὶ ἀθρόα γυόμενα, τὰ δέρας, ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν
 καὶ ἐν-

and something beside, first, indeed a, from
 καὶ ἐστὶ πρὸς τούτοις, πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι, τὸν μεγίστον τῶ σκένε πόρων
 αφίσταται the greatest of the, of him supplies s. Philip
 you would have taken away is but this what from the
 αφαιρησαθε· ἐστὶ δ' ἐστὶ τι. Ἀπο τῶν
 of you to you he wars fights, leading
 υμῶν ὑμῖν πολέμῳ συμμαχῶν, ἀγῶν
 and carrying the vessels the seas
 καὶ φέρων σοῦ πλεονίας τῶ βασιλείαν.
 afterwards what beside of ~ to suffer yourselves
 Ἐπειὰ τί πρὸς τούτῳ; Τὸ παχύν αὐτοῖ
 evil exempt you would be not as the past
 κακῶς ἐξω, γρησαθε· ἔχ ὡς πρὸς τὸν παρ-
 times to Demos and Demos
 ἐθούνα χρόνον εἰς Ἀθῆνας καὶ Ἰμβρὸν
 minding capture citizens you
 ἐμβαλῶν, αἰχμαλώτους πολίτας ὑμῶν
 he went, carrying and to the garages
 τέρως ὡς ἐστὶ ἀγῶν καὶ πρὸς τῶ Γερασῶ
 the vessels taking incommensurable supplies
 τὰ πλοῖα συλλαβῶν, ἀμύθηλα χρήμα-
 he collected at last and to Mara-
 τὰ ἐξελεξε· τὰ τελευταῖα δ' εἰς Μαρα-
 thon he went away and the sacred from the counting
 θῶνα ἀπέβη, καὶ τῶ ἱερῶν ἀπὸ τῆς χώρας
 he went having gallery you and neither these
 ὡς ἐστὶ ἔχων τέρως ὑμεῖς ὅστε ταῦτα
 could prevent nor in the times which
 ἠδυνάσατε κωλύειν, ὅτι εἰς σοῦ χρόνος ἔσ
 you would prefer to aid
 αὐτῶν πρὸς τὴν βοήθειαν.

καὶ. Καίτοι τί δηποε, ὦ ἄνδρες Ἀ-
 think you the indeed of the Panathenaea
 θηναῖοι, νομίζετε, τῶ μὲν τῶν Παναθη-
 feast, and the of the Baccheis, always of the
 ναίων εορτῶν καὶ τῶν Διονυσίων, αἰετὸς
 καθή-

ΣΧΟΛΙΑ.

καὶ ξηρῶν τόπων ῥέαν· ἐτησίαις δὲ, ὁ
 καὶ ἔτος. Ραδίως ἔσται] Ἀπαῖα δηλοῦσι.
 Α μὲν ἔν χρήσεσι] Κατὰ τὸ

καθηκον^{itself} ὁ χρόνος γίνεσθαι; ^{time, to, to} εἰ τε δεινός ^{whatever and skillful}
 λαχῶσιν, ^{take it by lot or} εἰ τε ἰδιῶται οἱ τῶν ἐκατέ-
 ρων ^{one you take care on which such} ἐπιμελησομένοις, εἰς αὐτῶν ἀνα-
 λίσκειε ^{expedition and such} χεῖματα ὅσα ἔδ' εἰς ἕνα τῶν
 ἀποσολῶν, ^{preparation or} ἢ τῶν οὐκ οἶδ' εἰ τις τῶν
 ἀπανίων ^{whole hath the and expectation} ἔχει σὺ ἢ ἀποσολῆς πάντας
 ὑμῖν ^{to you to delay of the times the to the} ὑπερέχει τῶν καιρῶν, τὸν εἰς Με-
 θώνιον, ^{thing this to} τὸν εἰς Παγασᾶς, ^{this to both} τὸν εἰς Πόϊ-
 δαιαν; ^{dasa because those indeed, all by law are} ὅτι σκεῖνα μὴ ἀπανία νομῶ τε-
 λᾶσθαι, ^{orderd and knowe, saith one of you from long} ἢ πρᾶξειν ^{what} ἕκαστος ὑμῶν ἐν πολ-
 λῶν ^{tribes when and by whom and what reasoning} τῶν Χορηγῶν ἢ Γυμνασίων ^{of the} τῆς
 Φυλῆς, ^{what is fit to do nothing unfinished nothing indefi-} ποτε, ἢ ὅσα ἔξ ἡμῶν τι λαβούσα
 τί δεῖ ποιεῖν, ^{rite in these is neglected in but the alight} ἔδ' ἐν ἀνεξέταστον ἔδ' ἀεί-
 ζον ^{the way and this of this preparation diggr} ἐν τῶν τῶν ἡμελῆται ἐν ἢ τοῖς ὡς
 τῆς πολέμου ^{dared indefinite irregular all} ἢ τῆς τῶν παρασκευῆς, ἀ-
 τακτα, ἀορίστα, ἀδιορθῶτα ἀπανία. ^{Therefore} Τοι-

γαρεῦ

ΣΧΟΛΙΑ.

τί χρήσομαι τοῖς παρῆσιν, ἔστι τὸ ἀχρηστέον τῇ δυνάμει.

Τῶν ἀποσολῶν] Ἀπόσολος ὁ μέλας φρακίας ἀποσελλόμενος εἰς πόλεμον ἢ παρασκευῆς ἢ ἀποσελλόμενος, ἢ μόνον οἱ πεμπόμενοι ἐκ 1 Deest.

προσαγμαμάτων τῶν ἀπολύθων, ἀλλὰ ἢ οἱ 2 παροπτεμπόμενοι ἀποδημεῖν μέλλοιτες, ἀποσελλόμενοι ἐλήχθησαν ἢ ἀποσολεῖς, οἱ ἐπὶ ἐκπομπῆς τῶν τριήρων, ἀποδεδεγμένοι. ἀπόσολοι δὲ αἱ τῶν νεῶν ἐκ 2 πεμπόμενοι.

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α. 31

γαρ ἐν αὐτῷ ἀκηκοαὺν τῆς καὶ τελευτῆς ^{when we have heard something and at the same}
 χροῦ καθίστασθαι καὶ τοῖς ἀνιδροσὶ ^{we appoint and to these negotiations}
 ποικίλα καὶ ὡς χρημάτων πορὸς σκο- ^{we make and about of supplies the provision we}
 πιδν καὶ μετὰ αὐτὰ ἐμβαίνειν οὐ με- ^{consider and after these to embark the assa-}
 οῖχος ἔδοξε καὶ οὐ χωρὶς οἰκονομίας. εἴτ' ^{cities and these separately dwelling afterwards}
 αὐτὸς πάλιν ἀνεμύθευσε. εἴτ' ἐν ὧσιν ^{these you neglect has perished before hand for which}
 ταῦτα μελλέει πραγματοποιῆσαι ἐφ' ἃ ^{indeed we embark the part of to do time}
 ἀνὴρ ἐπλεωρῆσθαι τὸν γὰρ ἔπραττεν χρο- ^{in the to prepare we wrote}
 νον εἰς τὸ παρασκευάζειν ἀναλισκομένην. ^{the part of the affairs times not wait}
 οἱ δὲ τῶν πραγμάτων καίρι, ἔμλουσι ^{the our sluggishness and sloth for action}
 τῶν ἡμετέραν βραδύτητα καὶ ῥαθυμίαν ^{what and us the mean time force}
 ἃς δ' εἰς τὸν μετὰ χρονον δυναμεις ^{we think to us to belong nothing being able}
 οἰομεθα ἡμῖν ὑπαρχειν, ὅθεν οἰαίτε ἔσθαι ^{to do at of the same the times any blamed}
 ποιεῖν, ἐπ' αὐτῶν τῶν καιρῶν ἐξελεγ- ^{convicted he but to such moments us some Philip}
 χονταί. ὁ δ' εἰς τὴν ὑβρεως ἐληλυθεν, ^{as to send to the subject already such}
 ὡς ἴππελλον Εὐβοῦσιν ἤδη τοιαύτας ^{letters}
 ἴππολας.

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

πομποί· ἀποστολαὶ δὲ αἱ ἀποπέμ-
 ψεις, τὰ δῶρα· ἔτω γὰρ αὐτὸς ὑ-
 πὲρ Κτησιφῶντος, τῶν δὲ πλοίων,
 “ τὰ μὲν συνηθόμενα ταῖς ἀποστο-
 “ λαῖς, τῆλε ταῖς ἀποπέμψεσι.
 † ὡς ἐπέστελλον Εὐβοῦσιν]

Ο σκοπὸς τῆς ἐπιστολῆς· ὁ Φίλιπ-
 πος ἐπέστελλον Εὐβοῦσιν, συμβου-
 λεύων μὴ δεῖν ἐλπίζειν, εἰς τὴν Α-
 θηναίων συμμαχίαν, ὅτι αὐτὰς ἔ-
 δύναται σώζειν.

Ἰ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

^{of those things than} ἰδ'. ΤΟΥΤΩΝ ^{is} ἔν, ^{more} ὦ ^{men} ἀνδρες
^{Athenians} Ἀθηναῖοι, ^{of the having been read in writing} τῶν ἀνεγνωσμένων, ^{in writing} ἀληθῆ
^{indeed, are the many things as not should be post} μὴ ἔσβ τα πολλὰ, ὡς ἔκ ἔδει οὐ
^{indeed but, perhaps not, pleasant to hear} μὴ ἀλλ' ἔσως ἔκ ἡδέα ἀκχεῖν ^{but,} ἀλλ
^{if, indeed what would one profess in the speech that} εἰ μὴ οσα ἀν τις ὑπερβῆ τῷ λόγῳ, ἵνα
^{not, he should affect also the affairs should prof} μὴ λυπησῆ, καὶ τὰ πρᾶγματα ὑπερβῆ-
^{sure it were proper for pleasure to speak of, but} σείαι, δεῖ πρὸς ἡδονῆν δημιουργεῖν. εἰ δ
^{the of the words φαίνομεν αὐτὸ μὴ ὡς ἡδονῆν} ἢ τῶν λόγων χᾶρει, ἀν ἢ μὴ προσηκῆ-
^{to the work an injury becomes shameful, it is} σα, ἔργῳ ζημία γίνεσθαι, αἰσχρὸν ἐστίν,
^{and all things prognostimating which may be dif} ὦ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, φενακίσειν ἑαυτοῦ,
^{if a man Athenian to discuss himself} ἢ ἀπαντ' ἀναβαλλομένους οσα ἀν ἢ δυσ-
^{fruit of all to be related of the works and} χερῆ, παντῶν ὑπερβῆ τῶν ἔργων. καὶ
^{not this to be able to learn that it is fit the} μὴδ' ἔσβ δυνάσθαι μαθεῖν, οτι δεῖ τοὺς
^{rightly in way using not to follow} ορθῶς πολέμῳ χρωμένους, ἔκ ἀκολθ-
^{the affairs but them, be} θεῖν τοῖς πρᾶγμασιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐμ-
^{fore to be of the affairs and in the} προβαδεν εἶναι τῶν πρᾶγματῶν. καὶ τὸν
^{same manner as of the armies} αὐτοῦ τροπον, ὡσπερ τῶν στρατομάτων
^{would hold worthy any man the commander to lead} ἀξιώσειεν ἀν τις τὸν στρατηγὸν ἡγεῖσθαι,
^{so and of the affairs the well advised} ἔτω καὶ τῶν πρᾶγματῶν οὐδ' οὐ βεβληνο-

delicacy

μύθος

ἵνα ἡμεῖς ἡγεῖσθαι χρῆται, ἢ αὐτοὺς κείνοις δοκί, ^{to lead is proper that what to them seems}
 ταῦτα πράξῃ, καὶ μὴ τὰ συμβαινόντα ^{there be done and not the events}
 ἀνακατανοῶν διώκειν. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἀν- ^{they should be compelled to follow. you but οὐκ ἔχον}
 δρες Ἀθηναῖοι, πλείω δυνάμει ἀπαν- ^{affirmare most power of all}
 τῶν ἐχόντες, τεύχεσι, ὀπλίταις, ἵππεσιν, ^{having galleys troops cavalry}
 χρημάτων προσόδον, ἐστὼν μὲν μέγιστον ^{of supplies a revenue of these indeed untill}
 τῆς ἡμέρας ἡμέρας, εἰδέναι ὅτι οὐδέ- ^{their day of day of nothing ever at them}
 οὐκ ἐκείνησθε, εἰδέναι δὲ ὅτι οὐδέ- ^{needed time you have used as}
 πρὸς τοὺς βαρβάρους πολεῖτε, ἔτι περὶ ^{but the barbarians say so you}
 ἀπολέτε Φιλίππῳ καὶ γὰρ κείνῳ οὐ ^{war with Philip and for of them he}
 πληγῆσθε, ἀλλ' ὅπου πληγῆσθε ἐχέτω καὶ ἐπὶ ^{who is smitten always of the blow is had and it else}
 ἑστῆσθε παρὰ τὴν θύραν, καὶ εἰς αἱ χεῖρες, ^{where should smite someone there, and the hands}
 πρὸς ἀλλήλους ἢ ἢ βλέπειν ἐναντίον, ἔ- ^{to anticipate but or to look opposite neq-}
 τε οἶδεν, ἔτι εἰδέναι καὶ ὑμεῖς εἰάν οὐ ^{ther he knows nor, will and you if, in}
 ἔσθω ἡμεῖς πρὸς Φιλίππον, καὶ εἰς ^{hezonejus you hear Philip but ther}
 βοήθειαν ἡμεῖς εἰάν οὐ Πύλαις, ε- ^{to assist you desire it in Pylae the}
 καὶ εἰάν ἄλλοι πρὸς, συμπαραθέτε ^{ther if, esse anywhere you run to meet him}
 αὐτῶν καὶ κάτω, καὶ εἰς ἡμεῖς μὲν ἔτι ^{up and down and are had about instead by,}
 εἰς, βεβηλοῦσθε δὲ εἰς αὐτοῖς συμ- ^{him you have advised but nothing to yourselves useful}
 φέρων ὅτι τὸ πολέμῳ, εἰς ὅτι τῶν ^{concerning the war, nor of the}
 πραγμάτων προσέχετε εἰδέναι, πρὸς αὐ- ^{affairs foresee you anything before that}

ἢ χρημάτων.

Ⓒ

ἢ γέ-

either it has happened or happening something you hear.
ἢ γεγενημένην, ἢ γιγνομένην τι πύθοσθε.
these but perhaps before judged it was in to do
ΤΑΥΤΑ ὅπως πρῶτον μὴ ἐπιτελεῖν
now but to this it has come the pitch not
νῦν ὅτι ἐπιτελεῖται ἢ ἀκρίτως, ὡς
no longer is possible.
ἔχει ἔτι.

It was apt to me of the gods some one, then
ἴ. Δοκεῖ δέ μοι βῆσαν τῆς, ὦ ἄνδρες
athenians in the past about the city
Ἀθηναῖοι, τοῖς γιγνομένοις ὡς τῆς πό-
leως αἰσχυνόμεθα, τῷ φιλοπράγμο-
being ashamed the activity
σεύειν ταύτην ἐμβαλεῖν Φιλίππῳ. εἰ
this, misjudged to Philip. It
γὰρ ἔχων ἄκαχεραπία καὶ προειληφέν,
for having what he hath overturned and taken
ἡσυχίαν ἔχειν ἠθέλε, καὶ μηδὲν ἐπρατίεν
quiet to have he would and nothing he did
ἔτι, ἀποχρῆν ἐπιτοῖς ὑμῶν ἂν μοι δοκῆ
more sufficient to some of you it to me seem
ἐξ ὧν αἰσχυρῶν καὶ ἀνανδείων ἐπανα-
from which shame and sloth and all
τα αἰσχυρῶν ἀφληκτοῦ ἂν ἡδὲ δημοσία.
the most shameful things we being uncovered and publicly
νῦν δὲ τῶν χειρῶν αἰετίνῃ, καὶ τῆς πλείονος
now but keeping his hand always to something of more
ὀργῶν, ὡς ἂν ἐκκαλέσασθαι ὑ-
grasping perhaps that it will call up
μᾶς, εἴπερ μὴ πανταπασιν ἐαυτῶν ἀπε-
you in-lets in all things of yourselves you have
despised I wonder, but, I indeed if no one
γνώκατε. Θαυμάζω δὲ ἔγωγε εἰ μηδεὶς
of you neither considers nor is angry
ὑμῶν μὴ ἐνδυμεταί, μὴ ὀργίζεσθαι
seeing a man athenians the indeed
ορῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῷ μὴ
beginning of the war having been for
ἀρχῇ τῆς πόλεως γεγενημένῃ πρὸς
of the to chastise Philip the and end
τῆς τιμωρησασθαι Φιλίππον, τῷ ὅτι τελευ-

τῷ

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α. 35

τὴν ἔσαν ἢ ὡς τὸ μὴ παθεῖν αὐτοῦ
being absurdly of the not to suffer yourselves
 καὶ ὡς τὸ τὸ Φίλιππον. Ἀλλὰ μὲν οὐκ
and from the Philip. But indeed that
 γὰρ ἔ. σήσεται, δὴλον, εἰ μὴ τις αὐτὸν
truly not he will stand is plain if, not, some one him
 κωλύσει. Ἐἴτα τὸ ἀναυχεῖσθαι, ὅτι
forbids. and if this we wait for and gale;
 εἰς κενά, καὶ τὰς ὡρὰς τὸ δέειν ἔλπε-
lies empty and the from the somebody hopes
 ῖσαι εἰάν τις ἀποστείλῃ, πάντες ἔχουσιν οἰεσθε
if, you send all things, to be you, think
 καλῶς; Οὐκ ἐμδησομεθα; οὐκ ἐξέρχου-
well hot, shall we embark hot shall we go out
 μεθα αὐτοῖς μερὲς γὰρ τινὲς στρατιῶν οἰκειῶν ἡμῶν,
ourselves in part truly some of troops domestic ours,
 εἰ καὶ μὴ πρότερον; ἔκ τῆς τῆς ἐπιπέδου
if, and not before not to the of him
 πλουσίμεθα; Ποῖ δὲ προσορμίζομεθα;
shall we sail where there shall we make descent
 ἢ ἔστι τις. Εὐρήσει τὰ σάρατα τῶν ἀθηναίων
we expunge some one. will find the weak sides of the, his
 αἰμάτων, ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι,
itself the war it, we attack it
 αὐτὸς ὁ πόλεμος, ἀνὰ τὴν ἐπιχειρομένην ἀν-
instead we sit at home of standers
 τὴν κατ' οἴκους οἰκίαν, λοιδοροῦμεθα
hearing and accusations of one another of the
 ἀλλήλους καὶ αὐτῶν ἀλλήλους τῶν
speakers hearing nothing to us not never will be
 λεγουμένων, ὅσοι ἔσονται ἡμῶν καὶ μὴ ἡμῶν
of the hateful whenever instead for I believe not
 τῶν δεσποτῶν. Ὅσοι μὲν γὰρ ἀνὰ τὴν οἰκίαν με-
my of the city be sent though not
 τῶν τῆς πόλεως συναποσταλῆ, καὶ με-
all should go and the of the gods good will and
 πασα παρῆ, καὶ τὸ τῶν θεῶν ὁμῶν, καὶ

ἰ ἐκδησομεθα.

τὸ

ΣΧΟΛΙΑ.

§ ἀλλὰ μὴν ὅτι γε ἔ. σήσεται.] Αἰθυποφορὰ, ἢ λίες φορασμοῦ.
 κενά] πολιτικῆς δυνάμεως.

the of the fortune us will fight with whenever fight
 τὸ τὴν τύχης ἡμῶν σπυλαγῶν ἔσται· ὅπου δ'
 on the general and dayes empty and the
 ἀν' ἐραίνηγον, καὶ ψήφισμα κενόν, ἃ τὰς
 from the bench hopes you send out
 ἀπὸ τῆς βημάτων ἐλπίδας ἐκπέμψης,
 nothing to us of the successful will happen. But, the
 εἶδεν ἡμῶν τῶν ἐσθλῶν γινεῖσθαι· ἀλλ' οἱ
 indeed enemies will ridicule the but of
 μὴ ἐχθροὶ καταγελάσωσιν (οἱ δὲ συμ-
 -lies perish with the fear the such
 μαχοὶ τεθναῶσι τῷ δεῖν) οὐ τοιοῦτος
 expeditions not for there is not there is one man
 ἀποστολῆς. ἔγωγος γὰρ εἶναι, ἔκ εἶναι να ἀνδρα
 who can ever these things to you do
 ἀν' δεικνύειν αἰ ποῖε τῶν ὑμῶν πράξαι
 all what you will. to promise indeed and
 ἀπαιθ' ὅσα βέβηλας· ὑποχρᾶσθαι μῦθοι καὶ
 to talk and thus one to accuse and this
 φησαι, καὶ τὸν δεῖν αἰτιασαῖς, καὶ τὸν
 one is the but affairs from these
 δύναι, ἔστι· τὰ δὲ πράγματα ἐκ τῶν
 have perished. when for leads indeed the
 ἀπολωλεν. Ὅταν γὰρ ἡγηται μὴ ο
 general of wretched misaid foreigners, they but
 ἐραίνητος, ἀδλίων ἀπομίσθων ξένων, οἱ δ'
 about the things which he there does, to
 ὑπερ ἧν ἀν' κενὸν κενὸν πράξῃ πρὸς
 you being easily through one
 ὑμᾶς ψυδομῶσι, ραδίως ἐνθάδε ὡσιν·
 you but from what an you have what receive
 ὑμεῖς δ' ἐξ ἧν ἀν' ἀκροῖσθαι, ὅτι ἀν'
 you please easily you deprecate what and is fit
 τύχη ραδίως ψήφισθησθε, τί καὶ χρεῖ
 to effect. How then these things shall cease.
 προσδοκᾶν; Πὼς εἴ ταῦτα παύσεισθαι;

Ὅταν

ἡγήται.

ΣΧΟΛΙΑ.

κενὸν] τὸ λόγος μόνον γινόμενον κοφάσαι ὑπερ ἧν ὁ ἐραίνητος ἐκεί
 ἀνευ πραγμάτων. πρᾶττει, ἐνθάδε κληρονομασὶν εὐχε-
 † ἀδλίων ἀπομίσθων ξένων] ρῶς· διὰ γὰρ τὸ μὴ παρῆναι ὑ-
 Μισθὸν μὴ δεχομένον. Οἱ δὲ συ- μᾶς τῶν συμφάντων ἀνέχεσθε·
 ταῦτα

come

When you a man athamans the
 Οταν υμεις, ω ανδρες. Αθηναιοι, ου
 you have soldier and intruder
 αυτου, ληψεισηε στρατιωτας η μαρτυ-
 of the generals services, and judges
 ρας των στρατηγων, και δικασας
 home coming of the accounts so that not
 οικιαδε ελθουιας των οβηνων. ωσε μη
 to have alone you the you own of them
 ακθειν μονον υμας τα υμυτερα αυτων,
 but also present to see how but to they,
 αλλα η παρβιας οραν. Νυν δ' εις τειθ
 has come the affairs of, shame that of the
 ηκει τα πραγματα αιχμενης, ωσε των
 generals each twice and three is judged
 στρατων εκασθ δις η τρις κενεαδ
 by you for death against but the
 παρ υμιν ωει θανατθ προς δε ου
 enemies none not once of them to
 εχουεσ εδεις εδθ απαξ αυτων αγωνι-
 fight for death, daves but the
 σααθ ωει θανατθ τολμα, αλλα του
 of the man robbers and thieves death
 των ανδραποδισων η λωποδυων θανα-
 rather they take than the proper one they chose.
 του μαλλον αιρουναι τε προσηκουθ.
 of a malefactor instead for, it is counted to die
 κακεργθ μη γαρ εση, κενεια λωποδυ-
 of a criminal but fighting with the ene:
 νειν: στρατηγθ θ, μαχομενον τοις πολε-
 -ται.
 μεσοις.

of you and some indeed going about with
 15. Υμων θ, οι μη, αεισιοντεσ μετα
 Lacedaemonians say Philip to work
 Λακεδαιμονιων φασι Φιλιππου πραττειν
 τω

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ταυτα δ' εις Κηφισουδου αιτι- μιδον η οι δι' αδικιαν, η δειλιαν,
 τειαι. μη αξιουμενοι μισθθ.
 απομιδων] Απομιδοι η οι μη Υμων δε] Εληθεν οι επιλογοι.
 πεπληρωμενοι τον ωμολογημενον

τῆς Θηβαίων καταλύσει, ἢ τὰς πόλεις
 τείλει διασπᾶν· οἱ δ', ὡς πρὸς βίβη πε-
 πομφεν ὡς βασιλέα· οἱ δ' ἐν ἰλλυ-
 ρείοις πόλεις τειχίζειν· οἱ δέ, λόγους
 πλατύνει, ἐκαστὸν ὡς εἰσερχομεθα. Ἐγὼ
 δ' οἶμαι μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νῆ
 τῆς θεῶν, κείνου μεθύνει τῶ μεγέθει
 τῶν πεπεραγμένων, καὶ πολλὰ τοιαῦτα
 ονειροπολεῖν ἐν τῇ γνώμῃ, τῶν τ' ἐρημῶν
 τῶν κωλυσομένων ὀφῶντα, καὶ τοῖς πεπερα-
 γμένοις ἐπισημῶν· ἔμμενοι γὰρ μαὶ δια-
 ἔτω περαγείας πρᾶττειν, ὡς οὐκ ἀνοή-
 τοι αὐτῶν τῶν παρ' ἡμῖν εἰδέναι, τί μελλεῖ
 ποιεῖν κείνῳ· ἀνοήτοτατοι γὰρ εἰσιν οἱ
 λογοποισῶντες. Ἀλλ' εἰν ἀφέντες ταῦτα,
 κείνο εἰδῶμεν, ὅτι ἐχθρὸς ἀνδρωπῶν,
 καὶ τὰ ἡμέτερα ἡμᾶς ἀποσέρει, καὶ χρονον
 πολλὴν ὑβρίκει, καὶ ἀπαντα ὅσα πάποτε
 κληπίσασμέν τινὰ πρᾶξειν ὑπὲρ ἡμῶν, καθ'

of the Persians sent

total absence

but

of the Thabans destruction and the republic.
 τῆς Θηβαίων καταλύσει, ἢ τὰς πόλεις
 : εις to quarthrou Some but that ambassadors he has
 τείλει διασπᾶν· οἱ δ', ὡς πρὸς βίβη πε-
 πομφεν ὡς βασιλέα· οἱ δ' ἐν ἰλλυ-
 ρείοις πόλεις τειχίζειν· οἱ δέ, λόγους
 moulding each one we go about
 πλατύνει, ἐκαστὸν ὡς εἰσερχομεθα. Ἐγὼ
 but, think indeed a man attempts by
 δ' οἶμαι μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νῆ
 the gods him to be drunk with the greatness of
 τῆς θεῶν, κείνου μεθύνει τῶ μεγέθει
 of the things done, and many, such things
 τῶν πεπεραγμένων, καὶ πολλὰ τοιαῦτα
 to, dream about in the mind the, and, desert
 ονειροπολεῖν ἐν τῇ γνώμῃ, τῶν τ' ἐρημῶν
 of the forbidding seeing and with the things
 τῶν κωλυσομένων ὀφῶντα, καὶ τοῖς πεπερα-
 done slated not unperthable by force
 γμένοις ἐπισημῶν· ἔμμενοι γὰρ μαὶ δια-
 so to proposition to do, that the stupid:
 ἔτω περαγείας πρᾶττειν, ὡς οὐκ ἀνοή-
 : est, of the among as to know what will
 τοιαῦτα τῶν παρ' ἡμῖν εἰδέναι, τί μελλεῖ
 do he stupidest for and the
 ποιεῖν κείνῳ· ἀνοήτοτατοι γὰρ εἰσιν οἱ
 word-makers, but, if, dis-misring these things,
 λογοποισῶντες. Ἀλλ' εἰν ἀφέντες ταῦτα,
 to this we look that many man
 κείνο εἰδῶμεν, ὅτι ἐχθρὸς ἀνδρωπῶν,
 and the says us deprives and time
 καὶ τὰ ἡμέτερα ἡμᾶς ἀποσέρει, καὶ χρονον
 much hath been injurious to, all such things say
 πολλὴν ὑβρίκει, καὶ ἀπαντα ὅσα πάποτε
 we hoped some one to do for us against
 κληπίσασμέν τινὰ πρᾶξειν ὑπὲρ ἡμῶν, καθ'

ΕΧΟΛΙΑ.

ὀνειροπολεῖν] Φαντάζεσθαι. ὅτι ἐχθρὸς] Τὰ τελειὰ κεφάλαια
 Ἀλλ' εἰν ἀφέντες] Κατὰ τινὰς λαια· ἐκ τῆ ἐχθρὸς τὸ ἀδικον δι-
 ἔπλεθεν οἱ ἐπίλογοι. λοῖ· ἐκ δὲ τῆ ἡμέτερα, τὸ ἀσύμ-
 φορον

^{us} ἢ ἄν ^{will be found} εὑρηταί ^{and the rest} ἢ τα λοιπὰ ^{in us} ἐν ἡμῶν ^{and} ἀ-
^{selves} τοῖς ἐσθ, ^{is and if} καὶ ^{not} μὴ ^{now} νῦν ^{we will} ἐθέλωμεν ^{thave} σκεῖ ^{war} πο-
^{with him} λεμεῖν ^{things,} ἀπὸ ^{perhaps} ἐνθάδ' ^{we shall be} ἵσως ^{see} ἀναγκασθη-
^{and the} σομεθα ^{we are} τῆτο ^{conscious} ποιεῖν ^{and} ἂν ^{of} ταῦτα ^{words} εἰδῶμεν,
^{us,} ἢ ^{we are delivered} τα δροῖα ^{not for} ἐσομεθα ^{our things} εἰνωκοτες, ^{even} ἢ ^{will be} λοιῶν ^{needs}
^{will be} μαλαίων ^{to consider} ἀπηλλαγμένοι· ^{but,} ἔ γ' ^{that} ἅττα ^{it,} ποι-
^{not} ἐσθ ^{ye give} δεῖ ^{to the} σκοπεῖν, ^{the} ἀλλ ^{mind} ὅτι ^{the} φαυλα, ^{ye} ἐάν ^{will}
^{and the} μὴ ^{proper things} προσεχητε ^{to do,} τοῖς ^{ye will} πραγμασι ^{well} του ^{look} νου,
^{look} ἢ ^{look} τα ^{look} προσηκουα ^{look} ποιεῖν ^{look} ἐθέλητε ^{look} δι ^{look} εἰ-
^{look} δεναθι.

here in off.
 to see these

ⁱⁿ ἴς. ^{indeed} Εγὼ ^{therefore} μὲν ^{not} ἐν, ^{at any other time e,} ἔτ ^{at any other time e,} ἄλλοτε ^{at any other time e,} πῶ-
^{we,} ποτε ^{for} πρὸς ^{favor} χάριν ^{would} εἰλόμην ^{speak} λεγεῖν, ^{that} ὅ,
^{which indeed not and to be profitable to you} τὸ ^{persuaded,} ἂν ^{persuaded,} μὴ ^{persuaded,} ἢ ^{persuaded,} σιωποῖεν ^{persuaded,} ὑμῖν ^{persuaded,} πεπεισμένῳ
^{from now and what I know} ὡ, ^{all,} νῦν ^{simply,} τε ^{simply,} α. ^{simply,} γίνωσκῶ, ^{simply,} παντ' ^{simply,} ἀπλῶς,
^{nothing} ἐθέν ^{disguising} ἰσχυροῦμαι, ^{I have made bold to say.} πεπαρησιασμαι,
^{I would} ἐθέλωμεν ^{and indeed} ὅ ^{as} ἂν, ^{that} ὡς ^{to you} περ ^{to you} ὅτι ^{to you} ὑμῖν ^{to you} συμ-
^{profit} φέρει ^{that} τὰ ^{the} βελίστα ^{best things} ἀκρεῖν ^{to hear} οἶδα, ^{I know} ἔτ ^{so} ὡς
^{to know} εἰδέναι ^{profitable} σιωποῖσον ^{and to the} καὶ ^{the} τὰ ^{best things} βελίστα ^{the} εἰ-
^{speak} πονί· ^{much} πολλῶ ^{for} γ' ^{than} ὅ ^{swear} ἢ ^{I had spoken now} ἡδῶν ^{I had spoken now} εἶπον· ^{I had spoken now} νῦν

ΣΧΟΛΙΑ.

Φορον· ἐκ δὲ τῆ ὕδατος, τὸ ἀπρε- ἔ γὰρ ἅττα] Ὑπερβατὸν καὶ ἀ-
 πρε- παρέθεσιν.
 ἀναγκαῖον. Εγὼ μὲν ἔν] Ομηρικὸς ἐπίλοφος.

40. ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ, κ. τ. λ.

but in, darkness being to the from these to my
 ο επ' αδηλοῖς εἰσι τοῖς ἀπο τῶν ἐμῶν
self becoming so in the profitable
 πρὸ χρησομένοις, ὅμως ἴπαι τῷ σωοῖσιν
to you if you do these things, to be persuaded
 ὑμῖν, εἰάν πράξητε ταῦτα, πεπεισθαι,
to speak I understand let me say that which to all you
 λέγειν αἰσχυμαί. νικῶν δ' οὐτὶ πασῶν ὑ-
will profit.
 μῶν μελλεῖ σωοῖσιν.

choose

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ

ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΥ

Διδύμους.

ΠΡΟΣΗΚΑΝΤΟ μὲν τὴν πρεσβείαν τῶν Ολυνθίων οἱ Αθλιῶται, ἑ βοηθεῖν αὐτοῖς κενερίκασι· μέλλουσι ἢ περὶ τὴν ἰξοδον, καὶ δεδιόσιν ὡς δυσπολημίτε ὄντες τῆ Φιλίππε, παρελθὼν ὁ Δημοσθένης, περιεῖται θαρσύνειν τὸν δῆμον, ὅπως κινῆς ὡς ἀδειῆ τὰ τῆ Μακεδόνος πρὸς γ- μάλα· καὶ γὰρ τοῖς συμμάχοις ὑποπλον αὐτὸν εἶναί φησι, καὶ καὶ τὴν ἰδίαν δυνάμιν ἐκ ἰχυρόν· τὰς γὰρ Μακεδόνας ἀδεινεῖς εἶναί καθ' ἑαυτῆς.

ΔΗΜΟ-

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ ' Α.

α. **Ε**ΠΙ πολλῶν μὲν δὴ τις ἰδεῖν, ὧ
 ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δοκεῖ μοι, τὴν
 ὡδὰ τῶν θεῶν δύνοισαν φανεράν γενο-
 μένῃ τῇ πόλει· ἔχ ἤκιστα δὲ ἐν τοῖς
 παρούσι πράγμασι· τὸ γὰρ τὸς πολεμῆ-
 σούλας Φιλίππῳ γεγενῆσθαι, ἔχ χώσαν
 ὁμοῦ

I B.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ.

‡ **Ε**ΠΙ πολλῶν μὲν ἄν τις] Εκ
 περιχαρείας εἰληπταὶ τὸ
 παρὸν προοίμιον.

Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις] Δευ-
 τεροῦ τόπου τῶν ἐξ ὑποδαιρέσεως
 προοιμίῳ· ἐξ ἀορίστου δὲ προλή-
 ψιως τὸ σχῆμα τῶ λόγου, εἰρηκῶς
 γὰρ τὸ ἐπὶ πολλῶν ἀόριστον, ἐπή-
 γασεν ἀρισμένον τὸ περὶ τῶν Ολυν-
 θίων. Ὁμοίον τούτῳ τὸ εἰς τὸν
 ἅγιον Βασιλείον, τῷ Θεολόγῳ προ-
 οίμιον· τοῖς γὰρ προσώποις καὶ
 πρὸ τῶν πραγμάτων ἴδιαι παρα-
 πολεθῆσαι ὑπολήψεις. Καὶ ἡ μὲν
 ὑπόθεσις, τῷδε τῷ λόγῳ, καὶ τὰ κε-
 φάλαια, παραπλησίᾳ τῷ πρώτῳ·
 διενήνοχε δὲ καὶ ἐκεῖνο μόνον, ὅτι
 ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ζηλεῖται εἰ

χερὶ βοηθεῖν τοῖς Ολυνθίοις· ἐν δὲ
 τῷδε, τὸ μὲν βοηθεῖν, ἤδη δε-
 δικταὶ· τὴν δὲ βῆμην ἕνεσσι τοῦ
 Μακεδόνοσ καὶ τὴν ἰσχύνη δὲ ἦν
 μάλιστ καὶ τὴν δημηγορίαν ταύτην
 ὁ ῥήτωρ πεποιήσαι· ὡσεὶ πλεονάζου
 I ἐν τῷ λόγῳ κεφάλαιον εἶναι τὸ
 δυνατόν. Τῶν δὲ κεφαλαίων, τὰ μὲν
 ἐξ αὐτῆσ ἀνακύπτει τῆσ τάξεωσ, ἐκ
 ὅλασ πρῶτον γνώριμα τοῖσ ἀκρα-
 ταῖσ, ἔδὲ ἐπιζητήματα 2 πρὸ τῶν
 ἐξ ἀρχῆσ, εἶνα δὲ εὐθύσ καὶ πρὸ τῆσ
 εἰσόδα ζηλεῖται παρὰ τῶν ἀκρα-
 τῶν, πρὸσ ἃ δὲ τὸν ῥήτορα τὴν
 ἀπάντησιν εὐθύσ ἐκ προοιμίῳ
 ποιεῖσθαι· ὁ δὲ κἀναῦθα γέγονε·
 τῆσ γὰρ δυνάμεισ τῷ Μακεδόνοσ
 φοβέσσησ τοῖσ Ἀθηναῖοισ, ἐκ τῆσ

I μὲν. περι.

πρῶτῆσ

ὄμορον ἢ δυνάμειν τινα κεκλημένους, καὶ τὸ μέγιστον ἀπάντων, τὴν ὑπὲρ τῆς πολέμου γνώμην τοιαύτην ἔχοντας, ὥστε τὰς πρὸς ἐκείνον διαλλαγὰς, πρῶτον μὲν ἀπίστας, εἶτα τῆς ἐαυτῶν παλαιοῦ νομίζειν ἀνάστασιν εἶναι, δαιμονία τινὶ καὶ θεία.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

πρώτης ἐπιβολῆς, ἀναιρεῖν περιῶνται τὸν φόβον, ἀνιλάσων τῇ τῆ Φιλίππου βίωσιν τὴν τῶν θεῶν συμμαχίαν· δεῖ γὰρ τοῖς ἰσχυροῖς τῶν ἀνιπτάλων ἰσχυρότερα τὰ παρ' ἡμῶν ἀνιθῆναι. Δείκνυται δὲ ὡν δευτέρου ἔτος ὁ λόγος, ἐκ τῶνδε· ἐν γὰρ τῷ πρώτῳ περὶ τῆς τῶν θεῶν εὐνοίας ἀποδείξεις παρασχών, ἐνιᾶνθα ὡς ὁμολογούμενον ἔλαθεν· Ἰστέον δὲ ὅτι φησὶ καὶ ὁ Φιλόχορος ὅτι τρεῖς βοήθειαι ἐπέμφθησαν, καθ' ἕκαστον λόγον μιᾶς πεμπόμενης, ὡς τῆς πρώτης μὴ οὐσης ἰκανῆς· Κεφάλαιον δὲ, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ, ἐπὶ πολὺ τὸ συμφέρον, ἐπ' ὀλίγον δὲ τὸ δυναλόν· ἐνιᾶνθα δὲ, τὸ ἐναντίον· πολὺ μὲν τὸ δυνατόν, ὀλίγον δὲ τὸ συμφέρον.

Ἐπὶ πολλῶν] Πρώταις· λείπει δὲ Πραξμάτων.

ἐν τοῖς παρῆσι] Ἐν τῷ γενέσθαι ὑμῖν τὴν Ολύθου συμμαχίαν.

Τὸ γὰρ τοὺς ποσημῆσουλας] Καλασκευὴ τῆς τῆ προομιῆς προτάσεως· σημειῶσαι δὲ ὅτι ἀπὸ τῆ βίωσιν καὶ γνώμης καλαβάλλει τὸν Φίλιππον· ἔτι ἀπὸ δυσμενείας

τῶν θεῶν, καὶ ἀπίστιας πρὸς ἀνθρώπους· Ἰ κατὰ συνηθῆ Ἀθηναίους ἀπὸ τῆ εὐνοίας τῶν θεῶν καὶ αἰσῆτος πρὸς ἀνθρώπους.

καὶ χώραν ὄμορον] Τῇ ἐκείνου· εἰ γὰρ καὶ εἶχον, φησὶ, δύναμιν, καὶ ἐξήτεν αὐτῷ πολεμεῖν, ἐκ ἂν ἠδύνατο, εἶγε πορρῶ πα ἄκον αὐτῆ· ὅρα δὲ πῶς ἀπὸ θεῶν ἀρξάμενος, δευτέρων ἔταξε τὴν τῶν Ολύθου συμμαχίαν.

δύναμιν τινα] Σύμμετρον 2 εἰς μεγάλην.

δαιμονία τινὶ καὶ θεία] Ὁ μὲν διαλεκτικὸς φιλοσοφεῖ πρὸς τὸν ἀνιλέγοντα· διὸ καὶ τῷ συμπεράσματι χρῆται, καθάπερ δεικνύει ὅτι φανεράν ἐξήλεγε· ῥήτωρ δὲ εἰ συλλογίζοιτο, φιλοσοφεῖτερον καθίηται τὸν ἀκρατῆν, καὶ ἐκ εὐάγωγον πρὸς καιρῷ· διὸ καὶ τοῖς λεγομένοις ἐνθυμήμασι χρώμεθα, ἐν οἷς τὰς δύο πράξεις εἰσπίπτει, τὸ συμπεράσμα σιωπῶμεν, ἐκείνων κατὰ λιπόντες αὐτὸ προσενθυμῆσθαι· βέλεια, γὰρ τι καὶ οἴκθην εἰς τὴν τῶν πραγμάτων εὐρεσιν ὁ ἀκρατῆς συμβαλεῖσθαι· νῦν δὲ ἀναγκαίως ὁ

θεία πανιάπασιν ἔοικεν δὲργεςία. Δεῖ
τοίνυν, ὧ ἄνδρες Αθηναῖοι, τοῦτ' ἤδη
σκοπεῖν αὐτοῦ, ὅπως μὴ χείρους παρὶ
ἡμᾶς αὐτοῦ εἶναι δόξωμεν τῶν ὑπαρχίν-
των ὡς ἔσι τῶν αἰχρῶν, μάλλον ἢ τῶν
αἰχρίων, μὴ μόνον πόλεων ἐς τόπων ὧν
ἡμῖν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προιεμένους,
ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης πρᾶσκαθα-
δέντων συμμάχων τε καὶ καιρῶν.

β. Το μὲν ἔν, ὧ ἄνδρες Αθηναῖοι,

τιε

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ρήτωρ ἐχρήσατο τῷ συμπέρασματι·
πρῶτον μὲν γὰρ ἡ κατασκευὴ τῆς
προλάσεως διὰ πολλῶν γενομένη,
ανάγκη ἐνεποίησεν ἰ αὐτῷ τοῦ
προλεθέντος εἰς ἀπόδειξιν διὰ τοῦ
συμπέρασματος ἀναμνήσαι· δεύ-
τερον δὲ, ὅτι ἐν μὲν τοῖς ἀγῶσιν,
εἰκότως τὸ συμπέρασμα σιωπῶ-
μεν· πολλῶν γὰρ ἤδη καὶ προειρη-
μένων καὶ μελλούων λέγεσθαι, ρα-
δίως ὁ ἀκροατὴς εὐρίσκει τὸ σιω-
πηθὲν ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, ἐν δὲ
προσομίᾳ μηδενὸς ἔτι ῥηθέντος,
καὶ ἔχει πρῶθεν αὐτῷ 2 προιοῦσαι
τὸ λείπον. Οὐδὲν δὲ διαφέρει τὸ
δαιμόνιον τοῦ θείου παρὰ τοῖς
ῥήτοσιν, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου τὸ
αὐτό.

† Δεῖ τοίνυν, ὧ ἄνδρες Αθη-

ναῖοι] Συμπέρασμα.

Δεῖ τοίνυν] Τὸτό ἐστὶ τὸ συμ-
πέρασμα τοῦ προοιμίου· δείξας
γὰρ τὰς θεὰς εὐνας, καὶ τὰς συμ-
μάχους βεβαίως καὶ τὸ δυνατὸν
τῶν Αθηναίων αὐξήσεις, καιρὸν ἔ-
σχευ ἐπιλήμσει χεῖροσιν· καὶ φη-
σιν, ὅτι μὴ προδοταὶ γενόμεθα τῶν
ὑπαρχόντων καὶ δεδωρημένων ἡμῖν
παρὰ τῶν θεῶν, καὶ δόξωμεν αὐ-
τοῖ καὶ αὐτῶν τὰ χεῖρι-α βου-
λεύεσθαι.

αὐτὰς] ἡμᾶς.

† ὅπως μὴ χείρους παρὶ ἡμᾶς
αὐτὰς] Μὴ ἀνάξιοι φαῖνόμεν τῶν
δεδομένων παρὰ τε τῶν θεῶν, καὶ
τῶν ὑπαρχόντων παραλάμπτων.

τῶν ὑπαρχόντων.] Ἡμῖν ἐκ θεῶν,
θείων δόξων.

τιῷ Φιλίππῃ ῥώμῃ διεξιέναι, ἢ διὰ
 τέτων τῶν λόγων προέρεται τὰ δέοντα
 ποιῆν ὑμᾶς, ἐχὶ καλῶς ἔχειν ἠγῆμαι
 διὰ τί; Ὅτι μοι δοκεῖ πάντ' ὅσα ἂν
 εἴποι τις ὑπὲρ τέτων, ἐκείνῳ μὲν ἔχειν
 φιλοτιμίαν τινὰ, ὑμῖν δ' ἐχὶ καλῶς
 πεπεραῖχθαι· ὁ μὲν γὰρ ὅσω πλείονα ὑπὲρ
 τιῷ ἀξίαν πεποίηκε τιῷ αὐτῷ, τοσέτω
 θαυμαστότερος^θ ὡς^δ πᾶσι νομίζε^ε· ὑ-
 μῆεις ὅ^ς ὅσω χεῖρον ἢ προσῆκε κέχρησθε
 τοῖς

Χ Σ Ο Λ Ι Α.

μᾶλλον δὲ] Προδιδρόθωσις.
 Τὸ μὲν ἔν, ὡ ἄνδρες] Δεύτερον
 προοίμιον ἐκ προσοχῆς.
 Τὸ μὲν ἔν] Τὸ μὲν πρῶτον
 προοίμιον ἀπὸ ἐπιχειρημάτων τῷ
 δυνατοῦ ληφθέν, σκοπὸν εἶχεν
 ἀπὸ τῆς προνοίας τῶν θεῶν τὸ
 δυνατόν τῶν Αθηναίων αὐξῆσαι·
 τὸ δὲ δεύτερον περὶ τῷ Φιλίππῃ
 δυνατῷ τὴν ἐξέτασιν ἔχει· καθαί-
 ρεσιν ἢ ἔχον τῆς δυνάμεως, ὅσην ἐξ-
 εστιν ἐν προοιμίῳ ἐργάσασθαι· Αλ-
 λως. Τῆτο τὸ σχῆμά ἐστι τὸ
 κατὰ παράλειψιν· ἐκ ἐβούλετο
 μὲν γὰρ τῇ ἀληθείᾳ τὴν δύναμιν
 ἐξετάσαι τοῦ Μακεδόνος, ἢ δὲ
 αἰτία, ἵνα μὴ φοβῆται μᾶλλον τὰς
 Αθηναίους ἀποσχέσθαι τῷ πρὸς αὐ-
 τὸν πολέμῳ· ἐκ ἐβούλετο δὲ πᾶ-
 ῖν ταύτην ἀμνημονεύτου γῆσαι,
 ἢ ἔχουσις.

ἵνα μὴ αὐτὸ τῆτο δόξῃ φοβόμενος,
 ταύτην καταλιπεῖν. Τί ἔν ποιεῖ;
 Καὶ μνημονεύει κατὰ παράλειψιν,
 καὶ τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὴν ἔσαν λέγει, ὅτι
 ἵνα μὴ φοβῆται ὑμᾶς, ἀλλ' ἑτέραν,
 ἵνα μὴ δόξῃ, φησὶν, αἰσχύνῃ
 ὀνειδίζεν.
 Οὐχὶ καλῶς ἔχειν ἠγοῦμαι]
 Κατὰ μὲν τὸ ἀληθές, οὐ βούλε-
 ται αὐτοῦ διελεῖν τὴν δύναμιν.
 ἵνα μὴ φοβῆται τοὺς Αθηναίους·
 ὑπερπεῖλο γὰρ συμμαχίας ἔχειν
 πολλὰς· προσποιεῖται δὲ τὴν δόξαν
 παραλιπεῖσθαι, ἵνα, φησὶ, μὴ φιλο-
 τιμίαν ἐκείνῳ περιποιήσω δὲ ἂν
 αὐτῷ αὐτόν.
 Ὑπὲρ τέτων] Τῶν τῷ Φιλίππῃ.
 ὁ μὲν γὰρ] Περίοδος τετρακω-
 λος, ἔχουσα δύο προτάσεις καὶ δύο
 ἐπιπέσεις.

τοῖς πράγμασι τοσούτω πλείονα αἰχ-
νιω ὠφλήκατε· ταῦτα μὲν οὖν ᾧσα-
λείψω· καὶ γὰρ εἰ μὲν ἀληθείας τις,
ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σκοποῖτο ἐνθένδ'
ἂν αὐτὸν ἴδοι μέγαν γεγρημένον, οὐχὶ
παρ' αὐτῷ. Ὡν ἔν, ἐκεῖν' ἄλλ' ὀφείλει
τοῖς ὑπὲρ αὐτῶ πεπολιτευμένοις χάριν,
ὑμῖν δὲ δίκην προσήκει λαβεῖν, ἢ ὑπὲρ τέ-
των ἔχι νῦν ὄρω τὸν καιρὸν εἶ λέγειν. ἂ
δὲ καὶ χωρὶς τέτων ἔνι, καὶ βελίχιον ἔστιν
ἀκηκοέναι πάντας ὑμᾶς, καὶ μεγάλα, ὧ
ἄνδρες

I Deest ὑπὲρ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

I ἐνθένδ'] Ο ἔστιν, ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων· αἰνίττεται δὲ εἰς τὴν Φιλίππου ῥήτορας.

Ὡν ἔν, ἐκεῖνος μὲν ὀφείλει] Τρίκωλος, ἢ ἔχουσα μίαν πρότασιν δικῶλον, καὶ μίαν ἀπόδοσιν.

Ὡν ἔν ἐκεῖνος μὲν] Ὑπὲρ ὧν ἔν ἠυξήκασιν ἔτω Φίλιππον ἔτοι οἱ προδότηι, καὶ ἔδει αὐτὸν μὲν Φίλιππον χάριν αὐτοῖς ὁμολογεῖν, ἡμᾶς δὲ δίκην αὐτοῦ εἰσπράττεσθαι ὑπὲρ τέτων, φησὶν, ἔκ εὐκαιρὸν μοι τὸ λέγειν νῦν δοκεῖ, ἔ γὰρ ταύτην εἰσήλθοι κατηγορίαν ἐνεστήσασθαι, ἀλλὰ συμβουλευσαί περὶ Ὀλυθίων.

πεπολιτευμένοις] Παρ' ἡμῖν.

I σκοποῖτο.

λαβεῖν] Παρ' αὐτῶν.

τῷ λέγειν] Ὑπὲρ τῶν πεπολιτευμένων ὑπὲρ ἐκεῖνου.

χωρὶς τέτων] Χωρὶς τῶν παρεξηθησάντων ἐπὶ τὸν πόλεμον διὰ τὴν κατηγορίαν τῶν προδοτῶν.

† Τὸ μὲν ἔν ἐπίορκον καὶ ἄπιστον καλεῖν] Τρίτον προοίμιον, ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ δυνατοῦ εἰλημμένον.

Τὸ μὲν ἔν ἐπίορκον] Ἐστὶ μὲν ἔν τρίτον τῶτο προοίμιον· ἔ μὴν τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχον τοῖς προειρημένοις· ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἔστιν ὅλης τῆς ὑποθέσεως· τὸ μὲν γὰρ πρότερον, περὶ τοῦ δυνατοῦ τῶν Ἀθηναίων· τὸ δὲ δεύτερον, περὶ τῶ δυνα-

ἄνδρες Αθηναῖοι, κατ' ἐκείναις φαίνοί' ἂν
 οὐκ εἶδη, βουλομένοις ὀρθῶς δοκιμάζειν,
 ταῦτ' εἰπεῖν πειράσομαι.

γ'. Τὸ μὲν οὖν ἔπος ἰσορροπικὸν καὶ ἄπιστον
 καλεῖν ἀνὸς τοῦ τὰ πεπραγμένα δεικνύ-
 ναι, λοιδορίαν εἶναί τις ἂν φήσειε κε-
 νῶ, δικαίως· τὸ ἧ πάνθ' ὅσα πώποτ'
 ἔπραξε διεξιόντα, ἐφ' ἅπασιν τέτοις ἐ-
 λέγχειν, καὶ βραχέῃ λόγου συμβαίνει
 δεῖσθαι, καὶ δυοῖν ἕνεκα ἠγᾶμαι συμφέ-
 ρειν εἰρηάζειν τῷ τ' ἐμῶν, ὅπερ καὶ ἀληθὲς
 ὑπάρ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

νατὲ τῷ Φιλίππῳ· τὸ δὲ δυνατὸν
 κεφάλαιον, ὅλον συνέχει τὸν λό-
 γον· τῷτο δὲ μερικόν ἐστι προοίμιον,
 κατὰσκευὴν ἔχον τῶν ἔργων· ἐπειδὴ
 γὰρ μέλλει τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν
 ἀπίστιαν ἐξείλεται τοῦ Μακεδόνος
 αἰτίαν ἀποδίδωσιν ἐν τῷ προοίμιῳ
 προλαβὼν, δι' ἣν μέλλει τοῦτο
 ποιῆν. Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι τὸ δεύ-
 τερον καὶ τρίτον προοίμιον, εἰς καθ-
 αίρεσιν Φιλίππου ἔλαβεν· ἀλλ'
 ἐν μὲν τῷ δευτέρῳ, ἀπὸ τῆς ῥώμης
 αὐτὸν καθεῖλεν· ἐν τῷ τρίτῳ δὲ,
 ἀπὸ τῆς γνώμης, καὶ τῶν κρείττους
 ἔχεν πολέμια· ἐκ δὲ τοῦ αὐτοῦ
 ἐπιχειρήματος, ἦτοι τοῦ δυνατοῦ,
 ἀμφοτέρω· ἐπειδὴ φοβερός ὁ Φί-

λιππος δοκῶν καὶ δυνατός, ἐφόβει
 τὴν Αθηναίους· καὶ ἡ πᾶσα σύστασις
 τῷ λόγῳ, ἐπὶ τὸ δυνατὸν κεφάλαιον
 ἀνάγεται.

μένην] Μαλαίαν καὶ χωρὶς ἐ-
 λέγχει.

† Τὸ δὲ πᾶνθ' ὅσα πώποτι]
 Περίσσει ἐστὶ καὶ αὐτὴ καὶ ἡ ἄλλη
 ἄνευ κατὰσκευῆς· ἡ γὰρ ὁμολογη-
 μένη ἔλασσον κατὰσκευάζεται, ἵνα
 μὴ ἀμφισβῆλαμεν ὅτι τοιούτος,
 οἶον καὶ ὅπως ἀποδείκνυσθαι.

Καὶ βραχέως λόγου] Ἐπειδὴ
 τὸ πᾶνθ' ὅσα εἶπε καὶ ἔπραξε Φί-
 λιππος ἐπαγγελίασθαι εἰπεῖν, ὑπό-
 νοιαν ἰδίῳ μακρολογίας, πολέ-
 μια δὲ αὐτὴ τοῖς ἀκροαταῖς τῶν
 συνό-

ὑπάρχει, Φαῦλον φαίνομαι· ἢ τὸ τὸς
 ὑπερεκπεπληγμένους, ὡς ἀμαχόν τινα
 τὸν Φίλιππον, ἰδεῖν, ὅτι πάντα διεξελή-
 λυθεν, οἷς πρότερον ᾤσακροόμεντο,
 μέγας νεῦ νύξῃθη, ἢ πρὸς αὐτὴν ἦκει
 τὴν τελειωτὰ πράγματα αὐτῶν. Εγὼ
 μὲν γὰρ, ὡς ἄνδρες Αθηναῖοι, σφόδρα
 ἀνὴ γέμω ἢ αὐτὸς φοβερὸν εἶναι τὸν
 Φίλιππον καὶ θαυμαστὸν, εἰ τὰ δίκαια
 πρᾶτ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

συντόμῳ τῶν λόγων παρεμυθί-
 σαλοῖ.

ὅτι πάντα διεξήλυθεν] Εἰ γὰρ
 ἐκ ἔτι προσθήκῃ αὐτῷ λαμβά-
 νει τὰ πράγματα, μένει δὲ ἐπὶ
 τῶν αὐτῶν ἐχθρῶν τε τὰ ἀνθρώ-
 πινα, δηλονότι πρὸς καθαίρεσιν ἦκει
 λοιπὸν αὐτῶν τὰ δυνάμεις. Ἰ Αλ-
 λως. Ἀπὸ τῆς ἐδεμίαν ἔτι εὐρίσκῃ
 μηχανῆν, πάσας γὰρ διήλθε, καὶ
 πάσας αὐτὸν ἔγνωσαν.

παρακροόμενος] Εξαπατῶν.

Εγὼ μὲν γὰρ, ὡς ἄνδρες Αθη-
 ναῖοι] Εἰλήθεν εἰς αὐτὸ τὸ κε-
 φάλαιον ἐπέβαλε τὸ δυνατὸν, ἀπὸ
 λύσεως ἀρχάμενος· ἢ γὰρ ἀλήθειαι
 εἰσιν, ἀλλὰ φοβερὸς ὁ Φίλιππος·
 ἢν τινα φαιρῶς καὶ μὴ θεῖς, ἐπα-
 γει τὰς λύσεις· ὅταν μὲν γὰρ πρὸς
 τὸν ἀλλόκοτον ἔχωμεν, ἀναγκαιῶς
 μέλλοντα χρῆσθαι ταῖς ἀλήθειαι,
 καὶ ἡμεῖς μὴ λέγωμεν, τότε δεῖ

φανερῶς τιθέναι τὰς ἀντιθέσεις,
 ὅταν δὲ αὐτὸς καθίζηται παρ'
 ἐαυτῶν τὴν ἀντίθεσιν ἔχων ὁ ἀ-
 κροατῆς, τότε χρῆ λυεῖν καὶ μὴ τε-
 θεύσας, ὅπερ καὶ νῦν γέγονεν· εἰσελή-
 λυθε γὰρ αὐτὸς ὁ δῆμος πεφο-
 βημένος τὸν Φίλιππον, ὡς περι-
 τὸν ἢν τιθέναι ταύτην, δι' ἢν σκε-
 ψόμενοι συνήλθον.

καὶ αὐτὸς] Ὡς περ οἱ ἄλλοι.

νῦν δὲ θεωρῶν] Τὸ ὑπερβαλόν,
 οὕτω· Νῦν δὲ εὐρίσκῃ τὸν Φίλιπ-
 πον τὴν ἡμέραν εὐήθειαν τέτῳ
 προαγαγόμενον, ὃ εἰσι διὰ τέτῳ
 ὡς περ ὠνησάμενον τὴν ἡμέραν
 μωρίαν, καὶ δινηθέντα ἡμᾶς ἀπ-
 ατήσαι, διὰ τῆς ὑπισχεῖσθαι ἡ-
 μῖν παραδοῦναι τὴν Ἀμφίπολιν·
 ὑπισχεῖτο γὰρ σώσειν αὐτὴν τοῖς
 Αθηναίοις, εἰ μὴ προσδέξαιτο τὰς
 Ολυθίας εἰς Φιλίαν, καὶ συμμα-
 χίαν δεῖν αὐτοῖς ἐξ ἄνθρωπων.

πράττουσα ἐώρων αὐτὸν κῦξημῶνον· νῦν
 ἢ θεωρῶν καὶ σκοπῶν, δεύσκω, τῷ μὲν
 ἡμετέρου εὐθείαν τοκαλαρχαίς, ὅτε Ο-
 λυνθίαις ἀπήλαυνόν τινες ἐνθένδε βε-
 λουδύρας ἡμῖν διαλεχθεῖναι, τῷ τῷ Ἀμ-
 φίπολιν φάσκειν ᾠσαδῶσαι, καὶ τῷ
 θρυλλέμενόν ποιεῖ τὸ ἀπόρρητον ἐκείνου
 καλασκυδῶσαι, τῷ τῷ προσαγόμενον· τῷ
 δ' Ολυνθίων Φιλίαν μετὰ ταῦτα, τῷ
 Ποτί-

I Deest τὸ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Ἀθηναῖοι τῆς ἀπῆλασαν τῶς, πάλιν δὲ εἶχον πρὸς αὐτὰς Φιλίαν· εἶτα ὄρων ὁ Φίλιππος ὅτι ἀσθενεῖ πρὸς Ολυνθίαις μαχόμενος, διὰ τὸ μὴ καθαρῶς ἀποσῆναι I αὐτῶν 2 τῶς Ἀθηναίους, τῶς Ολυνθίαις, χαρισάμενος αὐτοῖς τὴν Πολίδαίαν, ἀπέστησεν 3 Ἀθηναίων· φησὶ γὰρ ὅτι καὶ τῆς ἡπάτησεν· ὅρα δὲ πῶς εἰπὼν Ἀθηναίους ἠπαύσθαι καὶ Ολυνθίαις, τῶς Ἀθηναίους προίταξεν, ἵνα συγγνώμην ἔχασιν Ολυνθίοι, δεῦτεροι ἀπατάμενοι μετὰ Ἀθηναίους τοὺς σοφωτάτους· τὸ αὐτὸ δὲ θρυλλέμενον μὲν παρ' ἡμῖν, ἀπόρρητον δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὄν.

ἔστιν ὅτε πρῶτόν τε καὶ ἐπιείκειαν καὶ τὸ ἀπλῆν· ὅπερ καὶ νῦν βούλεται ση-
 μαίνειν.

εὐθείαν] Ἀπλότῃ καὶ ἀπονη-
 ρευσίαν.

ἀπήλαυνόν τινες] Οἱ τῷ τῷ χα-
 ριζόμενοι, δέον δ' εἰπεῖν, ἀπη-
 λαύσει ἡμεῖς· ἡ γὰρ πόλις πᾶ-
 σα ἦν ἢ τῷ τῷ ποιήσασα· ὁ δὲ, εἰς
 τῶς ῥήτορας ἀπαυθεῖται τὸ ἐγ-
 κλημα· ἐκφαντικῶς δὲ εἶπεν ἐν-
 θένδε, οἷον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀπὸ
 τῷ τῷ χωρὶς ὡς περὶ τῷ ἔλεος, ὅθεν Ἡρα-
 κλείδαι ἐσώθησαν, ἀπήλαυνον ἔτοι-
 τῶς ἰκίτας.

καὶ τὸ θρυλλέμενόν ποτε] Ἀέγχεαι ὅτι Πύδνα χαριῶν Μακε-
 δονίας· Πολίδαία δὲ τῆς Θράκης·
 καὶ ἡ μὲν Πύδνα, ὑπήκοος ἦν
 Φιλίππῳ· ἡ δὲ Πολίδαία, τοῖς Ἀ-
 θηναίοις· ἐγένετο δὲ ποτε, τὴν μὲν
 Πολίδαίαν ἀποσῆναι πρὸς Φίλιπ-

τὴν μὲν ἡμετέρου εὐθείαν] Οὐχ εἶπεν ἡμετέραν, διὰ τὸ ἐπ-
 αχθῆς καὶ ἐαυτὸν συνάπτειν τῷ ἐγ-
 κλήματι. Φασὶ δὲ, ὅτι πάντοτε
 μωρίαν ἢ εὐθείαν σημαίνει· ἀλλ'

I αὐτῷ.

2 Defunt τ. Αθ.

3 Ἀθηναίους.

Ποιδάϊαν ἔσαν ἡμέτερον ἔξελεῖν· καὶ τὰς μὲν πρότερον συμμάχους ἡμᾶς ἀδικῆσαι, ᾠσαδῆναι δὲ ἐκείνοις. Θεϊταλὸς ὃ νῦν τὰ τελευταῖα τῆ Μαγνησίαν παραδώσειν ὑποχέσθαι, καὶ τὸν Φωκικὸν πόλεμον πολεμήσειν ὑπὲρ αὐτῶν ἀναδέξασθαι. Ὅμως δὲ ἑδείς ἐσιν ὄντιν' εὐπεφενάκιεν ἐκείνῳ τῶν αὐτῶν χρησαμένων· τίω γὰρ ἐκάστων ἀνείων αἰεὶ τῶν ἀγνοούτων αὐτὸν ἐξαπατῶν, ἢ προσλαμβάνων, ἔτως νῦν ἐξήθη. Ὡσαυτερ οὖν διὰ τούτων ἤρθη μέγας, ἠνίκα ἕκαστοι συμφέρον

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

πον, τὴν δὲ Πύδαν, πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· ἐκότεροι δὲ, οἷτε Ἀθηναῖοι καὶ ὁ Φίλιππος, τῶν ἰδίων ἐπεθύμουν· τῆτο ἔν ἐλεγεν ὁ Φίλιππος, ὅτι τὸ θρυλλούμενον τῆτο καὶ φοβόμενον ἐν ἀπορήτῳ κατασκευάσω· διὰ τί δὲ ἐν ἀπορήτῳ; ἵνα μὴ ἐκότεροι μαθηταὶ φυλάξωσι, οἷτε Ποιδάϊαται καὶ οἷ Πυδαῖοι· Θεόπομπος δὲ φησιν, ὅτι περὶ Πύδης μόνον καὶ ἡ Ἀμφιπόλεως, ἵνα δὴν αὐτὸς μὲν Ἀθηναῖοις Ἀμφιπόλιν, δέξῃται δὲ παρ' αὐτῶν τὴν Πύδαν· αὐτῆ ἔσαν· καὶ τὸ

ἀπορήτων δὲ ἵνα μὴ μαθηταὶ οἷ Πυδαῖοι φυλάξωσι· εἰ γὰρ ἐβόλοιο εἶναι ὑπὸ τὸν Φίλιππον.

συμμάχους] Τὰς Ποιδάϊατας.

Θεϊταλὸς δὲ νῦν] Εἰκότως Θεϊταλὸς τελευταῖους ἠπάτησεν, ὡς εὐχερεῖς ὄντας καὶ μὴ δυναθῆναι ἀπὸ τῆς Ἀθηναίων καὶ Ὀλυθίων ἀπάτης σωφροισθῆναι.

ὄντιν' οὐ πεφενάκιεν] Ἐπειδὴ στρατηγικὸν εἶναι δοκεῖ τὸ φενακίζειν τοὺς πολεμίους, διὰ τῆτο ἐνήλλαξεν εἰπῶν, τῶν αὐτῶν χρησαμένων, ὅτι Φίλιππος εὐ τὰς πο-

Φέρου αὐτὸν ἐαυτοῖς ὥσθ' ὅτι τι πράξει·
ἔτις ὀφείλει διὰ τῶν αὐτῶν τέτων καὶ
καθαιρεθῆναι πάλιν, ἐπειδὴ πάνθ' ἕνεκά
ἐαυτῶ ποιῶν ἐξελέλεγχαι.

δ'. Καίρε μὲν δὴ, ὦ ἄνδρες Ἀθην-
αῖοι, πρὸς τῆτο πάρεσι Φιλίππῳ τὰ
πράγματα· ἢ παρελθὼν τις ἐμοὶ, μάλ-
λον ἢ ὑμῖν, δεξάτω, ἢ ὡς ἔκ' ἀληθῆ
ταῦτ' ἐγὼ λέγω, ἢ ὡς οἱ τὰ πρῶτα ἐξ-
ηπατημένοι, τὰ λοιπὰ ἰπισθῶσιν αὐτῶ·
ἢ ὡς οἱ πρῶτ' αὐτῶν ἀξίῳ δεδουλευ-
μένοι Θετταλοὶ, νῦν ἔκ' ἀν' ἐλευθέρου
γυνοῦτο

ἰ πισθῶσιν.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

λεμίης, ἀλλὰ τοὺς φίλους ἀπ-
ατῶ· τοῦτο δὲ ἀπιστίας τεκμή-
ριον. Εἰρηλαίαι δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς
φειδότης τῆς προσθέτου κόμης, ἢ
τις ἕνεκα ἀπάτης γίνεσθαι· προσ-
ποιεῖται γὰρ περιθῆναι κόσμον ὄν-
περ ἢ κέκληται.

Ὡσπερ ἔν' διὰ τέτων] Εὐθύ-
μημα, ὃ καλεῖται ἀκολουθία·
ὥσπερ, φησὶ, διὰ τῆς ἀπιστίας γέ-
γονε μέγας, ἔτις ὀφείλει διὰ τῆς
γνώσεως καθαιρεθῆναι πάλιν.

διὰ τέτων] Ἀγνοῦσαν, καὶ διὰ
τῆτο ἀπατηθῆσαν.

διὰ τῶν αὐτῶν] Εἰς γνώσιν ἐλ-
θόντων ὅτι ἠπάτηται· διὸ καὶ αὐτῶ
ὀρμήσασιν.

ἕνεκά ἐαυτοῦ] Ἀλλ' ἐκ ἕνεκά
αὐτῶν.

παρελθὼν] Τὸ σχῆμα πρὸς κλη-
σις.

Μᾶλλον δ' ὑμῖν δεξάτω] Τοῦ-
το λέγεται ἐπανόρθωσις· εἰ ἐμὲ
γὰρ, φησὶν, ἀνάξιον νομίζει τοῦ
μαθεῖν, ὑμῖν δεξάτω· τὸ γοῦν
ἀμφίβολον ἔφυγε, τὸ δὲ ὁμολο-
γῶμενον εἴρηκεν· ἀμφίβολον μὲν
γὰρ τὸ λεγέτω μοι ὅτι ἐκ ἔστιν
ἀσθενής·

ἡμίονο ἀσπίδοι. Καὶ μὴν εἴ τις ὑμῶν ταῦτα μὲν ἔτιωσ ἔχειν ἠγάται, οἶλαι ἢ βία καθέξεν αὐτὸν τὰ πράγματα, τῶ τὰ χωρία, ἢ λιμένας, ἕ τὰ τοιαῦτα προειληφέναι, ἐκ ὀρθῶσ οἶλαι, Οταν μὲν γῶ ὑπ' εὐνοίας τὰ πράγματα συστῆ, καὶ πᾶσι ταῦτα συμφέρη τοῖσ μελέχσσι τῆ πολέμσ, ἢ συμπονεῖν ἢ φέρειν τὰσ συμφορὰσ, ἢ μένειν ἐθέλσσιν οἱ ἄνθρωποι ὅταν δ' ἐκ πλεονεξίας ἢ πονηρίας

ΤΙΣ

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἠδενίσ· τὸ δὲ ὁμολογῦμενοι, ὅτι οἱ ἐξαπατημένοι ἔπιτεύουσσι.

Καὶ μὴν εἴ τις ὑμῶν] Καὶ τῆτο ἀλλιδεῖσ ἐστὶ τοῦ δυναλοῦ, δυναμιν ἀνθυποφορᾶσ ἔχουσ· ἢ γὰρ ἀνθυποφορὰ, ἔχ ὀλόκληρὸσ ἐστὶν ἀλλιδεῖσ, ἀλλὰ μερὸσ ἀντιθέσεωσ, τὸ μὲν δεχομένη, τὸ δὲ ἐνισαμένη, αἶον ἐστὶ καὶ τὸ νῦν· ἔ γὰρ πρώτῃσ ἀλλιδεῖσεωσ ἕσσεσ, ὅτι φοβερὸσ ὁ Φίλιπποσ, καὶ τῶ δικαίω λελυμένησ, ἢ ἀνθυποφορὰ, πρὸσ μὲν τὸ δίκαιον ἐκ ἐνισαίαι· μέροσ δὲ ἔχει τῆ δυναλῆ, ὅτι εἰ καὶ Φίλιπποσ ἀδικῶσ καὶ ἐπίορκῶσ, ἀλλ' ἄμωσ βία καθέξει τὰ πράγματα.

οἶλαι δὲ βία καθέξεν] Ο ἐστὶ διὰ τὸ καλέχεικ αὐτὸν τὰσ καιρίασ τόπωσ καὶ αὐτῶν, οἶον φρέρια

I πιστεύουσσι.

καὶ λιμένασ, ἵνα κἂν θελήσωσιν ἀποστῆναι, μὴ δυνήσωσιναι.

Οταν μὲν γὰρ ὑπ' εὐνοίας] Ἀπὸ τῆ δικαίε πάλιν ἐποήσαλο τὴν λύσιν· εἰ γὰρ ἐκ πλεονεξίας ἔσχουσιν, ἐκ εὐνοίεσ ἔχει τὰσ ἀδικηθείασ.

πᾶσι] Στρατηγοῖσ καὶ στρατιώταισ.

ἢ πρώτῃ πρόφασισ] Ἀλλίπιπλον ἔλυσει, ἐκὲν δεήσει μάχης καὶ κινδύνων, ἵνα κραλήσωμεν· ὁ δὲ, ἢ πρώτῃ πρόφασισ καὶ μικρὸν πλαιῖσμα, εἰπὼν, τὸ ράδιον τῆσ καθαιρέσεωσ ἔδειξε· τῆτο γὰρ μάλιστα τῆ δυναλῆ κεφάλαιον τιμηῶταλον μέρος.

μικρὸν πλαιῖσμα] Τὸ ἠτληθῆναι αὐτὸν κατὰ τὸν πόλεμον.

† ἀνεχαίτισεν] Εἰστέπισω ἡγάτε.

ἀνεχαί-

τις ὡσπερ ἔστ' ἰχύση, ἡ πρώτη πρόφα-
 σις μικρὸν πλάισμα, ἀπαντα ἀνεχαί-
 τισεν καὶ διέλυσεν, εἰ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν,
 ὡς ἄνδρες Αθηναῖοι, ἀδικεῖν καὶ Ἐπι-
 ορκοῦντα, καὶ Ψευδόμυρον, δυνάμιν βε-
 βαίαν κήσααθ. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα, εἰς
 μὴ ἀπαξ καὶ βραχυὸν χρόνον ἀνέχει·
 Ἐσφόδρα γε ἠνθησεν Ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν,
 ἀν' τύχη· τὰ χρόνω ἢ Φωρᾶται, καὶ πε-
 ρὶ αὐτὰ καλαρρεῖ ὡσπερ γὰρ οἰκίας οἰ-
 μαι,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἀνεχαίτισεν] Ἀνέστρεψεν· ἀπὸ
 μεταφορᾶς τῶν ὑποζυγίων, ἀ-
 διὰ τὸ μὴ ἐπὶ πολὺ δύνασθαι φέ-
 ρειν τὸν ζυγόν, πολλάκις ἀναίρε-
 πει αὐτόν. Πάνυ δὲ ὁ λόγος ἀρ-
 μόζει καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ Φιλίππου δε-
 λωμένων, εἶγε καὶ ἡ δουλεία
 ἔοικε ζυγῷ· καὶ τὸ βέλεσθαι τοὺς
 δόλους ἀποσῆναι, διὰ τὸ μηκέτι
 φέρειν ἐπὶ πολὺ ἀδικοῦντα καὶ
 Ἐπιπορκοῦντα· τῇ δὲ συνεχεῖα τῶν
 ὀνομάτων, δείκνυσιν αὐτὸν καὶ θεοῖς
 καὶ ἀνθρώποις πολέμιον· ἵνα τὸ
 μὲν ἀδικεῖν, λάβωμεν ἐπὶ ἀν-
 θρώπων· τὸ δὲ ἐπιπορκοῦντα, ἐπὶ
 θεῶν· τὸ δὲ ψευδόμυρον, ἐπὶ ἀμφο-
 τέρων.

‡ ἀνέχει] Ἰσχύει.

καὶ σφόδρα γε ἠνθησε]. Τῷ δι-
 σαγγμῷ καὶ ἐλπίσι χρυσάμει·
 καὶ 2 τῷ ἠνθησε, πρόσκαιρόν καὶ
 ἀβέβαιον ἔδειξε τὴν δύναμιν τοῦ
 Μακεδόν· καὶ γὰρ τὰ ἄθη, πρόσ-
 καιρά καὶ εἰς πολυχρόνια.

Φωρᾶται] Τητέτιν ἐλέγχεται·
 ἀπὸ μεταφορᾶς τῆ Φωρᾶς, ὅ ἐστι
 τῆ ληστῆ· Φῶρ γὰρ ἡ ληστῆ· ὅθεν καὶ
 τὸ ἐπαυλοφῶρω.

‡ καλαρρεῖ] Συμπύπτει.

καλαρρεῖ] Ὁ ἐστὶ διαφθείρειται·
 ὡς ἀπὸ μεταφορᾶς τοίχου τιπὸς
 παλαιῆ, ὅταν ὑπὸ τῆς παλαι-
 ὄτητος καὶ τῆ χρόνου, αὐτὸς ὑφ'
 ἑαυτοῦ διαβριβρωσθῆται καὶ ἀνα-
 λίσκηται.

μαί, καὶ πλοῖα, ἢ τῶν ἄλλων τῶ τοιῶ-
των, τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ,
ἔτω ἢ τῶν πράξεων τὰς ἀρχαῖς καὶ τὰς
ὑποθίσεις ἀληθεῖς ἢ δικαίας εἶναι πρὸς-
ἡκεῖ. Τῆτο ἦ οὐκ ἐνὶ νῦν ἐν τοῖς πε-
πραγμένοις Φιλίππῳ.

έ. Φημί δὴ δεῖν ὑμᾶς, ἅμα τοῖς
μὲν Ολιυθίοις βοηθεῖν, καὶ ὅπως τις
λέγει κάλλιπα ἢ τάχιπα, ἔτως ἀρέσκει
μοι· πρὸς ἣ Θετταλὸς πρεσβείαν πέμ-
παι, ἢ τοὺς μὲν διδάξει ταῦτα, οὗ
ἢ παρῆξυνεῖ· ἢ γὰρ νῦν εἰσιν ἐψηφισ-
μένοι Παλασὰς ἀπαλεῖν, ἔπειτα Μα-
γισίας λόγους ποιῆσθαι. Σκοπεῖτε μέντοι

Τῆτο,

Σ Κ Ο Λ Ι Α .

τὰ κάτωθεν] Τινὲς ἰ ἀπολαμ-
βάνοιαι τῆ ῥήτορ^ο ἐπὶ ταῦτα, λέ-
γουσιν ὅτι κάτω ἔδει εἰπεῖν, καὶ ἔ-
κ κάτωθεν. ἀλλ' ἠγνόησαν τὸ ἀνό-
ληθον· κάτωθεν γὰρ εἶπεν, ἐπειδὴ
κάτωθεν, ἀπὸ θεμελίων ἐπὶ τὰ
ἄνω οἰκοδομεῖται ὁ οἶκ^ο· ὁμοίως
δὲ καὶ ἡ ναὺς ἀπὸ τῆ τροπιδ^ο.

Φημί δὴ δεῖν ὑμᾶς] Ἐσχίσθημα
συμβουλευτικὸν ἀπαφαντικῶς· πε-
πλήρωκε δὲ ἄχρις ἐν ταῦτα τὸν
περὶ τῆ δικαίου λόγον· καὶ δείξας,

1 λαμβάνου. λας.

Φιλίππῳ μὲν δυσμενεῖς τὰς θεῶν,
εὐμενεῖς δὲ τῶ δήμῳ, πάλιν ἐπὶ
τὴν προτροπὴν ἐχώρησεν· αἰεὶ γὰρ
τοῖς ἐνθυμήμασι καὶ ταῖς ἀποδείξε-
σιν ἐπάγει τὰς προτροπὰς.

κάλλιπα καὶ τάχιπα] Καλῶς
συνέειπε τὰ δύο· ἐκάτερον γὰρ
χρεῖον τῆ ἐτέρῃ, βλάβην ἐργάζεσθαι.

πρεσβείαν πέμπειν] Ἀπὸ κοι-
νῶ τὸ Φημί· ἥτις πρεσβεία, τὰς
μὲν διδάξει· εἰς δύο γὰρ μερίζει
τὰς Θετταλῶν, εἰς ἀγνοῦσθαι τὸν

τοῦτο ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅπως μὴ λόγους ἔρῃσι μόνον οἱ παρ' ἡμῶν πρέσβεις, ἀλλὰ καὶ ἔργον τι δεικνύειν ἔξωσιν, ἐξηληλυθότων ἡμῶν ἀξίως τῆς πόλεως, καὶ ὄντων ἐπὶ τοῖς πράγμασιν· ὡς ἅπας μὲν λόγῳ, ἀν' ἀπῆ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν, μάλιστα ἢ ὁ πῶς ἔῃ ἡμέτερας πόλεως· ὅσῳ γὰρ ἐτοιμότητά' αὐτῶ δοκῆμεν χρεῖσθαι, τοσούτω μᾶλλον ἀπιστοῦσι πάντες αὐτῶ.

ς'. Πολλῶ δὴ τιμὴν μελάσασιν, καὶ μεγάλῳ δεικλίον τιμὴν μελαβολῶν, εἰσφέρησας, ἑξιοῦσας, ἅπαντα ποιούσας ἐτοιμῶς, εἶπερ τις ὑμῖν προσέξει τὸν νῦν. Καὶ ταῦ-

τα

Σ Κ Ο Λ Ι Α.

Φίλιππον, καὶ εἰδότας μὲν, δεδιότας δέ.

ἀξίως τῆς πόλεως] Καλῶς ἐπινοήσασατο· ἡδύνατο γὰρ πολλὰ κίς πέμψαι μὲν, ὀλίγους δέ· διὸ προσέθηκεν, ἀξίως ἢ πόλιως.

τὰ πράγματα] Ἔργα.

ὅσῳ γὰρ] Τὸ σχῆμα ἀπ' αὐξήσεως.

τοσούτω μᾶλλον ἀπιστοῦσιν] Ἐπειδὴ, φησὶν, εὐχρεῶς καὶ ἐτοιμῶς ὑπισχνόμεθα, ἢ ποιῶμεν δέ,

εἰκότως ἅπαντες ἡμῖν ἀπιστοῦσι.

τὴν μελάσασιν] Μετάσασιν, τὸ ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Ολυθὸν ἐλθεῖν συμμαχῆς· μελαβολὴ δέ, τὸ τὴν ῥαθυμίαν εἰς προθυμίαν μελαβαλεῖν.

εἶπερ τις ὑμῖν προσέξει] Οὕτως, φησὶν, ἅπαντες ἀπιστοῦσιν ἡμῖν μηδὲν ποιῶσιν, ὅτι καὶ θεοσώλαι ἡμᾶς ποιούσας, θαυμάζω εἰ καὶ τότε ἡμῖν ἰπιστεύουσιν ὅτι ποιῶμεν.

ἰπιστεύουσιν.

τα ἐθελήσῃτε, ὡς προσήκει ἢ δεῖ, παρ-
 αίνειν, οὐ μόνον, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 τὰ συμμαχικὰ ἀδενῶς, ἢ ἀπίστως ἔχον-
 τα φανήσεται Φιλίππῳ· ἀλλὰ ἢ τὰ τῆς
 οἰκείας ἀρχῆς ἑ δυνάμεως κακῶς ἔχον-
 τα ἐξελεγχθήσεται· ὅπως μὲν γὰρ ἡ Μα-
 κεδονικὴ δυνάμις ἢ ἀρχὴ, ἐν μὲν προσ-
 θήκης μέρει ἐστί τις ἔσμικρά, οἷον ὑπ-
 ἤρξῃ ποθ' ὑμῖν ἐπὶ Τιμοθέῳ πρὸς Ο-
 λυνθίους· πάλιν αὖ, πρὸς Ποτίδαιαν
 Ολυθίοις ἐφάνη τι τοῦτο συναμφοτέρων·

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

τὰ τῆς οἰκείας ἀρχῆς] Οἱ ἐστὶν αὐτῆς τῆ Μακεδονικῆς, ἢ τῆ ἕξω, τῶν συμμαχῶν· ἤδη γὰρ περὶ ταύτης εἶπεν.

ὅπως μὲν γὰρ ἡ Μακεδονικὴ] Πρὸς γὰρ Ολυθίους πολεμοῦσιν Ἀθηναῖοις συνεμάχησε Περδίκκας ὁ ἀδελφὸς Φιλίππου μετὰ τῶν Μακεδόνων· λεληθότως ἔν λέγει, ὅτι ἢ δυνάμις ἦν εἴχομεν τότε μὲν ὥσπερ ἐν προσθήκης μέρει πρὸς συμμαχίαν, ἢ ἡμῖν περὶ τῶν πρῶτων φιλονεικεῖ. Τὸ δὲ ὅπως ἄλλοι τῶ καθάλα.

ἐν μὲν προσθήκης μέρει] Οἱ ἐστὶν προσθεμένη ἄλλῃ τινὶ δυνάμει.

ἢ σμικρά] Οἷον σύμμετρον, ἔτε μέγαλη, ἔτε σμικρά.

ἐπὶ Τιμοθέου] Οὗτος στρατηγὸς ἦν Ἀθηναίων, πατρὸς Κόνωνος τῆ στρατηγῆ· εὐτυχῆς δὲ σφόδρα ἐξ ἀρχῆς γινόμενος εἶπερ τις ἄλλος· λέγεται γὰρ περὶ αὐτοῦ, ὡς ἐν οἰωδήπολι πολέμῳ ἐπέμπτο, ἐνίκα· ὅθεν καὶ τῶς ζωγράφους ἠνίκα αὐτὸν ἔγραφον, γράφειν αὐτὸν καθ' εὐδοίαν, γυναῖκα δὲ ἰ τινὰ συστράφειν, 2 ἐπιγραφούνας αὐτῆ τὸ τῆ Τύχης ὄνομα πηλοῖον αὐτῆ ἰσαμένην, καὶ 3 βασιλεύσαν δίκτυα καὶ ἄλλα ὄργανα θρησκευτικά, 2 δηλῆντας διὰ τῆτος ὅτι ἡ τύχη ὑπὲρ αὐτῆ πάντα ποιεῖ, αὐτῆ πονεῖλος μηδὲν. ὡς δὲ ἐπὶ τῆτοις βαρέως ἤνεγκε, μηδέποτε νενικηκέναι διὰ τῆς τύχης, ἀλλὰ δ' ἰαυλοῦ λέγων, ὑστερον

1 Deest τινὰ.

2 —τες.

3 βασιλεύειν.

ὥσπερ

ρον· νυνὶ δὲ Θετταλοῖς νοσῶσι ἢ σασιάζουσι, καὶ τέταρα γυμνοῖς, ἐπὶ τῷ τυραννικῷ οἰκίαν ἐβοήθησε. Καὶ ὅποι τις ἀνὸς οἶμαι προσθῆ, καὶ μικρὰν δυνάμιν, πάντ' ὠφελεί, αὐτὴ δὲ καθ' αὐτὴν ἀδενῆς ἢ πολλῶν κακῶν ἐστὶ μεσῆ· καὶ γὰρ ὅσῳτ' ἀπασὶ τέτοις, οἷς ἀνὸς τις μέγαν αὐτὸν ἠγήσατο, τοῖς πολέμοις καὶ ταῖς στραλείαις, ἔτ' ἐπισφαλεστέρα αὐτῷ ἢ ὑπῆρχε φύσει, κατεσκόδακεν ἑαυτῷ. Μὴ γὰρ οἴεσθε, ὡς ἄνδρες Αθηναῖοι, τοῖς αὐτοῖς

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἄσπερ τῷ δαιμονίῳ 1 αὐτῷ νεμεσήσαντος 2 ἐπὶ τῇ ἀλαζονείᾳ τοῦ ῥήματος, ἐκ ἔτι νενίκηκε.

συναμφότερον] Σὺν ἄλλῳ γινόμενον.

Θετταλοῖς νοσῶσι.] Νοσῶσι λέγει τὰς γνώμας, ὅτι οἱ μὲν αὐτῶν ἐβύλοιο δημοκρατεῖσθαι· οἱ δὲ περὶ τὰς τυράνους τὰς Αλευάδας καὶ οἱ φίλοι αὐτῶν τυραννεῖσθαι τυραννικὴν δὲ οἰκίαν, τὸ γένος λέγει τῶν Αλευάδων.

Καὶ μικρὰν δυνάμιν.] Ἐπειδὴ διὰ τῶν ἀνωτέρω ἔδοξεν ἄσπερ τινα ὑποψίαν δυνάμει παρέχει τοῖς Μακεδόσι, βέλεια κοινὸν αὐτὸ δεῖξαι καὶ διὰ τῆς καθολικῆς ἐλαττώσεως· ὁ δὲ καὶ, σημαίνει ἐν

1 αὐτὸν. 2 Deest ἐπὶ.

ταῦτα αἴρσειν τῷ ἐλάττωτος ἐν ἀποτυχίᾳ τῷ μείζονος· ἢ γὰρ εἰσι δύο μέρη, ἀλλ' ἓν.

ἔτ' ἐπισφαλεστέρα.] Ζηλεῖται πῶς 3 ἀδενεστέρα, ἀλλ' ἔτι καὶ μάλλον 4 ἰσχυρὰν ποιεῖ διὰ τῆς γυμναζέσθαι καὶ συνεκμανθάνειν τὰ πολεμικά· καὶ φαμεν ὅτι ἀδενεστέρα ἢ λέγει τοῖς σώμασιν, ἀλλὰ τῇ γνώμῃ· διότι μισῶσιν αὐτὸν δι' ἄσπερ αὐτὸς ποιεῖ, ὡς ἐπιφέρει· ἢ ὅτι τῇ συνέχει τριῶν καλοπολιόμενοι, ἀσθενεστέροι γίνονται.

Μὴ γὰρ οἴεσθε] Ἀνίπιπτον λύει. Ἐπειδὴ δειλίαν ἐκ ἔσχε κατηγορηῆσαι, τὴν γνώμην ἐξείλαξε τοῦ Φιλίππου, καὶ τὴν σχέσιν τῶν Μακεδόνων, καὶ τὰς στρατιὰς αὐτῶν 3 ἀσθεῖς. 4 ἰσχυρὸν.

αὐτοῖς Φίλιππόν τε χαίρειν, ἢ τὰς δε-
 χομύρας· ἀλλ' ὁ μὲν δόξης ἔπθυμει,
 ἢ τὸτο ἐζήλωκε ἢ προήρηται πράττων ἢ
 κινδυνύων ἂν συμβῆ τι παθεῖν, τὴν δ'
 διαπράξασθαι ταῦτα, ἃ μηδεὶς πώποτε
 ἄλλοι Μακεδόνων βασιλεὺς, δόξαν αὐ-
 τὶ δ' ἔζην ἀσφαλῶς ἠρημύθη· τοῖς δὲ,
 ἢ μὲν φιλοτιμίας ἢ ἀπὸ τέτων ἔμέτ-
 εσι· κοπιόμενοι δὲ αἰεὶ ταῖς στρατείαις
 ταύταις ταῖς ἀνω τε καὶ κάτω, λυ-
 πένηται

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἐπιθυμίας ἀποφῆνας, ἐκ ὁμοιοῦντας
 ἀλλήλοισι δείκνυσσι.

καὶ προήρηται πράττων] Σύν-
 ταξις, ἔτι δὲ προήρηται πράτ-
 των ἢ κινδυνεύων παθεῖν ὅ,τι ἂν
 συμβῆ. Εἶτα δεῖ εἰς αἰτίας προε-
 νεχεῖν τὸ ἠρημύμενος ἀντὶ τῆς ζῆν
 ἀσφαλῶς, δόξαν κήσαομαι τὴν τῶ
 ταῦτα διαπράξασθαι, ἃ μηδεὶς
 ἄλλων Μακεδόνων.

κοπιόμενοι δ' αἰεὶ ταῖς στρατείαις]
 Ταλαιπαρέμενοι· τὸ μὲν συμβαί-
 νον ἐκ τῆς στρατείας, λέγω δὲ τὴν
 ἐμπειρίαν τῶν ἰσχυροτέρων, ὡς
 πρὸς φόβον συνέλθον, ἀφῆκε τὴν
 δὲ γνώμην ἐξήτασεν, ὅτι λυποῦν-
 ται τοῖς συνεχέσι πολέμοις, ἢ τὴν
 κίτταν προσέθηκεν, οὐ συγχωροῦ-

μενοι γεωρεῖν, ἔτε τοῖς ἰδίοις προσ-
 ἔχειν· εἴτ' ἐπειδὴ ἢ πρὸς τὸτο
 ἀνέπιπτεν, ἀλλὰ ἐκ τῆς πολέμου
 κερδαίνουσι, λάφυρα ἢ τὰ τοιαῦτα
 λαμβάνουσι, ἢ τέτων ἀχρηστον
 ἀπέφανε τὸ κέρδος, ἢ δυναμείων
 αὐτῶν διαπιπράσκειν ὅσα ἂν πο-
 ρίσωσι, ἀλλὰ προσέθηκεν ἀναλω-
 μάτων ἔχειν διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι
 τρέφειν αὐτὰ, ἢ μὴ δύνασθαι πω-
 λεῖν, κεκλεισμένων τῶν ἐμποριῶν,
 ἢ μηδεὶς ἐμπορευομένη διὰ τὸν
 πόλεμον, καὶ προσέθηκεν, ἔτι δὲ
 ὅπως ἂν δύνηται, ἐνδεικνύμενος
 ὅτι ἐδὲ ὅπλοις κρατῆντες, ἀλλ'
 ἀεπάζουσι ἢ ληϊζόμενοι κερδαί-
 νουσι.

διαθέδαι] Πωλῆσαι. Ἡ λέξις ἢ

ποῦναι καὶ συνεχῶς τάλαιπωροῦσιν, ἔτ' Ἐπὶ τοῖς ἔργοις, ἔτ' Ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἰδίοις ἐώμμοι διαλείβειν, ἔτ' ὅσ' ἂν πορίσωσιν, ἔτως ὅπως ἂν διωώνται, ταῦτ' ἔχουτες διαφέσθαι, κεκλεισμένων τῶν ἐμπορείων ἐν τῇ χώρᾳ διὰ τὸν πόλεμον.

ζ'. Οἱ μὲν οὖν πολλοὶ Μακεδόνων πῶς ἔχουσι Φιλίππῳ, ἐκ τέτων ἂν τις σκέψαιλο εἰ χαλεπῶς· οἱ ἧ δὴ περὶ αὐτῶν

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

παρ' Ἰσοκράτει ἐκ τῶ Βουσίριδι, ὅταν λέγῃ τὴν διάθεσιν. Ἄλλως. Διαθέσθαι ἀντὶ τῆ ἀποδόσθαι, Ἰσοκράτης· καὶ διάθεσις ἀντὶ τῆ δι-ἀφρασις. Ἀνιφῶν δὲ ἀντὶ τῆ διοικησις· καὶ διαθέσθαι ἀντὶ τῆ διοικῆσαι· παραλαμβάνειναι δὲ καὶ ἀντὶ τῆ συνθέσθαι, ὡς Ὑπερίδης, καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς ἐξῆς· ἕκατέρα δὲ τέτων κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα, “ Μετὰ ταύ-
 “ τὴν τοῖον τὴν ἀπόκρισιν ἐτέ-
 “ ρον διαθήκην ἐκόμισαν, ἣν ἔ-
 “ φασαν Ἀρχέπολι ἐν Δήμῳ
 “ διαθέσθαι. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην, “ Πῶς δ' ἂν τῆς δια-
 “ θέσεως τῆ τελευταυκότη^ς ἀμε-
 “ λήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθελο οὐ
 “ ἰ παρανοῶν, ἀλλ' ἐγναικῆ πειθεῖς;

Παρ' Ἰσοκράτῃ δὲ καὶ ἐπὶ τῆ πάσχην κεῖται τὸ διαλίθεσθαι, ὡς φησὶν ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ, “ Γροῖη δ' ἂν
 “ τις κἀκεῖθεν ὅτι διαφέρει τῶν
 “ ὄντων, ἐξ ὧν αὐτοὶ διαλίθεμεθα
 “ πρὸς ἕκαστον τῶν καλῶν· Ἀνι-
 φῶν δὲ τῇ διαθέσει ἐχρήσατο ἐπὶ γνώμης ἢ διανοίας· ὁ αὐτὸς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λό-
 γον, τῶτ' ἔστιν τῆ ἐξαγγελίαί τι, ἐν τῷ ἰς· τ' ἀληθείας· ὁ αὐτὸς κέ-
 χρηται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τ' διακοσμή-
 σεως.

οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες] Ορα πῶς καλὰ μικρὸν τὸ ἀδενὲς ἀπο-
 δείκνυσιν τοῦ Φιλίππου, πρῶτον εἰπὼν ὅτι μισῶσιν αὐτὸν οἱ σύμ-
 μαχοι, Ἕλληνες τε καὶ βάββαροι, καὶ μελεῖωσιν ἀπόσασιν· εἴται
 καὶ αὐτοὶ οἱ Μακεδόνες· οἱ παλιταί

τὸν ὄντες ξένοι, ἢ ἰ πεζέταιροι δόξαν μὲν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ θωμάσοι ἢ σκευκεκροτημένοι τὰ τῷ πολέμῳ ὡς δ' ἐγὼ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γεγενημένων τινὲς ἦκον ἀνδρὸς ἑδαμῶς οἷα τε ψυδύεας, οὐδέων ἐἰσὶ βελίης. Εἰ μὲν γάρ τις ἀνὴρ ἐστὶν ἐν αὐτοῖς οἷον ἔμπειρος πολέμῳ ἐ ἀγώνων, τέττος μὲν φιλοτιμία πάντας ἀπώθειν

ἰ πεζαίτεροι.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

αὐτῷ εἶτα, ἵνα μή τις εἴπῃ, ἀλλ' εἰ καὶ ἔτοι ἔτως ἔχουσιν, ἀλλ' ἰ ἐ ξενικά τινα στρατεύματα, βέλεια δειξάει, ὅτι καὶ ἔτοι δόξαν μὲν τινα ἔχουσιν καὶ ὑπόνοιαν πολεμικῆν. ἐ μέγιστοι ἐστὶν ἀληθῆ, ἐξ ὧν καὶ ἐπιφέρῃ.

‡ πεζέταιροι] 2 Θεόπομπός φησιν ὅτι ἐκ πάντων τῶν Μακεδόνων ἐπίλεκτοι οἱ μέγιστοι καὶ ἰσχυρότατοι ἑδαρυφόρον βασιλέας καὶ ἐκαλῆντο 3 πεζέταιροι.

πεζαίτεροι] Πολλὰ περὶ τῆς φέρουσαι ἐξηγήσεις· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸ λέγουσιν ὄνομα στρατεύματι ἔτω λεγομένῳ· οἱ δὲ, ὅτι τινὲς ἦσαν παρ' αὐτοῖς στρατιώταις, τὸν ἕτερον πῶδα γυμνὸν ἔχοντες, τὸν δὲ ἕτερον ὠπλισμένον· διὸ φασὶ καὶ 4 πεζέτερος αὐτὰς καλεῖσθαι, παρὰ τὸ τὸν ἕτερον πῶδα γυμνὸν ἔχειν· πῶδα γὰρ τὸ κάτωθεν τοῦ

πῶδος· ὅθεν καὶ τὸ πεζεύειν, τὸ χαμαὶ περιπαλεῖν· οἱ δὲ φασὶ, τὰς ἀπὸ τῶ πλῆθους τῶν πεζῶν ἂν εἶχε ξένων, ἐταίρους καὶ φίλους γενομένους αὐτῶ, οἰονεῖ τινὰς ἐκλελεγμένους διὰ τὸ ἀνδρείον, ἵνα φυλάττωσιν αὐτόν· ἢ δὲ γραφὴ διάφορος πρὸς τὴν διάφορον ἐξηγήσιν.

ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γεγενημένων] Οἷον οἰκησάντων, ἐκ ἀπλῶς παρὰ δευσάντων τινός· ἐ γὰρ λέγων ἐπιγεύειλο.

ἐδέναν] Φασὶν οἱ τεχνικοὶ τῶν γραμματικῶν, ὅτι ἐ κυρίας κελίαι ἢ γενικὴ 5 τῶ ἐδείς ἐδένος.

βελίης]· Οὗτοι οἱ 3 πεζέταιροι. εἰ μὲν γὰρ τις] Τὸ σπάνιον ἐμφαίνῃ.

φιλοτιμία πάντας] Ἀντὶ τοῦ διὰ φιλοτιμίαν, ἣν αὐτὸς μόνον

ἰ ἔν. 2 Θεόπεμπι. 3 πεζαίτεροι. 4 πεζαίτ. 5 Γ. ἢ εὐθεία τὸ.

Θ ΛΥΝΘΙΑΚΟΣ Α. 61

ἀπωθεῖν αὐτὸν ἔφη, βεβλόμηνον πάντα
 αὐτῷ δοκεῖν εἶναι τὰ ἔργα· πρὸς γὰρ
 αὐτῷ τοῖς ἄλλοις, καὶ τὴν φιλοτιμίαν τὰν-
 δρὸς ἀνυπέβλητον εἶναι. Εἰ δὲ τις σώ-
 φρων, ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡ-
 μέραν ἀκρασίαν ἔβίβει, καὶ μέθην, καὶ
 κορδακισμὸς ἐδυναμύνηται φέρειν, παρ-
 εωραῖσθαι καὶ ἐν ἐδενὸς εἶναι μέρει τὸν
 τοῖστον°

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

κεκτῆσθαι βέλεια· τί ἐν ἐκ ἐπι-
 αιελὸς καθ' ὃ δόξης ἀρέγεται; εἰ
 μὲν γὰρ συμμετρεῖ ἀρέγεται, ἐπαινε-
 τὸς ἂν ἦν, ἢν δὲ τῷ πλεονάζοντι,
 εἰς κενοδοξίαν, ὡσπερ λέγομεν, ἐκ-
 πίπτει· ἐκάστη γὰρ ἀρετὴ δύο κα-
 κίας παρέποιται κατ' ἐνδείαν καὶ
 πλεονασμόν.

ἢ δίκαιος ἄλλως] Οἶον ἀπὸ
 φύσεως, φυσικῶς· ἵνα δείξῃ, ὅτι
 ἀπὸ διδαχῆς ἐκ ἑστὶ παρὰ Μα-
 κεδόσι γενέσθαι σώφρονα· τρία δὲ
 σημαίνει παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ
 ἄλλως, οἶον τὸ κατὰ ἄλλον τρέ-
 ποι· ἢ τὸ κατὰ φύσιν, ὡς ἐνταυ-
 θα· ἢ τὸ κατὰ τὴν Πλατωνικὴν δὲ
 κέχρηται δόξῃ· φησὶ γὰρ ἐκεῖνος
 ἐπεσθαι τὰς ἀρετὰς ἀλλήλαις, ὡς
 τὸν ὄντα σώφρονα, καὶ δίκαιον εἶναι,
 καὶ φρόνιμον, καὶ ἀνδρεῖον.

τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν]
 ὅχι ἀπλῶς ἐδὲ τῆτο· ἀλλ' ἵνα

μὴ τις νομίσῃ ὡς τύραννον αὐτὸν
 τρυφᾶν καὶ ἐν τισὶ ἡμέραις, καὶ
 τινος ἐπ' ἄριστον καλεῖν, διὰ τοῦ
 καθ' ἐκάστην ἡμέραν ταῦτα ποιεῖν,
 διέβαλεν αὐτὸν ὡς μέθυσον, καὶ
 ἰ τῆτον βίον ἔχοντα· ἀκρασίαν δὲ,
 ἀκοσμίαν τινὰ καὶ ἀταξίαν, παρὰ
 τὸ μὴ κεκραιῖσθαι.

κορδακισμὸς] Ὁρχήσεις ἀσχή-
 μονας· κορδακισμὸς γὰρ ἐστὶν εἶδος
 ὀρχήσεως ἀισχυρῆς καὶ ἀπρεποῦς·
 τῶν γὰρ ὀρχήσεων, ἡ μὲν ἐστὶ πολε-
 μική, ὡς καὶ ἡ Πυρρίχη· ἡ δὲ γελα-
 στική, ἢ χρωῖλαι ἐν θεατροῖς καὶ
 πότοις.

2 παρεωραῖσθαι] Ἐπὶ μὲν τῶν
 ἀνδρείων, τὸ ἐκβάλλειν· ἐπὶ δὲ τού-
 των, τὸ 2 παρεωραῖσθαι εἶπεν, οἰ-
 νοεὶ κατὰφροεῖσθαι· καὶ ἐπὶ μὲν τῶν
 ἀνδρείων, τὸν φθόνον αἴτιον· ἐπὶ δὲ
 τῶν σωφρόνων, τὸ μῖσος.

τοιῶτον· λοιπὸς δὴ οὐκ αὐτὸν εἶναι λη-
 σὰς ἢ κόλακας ἢ τοιῶτους ἀνθρώπους
 οἷος μεθυδέλλας ὀρχεῖσθαι τοιαῦτα οἷα
 ἐγὼ νῦν ὀκνῶ πρὸς ὑμᾶς ὀνομάσαι. Δῆ-
 λον δ' ὅτι ταῦτ' ἐστὶν ἀληθῆ· ἢ γὰρ εἰς
 ἐνθένδε πάντες ἀπήλαυνον, ὡς πολὺ
 τῶν θαυμαστικῶν ἀσελγεσέρες ὄντας,
 Καλλίαν ἐκείνον τὸν δημόσιον, ἢ τοιού-
 τες ἀνθρώπους, μίμης γελοίων, καὶ
 ποιητὰς αἰσχυρῶν ἁσμάτων, ὧν εἰς τοὺς
 σωόντας ποιῶσιν ἕνεκα τῆς γελασθῆναι,
 Τέττες

ΣΧΟΛΙΑ.

λησὰς καὶ κόλακας.] Λησὰς, οἷονεὶ ἀρπαγὰς τινὰς στρατιώτας· εἶτα· ἐπεὶ ἔμφασιν ἔχει τινὰ ἰσχύ[Ⓞ] τὸ τῶν ληστῶν, εἶγε ληστεύ-
 εσι τὴς πολέμους, ἰπαλαγῶν τέ-
 τῳ τὸ κόλακας, ἐταπεινώσεν αὐτό·
 ταπεινοὶ γὰρ τὸ φρόνημα οἱ κό-
 λακες.

ὀκνῶ.] Διὰ τὴν αἰσχυρότητα.

Δῆλον δ' ὅτι ταῦτ' ἐστὶ.] Ταῦτά
 εἰς ἅστιν τῆς ἀπειθείας· ὡς-
 περ βάλειαι αὐτὴς μάρτυρας Ἀ-
 θηναίους ποιήσασθαι ἐξ ἧν ἴσασι.

† Καλλίαν ἐκείνον τὸν δημόσιον.]
 Ο Ἀθηναίων δῆμ[Ⓞ] ἐθ[Ⓞ] εἶχεν
 ἀνεῖσθαι οἰκέτας γραμματεῖς ἐπιτα-
 μένης, τὴς δὲ εὐνοικῶς δελευόντας
 ἡλευθέρην. Ο δὲ Καλλίας εἰς ἧν

τῶν οἰκετῶν ἢ καταγινωθεὶς ἔφυ-
 γεν εἰς Μακεδονίαν ἢ διέτριψε πα-
 ρὰ Φιλίππῳ.

Καλλίαν ἐκείνον.] Ἰστέον ὅτι πλη-
 θυντικῶς εἰπῶν, εἰς πάντας ἀπή-
 λαυνον, ἕνα ἐπήλαγεν, ἐφ' ἑνὸς τὸ
 πληθ[Ⓞ] τῆς μαρτυρίας ἰ δεξάμεν[Ⓞ].
 δημόσιον δὲ φησιν, ἐπεὶ δὲ δὲ δὲ
 εἶχον δημοσίους οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ
 αἰχμαλώτων ποιήσαντες, ἢ ἐδι-
 δασκον τούτους γραμματεῖς, καὶ
 ἐξέπεμπον αὐτὴς ἐν τοῖς πολέ-
 μοις μετὰ τῶν ταμιῶν ἢ τῶν στρα-
 τηῶν, ἵνα ἀπογράφουεν τὰ ἀνα-
 λισκόμενα· ἐκ ἀκαίρου δὲ τῆτο
 ἐποίησαν, ἀλλ' ἵνα διὰ τῆς δύνασθαι
 τέττες τύπην ὡς δέλεος, ἔχουσι
 μανθάνειν τὸ ἀληθές, αἰσχυρὸν γὰρ
 ἰ δεξάμενος.

ἐνομίζετο

τέτρεσ ἀγαπᾶ, καὶ παρὶ αὐτὸν ἔχει.
 Καί τοι ταῦτα, εἰ μικρά τις ἠγέεται,
 μεγάλα, ὧ ἀνδρες Ἀθλωαῖοι, δείγμα-
 τα τῆς ἐκείνου γνώμης ἐ κακοδαιμονίας
 ἐσὶ τοῖς δὲ φρονέσι· ἀλλ' οἶμαι, νῦν
 μὲν Ἐπισκοτεῖ τέτοις τὸ καλορθεῖν· αἰ
 γὰρ ὑπεραξία δεινὰ συγκρούσαι ἢ συ-
 σκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνειδῆ· εἰ δέ τι
 πλάσεις, τότε ἀκριβῶς αὐτῷ πάντ' ἐξ- πταίσετε ?
 εἰασθήσεται· δοκεῖ δ' ἔμαιγε, ὧ ἀνδρες
 Ἀθλωαῖοι, δείξεν ὅσα εἰς μακρὰν, ἂν
 οἴτε

Χ Σ Ο Λ Ι Α .

ἐνομιζέτω παρὰ Ἀθηναίους, ἐλευ-
 θέρους τύπτεν· εἰ δὲ διὰ τῶν πλε-
 γῶν ἠλέγχθη ὁ φρασηγός καὶ ὁ τα-
 μίας ψευδόμενος, ὡς δέλοι λοιπὸν
 καὶ αὐτοὶ κακῶς ἐπάσχον.

μίμους γελοίων] Ἰ Αναγκαῖον
 τὸ ἔ προσθήκης· ἔχ ἅπαντα γὰρ
 μίμησις γελοία τυγχάνει, ἀλλ'
 ἐστὶ καὶ σπυδαία· ἢ γὰρ Τραγωδία,
 μίμησις ἐστὶν ἠθῶν καὶ παθῶν· καὶ
 ἢ Κωμωδία μίμησις· καὶ οἱ μί-
 μοι 2 σώφρονες· καὶ αἰσχυρῶν ἀσμά-
 των προσέθηκεν· εἰσὶ γὰρ καὶ ἀγα-
 θῶν ἀσμάτων ποιηταί.

Καί τοι ταῦτα, εἰ καὶ μικρὰ]
 Ἰνα μὴ τις εἴπη, καὶ καὶ τί ταῦτα
 αὐτοῦ λυμαινέται τὴν δύναμιν,
 ἐπάγει ὅτι δεῖγμά ἐστιν αὐτῷ τῆς
 κακοδαιμονίας, ὡς ὅτι ἔχει μνη-

1 Αναγκαίως.

2 σώφρονος.

3 αὐτῷ.

ῶνας τὲς θεῶς· εἰκὸς γὰρ τὲς μί-
 μους καὶ εἰς τὲς κρείττονας ἀποσκώ-
 πτεν.

ἀλλ' οἶμαι, νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ]
 Ἀνέπιπτεν αὐτῷ, καὶ πῶς ἔν 3 αὐ-
 τὸς ἀνέχει, καὶ σώζει τὴν δύνα-
 μιν, εἰ κακοδαίμων ἐστίν, ἐπάγει,
 ὅτι τῶς νῦν εὐτυχεῖ· ἐν δὲ περι-
 πέσει τινὲ ἀτυχίᾳ· εὐθὺς ταῦτα
 πάλιν ἐλέγχεται· εἶτα, ἵνα μὴ
 πάλιν φοβήσῃ εὐτυχῆ λέγων, ἐδ-
 οῦς ἐπάγει, ἔκ εἰς μακρὰν εὐ-
 τυχήσει, ἂν ὑμεῖς βάλῃσθε· ὡς
 εἰ δὲ τάληθες εἰπέιν, χορηγία τῆς
 ἐκείνου εὐτυχίας, ἢ ὑμέτερα βραθυ-
 μία γίνεσθαι.

ἐξελασθήσεται] Ἐλεγχθήσεται.

δείξεν] Ἐλεγχον δώσειν.

ἂν οἴτε θεοὶ θέλωσι] Χρίζουσι

γὰρ

οἶτε θεοὶ θέλωσι, καὶ ὑμεῖς βέλησθε. Ὡσαυτε γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, ἕως μὲν ἀν' ἐρρωμύθη ἢ τις, εἶδ' ἐν ἐπαιθάνειαι τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν· ἐπὰν δὲ ἀρρώσημά τι, συμβῆ, πάντα κινεῖται, καὶ ῥήγμα, καὶ σρέμμα, καὶ ἄλλό τι τῶν ὑπερχόντων σαθρὸν ἢ· ἔτω καὶ τῶν πόλεων, καὶ τῶν τυράννων, ἕως μὲν ἀν' ἕξω πολεμῶσιν, ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἔσιν· ἐπειδ' ἀν' ὅμορον πόλεμον συμπλακῆ, πάντα ἐποίησεν ἐκδήλα.

ή. Εἰ δέ τις ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

γὰρ αἱ πράξεις, καὶ εὐτυχίας, καὶ καθορθωμάτων ἀνδρῶν.

καὶ ῥήγμα, καὶ σρέμμα] ῤῥημα μὲν οἱ ἰατροὶ φασὶν ἀγείει τιγὸς ῥῆξιν, οἷον φλεβός, ἢ ἀρηγρίας· σρέμματα δὲ, ἀρθρα παράθασιν· ἢ ῥήγμα μὲν, νεῦρα διάθασιν· σρέμμα δὲ, ὁσέε μεταθασιν.

καὶ τῶν πόλεων] Λεῖπει ἢ περὶ παρόθεσις, ἵνα ἢ, ἔτω καὶ περὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν τυράννων.

Εἰ δέ τις ὑμῶν, ὦ ἄνδρες] Ανθυποφορὰ τὸ σχῆμα· πωληρώσας τὰ

πρότερα μέρη τῆ δυνατῆ, μείαβέθηκεν ἐπὶ τρίτον ἐπὶ τύχης· ἔστι γὰρ ἢ μὲν πρώτη καὶ καθολικὴ ἰαντίθεσις τὸ φοβερὸς Φίλιππος· καὶ εἶδειξεν ὅτι εἰ φοβερός, εἰς ἀδικίας ἠύξημένος· ἢ δὲ δευτέρα καὶ μερικὴ, ὅτι βία καθέξει τὰ πράγματα· καὶ εἶδειξεν ὅτι εἰ καθέξει, μισέντων αὐτὸν καὶ τῶν ὑπηκόων καὶ συμμάχων καὶ ξένων, ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ἀν' μεθυσης, καὶ ἀσελγής· ἢ δὲ τρίτη καὶ τελευταία, ἀλλ' εὐτυχὴς ὁ Φίλιππος, ὥστε καὶ μὴ σφόδρα ἔχη

ναῖοι, τὸν Φίλιππον δὴ τυχεύοντα ὄρων,
 ταύτη φοβερὴν προπολεμῆσαι νομίζεις,
 σώφρον^Θ μὲν ἀνθρώπων λογισμῶ χρη-
 ται· μεγάλη γὰρ ῥοπή, μᾶλλον δὲ ὄ-
 λον ἢ τύχη πᾶσα πάντ' ἐσὶ τὰ τῶν ἀν-
 θρώπων πράγματα· ἐμὲ δ' ἀλλ' ἔγωγε,
 εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίῃ, τὴν τῆς ἡμετέρας
 πόλεως τύχην ἂν ἐλοίμην, ἐθελόντων
 ἂ προσήκει ποιεῖν ὑμῶν αὐτῶ ἢ κατὰ μι-
 κρὸν, ἢ τὴν ἐκείνων· πολὺ γὰρ πλείους ἀφ-
 ορμας εἰς τὸ τὴν πᾶσα τῶν θεῶν δύνοιαν
 ἔχειν ὄρω ἡμῖν ἐνέστας, ἢ ἐκείνῳ· ἀλλ'
 οἶμαι

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

εἶνες τὰς συναγωνιζομένους, κατ-
 ορθοῖ διὰ τῆς τύχης· ὥστε εἶναι
 τὰς δύο τὰς τελευταίας, μέρη τῆς
 πρώτης καθολικῆς.

σώφρον^Θ μὲν ἀνθρώπων] Εμῆ-
 κυνε τὴν ἀνίθνησιν, ἢ τὸν προσ-
 κομισανία αὐτὴν ἐπήνεσε. Τίς
 ἂν ἢ πρόφασις; Εἴωθεν ὁ Δημο-
 κλέης, ἔνθα ἂν ἀπόρῃ λύσεως πρὸς
 ἀνίθνησιν, μὴ ψιλὴν αὐτὴν τιθε-
 ναι, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον πωλαίνου
 ἕως ἂν λάθῃ τοιοῦτόν τι προσθεῖς,
 ἐξ ἧ λήψεται τὴν ἀφορμὴν τῆς
 λύσεως, ὃ δὴ καὶ αὐτὰ πεποίη-
 κεν· ἦν γὰρ ἢ μὲν ἀνίθνησις, εὐτυχῆς
 ὁ Φίλιππος^Θ ἐκ ἔχων δὴ λῦσαι

ταύτην. κατ' ὀλίγον πωλαίνων
 ἀπὸ τῆς Φιλίππου τύχης αὐτῆς
 ἐπὶ τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων με-
 τέστησεν.

ἢ τύχη] Τὸ σχῆμα τῆ τότε
 ἐπεμβολῆ ἐξ ὀνόματι^Θ, ὅταν ἀπὸ
 λέξεως τινος ἐμβαλλομένης τὸ ἐπι-
 χεῖσμα τίθεται.

παρὰ πάντ'] Ἀλλ' ἐπὶ πάντων
 τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων τὴν
 ἐξουσίαν ἔχῃ.

πολὺ γὰρ πλείους] Ὀσπερ ἀπὸ
 Πλατωνικῆς ὀρμάμενος^Θ διακρίτης,
 ἐναῦθα φιλοσοφεῖ, λέγων ταῖς ἀ-
 ρεταῖς ἢ τὰ τῆς τύχης ἀκολου-
 θεῖν.

οἶμαι καθήμεθα ἕδ' ἐν ποιοῦντες. Οὐκ
 ἐνὶ δ' αὖ τὸν ἀργούνηα, οὐδὲ τοῖς φίλοις
 Ἰππιάτειν ἰσθ' ἐς αὐτ' τι ποιεῖν, μήτιγε
 δὴ τοῖς θεοῖα. Οὐ δὴ θαυμασὸν ἐσιν
 εἰ τραυλοῦμεθα ἔς πονῶν ἐκείνῳ αὐτὸς,
 καὶ παρῶν ἐφ' ἅπασι, καὶ μηδένα καιρὸν
 μηδ' ὄραν ὡς ἀλαίπων, ἡμῶν μελλόν-
 των, καὶ ψηφίζομενων, καὶ πυνθανομέ-
 νων, (ὡς γίνε'). Οὐ δὴ θαυμάζω τῆτο
 ἐγώ. τὸναντίον γὰρ ἂν ἐὺ θαυμασὸν, εἰ
 μηδὲν ποιοῦντες ἡμεῖς ὦν τοῖς πολεμῶ-
 σι προσήκει, τῆ πάντα ποιοῦντ' αὐ δεῖ
 ὡς εἶμεν. Ἀλλ' ἐκείνο θαυμάζω, εἰ
 Λακεδαιμονίοις μὲν πόλι, ὡ ἄνδρες Λ-
 θιωαῖοι,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Οὐκ ἐνὶ δ' αὖ τὸν ἀργούνηα,] Ἐπιχείρημα ἀπὸ τῆ ἥτιος· διτλή ἐσιν ἡ ἐξήγησις· ἡ γὰρ καθολικὴ ἐσιν, οἷον ἐκ ἐνὶ δ' αὖ ἢ τὸ αὖ σύνδεσμο, αὐτὸ τῆ δὴ, εἶτα τὸν ἀργούνηα καθολικῶς· ἡ ἐκ ἐνὶ δ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· σχῆμα ἐναλλόν, ὃ ἐστὶ δριμύτης νοήματι ἀπὸ τ' ἐργασίας λαμβανομένη.

εἰ μηδὲν ποιοῦντες] Γραφ. εἰ μηδὲν ποιοῦντες ἡμεῖς ὦν προσήκει τοὺς πολεμοῦνηα, νοουμένου ἐκείν

τοῦ ἀπαρεμφάτε.

ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων] Τὸν πόλεμον λέγει τὸν ὑπὲρ τῶν Θεσάλων, ὅτε Λακεδαιμόνιοι τὴν Καδμείαν κατέλαβον· ἐν γὰρ τῶ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ ὄρωντες οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Ἕλληνας ἀδικουμένους ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὑπέσχοιτο αὐτοῖς ἐλευθερίαν, εἰ μεταστὰς πρὸς αὐτοὺς· καὶ τῆτω τῶ λόγῳ, ἠδυνήθησαν αὐτοὺς ἀποστῆσαι· ὡς οὖν κατορθώσαντες τὸν

ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ Α. 67

Θηβαῖοι, ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων
 ἀντήρατε, καὶ πολλὰ ἰδίᾳ πλεονεκτῆ-
 σαι πολλάκις ὑμῖν ἐξόν, ἐκ ἠβελήσατε·
 ἀλλ' ἵνα οἱ ἄλλοι τύχῳσι τῶν δικαίων,
 τὰ ὑμέτερα αὐτῶν ἀνηλίσκῃτε εἰσφέ-
 ρητες, καὶ προεικιδυώστε στρατιώμε-
 νοι· νυνὶ δ' ὀκνεῖτε ἐξίστασθαι, καὶ μέλλε-
 τε εἰσφέρειν ὑπὲρ τῶν ὑμετέρων αὐτῶν
 κλημάτων· καὶ τὴν μὲν ἄλλως σεσώκατε
 πολλάκις πάντα, καὶ καθ' ἓνα αὐτῶν
 ἕκαστον ἐν μέρει, τὰ δ' ὑμέτερα αὐτῶν
 ἀπολωλεκότες κάθησθε· ταῦτα θαυμά-
 ζω· καὶ ἔτι πρὸς τέτοις, εἰ μηδ' εἰς
 ὑμῶν, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, δυνάται
 λογί-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τὸν πόλεμον, ὑπερὶ καὶ αὐτοὶ χει-
 ρόνας ἠδίκουν τὴν Ἑλλάδα ἀ-
 γανακτῆσαντες ὑπὲρ τῶν οἱ Ἀ-
 θηναῖοι ἐξήνεκον ὑπὲρ τῶν ἀδικη-
 μένων πόλεμον πρὸς Λακεδαιμονί-
 ους· καὶ ἐκ τούτου ἐκλήθη ὁ πό-
 λεμος, ὁ ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν δι-
 καίων.

καὶ πολλὰ ἰδίᾳ] ἵνα λαμβάνον-
 τες χρήματα παρὰ Λακεδαιμονίων,
 συγχωρήσωσιν αὐτοῖς ἀδικεῖν ἀδε-
 ῶς τὴν Ἑλλάδα.

προεικιδυώσι:] Ὁ εἶσι πρὸς αὐτῶν
 καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων ἐκιν-
 δυώσι.

καὶ καθ' ἓνα αὐτῶν ἕκαστον] Ὁ
 λέγει καθ' ἓνα ἕκαστον ἄνδρα, ἀλ-
 λά κατὰ ἔθνη, καὶ κατὰ γένη. Ὑπο-
 μιμνήσκει δ' αὐτοὺς τῶν χρόνων, ὡς
 δὴ καὶ τότε λήθην παθούσας διὰ τὴν
 πολλὴν βραθυμίαν.

καὶ ἔτι πρὸς τέτοις,] Ἐν τῷ καὶ
 ἔτι πρὸς τέτοις, κατὰ κοινὴν τὸ
 θαυμάζω.

λογίσασθαι, πόσον πολεμεῖτε χρόνον Φιλίππῳ, καὶ τί ποιόντων ὑμῶν, ὁ χρόνος ἅπας διελήλυθεν ἔσθ'· ἴσε γὰρ δήπου τῶν ὅτι μελλόντων, ὑμῶν, ἐτέρους τινὰς ἐλπίζοντων πράξαι, αἰτιωμένων ἀλλήλους, κρινόντων, πάλιν ἐλπίζοντων, σχεδὸν ταῦτα ἅπερ νυνὶ ποιούντων, ὁ χρόνος ἅπας διελήλυθεν. Εἴθ' ἔτως ἀγνωμόνως ἔχετε, ὧ ἄνδρες Αθηναῖοι, ὥστε δι' ὧν ἐν χρησῶν φαῦλα τὰ πράγματα τῆς πόλεως γέγονε, διὰ τῶν αὐτῶν τέτων ἐλπίζετε πράξεων, ἐν φαύλων αὐτὰ χρυσὰ γενήσεσθαι; ἀλλ' ἔτ' ὀύλογον,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἐτέρας τινὰς] Οἷον τὰς ξένας καὶ Χάρηνα καὶ Χαρίδημον.

αἰτιωμένων ἀλλήλους,] Τῆτο εἰς Χάρηνα· ἵνα δὲ μὴ δοκῇ ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῆ Χάρηνο, τῷ κοινῷ καλύπτει τὴν ὑποψίαν· μέλασπεμπόμενοι γὰρ τὰς στρατηγὰς εἰς κρίσιν καθιστᾶσι.

πάλιν ἐλπίζόντων,] Οἱ στρατηγοὶ κρινόμενοι, ἀποφυγεῖν βουλόμενοι πάλιν αὐτοῖς ἐπιτηγέλλοιτο τάσδε καὶ τάσδε τὰς νήσους αὐτοῖς προσ-

κλήσασθαι, καὶ τὰδε ἰ καὶ τὰδε καθορθώσων.

ἀγνωμόνως ἔχετε,] Ἀνοήτως· Ἀγνώμονας λέγει τὰς ἀνοήτους, κατὰ γένησιν τῆς γνώμης, ἔχ ὡσπερ τῶν ἀγνώμονας καλεῖται τὰς μὴ ἀποδιδούσας τὰ χρεῖα ἢ γεν τὰς ἀμοιβὰς.

δι' ὧν] Διὰ τὴν βραθυμίαν.

Νυνὶ δὲ, ὅ,τι μὲν φυλάξομεν], Ἀνίπτιπλον ἔλυσεν, ὅτι ξενικοῖς χρυσόμεθα τοῖς στρατοπέδοις. Ὁ δὲ, τί φησὶν; Εἰ μὲν εἰχομέν

γον, ἔτ' ἔχον ἐσὶ φύσιν τῆτό γε· πολὺ
 γὰρ ῥᾶον ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κήσασθαι
 πάντα πέφυκε. Νεὺ δ' ἐ, ὅτι μὲν φυ-
 λάξομεν, εἰδέν ἐσιν ὑπὸ τοῦ πολέμου
 λοιπὸν τῶν πρότερον· κήσασθαι δ' ἐ δεῖ.
 Αὐτῷ ἔν ὑμῶν ἔργον τῆτο ἤδη.

Ζ'. Φημί δὴ δεῖν εἰσφέρειν χρήματα
 αὐτὸς ἰξίεναί· προθύμως, μηδένα αἰ-
 τιάσθαι πρὶν ἂν τῶν πραγμάτων κερδή-
 σῃ· τιμικαῦτα δ' ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων
 κρίναντας, τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαίνου τι-
 μάων, τοὺς δ' ἐ ἀδικῆντας κολάζειν· τὰς
 προφάσεις δ' ἀφελεῖν, καὶ τὰ καθ' ὑ-
 μᾶς

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τι φυλάξαι, καλῶς τοὺς ξένους ἐπι-
 ἔμπομεν· ἐπὶ τῆτο γὰρ ἀπέπελλον
 τὸς ξένους· εἰ δὲ κήσασθαι δεῖ,
 πρόδηλον ὅτι τὸν δῆμον εἶναι δεῖ
 τὸν στρατεύομενον.

Φημί δὴ δεῖν] Τὸ συμφέρον κε-
 φάλαιον. Εὐλεύθεν δὲ ἐπὶ τοὺς ἐπι-
 λόγους μελετήλυθεν, ἐν σχήματι ἀ-
 νακεφαλαιώσεως τὴν εἰσβολὴν ποιη-
 σάμενος· ἱ τινὲς δὲ φασιν, ἔως ὧδε

πληρώσαντα τὸ δυνατὸν ἐπὶ τὸ συμ-
 φέρον μελετῆσθαι.

τὰς προφάσεις] Οἱ γὰρ στρατηγοὶ
 προφάσεις ἐποιεῖτο τῆς ἀπολογίας
 τὸ μὴ λαμβάνειν χρήματα, ἐλλεί-
 ματα δὲ αὐτὰ καλεῖ τὰ χρήματα·
 ὀλίγα γὰρ φησιν εἰς μισθὸν διδόν-
 τες τοῖς στρατιώταις, τὰ ὑπόλοιπα
 τῆ τελείῃ μισθῶ, εἰς θεωρικὴν καὶ
 ἐχρίει.

μαῖς ἐλλείμμαα· ἔγάρ ἐσι πικρῶς δε-
 ειάσαι τί πέπρακται τοῖς ἄλλοις, ἀν
 μὴ παρ' ὑμῶν αὐτῶν πρῶτον ὑπάρξῃ τὰ
 δέοντα. Τίνῳ γὰρ ἔνεκα, ὦ ἄνδρες
 Αθῆναῖοι, νομίζετε, τῆτον μὲν φύγειν
 τὸν πόλεμον πάντας ὅσους ἀν ἐκπέμ-
 ψητε στρατηγούς, ἰδίους δ' εὐρίσκειν πο-
 λέμους, εἰ δεῖ τῶν ὄντων καὶ περὶ τῶν
 στρατηγῶν εἰπεῖν· ὅτι ἐπὶ αὐθὰ μὲν ἐσι
 τὰ ἄλλα ὑπὲρ ὧν ἐσιν ὁ πόλεμος,
 ὑμέτερον· Αμφίπολις καὶ ληφθῆ, πῶσα-
 χρήματα αὐτῶν ὑμεῖς κομιεῖσθε· οἱ δὲ
 κινδύωσι, τῶν ἐφεσηκότεων ἴδιοι μισθὸς
 δ'

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἐλλείμμαα.] Τὰ ὑστερήμαα.
 ἔγάρ ἐσι πικρῶς.] Ἀλλὶ τῆ δι-
 καίως· πικρὸν γὰρ τοῖς ἀδικῶσι τὸ
 δίκαιον καταφαίνεσθαι.

ἰδίους δ' εὐρίσκειν.] Ἰδίους λέγει,
 ἕς αὐτοῖς ἰδίους ποιῆσθαι ἐκτός τῆς
 πόλεως· αἰνίττεσθαι δὲ ἴσως εἰς Χά-
 ρηνα.

ὅταν δὲ δόσεις· λόγον.] Ὅτι
 χρήματα μὴ λαμβάνοντες οὐ δύ-
 ναίηται ὑπὲρ τῆς πόλεως πολεμεῖν·
 εἰκὸν καὶ ἐπὶ αὐθὰ περὶ τῶν δεωρι-
 κῶν.

Περὶ τῆς.] Ἐκ περιουσίας ἐσθ'.

διεσάναι,] Διακεχωρίσθαι καὶ δι-
 χονοεῖν.

Πρότερον μὲν γὰρ,] Δέκα ἑσῶν
 φυλῶν παρὰ τοῖς Αθηναίοις, καὶ
 εἰς δέκα ὥσπερ μεμερισμένης τῆς
 πόλεως, ἀνάγκη εἶχεν ὥσπερ ἐ-
 κάστη φυλὴ ἀπὸ πάσης προβάλλ-
 λεσθαι τοὺς πλεονεκτήμας αὐτῆς,
 ἑκατὸν εἴκοσι ἄνδρας τοὺς λειπερ-
 γουσίτας ὑπὲρ αὐτῆς ἢ τῆ πόλεως·
 εἶτα οἱ ἑκατὸν εἴκοσι ἔτοι ἐμέ-
 ριζον ἑαυτοὺς εἰς δύο μερίδας,
 ἵνα ἐξήκοντα αὐτῶν ἄνδρες ἐσθῆται
 οἱ πᾶσι πλούσιοι· οἱ δὲ ἄλλοι ἐξ-

ἢ τῆ πόλεως.

ἡκούσα,

δ' οὐκ ἔστιν· ἐκεῖ ᾧ, κινδύνοι μὲν ἐλάτ-
 τας, τὰ δὲ λήμματα τῶν ἐφεσηκότων ἢ
 τῶν στρατιωτῶν, Λάμψακῶ, Σίγειον,
 τὰ πλοῖα ἂν συλωσιν· ἔπι ἔν τὸ λυσι-
 τελεῖν αὐτοῖς ἕκαστοι χωρῶσιν· ὑμεῖς δὲ,
 ὅταν μὲν εἰς τὰ πράγματα ἀποβλέψητε
 φαύλως ἔχοντα, τοὺς ἐφεσηκότας κεί-
 νεις· ὅταν δὲ δύνητε λόγον τὰς ἀνάγκας
 ἀκέρσητε, τῆστις ἀφίετε. Περὶ ἐσι τοί-
 νω ἡμῖν ἀλλήλοις ἐρίζειν, ἢ διεσάναι,
 τοῖς μὲν ταῦτα πεπεισμένους, τοῖς δὲ
 ταῦτα· τὰ κοινὰ ᾧ ἔχεν φαύλως.
 Πρῶτερον μὲν γὰρ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 εἰσε-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ήκοιτα, ἦτιον πλούσιοι· ἐποίησαν δὲ
 τῆστο, ἵνα μὴ ἐξαίφνης πόλεμο
 αὐτοὺς ἐπέειξη, ἢ τύχη, πρὸς τὸ
 παρὸν μὴ ἔχεν χρήματα τοὺς
 ἦτιον πλουσίους, εἰσέφερον ἰ γὰρ οἱ
 πλουσιώτεροι ὑπὲρ αὐτῶν, ἢ πρὸς-
 τέλει, ἢ ἐδέχοντο ταῦτα ὑστερον
 κατὰ σχολήν· ἐλέγετο δὲ τὸ σύστη-
 μα αὐτῶν τῶν ἐξήκοιτα, Συμμο-
 ρία, οἷοσι παρὰ τὸ μέρος εἶναι
 τῆς φυλῆς· δέκα ἔν ἑσῶν φυλῶν
 καὶ ἐκάστης προβαλλομένης ἀπὸ ἐ-
 κατὸν εἴκοσι, συνέβη τὰς πάντας
 εἶναι λειτουργοὺς, χιλίους διακο-

σίους· ἐμερίζον οὖν, αὐτοὺς ἀπὸ
 ἐξακοσίων ἀνδρῶν, ὅ εἰσιν, ἀπὸ δέκα
 συμμοριῶν· πάλιν δὲ ἑκατέραν
 τῶν δύο μερίδων τούτων, ἕτερον
 εἰς δύο, ὅ εἰσιν, εἰς τριακοσίας μὲν
 ἄνδρας, κατὰ πέλιε δὲ συμμορίας·
 ἔτσι δὲ ἦσαν οἱ τριακόσιοι οἱ πᾶν
 πλῆθεσι οἱ πρῶτοι οἱ τίνες πρὸς-
 ἔφερον τῶν ἄλλων τε καὶ εἶχον
 αὐτοὺς ὑπακούοντας εἰς πάντα,
 ὥστε συμβαίνειν εἰς δύο μερίδας
 εἶναι τοὺς πάντας· εἶγε οἱ τῶν ἑκα-
 τέρων ἦσαν ὡσπερ ἠνωμένοι τοῖς
 ἐκατέρωθεν τριακοσίοις· τοῖς πλε-

ἰ Deest γὰρ.

εἴτε φέρετε καὶ συμμορίας· νυνὶ δὲ πολι-
 τούεσθε κατὰ συμμορίας· ῥήτωρ ἡγεμῶν
 ἐκατέρων, καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτω, καὶ
 οἱ βοηθητόμενοι οἱ τετακόσιοι· οἱ δὲ ἄλλοι
 προσηνέμεσθε, οἱ μὲν ὡς τέτρες, οἱ δὲ
 ὡς ἐκείνης. Δεῖ δὴ ταῦτα ἐπανένιας,
 καὶ ὑμῶν αὐτῶν ἔτι καὶ νῦν χρομήριες, κοι-
 νὸν καὶ τὸ λέγειν, καὶ τὸ βούλευσθαι, καὶ
 τὸ πράττειν ποιῆσαι· εἰ δὲ, τοῖς μὲν ὡς-
 περ ἐν τυραννίδῳ· ὑμῖν ἐπιπλάττειν ἀπο-
 δώσει· τοῖς δὲ ἀναγκάζεσθαι τριηραρχεῖν,
 εἰσφέρειν, στρατεύεσθαι· τοῖς δὲ, ψηφί-
 ζεσθαι κατὰ τέτων μόνον, ἄλλα δὲ μηδα-
 τιῶν συμπονεῖν, ἔχι γενήσε^δ) τῶν δέοντων
 ὑμῖν

ἰ ὑμῶν.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

σιωλήρους· εἶχε δὲ ἐκάστη μερὶς τῶν
 τεσσάρων ἴδιον στρατηγὸν καὶ ἴδιον
 ῥήτορα· ὅμως πάλιν τῶν δευ-
 τέρων καὶ οἱ ῥήτορες καὶ οἱ στρα-
 τηγοὶ ὑπεῖκον ταῖς πρῶταις· τό-
 τε ἔγ, φησὶν, ἐμέριζον ἑαυτοὺς,
 διὰ πλείους σπένδον τῶ ἐυκαίρως
 εἰσφέρεισθαι ταχρημάτα κατὰ συμ-
 μορίας· νῦν δὲ δὲ ἕδερ ἄλλο 2 με-
 ρίζεσθε εἰς συμμορίας, ἢ διὰ τὸ
 ἀπολλυέσθαι, ὃ ἔστι διὰ τὸ φα-
 σιάζειν· μέμφεται ἔν αὐτοὺς ὅτι

πρώτην, ἡνίκα διὰ τὸ εἰσφέρειν
 ἐπιουῶντα τὰς συμμορίας, καὶ
 καιρὸς ἢ παραξμάτων, ἡγεμόνας
 ἤδεσαν τοὺς πολυσιωλήρους· δευ-
 τέρους δὲ, τοὺς στρατηγούς, τοὺς
 κατορθύνιας· τρίτους δὲ, τοὺς ῥή-
 τορας, τὰς μόνον λέγοντας· νῦν δὲ
 ἐπειδὴ καιρὸς ἔστι τῶ 3 ἐκκλησιάζειν
 καὶ τῶ λέγειν, ἡγεμόνες εἰσὶν
 ἔχι οἱ πλείους, ἀλλ' οἱ ῥήτορες, καὶ
 βοηθητόμενοί εἰσιν οἱ πρώτοι τρια-
 κόσιοι, ἐπαινοῦντες τὰ ὑπὸ τῶν

1 φερεῖ κατὰ.

2 μερίζεται.

3 φασιάζειν.

ἴδιον

ὑμῖν ἔδεν ἐν καιρῷ· τὸ γὰρ ἠδικημένον
ἀεὶ μέρῳ ἔλλείψει· εἶτα ὑμῖν τέτους
κολάζειν ἀντὶ τῶν ἐχθρῶν φείεσθαι.

ί. Λέγω δὴ κεφάλαιον, πάντας εἰσ-
φέρειν ἀφ' ὧν ἕκαστος ἔχει, τὸ ἴσον· πάν-
τας ἴξινα κατὰ μέρῳ, ἕως ἂν ἀπάντες
σραβύσηθε· πᾶσι τοῖς παρῆσι λόγον
διδόναι, ἕτα βέλιστα ὧν ἂν ἀκέσητε,
αἰρεῖσθαι μὴ ἂν ὁ δεῖνα, ἢ ὁ δεῖνα,
εἶπη· καὶ ταῦτα ποιῆτε, ἔ τὸν εἰπόντα
μόνον παραχρημα ἐπαινέσεσθε, ἀλλὰ καὶ
ὑμᾶς αὐτὰς ὑστερον, πολλῶ βέλτιον τῶν
ὄλων πραγμάτων ἡμῖν ἐχόντων.

Σ Χ Ο Δ Ι Α.

ἰδίων ρητόρων λεγόμενα· οἱ δὲ ἄλλοι
προσνενημημένοι ἐκατέρους.

ῥήτωρ ἡγεμῶν] Δεῖ μὴ χωρί-
ζειν τὸ ῥήτωρ ἡγεμῶν, ἀλλὰ συν-
ἅπτειν.

ὡς τέτῳ,] Εἰς τέτῳ.

Δεῖ δὴ ταῦτα ἐπανείλας,] Συμ-
πέρασμα τῆ συμφύροτος, ἔδεν ἀρ-
χῆται καὶ οἱ ἐπίλογοι.

εἰ δὲ, τοῖς μὲν] Πρὸς Εὐβουλον
ἀπολείπει τὸν πολυλευόμενον.

τοῖς δὲ ἀναγκάεσθαι] Ἐπειδὴ
εἶπεν ἀνωτέρω, Φημί δὲ δεῖν χρη-
μάτων, ἵνα μὴ εἴπωσι οἱ πένητες,
οὐκοῦν εἰσίσουσιν οἱ πλούσιοι,
προλαβὼν ὑπὲρ αὐτῶν ποιεῖται τὸν

λόγον, ὅτι μέχρι τότε οἱ πλούσιοι
τριηραρχήσασιν καὶ εἰσίσουσιν καὶ
πάντα διαπανήσασιν, ἐὰν γὰρ αὐ-
τὸς παρακώλη ἀπὸ τῶν πλοσίων,
ἐλπίδα μηδεμίαν ἔχοντες, ἢ ἄλ-
λην εὐπορίαν, ἀποσῆσοῖαι τῶν θεω-
ρικῶν καὶ ὅλως σίνηδες τῶ Δημο-
σθένει τοῖς πλοσίοις συνίσασθαι·
γινώσκει γὰρ ὅτι τὰ εὐερα τ' πό-
λεως εἰσιν οἱ πλοσίοι.

Λέγω δὴ κεφάλαιον,] Ἐπίλογος
διὰ δὲ τῆτο ἰδεῖθη δευτέρας ἀνα-
κεφαλαιώσεως, εἰπὼν, ὅτι χρὴ
πάντας εἰσφέρειν, ἵνα τῆς ἀνάγκης
ταύτης περιτάσης, ἐκρησῶναι τῶν
θεωρικῶν.

Ο Λ Υ Ν Θ Ι Α Κ Ο Υ

Τρίτη.

ΕΠΕΜΨΑΝ βοήθειαν τοῖς Ολυθίοις οἱ Αθίωαῖοι· καί τι καθορθέν ἔδοξαν δι' αὐτῆς· καὶ ταῦτα αὐτοῖς ἀπηγγέλλετο· ὃ ἦ δῆμοϑ ^ϑ πειχαρῆς, οἳ τε ῥήτορες παρακαλῶντες ἐπὶ τιμωρίᾳ Φιλίππου. Ο δὲ Δημοσθένης δεδοικῶς μὴ θαρσήςαντες ὡς τὰ πάντα νεικηκότες, καὶ ἰκανὴν βοήθειαν πεποιημένοι τοῖς Ολυθίοις, τῶν λοιπῶν ὀλιγορήσωσι, διὰ τὸτο παρελθὼν ἔπισκώπει τιμὴν ἀλαζονείᾳ αὐτῶν· καὶ πρὸς δόλῳ σάφρονα, τιμὴν γνώμῳ μεθίστησι, λέγων ἔτι περὶ τῆς Φιλίππου τιμωρίας ἔτι αὐτοῖς εἶναι τὸν λόγον, ἀλλὰ περὶ τῆς τῶν συμμάχων σωτηρίας· οἷδε γὰρ ὅτι καὶ Αθίωαῖοι, καὶ ἄλλοι πᾶσι τινές, τῆ μὴ μὴ τὰ οἰκεία προέδοι, ποιῆσαι φροῦνίδα· περὶ δὲ ἰ τῆς τιμωρήσασθαι τὰς ἐναντίας ἤτιον σπευδάξουσιν. Ἐν ἣ τῆ τῆ λόγῳ καὶ τῆ περὶ τῶν θεωρικῶν χρημάτων συμβεληῆς φανερώτερον ἀπλεται, καὶ ἀξιοῖ λυθῆναι τὰς νόμους, τὰς ἐπιθιθένας ζημίαν, τοῖς γράψασιν αὐτὰ γράσειν γρατιωτικά, ἵνα δειχθῆ τὸ συμβελλοῦν τὰ βέλῃσι· παραινεῖ ἣ καὶ ὅλες πρὸς τὸν τῶν προγόνων ζῆλον ἀναστῆναι καὶ γρατίεσθαι σώμασιν οἰκείοις· καὶ ἐπιμύσει πολλῇ κέρηλαι κατὰ τῆ δῆμοϑ τῶς ἐκλελυμένους, καὶ τῶν δημαγωγῶν, ὡς ἐκ ὀρθῶς προῖσα μὲν τῆ πόλεως,

ἢ τὸ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ Ἰ Β.

ἀ **Ο**ΥΧΙ ταῦτα παρῆσαί μοι γινώσκεις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅταν τε εἰς τὰ πράγματα ἀποβλέψω, καὶ

Ἰ ΤΡΙΤΟΣ.

ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ Ἰ Β. ΣΧΟΛΙΑ.

ΟΥΧΙ ταῦτα παρῆσαί μοι] Ὡς τῶν πραγμάτων χαλεπῶν ὄντων ἐξ ἐπιτημέσεως εἰληπταὶ τὸ προοίμιον· ὅτι προσοχὴν διὰ τῆ παροξυσμῆ ἀπεργάζεσθαι, ἢ ἐκ τῆ παραδόξου· παράδοξον γὰρ γίνεσθαι, ὅταν τοῖς λόγοις ἢ συνῆρχῃ τὰ πράγματα· ἢ ἀπὸ συκρίσεως· συκρίναν γὰρ δείκνυσι τοὺς λόγους ἐναντίως ἔχοντας τοῖς πράγμασι· παθητικὸν δὲ τὸ προοίμιον, κ) μετὸν ἀξιωματικῶν· ἐν ᾧ γὰρ ἐπιτημένον τὸν δῆμον κ) 2 μέγα φρονοῦντα 3 ἐπὶ τῇ νίκῃ συσέλλει κ) πρὸς φόβον καθίστησιν, ἀφ' ἑτέρου πάθους εἰς ἕτερον ἄγχι τὸν ἀκροατὴν· ἐν ᾧ δὲ ἀλλάττει τὴν γνώμην τῶν Ἀθηναίων, τὸ τοῦ Περικλέους ἀξιωματικῶν διὰ τῶν ἔργων δείκνυσι· καὶ γὰρ ἐκεῖνῶν ἀδυσμῆντα μὲν τὸν δῆμον ἰκανὸς ἦν ἀναγαγεῖν, καὶ μετὸν ἐλπίδων ἀποφῆναι· δαρῖντα δὲ, αὐθις εἰς

φόβον περιαγαγεῖν· τριμερῆς δὲ ὁ λόγος· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἐστὶ, τὸ δοκεῖν μάλιστα συνέχειν καὶ περιέχειν ὅλον τὸν λόγον, ἢ σκέψις, καὶ προηγόμενον κέκληται, εἰ χρεὴ μεταστῆναι τὴν δυνάμιν εἰς Μακεδονίαν, ἢ κατὰ χώραν εἶσθαι μένειν τοῖς Ολυθίοις βοηθήσουσαν· τὸ δὲ δεύτερον, εἰ χρεὴ λύσαι τοὺς νόμους τοὺς θεωρικούς· τὸ δὲ τρίτον ἐπιλογικὸν ὄν, καλαδρομὴν ἔχει τῆς πολιτείας τῶν ἴν δημογυγνῶν· τῶν δὲ τῶν μερῶν ἕκαστον ἀποπέπλωκεν οἰκίῳ κεφαλῶν· τὸ μὲν γὰρ πρότερον τοῦ συμφέροντος εἶναι δοκεῖ· τὸ δὲ δεύτερον τοῦ νομίμου· εἰληπταὶ δὲ εἰς καλασκευὴν τῆ δυνατῆ· κ) γὰρ κεφάλαιον κεφαλαῖα ἀποδείκνυται· τὸ δὲ τρίτον ἐστὶ τοῦ δικαίου, λέγω δὲ τὸ τῆς καταδρομῆς τῶν ἴν πολιευομένων, καὶ τῆς εὐφημίας τῶν ἐπὶ τῶν προ-

Ἰ Γ.

2 Deest μέγα.

3 Deest ἐπὶ.

γόνων

ἢ ὅταν πρὸς τὰς λόγους εἰς ἀκέρω. Τὰς μὲν γὰρ λόγους περὶ τῆς τιμωρήσασθαι Φίλιππον ὁρῶ γινωσκόμενος· τὰ δὲ πρῶτα μάλιστα εἰς τὸ προηκούειν, ὥστε, ὅπως μὴ πεισώμεθα αὐτοὶ πρότερον κακῶς, σκέψασθε δέον. Οὐδὲν ἔν ἀλλό μοι δοκῶσιν οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες, ἢ, τὴν ὑπόθεσιν

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

γόντων πολίτευσαμένων· πᾶσα γὰρ συμβεβηλὴ περὶ ποιότητος προσώπου γινωσκόμενη ἔπαινον ἢ ψόγον δηλοῦσα, εἰς τὸ δίκαιον ἔχει τὴν ἀναφορὰν· καὶ τὸ μὲν συμφέρον δίκαιον τέτμηται, εἰς τε τὸ ἀναγκαῖον, ἐλεύσει γὰρ Φίλιππος εἰς τὴν Ἀττικὴν, διαφθαρέντων τῶν Ολυθίων· καὶ εἰς τὸ ἀδόξον, πάντες γὰρ ἴσασιν Ἕλληνας, ὅτι τοῖς Ολυθίοις ἐπηγγελάμεθα βοηθῆσαι, εἰ πολεμήσαιεν πρὸς Φίλιππον· καὶ τὸ ψευδεῖς φανῆναι, τῶν ἀδόξων. Ζητήσῃ δ' ἂν τις τί δήποτε κωλύει μεθίσταται τὴν δύναμιν, οὐδεμίαν πεποιθήσει περὶ αὐτοῦ μνήμην, οὐδὲ φαῦλον δεικνύει τὸ μεταγενεῖς εἰς Μακεδονίαν τοὺς στρατιώτας· ῥηθῆναι οὖν ὅτι πλείους εἰσὶ τρόποι καθ' ἃς ἀνιλέγειν ἔξοισιν· ἢ γὰρ πρὸς αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς μαχόμεθα τῶν ἀντιλεγόντων, δεικνύειν αὐτοὺς σαφροῦς ἦλθας· ἢ ἕτερον εἰσηγούμεθα γνώ-

μην, διὰ τῆς ἡμέτερας τὴν ἐκείνων ἀναξέροντες· ἢ τὸ συμφέρον, τὸ μὲν ἐκείνων ἐλέγχοντες, αὐτοὶ δὲ συμβεβηλὴν ἕτερον εἰσηγόμεθα· ἐνταῦθα τοίνυν ὁ ῥήτωρ φρονήματα χρώμενος, τῆς μὲν ἐκείνων γνώμης οὐδεμίαν πεποιθήσει ἰ μνήμην· τὴν δὲ 2 αὐτῶν δοκῶσαν εἰσηγείται, καὶ ταύτην ἐργάζεται. Ἄλλως, Προοίμιον ἐκ τῆς ἀναγκαῖας λαμβάνεται· δὲ ἐξ ὑπολήψεως τῶν παραμάτων φαύλων οἴων.

[ὅταν πρὸς τὰς λόγους] Τίθεται ὅτι δεῖ εἰς Μακεδονίαν μελαδιδάξαι τὴν δύναμιν.

εἰς τὸ προηκούειν,] Τῆς κακίας δηλονότι εὐφύμως δὲ ἐσιώπησεν· ἐκ εἶπεν ἔτις ἔχουσα, ἀλλ' εἰς τὸ προηκούειν, διὰ τῆς ἐν τῇ λέξει τάσεως, τὸν χρόνον δεικνύει τὸν αἴτιον τῶν κακῶν.

ὥστε, ὅπως μὴ πεισώμεθα] Μεγάλω θάρσει μέγαν φόβον ἀνέθηκε, σφόδρα τεχνικῶς ποιῶν· τὰ

θεσιν παρὶ ἧς βελεύεσθε, ἐχί τιw̄ ἔ-
σαν παρεισάντες ὑμῖν, ἀμαρτάνειν. Εγὼ
δ' ὅτι μὴ πότε ἐξελῶ τῆ πόλει, καὶ τὰ
αὐτῆς ἔχειν ἀσφαλῶς, καὶ Φίλιππον τι-
μωρήσααθ, ἢ μάλα ἀκρεβῶς οἶδα· ἐπ'
ἐμῶ γ' ἐχί πάλαι γέγονε ταῦτα ἀμ-
φότερα· νῦν μέντοι πέπεισμαι τῶθ' ἰκα-
νόν

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

γὰρ μεγάλα πάθη, μείζοσι πάθεσι
λύειν προσήκη.

Οὐδὲν ἔν ἄλλο μοι δοκοῦσιν] Ὡσπερ αἰνιτίζομεν, ἀλλὰ νῦν μὲν
ἐκ ἔχω Φιλιππισμὸν αὐτοῖς ὁ-
πειδίξω ὑπερβαλὸν καδ' ὑπέρ-
θεσιν· τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως· ἔδεν ἔν
ἄλλο μοι δοκῆσιν οἱ τὰ τοιαῦτα
λέγουσιν ῥήτορες, ἢ ἀμαρτάνειν·
εἴτα ἐν τῶ μῆσῳ κατασκευάζει.
Πῶς, τὴν ὑπόθεσιν ὑμῖν παρι-
σάντες κ' συμβουλευόντες, περὶ ἧς
καὶ ὑμεῖς ἰ βελεύεσθε, (βελεύονται
δὲ νῦν περὶ τοῦ τιμωρῆσθαι Φί-
λιππον) ἀλλ' ἐχί τὴν ἔσαν καὶ
ἀληθῆ ὑπόθεσιν, κατὰ κοινῆ τὸ,
παριστάντες ὑμῖν· ἦτις ἐστὶ τὸ βου-
λεύεσθαι, ὅπως ἂν πρῶτον σώ-
σωμεν τὰς Ολυθίας· ἐστὶ δὲ ὡσπερ
συμπέρασμα τοῦ προοιμίου διὰ
πλεόνων.

τὴν ὑπόθεσιν] Τὸ τιμωρῆσα-
σαι Φίλιππον· βιαίως δὲ σφόδρα
τὸν δῆμον κοινῶν τῆς ἐαυτοῦ γνώ-

μης ἐποίησεν, ὑπὲρ ὧν αὐτὸς μέλλει
σημβουλευεῖν, περὶ τούτων εἰσε-
ληλυθέναι φήσας βουλευόμενον τὸν
δῆμον.

τὴν ἔσαν] Τὸ σῶσαι τοὺς Ο-
λυθίας.

Εγὼ δ' ὅτι μὲν πότε] Εἰς τὴν
αὐτὴν ἔννοιαν ἐξεργάζεσθαι· δηλοῖ
δὲ τὰς καιρὸς ἐν οἷς Ἀμφίπολις
εἶχον κ' Πολίδαιον κ' τὰ ἐπὶ Θρά-
κης.

ἐξῆν τῆ πόλει,] Λύσεις τῶ ἀνι-
πίπλου.

τὰ αὐτῆς] Δέον εἰπεῖν, κ' Ολυ-
θίας σῶσαι.

Τιμωρῆσασθαι,] Οὐκ ὡς τιμω-
ρησαμένων αὐτῶν τότε τὸν Φίλιπ-
πον, ἀλλ' ὡς ἐξουσίαν ἐχούτως εἴπερ
ἠβελήθησαν.

ἐπ' ἐμοῦ γὰρ] Ὑπερβαλὸν τὸ
σχῆμα.

ἰκανόν] Αὐτάρκες· ὡσεὶ ἔλεγε,
κἂν τῶτο δυναθῆτε ποιῆσαι, καλῶς
ἡμῖν ἔχη πρὸς τὴν παρῆσαν δύναμιν.

νὸν προλαβεῖν εἶναι ἡμῖν τὴν πρώτην,
ὅπως τὰς συμμάχους σώσωμεν· εἰάν
γὰρ τῆτο βεβαίως ὑπάρξῃ, τίτε καὶ περὶ
ἕ τινα τρόπον τιμωρήσεται τις ἐκείνον
ἐξέσαι σκοπεῖν· πρὶν ὃ τὴν ἀρχὴν ὀρ-
θῶς ὑποθέσῃ, μάταιον ἠγῆμαι πρὸς τῆς
τελευτῆς οὐκ ἔνδον ποιῆσαι λόγον.

β'. Ο μὲν ἔν παρῶν καιρῶς, ὧ ἀν-
δρες Ἀθηναῖοι, εἴπερ ποτε, καὶ νῦν πολ-
λῆς

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

προλαβεῖν] Ὡσπερ ἐπὶ δρομέων
εἶπεν ἐπείγομένων διὰ τάχους προ-
αρπάσαι ἄθλον κείμενον ἐν μέσῳ·
ἵνα ἄθλον μὲν νοήσωμεν τὴν Ολυμ-
θον, ἡ δρομέας δὲ Φίλιππον καὶ Ἀθη-
ναίους.

τὴν πρώτην,] Τὴν ἀρχὴν δη-
λονότι· ἀρχὴν γὰρ καλεῖ τὸ σῶσαι
τὰς Ολυθίας· τέλος δὲ, τὸ τιμω-
ρῆσασθαι Φίλιππον.

εἰάν γὰρ τῆτο βεβαίως] Τὸ μὲν
λέγειν ὡς ἐκ ἔσωσαν Ολυθίους,
ἀναίσχυρον καθέλιπε δὲ αὐτὸ, φή-
σας ὅτι ἔ βεβαίως· ὥστε ἀνάγκη
μένειν κατὰ χάραν τὴν δύναμιν.

καὶ περὶ τῆ τινα τρόπον] Καὶ
ἐν τῷ τρόπῳ τῆς τιμωρίας ἀ-
μαρτάνουσι δέικνυσι τοὺς ῥήτο-
ρας· φησὶ γὰρ, τότε ἐξέσαι τὸν
τρόπον σκοπεῖν, αἰνίττει δὲ ὅτι
κατὰ δαίματιαν ἐπελθεῖν χρὴ τῷ

Φιλίππῳ, καὶ κλεῖσαι τὰ ἐμπόρια,
ὅπερ αὐτὸς ὕστερον ἐν τῷ τελείῳ
συνεβάλεσε.

περὶν δὲ τὴν ἀρχὴν] Ακόλουθον
τῆ ἐξ ἀρχῆς προλαίσει τὸ συμ-
πέρασμα· τότε γὰρ τὰς ῥήτορας
μεμφόμενοι, ὅτι ἕτερα ἀνδ' ἐτέ-
ρων συμβεβηύσι, νῦν φησὶ μά-
ταιον εἶναι τὸ περὶ τῆ τέλος σκο-
πεῖν, ἀρχὴν μὲν τὴν τῶν συμμά-
χων σωτηρίαν, τέλος, δὲ τὴν Φι-
λίππου καταστροφὴν εἶναι διδάσκων·
τὸ δὲ δὴ συμπέρασμα γνωμικὸν
ὄν, σεμνὴν τὴν βῆσιν τῷ προομιῶ
πεποιήκει· δεῖ γὰρ ἐν μὲν ἀρχαῖς τῶν
προομιῶν, τὰ γνωμικὰ φυλάτ-
τεσθαι· καὶ γὰρ ἄγονον καὶ ἀρχαί-
τροπον τὸν λόγον δεικνύει· 2 τὸ δὲ
ἐπὶ τέλει γνωμικὸν 3 ἐπισφραγί-
ζεῖται τὰς ἐν μέρει λογισμὰς τῆ καθ-
όλου προομιῆς.

λῆς Φρουίδῃ ἢ βελῆς δεῖται· ἐγὼ δὲ,
 ἔχ' ὅτι χρεὶ πρὸς παρόντων συμβε-
 λεῦσαι, χαλεπώτατον ἠγέμαι, ἀλλ'
 ἐκείνο ἄπορῶ, τίνα χρεὶ τρόπον, ὃ ἀν-
 δρες Αθιναῖοι, πρὸς ὑμᾶς πρὸς αὐτῶν
 εἰπεῖν· πέπεισμαι γὰρ ἐξ ὧν παρῶν καὶ
 ἀκούων σιωπῶν, τὰ πλείω τῶν πραγ-
 μάτων ὑμᾶς ἐκπεφουχῆσαι, τῶν μὴ βέ-
 λεως τὰ δέοντα ποιεῖν. ἔ τῶν μὴ σιω-
 εἶναι·

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

λόγον.] Λόγον ἐπλαῦθα τὴν συμ-
 βολὴν καλεῖ.

Ο μὲν οὖν παρῶν καιρὸς] Δεύ-
 τερον προοίμιον, ἀκατάσκευον δὲ,
 ἐκ τοῦ ἀναγκαίου· λαμβάνεται δὲ
 ἐξ ὑπολήψεως τῶν πραγμάτων
 φαύλων ὄντων· ἐνδέμεν δὲ ἐν
 τῷ πρώτῳ προοίμιῳ σπερματικῶς
 τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ὅτι δεῖ τοὺς
 στρατιώτας κατὰ χώραν μένειν, καὶ
 τὸ προηγούμενον τοῦ λόγου μέρ-
 ος αὐτῶν κἀλαιήμας, ἐν τῷ δευτέρῳ
 πάλιν τὰ λοιπόμενα δύο μέρη πε-
 ρεῖλαι φεν.

ἀλλ' ἐκεῖνο ἀπορῶν] Τὸ δεύτε-
 ρον μέρος ἐκ τῆς περὶ τῶν θεωριῶν
 διεκίνησε· δείκνυσσι δὲ ὅτι τὴν λύσιν
 τῶν κακῶν εἰδώς, ὀκνεῖ ἀποφῆνα-
 σθαι· τὸ δὲ ἀπορῶ τίνα τρόπον,
 πολλὰς ἔχει σημασίας, πότερον
 φανερῶς, ἢ τούναῖον ἐξ ἀπάτης·

πότερον μὲν παρρησίας, ἢ ὑφει-
 μέως· οὐκ εἶπε δὲ, ἀπορῶ τὸ δεῖ
 λέγειν, ἀλλὰ πῶς δυνήσομαι ἰ κο-
 λάσεως ἐκτός πείσαι· ἰσέον δὲ ὅτι
 ἀκατάσκευον εἶπε τὸ προοίμιον.
 ἵνα ὡς ὁμολογούμενοι λάβῃ τὸ, ὅτι
 πολλῆς φρουίδῃ δεῖται τὰ πράγ-
 ματα.

πέπεισμαι γάρ] Τελείν, ἐξ ὧν
 αὐτὸς τε συμβελεύω, καὶ ἐξ ὧν ἕ-
 τεροι λέγουσι· δίδωσι γάρ καὶ τῶν
 ἄλλων ῥηθῶν ἐπίοις λέγειν τῇ
 πόλει τὰ χρήσιμα, ἵνα μὴ πάλιν
 εἰς αὐτὸν ἀνάγων, φορτικὸς εἶναι
 δοκῇ.

μὴ συνίεναι.] Σημείωσαι ὅτι
 διενήνοχε σύνεσις φρονησεως, ὅτι ἡ
 μὲν φρόνησις ἕξις ἐστὶ γεννητικὴ τῶν
 οἰκοθεν λογισμῶν· ἡ δὲ σύνεσις, ἕξις
 δεκτικὴ τῶν ἐξωθεν λογισμῶν.

ἔναι· ἀξιῶ δὲ ὑμᾶς, ἂν μὲν παρρησίας ποιῶμαι τοὺς λόγους, ὑπομνήσας, τοῦτο θεωροῦντας εἰ τάληθῆ λέγω, καὶ διὰ τῆτο ἵνα τὰ λοιπὰ βελλίω γρήλαι· ὁρᾶτε ᾧ ὡς ἐν ἔ' πρὸς χάειν δημηγορεῖν ἐνίεσ, εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ παρόντα πράγματα· ἀναγκαῖον δὲ ὑπολαμβάνω, μικρὰ τῶν γεγενεμενύων πρῶτον ὑμᾶς ὑπομνήσας.

γ'. Μέμνησθε, ᾧ ἄνδρες Αθιναῖοι, ὅτε ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὑμῖν ἐν Θράκι,

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

ἄξιῶ δὲ ὑμᾶς,] Ἀντὶ τοῦ ἄξιον νομίζω· οὐ γὰρ εὐρίσκειται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, εἰ μὴ ἄρα σπανίως τὸ ἀξιῶ ἐπὶ τοῦ παρακαλῶ σημαίεσσι δὲ ὡς ἐν τῇ ἀξιώσει κεχρηται προδιουρθῶσθ'.

ὁρᾶτε γὰρ] Ἐντεῦθεν αὐτῶ τὸ τρίτον μέρῳ γεννάται, τὸ ἔ' ἐπιλήσεως τῶν νῦν πολέμομένων.

ἀναγκαῖον δὲ ὑπολαμβάνω] Μετελήλυθεν ἐνλαῦδα εἰς τὰ αὐτὰ κεφάλαια· καὶ ἔστιν αὐτὸ τὸ συμφερόν ἐξείλαζόμενον, καὶ τὸ προσηγόμενον μέρῳ, πότερον χρῆ μένειν ἐν Ολύμπῳ τὴν δύναμιν, ἢ μελάγειν εἰς τὴν Μακεδονίαν.

† Μέμνησθε, ᾧ ἄνδρες Αθη-

ναῖοι, ὅτε ἀπηγγέλθη] Τῆτό τινες ἀμαρτάνοντες ὑπενόησαν εἶναι διήγησιν, ἀγνοήσαντες ὡς ἐν συμβουλευτικῷ λόγῳ διηγεῖσθαι ἐκ ἔνεστιν.

Μέμνησθε, ᾧ ἄνδρες Αθιναῖοι,] Οἱ ἀγῶνες ἐντεῦθεν· πείσαι δὲ βελλόμενος τοὺς Αθιναῖοὺς εἰσσαι καλὰ χώραν τὴν δύναμιν, παραδειγματικῆ σίγει κέρηται· πειθανωτέρα δὲ πασῶν τῶν σίσεων ἡ ταυαυτή· διὸ καὶ Ἰσοκράτης μὲν πειθανώτερος εἶναι δοκεῖ, περιττεύων τοῖς παραδείγμασι· Δημοσθένης δὲ βίαιος ὑπέληπται, νῦν μὲν τοῖς ἐνθυμάμασι, νῦν δὲ παραδείγμασιν, αὐτῆς δὲ ἐνέλιχον σίγει χρώμενος.

κη, τρίτον ἢ τέταρτον ἔτ' ἢ τετὶ, Ηραῖον
 τεῖχος[⊕] πολιορκῶν· τότε τοίνυν, μὴ
 μὲν ἰὼ¹ Μαιμακλήριων· Πολλῶν δὲ λό-
 γων ἢ φορῶν γιγνομένων παρ' ἡμῖν,
 ἐψηφίσαθε τετρακόσια τεύχεα καθ-
 ἔλκειν, ἢ τὰς μέχει πέντε ἢ τετρατά-
 κοῖα ἔτων, αὐτοὺς ἐμβαίνειν, καὶ τά-
 λαῖλα ἐξήκοῖα εἰσφέρειν· ἢ μετὰ ταῦ-
 τα, διελθόντος τῷ ἐναυτῷ τέττε, Εκα-
 τομβαιῶν, Μέλαγεινῶν, Βοηδρομιῶν· τέ-
 τε τῷ μὲνός μόγις μετὰ τὰ Μυσήεια,
 δέκα

1 Μαιμακλήριων.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Ηραῖον τεῖχος[⊕]] Πολισμάτιον
 Θράκης.

μὴν μὲν ἦν Μαιμακλήριων.] Χει-
 μέρι[⊕] ἔτ' ὁ μὴν· ἐξ ἧ δεικνυσιν
 ὅτι, καίτοι χειμῶν[⊕] ὄν[⊕], πλεῖν
 ἐψηφίσαθε, τοσαύτη ἰ προθυμία
 πρὸς τὴν βοήθειαν ἐπέχεσθε.

καθέλκειν,] Ἀντὶ τοῦ ἐμβαί-
 ζειν εἰς τὴν θάλατταν.

μέχρι πέντε καὶ τετρακόσια]
 Ὡς παραδόξος τῆτο εἶπεν, ἵνα ἐμ-
 φήνη αὐτῶν τὴν πολλὴν σπεδὴν· ἵ-
 μιν γὰρ κελεύει[⊕] παρὰ Ἀθηναίους
 μέχρι τετρακόσια ἔτων στρατεύ-
 εσθαι, ἀρξάμενους ἀπὸ ὀκτωκαί-

δεκα, καὶ μέχρι μέλιος τῶν εἴκοσι
 παιδάς ὅλας τῆς περιπολεῖν τὰ
 περὶ τὴν πόλιν φρέσια· εἰς ὑπερορί-
 ης δὲ πολέμας ἀπὸ ἔτων εἴκοσι,
 αὐτοὶ τότε ἢ ἔς οὐκ ἐκέλευεν ὁ
 νόμος[⊕] στρατεύεσθαι, πολεμεῖν[⊕] ἐψη-
 φίσαντο διὰ τὴν πολλὴν σπεδὴν, ὡς
 εἴρηται.

διελθόν[⊕] τῷ ἐναυτῷ] Ἡτος
 μηνῶν ὀκτὼ παρελθόντων ἀπὸ
 Μαΐου μετρημένων, καὶ πληρωθέν-
 τ[⊕] τοῦ ἐναυτοῦ τέττου, ἦν Εκα-
 τομβαιῶν, ἦτοι * Ἰανουαρί[⊕] ὃς
 2 ἀρχεὶ χρόνος παρ' Ἑλλήσιν· εἶτα
 Μέλαγεινῶν, ἦγονε Φεβρουαρί[⊕].

δέκα ναῦς ἀπεσείλατε ἔχοντα Χαεΐδη-
μον κενὰς καὶ πέντε τάλαντα ἀργυρίου·
ὡς γὰρ ἤγγεθη Φίλιππος ἀδενῶν, καὶ
τεβριεῶς, (ἦλθε γὰρ ἀμφοτέρω,) οὐκέτι
καιρὸν εἶδενά τῃ βοηθεῖν νομίσαντες, ἀφ-
ήκατε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ἀπό-
στολον· ἰὼ δ' εἶδ' ὁ καιρὸς αὐτός· Εἰ
γὰρ τότε ἐκείσε ἐβοηθήσαμεν, ὥσπερ
ἐψηφισάμεθα, πρῶτον, οὐκ ἂν ἠνώ-
χλει νῦν ἡμῖν ὁ Φίλιππος τότε σωθείς.

δ'. Τὰ

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Γ ἀδενῶν.

εἶτα Βοηδρομιῶν, ἦγον Μάρσιον·
ὄνταν ἐν πάσιων μηνῶν ἕ. λέ-
γει ὅτι οὐκ ἔπαυσατο ἀπελθεῖν μῆνας
ἕξ ἢ τριήρεις ἐπέμπειν ἐψηφί-
σασθε, καὶ δεύτερον ἤρξεν ἐπὶ, καὶ
Ἰανουάριον, Φεβρουάριον, Μάρτιον·
ἤδη παρῆλθε καὶ τότε μόλις μετὰ
τὰ Μυσήρια, ἦτοι μεγάλα, ἦγον
τὰ βοηδρομία, ἀπεσείλατε δέκα
ναῦς:

κενάς] Πολιτικῆς βοηθείας, ἦ-
γον Ἀθηναῖον, ὁ ἐστὶ ξένους ἀντὶ
Ἀθηναίων ἐχέσας.

Φίλιππος ἀδενῶν,] Ἐπικινδύ-
τως ἀδειῆσαι φησὶ Φίλιππον, ὅτε
τὴν Μιδιώνην ἐπολιόρκει, Ἀσέρ-
τινος στρατιᾶς Μεθωναίης ἀπὸ τοῦ
εἰσέχου ἐπιγραψάντων τῷ δεσπότη, ἢ

Ἀσέρ Φίλιππον Δανάσιμον ἰπέμ-
πει βέλων· εἶτα πέμφαντες καὶ
κατὰ τύχην τινὰ ἐπιτυχόντων αὐ-
τῶν κατὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ λέγεται
δὲ ὅτι καὶ Φίλιππος ἀντέγραψε
πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀνηκούσεν, ὅμως
ἐκ ἐπιτυχῆς αὐτός· ἐπέγραψε δὲ,
Ἀσέρα Φίλιππος ἦν λάβη, κρι-
μήσεσσι.

τὸν ἀπόστολον.] Ἀπόστολον, ἦγον
στόλον· ἀπόστολον γὰρ ἐκάλεσαν οἱ
Ἀθηναῖοι καὶ πᾶσαν τὴν παρ' αὐ-
τῶν πεμπομένην δύναμιν, τοξοῶν,
ὀπλιῶν, ἰππέων, τῶν ἄλλων, ἐξαι-
ρέτως δὲ, τὴν ναυτικὴν δύναμιν.

ἦν δ' ἕτος ὁ καιρὸς αὐτός.] Ἀ-
κούσασθαι, φησὶ, νοσεῖν τὸν Φί-
λιππον, ἐξελίπετε τὴν βοήθειαν·

δ'. Τα μὲν δὴ τότε προχθέντα, ἐκ
 ἂν ἄλλως ἔχοι. Νῦν δ' ἑτέρες πολέμα
 καιρὸς ἦκει. Τίς οὗτ' ; Δί' οὖν καὶ
 πρὸς τέτων ἐμνήσθην, ἵνα μὴ ταῦτα
 πάθῃε. Τί δὴ χρυσόμεθα, ὦ ἄνδρες
 Αθίωαῖοι, τέτω; εἰ γὰρ μὴ βοηθήσειε
 παντὶ δένει κατὰ τὸ δυνατὸν, θεάσασθε
 ὃν τρόπον ὑμεῖς ἐτραληγνηκότες ἔσεσθε
 πάντα ὑπὲρ Φιλίππου. Ὑπῆρχον Ολυθ-
 θιοὶ δυνάμιν τινα κεκλημημένοι, ἢ δίκαιον
 ἔτω

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

καὶ τότε μάλιστα ἐπιήδειος καιρὸς
 βοηθεῖν ἐκείνοις ἦν, ἐν ᾧ κακῶς
 δέκετο Φίλιππος.

εἰ γὰρ τότε ἐκείσε ἐβοηθήσαμεν,]
 Ἐπηγεῖλάλο μὲν εἰς ὑπερον παρ-
 ῥησίᾳ χρῆσασθαι· ἔδεν δὲ ἥτιον καὶ
 ἴων ἐτήμᾳ, σκώπτων εἰς κουφό-
 τηκα καὶ ραθυμίαν τὸν δῆμον· οὐ
 μὴν ἀλλὰ κέρυπται τὰ τῆς ἐπι-
 τιμήσεως, σφόδρα τεχνικῶς· ὅταν
 μὲν γὰρ πείθειν τι βελώμεθα τοὺς
 ἀπόβουλας, καὶ ἐπιτιμᾶν ἔχωμεν,
 εἰκερῶς θά δεῖ τὴν παρρησίαν, ἵνα
 μὴ χαλεπήναι τις φιλοεικότεροι γί-
 νωσκῶσι· ὅταν δὲ τῆτο μόνον βελώ-
 μεθα ποιεῖν, τὸ σάφρονίζεῖν ἐπιθυ-
 μῶντες, τότε φανερώτερον τῇ παρ-
 ῥησίᾳ προσήκει κερχῆσθαι.

οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι.] Τὴν αἰ-
 τίαν ὡσπερ βέλεται ἡμῖν εἰπεῖν,
 διὰ τί ἐχρήσατο τῷ δινηγμάτι
 τέτω, πῶς γὰρ δυνατὸν μέλαπονη-
 θῆναι τὰ ἤδη γενόμενα; καὶ γὰρ καὶ οἱ
 φιλόσοφοί φασιν, ὡς ὅτι πάντα δύ-
 ναται τὸ θεῖον ποιεῖν, χωρὶς ἐνὸς τῶ
 ἄλλως ποιεῖσαι τὰ ἤδη γενόμενα.

Τί δὴ χρυσόμεθα,] Ἐρώτησιν
 πρὸς τοὺς, οὐκ ἐπήνεγκε τὴν ἀπό-
 κρισιν, βοηθήσομεν, εἰδ' ἔτως τὰ
 ἐξῆς, εἰ γὰρ μὴ βοηθήσειε παντὶ
 δένει· ὁ γὰρ τὴν ἀπόκρισιν ἐξελὼν
 ἐπέφηνεν ἰ αὐτὴν διὰ τοῦ δευτέρου·
 εἰ γὰρ μὴ βοηθήσειε· ἐκ τούτου
 δείκνυται τίς ἦν ἡ ἀπόκρισις, ὅτι
 δεῖ βοηθῆσαι.

παντὶ δένει] Παντοῖα βοηθεῖα.

ἔτω τὰ πράγματα· οὔτε Φίλιππος
 ἐθάρρει τέως, οὔθ' ἔτοι Φίλιππον· ἐ-
 προξάνθη ἡμεῖς καὶ κείνοι πρὸς ἡμᾶς εἰ-
 ρνώτω. Ἦν τῆτο ὡσπερ ἐμπόδιμα τι τῷ
 Φιλίππῳ ἢ δυσχερὲς, πόλιν μεγάλην
 ἐφορμεῖν τοῖς ἐαυτῶ καίροισι διηλλαγ-
 μῶν πρὸς ἡμᾶς· ἐμπολεμῶσαι δὲν
 ὄμεθα τὴν ἀνθρώπων ἐν παντὸς τρόπον·
 ἢ ὁ πάντες ἐθύλλαν τέως, τῆτο πέ-
 πρακται καὶ ὅπως δήποτε. Τί ἐν ἀπό-
 λοιπον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πλὴν βοη-
 θεῖν ἐρρωμένως ἢ προθύμως, ἐγὼ μὲν
 εἶχ' ὅξω· χωρεῖς γὰρ τῆ περιτάσης ἀν-
 ἡμᾶς αἰχμῆς, εἰ καθυφείμεθα τι τῶ
 πραγμάτων, εἰδὲ τὸν φόβον, ὧ ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

οἶον, ναυική, ὀπλική, καὶ διὰ τῶν
 ἄλλων.

πόλιν] Τὴν Ἰωνίαν.
 ἐφορμεῖν τοῖς ἐαυτοῦ καιροῖς]
 Καλῶς ἐχρησάσθω τῆ λέξει· ἐγὼ γὰρ
 γὰρ ἔσσης τῆ Μακεδονίας, ἐπιτηρεῖν
 ὡσπερ ἤμελλεν αὐτῆ τὰ ἀτυχή-
 ματα ὡςτε ἀτυχῆσαι, ἵνα τότε
 αὐτῶ εὐκαιρῶς ἐπιθήσεται.

διηλλαγμένη] Φίλιππον γενομένην.

ἐμπολεμῶσαι] Ἐχθρὸς καὶ ἀ-
 γῆσαι· ἀλαβαλεῖν.

τοὺς ἀνθρώπους] Τοὺς Ἰωνί-
 οὺς.

ἐθύλλαν] Ἠύχοντο.

ὅπως δήποτε.] Ἄτομάτως.

Τί ἐν ἀπόλοιπον,] Τὸ μέρος τῆ
 συμφέροντος· ἀνεκοίψεν ἐναυδα τὸ
 ἀναγκαῖον, πληρωθέντος χροσίου.

Χωρεῖς γὰρ τῆς περιτάσης] Καὶ
 ἐν

Αθλωαῖοι, μικρὸν ὄρω τὸν τῷ μετὰ ταῦτα, ἐχόντων μὲν ὡς ἔχουσι Θηβαίων ἡμῖν, ἀπειρηκότων ὃ χρήμασι Φωκέων· μηδενὸς δ' ἐμποδῶν ὄντι Φιλίππῳ, τὰ παροῦσα καταστρεψαμένῳ, πρὸς ταῦτα ἐπικλιῖναι τὰ πράγματα. Ἀλλὰ μὲν εἴ τις ὑμῶν εἰς τῆτο ἀναβάλλεται ποιήσει δεινὰ, ἐξὸν ἀκέραιον ἄλλοθι γινόμενα, καὶ τὰ δέοντα, ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ βοηθῆς ἑαυτῷ ζητεῖν, ἐξὸν νῦν ἐτέρους αὐτὸν βοηθεῖν· ὅτι γὰρ εἰς τῆτο περὶ εἶσθαι τὰ πράγματα, εἰάν τὰ παροῦσα προώμεθα, σχεδὸν ἴσμεν ἅπαντες δῆπρ.

ε. Ἀλλ' ἵτι μὲν ὃ δεῖ βοηθεῖν, εἰ-

ΠΟΙ

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἐκ τῆ ἀδοξίας, καὶ ἐκ τῆ κινδύνου τὸ συμφέρον συνίστησιν, ἵν' οἱ μὲν σάφρονες καὶ γενναῖοι τὴν αἰσχύνην δέισαιος, οἱ δὲ πολλοὶ καὶ δημόται, τὸν φόβον τὸν ἐκ τῆ μέλλουτος κινδύνου, βοηθήσωσι τοῖς Ολυθίοις.

καθυφείμεθα] Ἦγεν ἐνδοίμεν.

ἐχόντων μὲν ὡς ἔχουσιν] Ἀλλ' τοῦ ἰσθρῶν ὄντων.

πρὸς ταῦτα ἐπικλιῖναι] Μετὰ γὰρ τὸν Ολυθιον ἐπ' Ἀθήνας τραπήται ἀνάγκη.

Ἀλλ' ὅτι μὲν δεῖ βοηθεῖν,] Αἰθυποφορὰ· ἐνταῦθα τὸ προσηγόμενον κεφάλαιον πεπλήρωκε, τοῦτέστι τὸ συμφέρον· εἰς δὲ τὸ δυνατὸν μεταβέβηκεν, ὃ παρεμπιπτότως ἔχει χώραν· δεικνύμενος γὰρ αὐτῆ τὸ συμφέρον, ὅτι βοηθεῖν

ποι τις ἀν, πάντες ἐγνώκαμεν καὶ βο-
 ηήσομεν· τὸ δὲ ὅπως, τοῦτο λέγε.
 Μὴ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θαυ-
 μάσητε, ἀν παρὰ δόξον εἶπω τι τοῖς πολ-
 τοῖς· νομοθέτας καθισᾶτε· ἐν δὲ τού-
 τοις τοῖς νομοθέταις, μὴ θῆθε νόμον μη-
 δένα, εἰσὶ γὰρ ὑμῖν ἱκανοὶ, ἀλλὰ τοὺς
 εἰς τὸ παρὸν βλάβησθαι ὑμᾶς λύσασθαι·
 λέγω ἧ τὰς παρὰ τῶν θεωρικῶν σαφῶς
 ἐτοσί, ἔτι δὲ παρὰ τῶν στρατιωτικῶν
 ἐπίσης·

Σ Χ Ο Δ Ι Α .

θεῖν δὲ τοῖς Ολυμπίοις, ἀπέπεσε,
 καὶ πῶς δυνασόμεθα, χρήματα
 μὴ ἔχοντες· καὶ γέγονεν ἡ εἰσόδος
 τοῦ δυνατοῦ, ἀπίθεσις πρὸς τὸ
 συμφέρον· εἰν γὰρ ἀποδειχθῆ ὅτι
 καὶ χρημάτων εὑπορέμεν, καλεσκέυ-
 ασε τὸ συμφέρον, ὅτι δεῖ βοηθεῖν
 τοῖς συμμάχοις.

Μὴ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 Ἐπειδὴ τῆ ἀκροατικῆ προσδοκῶντος
 αἰθέρι περὶ πολέμων, αὐτὸς περὶ
 νομοθετικῶν μέλλει λέγειν, διὰ τοῦ-
 το προβλεπόμενος τοὺς πολλούς· οἱ
 γὰρ συνέλοι οὐκ ἠγέσονται ἰ αὐτὸ
 παραδόξον, ἀλλὰ καὶ πάντων ἀναγα-
 καίων, τολμήσει δὲ, τὸ κελεύειν καθ-
 ισθῆναι νομοθέτας, ὡς κλειυμένης
 τῆς δημοκρατίας· ἡ μελλέσης ἐλι-
 γαρχίας γενέσθαι· διὰ τοῦτο τῆ
 ἀποδοτικῆσθε κέρηται, διὰ τὸ δοκεῖν

ἀτοπον τῆ εἰσηγήσεως· τὸ ἔν μὲν-
 τον ῥηθῆναι παρὰ τῆ δῆμον, ὅτι σὺ
 κελεύεις νομοθέτας καθισθῆναι,
 εἰδὲ γὰρ ἔχομεν νόμον· ἀνακρίσεις
 λέγων, ἐν δὲ τέτοις μὴ θῆθε νόμον
 μηδένα, ἀλλὰ τὰς εἰς τὸ παρὸν
 βλάβησθαι ὑμᾶς λύσασθαι.

νομοθέτας καθισᾶτε·] Νομοθέ-
 της ἐλέγξει παρ' αὐτοῖς καὶ ἡ
 νόμον καιρὸν εἰσφέρων, καὶ πάλιν
 ὁ κρίων τὰς 2 νόμους, μὴ πῶς
 ἐναντίοι τῆς ἀλλήλοισ ἐλαβὸν
 ὄντες· τῆτο δὲ τὸ ἔργον ἦν τῶν
 δεσποτικῶν.

Ἰ λέγω δὲ τὰς περὶ τῶν θεωρι-
 κῶν] Εἰ μὲν γὰρ τὰ θεωρικὰ τῆ
 θεωρίας ἐδίδουσαν, οἷσιν ἀν ἦν ἦν
 δὲ τὰ τῶν στρατιωτικῶν τοῖς θεωρησι
 διανέμωσιν. Εἰσὶ δὲ ὅλος νό-
 μος, πῶς πολλοὺς αὐτοὺς λέγει·

ἐνίς· ὧν οἱ μὲν, τὰ στρατιωτικά τοῖς οἴκοι μύρσι διανέμει· θεωρικά· οἱ δὲ, οὐδὲ ἀτακτῆρας ἀθῶος καθισᾶσιν· εἶτα καὶ τὰς τὰ δέουσα ποιεῖν βουλομένους, ἀθυμολέγους ποιεῖσιν. Ἐπειδὴν ἦ ταῦτα λύσῃς, καὶ τὴν 3 τὰ βέλτιστα λέγειν ὁδὸν ᾧδράχῃε ἀσφαλῆ, τῶν καὶ τὸν γράψαντα ἂ πάντες ἴσε ὅτι συμφέροι, ζηῆτε· πρὶν δὲ ταῦτα πράξαι, μὴ σκοπεῖτε τίς εἰπὼν τὰ βέλτιστα ὑπὲρ ὑμῶν,

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

Φαμὲν ἔν διοικήσεις πολλὰς καὶ ψήφισματα γεγενῆσθαι περὶ τῶν χρημάτων, διὸ καὶ πολλὰς νόμους λέγει, ἵνα λυθῶσι ἐν τοῖς νομοθεταῖς, ἢ ἵνα μὴ δόξη μόνῳ τῷ Εὐθύλῳ ἐναντιῆσθαι ὡς ἐχθρός.

οἱ δὲ, τοὺς ἀτακτῆρας] Τίμι διαφέρουσιν οἱ ἀτακτῆρες τῶν λειπολακίουλων, καὶ τῶν ἀστραλεύτων; Ἀστρατεύτος μὲν ἐστὶ, ὁ μηδέποτε ἔγραφεῖς εἰς τὸν καλόλογον τῶν στρατιωτῶν· ἀτακτος δὲ, ὁ ἔγραφεῖς μὲν, μὴ ἐξῆλθον δὲ εἰς τὰς ἐπιβαλλέσας αὐτῷ στρατείας· λειπολακίης δὲ, ὁ παρὰ τὴν μάχην καὶ τὸ στρατόπεδον τὴν τάξιν καὶ τοὺς συναστειγῆς ἀπολιπὼν νόμοι δὲ ἦσαν κελεύοντες ἀφίστασθαι

τινας τῆς στρατείας, ὡς πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια· κατὰ χάριν ἔν τὴν ἑαυτῶν, οἱ χορηγοὶ τοὺς νεωτάτους καὶ τοὺς ἐκ τοῦ καλόλογου μάλιστα ἐπελέγοισιν· ὁ δὲ Δημοδένης, τὰς μὲν ἐκ 1 τῆς κατόλογου στρατεύεσθαι ἔφη, ἐκ δὲ τῆς ἀχρηστοῦ ἡλικίας γίνεσθαι τοὺς χορηγούς.

Ἐπειδὴν δὲ ταῦτα λύσῃς,] Βέλτιστα ψήφισμα λαβεῖν παρὰ τοῦ δήμου, τὸ παρέχον τὴν ἀδελφίαν τοῦ καλόλογου 2 τῶ νόμου.

τῶν καὶ τὸν γράψαντα] Σοφίσματα κέρηται συναρπάζειν τὸν δῆμον· τῶν γὰρ πλεονῶν μόνων τὸ συμφέρον ἡγομένων τὸ λυθῆναι τὰ θεωρικά, αὐτὸς πάντας

μή, ὑφ' ὑμῶν ἀπολέσθαι βεβήσεται· οὐ
 γὰρ οὐδέ τις ἄλλως τε καὶ τότε μόνου
 φειγίγνεσθαι μέλλοιτο, τὸ παθεῖν ἀδί-
 κως τι κακόν, τὸν ταυθ' εἰπόντα καὶ γρά-
 ψαῖντα· μηδὲν ἢ ὠφελῆσαι τὰ πράγ-
 ματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν μᾶλλον
 ἔτι ἢ νῦν, τὸ τὰ βέλιστα λέγειν φοβερώ-
 τερον ποιῆσαι· Καὶ λύειν γε, ὧ ἄνδρες
 Αθηναῖοι, τοὺς νόμους δεῖ τέτους αὐ-
 τοὺς ἀξιῶν, οἷπερ τεθείκασιν· οὐ γάρ
 ἐστὶ δίκαιον, τινὲ μὲν χάειν, ἢ πᾶσαν
 ἔβλαψε τινὲ πόλιν, τοῖς τότε θεῖσιν ὑπ-
 ἀρχεῖν, τινὲ δ' ἀπέχθειαν, δι' ἧς ἂν
 ἀπαντες ἀμεινον πράξαμεν, τὰ νῦν τὰ
 βέλιστα εἰπόντι ζημίαν γινέσθαι· πρὶν δὲ
 ταῦτα

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

προσέθηκεν, ὡς καὶ τὸ δῆμα τὸ τὸ
 σπεδάσθαι· τὸ δὲ ὅτι, σύνδεσ-
 μος.

ἄλλως τε καὶ τότε μόνου] Αν-
 τίπιπλον λέει, ἵνα μή τις εἴπῃ,
 τί ἔν ὄκεις σὺ, ὧ φιλόπολις,
 ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθανεῖν, ὡς
 ὁ Κόδρος καὶ τινες ἄλλοι; ἐπάγει,
 ὅτι ἐκεῖνοι μὲν εἶχον ὡσπερ πατρι-
 μωθίαν τὸ ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ

χρησιμεῖν τοῖς πράγμασιν· ἐγὼ
 δὲ, ἴαν ἀποθάνω νῦν, οὐ μόνον οὐκ
 ὠφελῶ, ἀλλὰ καὶ βλάψω, φο-
 βερώτερον καθιστὰς τὸ βῆμα τοῖς
 βελομένοις παρρησιάζεσθαι.

οἷπερ καὶ τεθείκασιν·] Βέλεται
 κατήγορον αὐτὸν ἑαυτοῦ ποιῆσαι
 τὸν Εὐθελον.

πρὶν δὲ ταῦτα εὐτρεπίσαι,] Αν-
 τίπιπλον ἔλυσεν, ἀλλὰ ἰδιὰ τί εἰ
 1 Defunct διὰ τί εἰ.

ταῦτα ὀτρυνέσθαι, μηδ' αὖτως, ὡς ἄνδρες
 Αθλωαῖοι, μηδένα ἀξιῶτε τηλικῶτον εἶ-
 ναι παρ' ὑμῖν, ὥστε τοὺς νόμους τούτους
 ᾧδραβάντα μὴ δοῦναι δίκην, μηδ' οὐ-
 τως ἀνόητον, ὥστε εἰς πρῶτον κακὸν αὐτὸν
 ἐμβαλεῖν.

ς'. Οὐ μὲν ἔδ' ἐκείνῳ γ' ὑμᾶς ἀγ-
 νοεῖν δεῖ, ὡς ἄνδρες Αθλωαῖοι, ὅτι ψή-
 φισμα ἔδενός ἀξιὸν ἔστιν, ἂν μὴ προσ-
 γήηται τὸ ποιεῖν ἐθέλειν τάγε δόξαυτα
 προθύμως ὑμᾶς· εἰ γὰρ αὐτάρκη τὰ
 ψηφίσματα ἴσθι, ἢ ὑμᾶς ἀναγκάζειν ἢ
 προσήκει πράττειν, ἢ περὶ ὧν γράφει
 διαπράξασθαι, ἔτ' ἂν ὑμεῖς πολλὰ ψη-
 φιζόμενοι, μικρὰ μᾶλλον δ' ἔδεν ἐ-
 πράττετε

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

σὺ λύεις τὸν νόμον, μηδὲν εὐλαθε-
 δεῖς; ἀπήνησεν οὖν διλημμάτως·
 εἰ μὲν ἔδωσω δίκην, λύσας τὰς
 νόμους, τυραννικὸν τὸ τοιοῦτον· εἰ
 δὲ ἀνάγκη κινδυνεύειν, πῶς ἐκ ἀνό-
 η[Ⓢ]· ἔσομαι εἰς πρόδηλον κακὸν
 ἐμαυτὸν ἐμβαλλων.

Οὐ μὲν οὐδ' ἐκείνῳ γ' ὑμᾶς]
 Ἀνίπτιπτοι ἐπανορθοῦνται, μηδὲν
 φοβηθῆς, ὡς Δημοσθένης, τὸν νόμον

λύσας. ψήφισμα γὰρ ποιοῦμεν
 ὥστε λυθῆναι· τί οὖν φησιν; ἂν
 ψηφίσῃτε μὲν, μηδὲν δὲ, πράξῃτε
 τῶν ἐφεξῆς, οἷον, ἔαν μὴ συνέλθῃτε
 ὥστε λύσαι, ἢ συνελθόντες μὴ λύ-
 σῆτε, τί τὸ κέρδ[Ⓢ] τοῦ ψηφίσμα-
 τ[Ⓢ].

οὐτ' ἂν ὑμεῖς πολλὰ ψηφιζό-
 μενοι,] Ἀσαφές τὸ χωρίον· ὁ δὲ
 λέγει τοιοῦτον ἔστιν, οὐτ' ἂν ἐδεήθητε

πολλῶν

πράττειε τέτων, ἔτε Φίλιππῳ τοσῶτον ὑβρίζει χρένον· πάλαι γὰρ ἂν ἕνεκά γε ψηφισμάτων ἐδεδώκει δίκην· ἀλλ' ἔχ' ἔτω ταῦτ' ἔχει· τὸ γὰρ πράττειν τῷ λέγειν ἢ χειροτονεῖν ὕστερον οὐ τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρείττον ἐστὶ τῷ οὖν δεῖ προσεῖναι, τὰ δ' ἄλλα ἵπάρχει· ἢ γὰρ εἰπεῖν τὰ δέοντα παρ' ὑμῖν, εἰσὶν, ὧ ἄνδρες Αθλιῶται, δυνάμῃοι, ἢ γινῶναι πάντων ὑμεῖς ὀξύτατοι τὰ ῥηθέντα· καὶ πράττειν δὲ δυνήσεσθε νῦν, ἐὰν ὀρθῶς ποιῆτε. Τίνα γὰρ χρένον, ἢ τίνα καιρὸν, ὧ ἄνδρες Αθλιῶται, τῷ παρόντι βελίω ζητεῖτε; ἢ πότε ἂν δεῖ πράττειν, εἰ μὴ νῦν; Οὐχ ἅπαντα μὲν ἡμῶν τὰ χρεῖα προσέληφεν ἄνθρωπῳ; εἰ δὲ ἢ ταύτης κύριῳ τῆς χώρας γνήσειαι,

ἢ ὑπάρχειν.

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

πολλῶν ψηφισμάτων, καὶ ἐπραξάτο ἂν ἐξ αὐτῶν ἢ μικρὰ, ἢ ἕδεν' ἐξέρχεται γὰρ ἐν ψήφισμα γραφῆσθαι καταδικασασθαι τὸν Φίλιππον.

τὸ γὰρ πράττειν] Γνώμη ἐπιθυ-

μηματικῆ· τόπον δὲ Αριστοτελικόν διὰ τὴν γνώμης ἐγύμνασεν· ἐστὶ δὲ ὁ τόπος, τὸ ἄτιόν τι τῷ εἶναι, πρῶτόν ἐστιν· αἰτία δὲ τὰ ἔργα τῶν λόγων· πρότερον ἄρα ἔσται· καὶ πά-

σέ), πάντων αἰχίστα ἰ πεισόμεθα; Οὐχ
 ἔς εἰ πολεμήσαιεν, ἑτοίμως σῶσειν ὑπι-
 σχνόμεθα, ἔτοι νῦν πολεμεῖναι; Οὐκ
 ἐχθρός; οὐκ ἔχων τὰ ἡμέτερα; οὐ
 βάρβαρος; ἔχ ὅτι ἂν εἴποι τις; Αλ-
 λά πρὸς θεῶν ἅπαντα ταῦτα ἐάσαν-
 τες, καὶ μονονουχί συγκατασκευάσαντες
 αὐτῶν, τότε τὰς αἰτίαις οἵ τινές εἰσι τού-
 των ζηήσομεν; οὐ γὰρ αὐτοί γ' αἰτιοί
 φήσομεν; εἶναι, σαφῶς οἶδα τῆτ' ἐγώ·
 ἔδ' εἰ γὰρ ἐν τοῖς τῆ πολέμου κινδυνώοις,
 τῶν φεύγοντων ἔδειξεν ἑαυτοῦ κατηγορεῖ·
 ἀλλὰ ἔ τῆ στρατηγῆ, ἔ τῶν πλησίων,
 καὶ πάντων· μᾶλλον ἠτήλωται δ' ὁμως
 διὰ πάντας τὰς φεύγοντας δήπ'· μέ-
 νειν γὰρ ἕξιεν τῶν κατηγορευτῶν τῶν ἄλ-
 λων· εἰ δ' εἰ τῆτ' ἐποίει ἕκαστος, ἐνίκων
 αὐ·

ἰ πεισόμεθα; Οὐχ

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

λιν, ἔ ἂν ἐνεκά τι πρῶτον εἴη, τῆτο
 κρείττον ἐστίν.

πρῶτον εἶπε] Οὐκ εἶπε
 πολεμήσειε, φεύγων τὸ λυπεῖς διὰ
 τὴν δυσχερείαν τῆ ἐνέομας.

Τίνα γὰρ χρονον,] Καὶ τῆτο τῆ
 δυνατῆ μέρι ἐστίν· πᾶσα γὰρ περὶ
 καιρὸν καὶ χρόνον ἐξέτασις, εἰς τὸ
 δυνατὸν ἔχει τὴν ἀναφορὰν.

Οὐχ ἅπαντα μὲν] Ἀνακεφαλαί-
 ωσις

ἀν' καὶ νῦν ἔ λέγει τις τὰ βέλιστα ;
 ἀναστὰς ἄλλ' εἰπάτω, μὴ τῆτον αἰ-
 τιάστω. Ἐτερ' λέγει τις βελίω; ταῦ-
 τα ποιεῖτε ἀγαθῆ τύχη· ἀλλ' ἔχ ἡδέα
 ταῦτα, ἐκέτι τῆθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ· πλὴν
 εἰ, δέον εὐξασθαι, ὡραλείπει· Εὐξασθαι μὲν
 γὰρ, ὡ ἀνδρες Αθηναῖοι, ῥάδιον, εἰς ταύ-
 τὸ πάνθ' ὅσα βέλισταί τις ἀθροίσαντα ἐν
 ὀλίγῳ· ἐλέσθαι ἢ ὅταν ὡρεὶ πραγμάτων
 προλεθῆ σκοπεῖν, ἐκέθ' ὁμοίως εὐπορον,
 ἀλλὰ δεῖ τὰ βέλιστα ἀντὶ τῶν ἡδέων,
 ἀν μὴ σιναμφοτέρῃ ἐξῆ, λαμβάνειν.

ζ. Εἰ δέ τις ὑμῖν ἔχει καὶ τὰ
 θεωρικὰ ἔαν, καὶ πόρους ἐτέρους λέ-
 γειν

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ωσις ἢ κατὰ ἀναποδισμόν.

ἀλλ' ἔχ ἡδέα ταῦτα,] Κατὰ
 ἐρώτησιν· ἔχ ἡδέα, φησὶ, τὰ παρ'
 ἐμοῦ λεγόμενα, ὅτι συμβουλεύω
 τὰ θεωρικὰ γενέσθαι γρατιωτικά ;
 ἀλλ' ἐκ ἐγώ, φησὶν, αἴτιος τού-
 των, ἀλλ' ἡ φύσις τῶν πραγμάτων,
 ἔτι ἔ 1 δύναμαι εἰσαγαγεῖν, καὶ τὰ
 2 ἡδέα καὶ τὰ ἀφέλιμα.

πλὴν εἰ, δέον εὐξασθαι,] Πλὴν

εἰ μὴ ἄρα, φησὶν, ἐν τῆτῳ ἀδικῶ,
 ἐν ᾧ ἐκ εὐχομαι καὶ ἐκάτερα ὑ-
 μῖν προσγενέσθαι, καὶ τὰ ἡδέα, καὶ
 τὰ ἀφέλιμα.

Εὐξασθαι μὲν γὰρ,] Ζητεῖτε,
 φησὶ, παρὰ τοῦ συμβόλου εὐχὴν,
 ὡς εἰκεν· ἀπαλείπεται τῆτο· ἔ γὰρ
 μόνον ῥάδιόν ἐστι τῆτο, ἀλλὰ καὶ
 ἡδύ· εὐχεται γὰρ τις ὅ,τι καὶ
 βούλει· τὸ δὲ δέον προσέθηκε,

1 δύναμαι.

2 ἡμέτεροι.

γενεῖν ἑρασιώτικους, οὐχ ὅτι κρείττων; εἶποι τις ἄν. Φημί ἔγωγε, εἶπερ ἔστιν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἀλλὰ θαυμάζω εἰ τῷ ποτὶ ἀνθρώπῳ, ἢ γέγονεν, ἢ γηθήσει), ἂν τὰ παρόντα ἀναλώσῃ πρὸς ἃ μὴ δεῖ τῶν ἀπόντων ὑπορῆσαι πρὸς ἃ δεῖ. Ἀλλ' οἶμαι μέγα τοῖς τοιέτοις ὑπέρχεται λόγοις ἢ παρ' ἑκάστη βέλησι· διόπερ ῥᾶσον ἀπάντων ἐστὶν αὐτὸν ἐξαπαλῆσαι· ὃ γὰρ βέλεια, τῶθ' ἑκάστῳ ἢ οἷε). τὰ δὲ πράγματα πολλάκις ἔχ' ἔτω πέφυκεν.

ἦ. Ὡραῖτε οὖν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦθ' ἔτως, ὅπως καὶ τὰ πράγματα ἐνδέ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

συνιέχων ταῖς γνώμαις τῶν φιλοσόφων· εἰσὶ γὰρ αὐτῶν οἱ φασί, μὴ δεῖν εὐχεσθαι περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν ἢ καὶ ἴσως ἀνωφελές τὸ εἶ I εὐχῆς 2 ἠγάμενον·

Εἰ δέ τις ὑμῖν] Οὐκ ἔστι τῶτο εὐλίθεσις, ἀλλὰ νόημα ἀποκλειδόν τῆ ἀναβολῆς τὸν δῆμον· ἵνα γὰρ μὴ μέλλουσι πάρος ἐπιζητήσιν, ἐπ-

ειγόντων τῶν πραγμάτων, διὰ τῆτο εἶπεν, ὅτι θαυμάζω εἰ τις 3 ὑπορῆσαι τῶν ἀπόντων πρὸς ἃ δεῖ. δυνήσεται· οἱ γὰρ μέλλουσι πάρος, ἔδεν ποιῆσαι πρὸς τὰ παρόντα· αἱ γὰρ νῦν πράξεις, οὐ μέλλουσι πάρος ἀπαλῆσαι.

πρὸς ἃ μὴ δεῖ] Παρίστωσις καὶ τὸ τέλος·

I τύχης.

2 ἠγάμενον·

3 ἀπορῆσαι,

καὶ

ἐνδέχεται, καὶ διωήσεαδὲ ἐξίεναι, ἢ μισθὸν ἐξείη. Οὗτοι σωφρόνων, εὐδὲ γυναικῶν ἐστὶν ἀνθρώπων, ἐλλείποντάς τι, δεῦνδειαν χρημάτων τοῦ πολέμου, ὄχεως τὰ τοιαῦτα ὀνειδῆ φέρειν· εὐδ' ἐπὶ μὲν Κορινθίους, καὶ Μεγαρέας, ἀρπασάσας τὰ ὅπλα πορβύεσθαι· Φίλιππον δ' εἶν πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδροποδίζεαδ, δι' ἀπορίαν ἐφοδίων τοῖς στρατομηλοῖς· καὶ ταῦτ' ἐχ' ἰν' ἀπέχθωμαί

ΤΙΣΙΝ

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἢ μισθὸν ἐξείη.] Μείζονα χρημάτων αὐτοῖς εὐπορίαν ὑποτίθειαι· ὁ γὰρ μισθός, καθημερινὴ δόσις ἐστὶ χρημάτων· τὰ δὲ θερικὰ, ταῖς ἱερομηνίαις ἐλάμβανον.

Οὗτοι σωφρόνων, εὐδὲ γενναίων] Σωφρόνων, ἀλλὶ τῶ συνείων· εὐ γενναίων δὲ, ἀγενῶν, ἀνελευθέρων, ἐχ' ἰσχυρῶν.

† εὐδ' ἐπὶ μὲν Κορινθίους,] Παράδειγμα πρόσφορον εἰσήγαγεν αὐτοῖς· πολέμων γὰρ μέμνηται καὶ καθ' ὀρθωμάτων αὐτῶν ἀνευ καμάτων καὶ πόνων, ἵνα ταῦτὸν νομίσωσι καὶ ἐπὶ τῶ παρόντι.

† ἐπὶ Κορινθίους,] Κορινθιοὶ λευπημένοι καὶ Ἀθηναίων, καλοῦντες πάντας Ἑλλήνας εἰς τὰ Ἰσθμια, κοινὴ γὰρ ἦν ἡ Πανήγυρις, τὴς Ἀθηναίους παρήκαν· ἔτοι δ' ὡς εὐσεβεῖς ὄντες ἐπεμψαν τὴν

δυσίαν μετὰ ὀπλιῶν, ἵν' εἰ δεξιῶν αὐτὴν, ὑπόσπονδοι ὑποσρέψωσιν· εὐ γὰρ ἐπὶ πόλεμον ἐξεληλύθει· ὁ δὲ καὶ γεγενῆται· ἐωρακότες γὰρ τὴν παρασκευὴν, οἱ Κορινθιοὶ ἐδέξατο· ἀνευ ἔν πόνου συνέβη καλορθεῖσαι αὐτὰς τῆτο τὸ πρᾶγμα.

εὐδ' ἐπὶ μὲν Κορινθίους,] Ἀπὸ κοινῆ το, εὐδάμῳ σωφρόνων ἐστὶν, εὐδὲ γενναίων, ἐπὶ μὲν Κορινθίους καὶ Μεγαρέας, ὁ ἐστὶν Ἑλλήνας ὄντας, στρατεύεσθαι, ἐπὶ δὲ Φίλιππον τὸν βάρβαρον ὄντα, μὴ· αἱ δὲ αἰτίαι, αἱ κατὰ Μεγαρέων καὶ Κορινθίων, αὐταὶ· οἱ Μεγαρεῖς, τὴν ἀργαδίαν παρέτεμον· οἱ δὲ Κορινθιοὶ, συνεμάχοισι τοῖς Μεγαρεῦσι· καὶ διὰ τῆτο, εἰς πόλεμον Ἀθηναίους καθέστησαν· Ὀργὰς δὲ ἐκαλεῖτο ἡ χώρα, ἢ διὰ τὰ ὄργια τῶν θεῶν, ἢ διὰ

τισιν ὑμῶν, τῷ ἄλλως προήρημαι λέγειν· οὐ γὰρ οὕτως ἄφρων εἶδ' ἄτυχής εἰμι ἐγὼ, ὥστε ἀπεχθάνεσθαι βέλεσθαι, μηδὲν ὠφελεῖν νομίζων· ἀλλὰ δικαίου πολίτου κείνω, τῷ τῷ πραγμάτων σωτηρίαν ἀντὶ τῆς ἐν τῷ λέγειν χάριθ' αἰρεῖσθαι· καὶ γὰρ τὰς ἐπὶ τῷ προγόνων ἡμῶν λέγοντας ἀκούω, ὥσπερ ἴσως καὶ ὑμεῖς, εἰς ἐπαινεῖσι μὲν οἱ παρόντες ἄπαντες, μιμνήσκει δ' οὐ πάνυ, τούτῳ τῷ

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἢ διὰ τὸ ἀρχὴν εἶναι καὶ ὄργαν ἐν αὐτῇ.

‡ καὶ Μεγαρέας, ἀρπάσασθαι τὰ ὄπλα πορεύεσθαι] Τὴν ἱερὰν γῆν, ἔσαν ὄργαδα καὶ ἀνετὴν ἐγεώργησαν οἱ Μεγαρεῖς· πάλιν τοίνυν ὡς εὐσεβεῖς οἱ Ἀθηναῖοι ἐξεληθόντες ἔπαυσαν αὐτούς, μόνῃ τῇ θεᾷ νικήσαντες.

ἀλλὰ δικαίως πολίται] Εὐλεῦθεν μελαβίβηκεν ἐπὶ τὸ τρίτον τῷ λόγῳ μέρθ', ἐπιλογικὸν μὲν εἶναι δοκοῦν, ἔχον δὲ καταδρομὴν τοῦ τε νόμου τῶν θεωρικῶν, καὶ τῷ δέντθ' αὐτόν· ἐπέπλωκε γὰρ ἀκολόθως τῆτο τὸ μέρθ'· εἰ γὰρ, διὰ τὰ χρήματα διέφθαρται τὰ πράγματα καὶ πόλεως, ἀντιθ' δὲ τῆτων ὁ νόμος, ἄξιον ἦν καταδραμεῖν αὐτῷ τε καὶ τῷ δέντθ' αὐτόν· ἢ δὲ καταδρομὴ γέγοιτε κατὰ ἀν-

τεξέτασιν τῶν νῦν πολιτευομένων, καὶ τῶν ἐπὶ τῶν προγόνων· κακείνοις μὲν ἑαυτὸν ἀπέκασε· τῆτων δὲ καθήψατο, καὶ διχόθεν ἑαυτὸν συνέστησεν· ἐξ ἧν καὶ τῆτους οὐ μιμνήσκειται, καὶ τῆς παλαιᾶς ἐξήλωκε, τῷ ἔθει καὶ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας, ἐ τοῖς καιροθώμασι.

ἀκῶ, ὥσπερ ἴσως καὶ ὑμεῖς,]

Ἐπὶ μὲν αὐτῶν τέθεικε τὸ ἴσως· ἐπὶ δὲ ἑαυτῷ τὸ ἀκῶ, ὡς ἀκριβέστερον αὐτῶν καὶ πλέον περιεργαζόμενος τὰ τῶν προγόνων, οἷα δὴ καὶ τὰ ἐκείνων ζηλοῦστος. Τινὲς δὲ ἐξηγῶνται τὸ ἴσως πρὸς τὴν ἀκοήν, ὅτι καὶ τινὲς ἦσαν ἴσως μὴ μόνον ἀκοῇ εἰδότες τὰ τῶν προγόνων, ἀλλὰ καὶ τῇ θεᾷ διὰ τὸ μακροβίου ἑαυτῶν.

οἱ παρόντες] Οἱ δημηγοροῦντες,

ἐκείνων,]

τῶ ἔθει ἢ τῶ τρόπῳ τῆς πολιτείας χρησθεῖς, τὸν Λευσίδω ἐκείνον, τὸν Νικίαν, τὸν ὀμῶνυμον ἐμαυτῶ, τὸν Περικλέα· ὅς ἔδ' οἱ διερωτῶντες ὑμᾶς ἔτοι πεφήνασι ῥήτορες, τί βούλεσθε, τί γράψω, τί ὑμῖν χαίσομαι, προπέπο) τῆς παραυτικά ἡδονῆς ἢ χάλειθ) τὰ τῆς πόλεως πρᾶγματα, ἢ τοιαυτὴ συμβαίνει· ἢ τὰ μὴ τέτων πάντα καλῶς ἔχει, τὰ δ' ὑμέτερα αἰχρῶς.

Atque consi. q. 3. Καίτοι σκέψασθε, ὧ ἀνδρες Αθηναῖοι, ἃ τις ἂν κεφάλαια εἰπεῖν ἔχοι, capita rerum, et summi rerum, et honum temporum commemorari possint: bene autem est, et nota notis τῶν ovatio.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἐκεῖνον,] Τὸ ἐκεῖνο ὡς θαυμάζων προσέθηκε.

Τὸν Περικλέα·] Διὰ τί τὸν Περικλέα τέθηκε τελευταῖον, πρῶτον ὅλα τοῦ τε Νικίᾳ καὶ τῆ Δημοσθέως; Ὅτι τὸς ἀκροῦς καὶ ἀρετῆν ἐν ἀκροῖς ἔταξε· τοὺς δὲ μέσους ἐν μέσοις. διὰ τί δὲ μὴ καὶ Θεμιστοκλῆς καὶ Μιλτιάδης ἐμνήσθη; ἐπειδὴ ἐκεῖνοι μὲν καλὰ βαρβάρων εὐδοκίμησαν, ἔτοι δὲ καλὰ τὴν πολιτείαν.

ἔτοι πεφήνασι·] Φιλιππισμὸν εἰσθε τῶ Εὐβόλα καθηγορεῖν.

προπέποισι·] Ἀντὶ τῶ τῶ λόγῳ τῶν ἡδέων ἀνιδεοδῶσαι τῆς πό-

λεως ἢ ἀπάθεια· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ προπίνειν ἐν συμποσίοις, ὅταν τις χάριν ὁμολογῶν τινὶ, διξιοσάμενος αὐτὸν τῶ σῶματι, μετὰ τοῦ πόσι χαρῆσθαι αὐτῷ καὶ τὸ πωλήριον ἀρξυρῆν ὃν ἢ χρυσῶν.

Καίτοι σκέψασθε,] Εἰς ταύτην τὴν ἀντιθέτασιν ἐχώρησεν, ἣν διεῖλεν εἰς τρεῖς, πῶς μὲν ἐπολιτεύοντο πρὸς τὰς Ἑλληνας, πῶς δὲ πρὸς τὴν πόλιν, πῶς δὲ τὰ καθ' ἑαυτὰς ἴδια.

ἐκ ἐχαρίζοντο·] Τί ἔν, οἱ πρόγονοι ἐμίσην αὐτοὺς, καὶ οὐκ ἐφίλαν; ἐπάγει εὐδῶς ὅτι ἐφίλουσιν, ἀλλ' οὐχ ὡς οἱ ἄλλοι προδότην·

τῷ τ' Ἰπὶ τῷ περγόνων ἔργων, κὶ τῷ
 ἐφ' ὑμῶν· ἔσαι ὃ βραχὺς κὶ γνώριμος
 ὑμῖν ὁ λόγος· οὐ γὰρ ἀλλοθίοις ὑμῖν
 χρωμένοις ᾧσαδείγμασιν, ἀλλ' οἰκείοις,
 ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διδάμοσιν ἔξεσι
 γενέσθω. Εκείνοι τοίνυν, οἷς ἐκ ἐχαιρί-
 ζουσθ' οἱ λέγοντες ἐδ' ἐφίλταν αὐτοὺς
 ὡσπερ ὑμᾶς ἔτοι νεῦ, πέντε μὲν καὶ
 τετρακόντια ἔτη τῷ Ἑλλήνων ἡξξαν ἐ-
 κόντων. πλείω δ' ἢ μύρια τέσσαρα
 εἰς τῷ ἀκρόπολον σπηῆγαγον· ὑπὴ-
 κκε δὲ ὁ ταύτῃ τῷ χώρῳ ἔχων αὐτοῖς
 βασι-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἔτοι γὰρ Φιλοῦσι ἰ τῷ δοκεῖν, καὶ
 χαρίζονται ἐπὶ τὸ ἀπολέσαι τὰ
 πράγματα·

πέντε μὲν] Πῶς τετρακόντια καὶ
 πέντε ἴν εἰπῶν, ἐν ἑτέρῳ λόγῳ
 τρία κὶ ἑξοκμήκοντα ἄρξαι τῶν Ἑλ-
 λήνων φησί; δεῖ γὰρ εἶναι ἕγυς τὸν
 ἀριθμὸν, οἷον, ὁ παῖς ἔτος· ἑξα-
 μῶς τις εἴποι ὅτι τριῶν ἑτῶν ἐστὶν
 ἢ εἴκοσι, ἀλλὰ τριῶν ἢ τεσσάρων
 ἢ πέντε· ἕγυς γὰρ ὁ ἀριθμὸς.
 λέγομεν ἔν ὅτι προσέθηκιν ἐνλαῦ-
 θα τὸ ἐκόντων· τὰ γὰρ ἄλλα ὀκτώ
 κὶ εἴκοσι ἔτη ἀκόντων αὐτῶν ἡξξαν,
 διὰ τὸ ἐπαχθῶς φέρεσθαι τοῖς Ἑλ-
 λησι τὴς Ἀθηναίων·

ἰ τὸ.

τῶν Ἑλλήνων] Μνημόνευ τού-
 των Θεουδίδης ἐν τῇ δευτέρῃ ἱστο-
 ρίᾳ.

ὑπὴκκε] Καὶ μέντοι καὶ Φόρους
 ἠνεγκεν αὐτοῖς Περδίκκας ὁ * ἀ-
 δελφὸς Φιλίππου, δεῖσθ' Ἀμύντου
 τοῦ πατρὸς Φιλίππου, ὡς φησι
 Διόδωρος· Ἀλεξάνδρῳ γὰρ τῷ Φι-
 λέλλητος, τοῦ γινόμενου ἐπὶ τῶν
 Μηδικῶν, δύο παῖδες, Περδίκκας
 καὶ Φιλίππος· ἐπολέμησαν οὖν
 πρὸς αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι· ἄλλως.
 Οἱ μὲν Περδίκκας εἶναι φασὶ τὸν
 ἐνεγκόντα τὴς Φόρους Ἀθηναίων·
 οἱ δὲ, Φιλίππον τινὰ τῷ Φιλίππῳ
 ἀπρόγονον.

Βασιλεύς, ὡπείρ ἐστι πρῶτον βαρβαρὸν
 Ἑλλήσιν· πολλὰ γὰρ καὶ περὶ καὶ
 ναυμαχῶντες, ἔστησαν τρέψαι αὐτοὶ
 σφραδισμένοι. μόνου δὲ ἀνθρώπων κρείτ-
 τω τὴν ἑπὶ τοῖς ἔργοις δόξαν τῷ φθο-
 νύων κατέλιπον. Ἐπὶ μὲν δὴ τῷ Ἑλ-
 ληνικῶν ἦσαν τοιῶτοι· ἐν γὰρ τοῖς κατὰ τὴν
 πόλιν αὐτῶν θεάσασθε ὁποῖοι, ἐν τε τοῖς
 κοινοῖς, καὶ τοῖς ἰδίοις· Δημοσίᾳ μὲν τοίνυν,
 οἰκοδομήματα καὶ κάλλι τοιαῦτα καὶ το-
 σαῦτα κατεσκεύασαν ἡμῖν ἱερῶν, καὶ τῷ
 ἐν τέτοις ἀναθημάτων, ὥστε μηδενὶ τῷ
 ἔπιγυμνῶν ὑπερβολῶν λελεῖσθαι ἰδίᾳ
 δ', ἔτω σάφροες ἦσαν, καὶ σφόδρα
 ἐν

Σ Χ Ο Λ Ϊ Α.

Βασιλεύς.] Περδικκας ὁ πάπ-
 πος τῷ Φιλίππῳ.

μόνου δὲ ἀνθρώπου.] Ὅτι, οἱ μὲν
 τοῖς ἄλλοις φθονοῦσι, καθαιροῦσι
 αὐτῶν τὴν δόξαν διὰ τῶν κατὰ τὴν
 πόλιν ἀναθημάτων, εἰς ἀφαι-
 νῆσαι δεδύνηται.

κρείττω.] Διὰ τὸ ὑπερβάλλον
 τῶν πράξεων· οἱ γὰρ φθονοῦσι ἢ
 τοῖς ἴσοις φθονοῦσι, ἢ τοῖς μικρῶ
 μείζοντι, οὐ μὴν τοῖς πᾶσι ὑπερ-
 βάλλουσιν.

ὁποῖοι.] Ὅ ἐστι, πῶς δέονται
 κοινῶς πάντα σφραδιστοὶ· εἰς τὰ
 δημόσια αὐτῶν εἶτα καὶ ἐχρήσατο
 πῶς ἕκαστος ἰδίᾳ ἰδίᾳ.

ἀναθημάτων.] Ταῦτα πάντα
 ἐποίησαν καὶ ἀνέθεσαν ἀπὸ τῶν λα-
 φῶν τῶν Περσικῶν, τὸν δίσκον τὸν
 ἀργυρόποδα τῷ Πίρρῳ, καὶ τὸν ἀκι-
 νάκην τὸν Μασδονίᾳ, καὶ τὰ Προ-
 πύλαια τῆς πόλεως κατεσκεύασαν,
 καὶ τὴν χαλκὴν Ἀθηναίων, καὶ τὴν ἐν
 χρυσῷ καὶ ἐλέφαντι.

ἐν τῷ τῆς πολιτείας ἦθει μύθους, ὥστε
 τῷ Ἀριστέδῃ, ἢ τῷ Μιλτιάδῃ, ἢ τῷ
 τότε λαμπρῶν οἰκίαν εἶτις ἄρα ¹ οἶδεν
 ὑμῖν ὅποια πολὶ ἐστίν, ὅρα ἢ ἔ γέγονε
 εἶδεν σεμιλιέραν ἔσαν· εἰ γὰρ εἰς πει-
 σίαν ἐπερέγλεο αὐτοῖς τὰ τῆς πόλεως, ἀλ-
 λά τὸ κοινὸν αὐξεν ἕκαστος ὥστε δεῖν. Ἐκ
 ἢ τῷ, τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ ἢ
 πρὸς τὴν θεὸν ἀσεβῶς, τὰ δὲ ἐν αὐ-
 τοῖς ἴσως, διοικεῖν, μεγάλῃ εἰκότως ἐκ-
 τήσαντο ἀδαμοσίαν. Τότε μὲν δὴ τῷ
 τὸν τὸν τρόπον εἶχε τὰ πράγματα ἐκ-
 εἰνοῖς χρωμένοις οἷς εἶπον προσάταις
 νεὺς ἢ πῶς ὑμῖν ὑπὸ τῷ χρεσῶν τῶν

νῦν

1. εἶδεν.

Σ Κ Ο Λ Ι Α.

ὥστε μὴδεν τῶν ἐπιγινομένων] Οὐ περὶ τῶν οἰκοδομημάτων λέγει, ἀλλὰ τῶν ἀναθημάτων καὶ γὰρ τῶν εἰσὶν ἴσως ὑπερβολαί· ἀλλ' αὐξεν τὰ ἀναθήματα διὰ τὰς πράξεις ἐξ ὧν ἀνετίθησαν· ὁ γὰρ Πέρσης διέφθρε, καὶ ὁ ἀκινάκης Μαρδονίης, ὁ μὲν ἐκ Σαλαμῖνος, ὁ δὲ ἐκ Ἰ Πλαταιῶν ἀνέτιθησαν· τούτων δὲ τῶν κατορθωμάτων εἰς ἐξ-
 ἔδεν ὑπερβολήν.

οἰκίαν εἶτις] Ἐδειξε τὸ εὐτα-

1 Πλαταιῶν.

λὲς τῶν οἰκιῶν ἢ τὸ ἀφανὲς, ὅ-
 τως εἶπᾶν, εἶτις 2 οἶδεν ὡς μὴ
 πολλοῖς γνωριζομένων διὰ τὸ τα-
 πεινόν.

ἴσως] Ἐπίσης.

πῶς ὑμῖν ὑπὸ τῶν χρεσῶν] Ἐι-
 ρωνεῖα τὸ σχῆμα· ἢ δὲ εἰρωνείας,
 ἢ μὲν, εὐδὴς ἐπαγόμενον ἔχει τὸν
 ἐλεγχον διὰ τοῦ λόγου, ὥστε δεικνύ-
 σαι ὅτι εἰρωνεῖα ἐστίν, ὅπερ ἐστὶ νῦν
 παρὰ τῷ Δημοσθένει· ἢ δὲ, διὰ
 τῶν πραγμάτων, ὅπερ ἐστὶ παρὰ

2 εἶδεν.

νὺν τὰ πρᾶγματα ἔχει; ἀρεῖ γε ὁμοίως,
 ἢ ἢ ὡραπλησίως; καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιω-
 πῶ, πολλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν· ἀλλ' ὅσης
 ἀπαντες ὁρᾶτε ἐρημίας ἐπειλημημένοι, καὶ
 Λακεδαιμονίων μὲν ἄπολωλόντων, Θη-
 βαίων ὃ ἀσχολῶν ὄντων, τῶν δ' ἄλλων
 ἐδενὸς ὄντων ἀξιώχρεω πρὸ τῶν πρῶ-
 τείων ὑμῖν ἀντιτάξασθαι, ἔξόν δ' ἡμῖν καὶ
 τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἀσφαλῶς ἔχειν, καὶ
 τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβύειν, ἀπε-
 σερήμεθα μὲν χώρας οἰκείας· πλείω δ'
 ἢ χί-

1 κ).

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τῶ Πλάτωνι· εἰρηνεύσασμεν· γὰρ
 ὅτι ἔδεν οἶδα, καὶ παρὰ σὲ δέομαι
 μαθεῖν, ἐπάγει 1 μετ' ἐπὶ πολὺ τὸν
 διὰ τῶν πραγμάτων ἔλεγχον· δι' ἃ
 δεικνύσιν ὅτι ἐξ ἀρχῆς εἰρωνεία ἦν.

Ἄλλ' ὅσης ἀπαντες ἴρατε] Αν-
 τεξετάξαι τὴν πολιτείαν 2 τῶν περὶ
 τὸν Εὐβοῖον ὁμοίως ἀπὸ τῶν τριῶν,
 τῶν τε Ἑλληνικῶν, καὶ τῶν ἰδίων, καὶ
 τῶν πολιτικῶν.

† καὶ Λακεδαιμονίων μὲν ἀπο-
 λωλόντων,] Φοῖβιδας στρατηγὸς Λα-
 κειδαιμονίων κατέσχε τὴν Καδ-
 μείαν, ἐξέωσαν δὲ αὐτὸν οἱ Θη-
 βαῖοι· ὁ δὲ παρῶζενε τὰς Λακε-
 δαιμονίως στρατεύσασθαι ἐπὶ Θηβαί-

1 κατὰ πολὺ. 2 τὴν.

ας· ἐγράψασαν, καὶ ἠγείτο αὐτῶν
 Κλεόμβροτος εἰς τῶν βασιλείων, Θη-
 βαίων δὲ Επαμινώνδας, καὶ ἐγένετο
 μάχη ἐπὶ 3 Κηφισῶ ἐν ἣ ἔπεσον
 χίλιοι Σπαρτιατῶν καὶ Κλεόμβρο-
 τος, καὶ τῶν ἐκ περιουκιδῶν πολὺς
 ἀριθμὸς· ἀπέστησαν ἔν οι σύμμα-
 χοι, καὶ ἐταπεινώσαν οἱ Λακεδαι-
 μονίοι.

ἀπολωλόντων,] Ἐν Λεύκτροις.
 ἀσχολῶν ὄντων,] Διὰ τὸν Φω-
 κικὸν πόλεμον.

ἀπεσερήμεθα] Περί Αμφιπόλεως
 λέγφ· αὐτῶν γὰρ κλημα ἦν.

ἀνηλώκαμεν] Εἰς αὐτὴν Αμφί-
 πολιν.

3 Κηφιδ.

ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ Β. ΙΟΙ

ἢ χίλια ἢ πεντακόσια τάλαντα ἀνηλώ-
 καυρ εἰς οὐδέν δέον, ἐς δ' ἐν τῷ πο-
 λέμῳ συμμαχοῦς ἐκλήταμεθα, εἰρήνης
 οὔσης, ἀπολωλέκασιν οὔτοι· ἐχθρὸν δ'
 ἐφ' ἡμᾶς αὐτὲς τηλικῆτον ἠσκήκαυρ.
 ἢ φρασάτω τις ἐμοὶ παρελθὼν, πόθεν
 ἄλλοθεν ἰαυρὸς γέγονεν, ἢ παρ' ἡμῶν
 αὐτῶν Φίλιππῳ. Ἀλλ', ὦ τᾶν, εἰ ταῦτα
 φαύλως, τάγ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει νῦν
 ἄμεινον ἔχει; Καὶ τί ἂν εἰπεῖν τις ἔ-
 χοι; τὰς ἐπάλξεις ἂς κοιῶμυρ, ἢ τὰς
 οἴδεις

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

† οὗς δ' ἐν τῷ πολέμῳ] Πρὸ
 τῷ Φιλίππῳ Τιμόθεῳ ἔξω τυγ-
 χάνων ἐν τῇ Θρακῇ ἐκλήσατο
 χωρία ἄπερ νῦν εἴληφε Φίλιππῳ,
 Πύδναν, καὶ Ποτίδαιαν, καὶ τὰς ἄλ-
 λας· ἄγον γὰρ εὐτυχῆς ὁ Τιμόθεῳ
 ἦν, ὥτε αὐτομάτως προσείναι τὰς
 πόλεις αὐτῶν.

οὗς δ' ἐν τῷ πολέμῳ] Κατὰ
 τὸν Συμμαχικὸν πόλεμον, ἀπέ-
 στησαν αὐτῶν Χῆοι, καὶ Ῥόδιοι, καὶ
 Βυζάντιοι, καὶ ἕτεροί τινες· πολε-
 μῆτες ἔνθα αὐτοῦς, τοὺς μὲν
 ἰάνεκλήσατο, τὲς δὲ ἐκ ἠδυνήθησαν·
 εἶτα εἰρήνην ποιούμενοι, ὥτε πόλεις
 αὐτονομῆς εἶσαι τοὺς συμμα-
 χους· Τῆτο ἔνθα φησὶν, ὅτι καὶ εἰς
 προσηγαγόμεθα τῷ πολέμῳ καὶ

ἰ ἐκλήσατο.

τάτες διὰ τὴν εἰρήνην ἀπολωλέ-
 καμεν· τοῦ δὲ τοιαύτην γενέσθαι
 τὴν εἰρήνην, αἰτιῶ· Εὐθελοῦ ἔτω
 διοικῶν τὰ πράγματα.

συμμαχοῦς] Πυθαίης λέγει.

τηλικῆτοι] Φοβήσας αὐτὲς διὰ
 τὸ εἰπεῖν τηλικῆτον, πάλιν ἐπ-
 ἄγει τὴν θεραπείαν, διὰ τὸ εἰ-
 πεῖν, ἡμεῖς αὐτὸν ἠσκήκαμεν, εἰ δὲ
 αὐτοὶ αὐτὸν ἠσκησαν, ἐκὼν καὶ κα-
 θελεῖν δυνήσοιαι.

Ἀλλ' ὦ τᾶν,] Λιθυποφορὰν λύει
 διὰ τὸ τὰ πολιτεύματα εὐθέως
 διεξιέναι.

ταῦτα] Τὰ ἐκὼς τῆ πόλεως.

ἐπάλξεις] Ταῦτα ἦν τὰ εὐθέως
 πολιτεύματα, τὸ ποιῆσαι τὰς ἐπ-
 ἄλξεις λευκοχρίτες.

ὁδὸς αἰς Ἐπισκυλάζουσαν; καὶ κρηῖνας;
 καὶ λήρους; Αποβλέψατε δὴ πρὸς τὰς
 τὰ τοιαῦτα πολίτευμαίνας, ὧν οἱ μὲν ἐπι-
 πλωχῶν ἰ ταχὺ πλούσιοι γέγονασιν, οἱ
 δ' ἔξ ἀδόξων ἔλιμοι, ἔνιοι δὲ τὰς ἰδί-
 ας οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων
 σεμνότεροι εἰσὶ κατεσκευασμένοι. Ὅσα
 ἢ τὰ τὴ πόλεως ἐλάττω γέγονε, τοσού-
 τω τὰ τέτων κρηῖναι, Τί δὴ τὸ πάντων
 αἴτιον τέτων; καὶ τί δή ποτε ἀπαντ' εἶχε
 καλῶς τότε, καὶ νῦν ἐκ ὀρθῶς; Ὅτι, τὸ
 μὲν πρῶτον ἔσθρατεύεσθαι τολμῶν αὐτὸς
 ὁ δῆμος, δευτέρως τῶν πολίτευμαίων
 ἦν,

ἰ Deest ταχὺ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

† καὶ λήρους.] Ταῦτα δὲ ἔπει-
 δήπερ Εὐθελοῦ περιόηκε τούτου
 χάριν διαστήθαι.

λήρους;] Οἱ μὲν φασὶ τοὺς Κρη-
 ναὺς λέγειν, παρὰ τὸ λίαν ῥεῖν·
 οἱ δὲ τὰ λήρου ἄξια πράγματα,
 ἐκεῖθεν γὰρ καὶ ὁ Ἄριστοφανής, παρὰ
 τὸ ληρεῖν ἐποίησε τὴν σύνθεσιν, Δέ-
 λων τινὰ ὑβρίσαι, ἐν τῷ κρηνοχυ-
 τρολήριον. Ἄλλως. Λήρους λέ-
 γει εὐτελεῖ τινα, ἀπὸ τῆς λήρου τοῦ
 φλυαροῦ καὶ περιττοῦ.

ἂν οἱ μὲν ἐκ πλωχῶν] Αἰνιτίζονται
 τοὺς περὶ τὸν Δημάδην, Εὐθελον,

Φρόνωνα, Φιλοκράτην, καὶ εἴ τινας
 ἕτεροι.

οἱ δ' ἔξ ἀδόξων] Οἱ περὶ Δη-
 μάδην.

τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων]
 Οὐ τῶν ὑπὸ Περικλέους ἰ τε κἀκεί-
 νων τῶν ἀνδρῶν γεγονότων, ἀλλ' ὧν
 ἔσθαι τῇ πόλει κατεσκευάσταν κρη-
 νῶν καὶ λήρων· ἴσως δὲ τῶν ἀναθη-
 μάτων λέγει· ἐν δὲ τῷ λέγειν τέττο,
 παροξύνει αὐτὸς κατὰ τῶν ῥητόρων·
 φύσθαι γὰρ χθονερόν τὸ τῶν ἀνθρώπων
 γένος.

Τί δὴ τὸ πάντων αἴτιον] Αἰτίας

ἰ κἀκείνων τε.

παρά-

ἰὼ, ἢ κύριον αὐτὸς ἀπάλλων τῶν ἀγα-
 θῶν· ἢ ἀγαπήλον ἰὼ πρὸς τῆ δῆμος
 τῶν ἀλλων ἐκάστῳ καὶ τιμῆς ἢ ἀρχῆς
 καὶ ἀγαθῶν τινῶν μετὰ λαβεῖν· ἰὺν δὲ
 τοῦναυτίαν, κύριοι μὲν τῶν ἀγαθῶν οἱ
 πολυειδέμενοι, καὶ διὰ τούτων ἀπάλλα
 πράττειται· ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος ἐκνευ-
 ρισμένοι, καὶ ἀειρημεῖς χεῖρα συμ-
 μάχεσθε, ἐν ὑψηλῆς ἢ προσθήκης μέ-
 ρει γεγύθησθε, ἀγαπῶντες εἰάν μετὰ δι-
 δῶσι θεωρικῶν ὑμῖν· ἢ βοῖδια πέμψω-
 σιν ἔτοι· ἢ τὸ πάλλων¹ ἀνανδρείοταλον,
 τῶν ὑμείρων αὐτῶν χάειν προσοφεί-
 λειε·

¹ ἀνανδρείοτατον.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

παρθέσις δὲ ἔπρηξέπειαι ποιῶν
 αὐτῆς τὰ θεοῖα· διὰ γὰρ τῆ λέ-
 γειν ὅτι διὰ τῆ ἐξίειαι κτύχεν,
 εἰς ζῆλον αὐτῆς τέταν καθίστησιν.

ὑμεῖς δὲ ὅ] Ἐμφανικὸν τὸ Ἰμεῖς]
 ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, οἱ αὐτόχθονες
 ὑμεῖς, καὶ πάλλαι τῆς Ἑλλάδος
 ἠγεμόνες, ἰὺν δὲ δῆλοι τῶν ῥητόρων
 ἐγγνήσθε· τὸ δὲ ἐκνευρισμένοι, τῶν
 νεύρων ἀφρημένοι· νεῦρα - δὲ καὶ
 δύναμιν τῆς πόλεως καλεῖ τοὺς
 συμμαχῆς· ἐπειδὴ ἰ δὲ τραχεῖα
 ἦν ἢ μέλαφορὰ, ἐπήγαγε τὸ περιη-
 ρημένοι· ἀπὸ μέλαφορᾶς καὶ τῆτο

1 Deest δὲ.

μέγας σώματι· εἶπεν, ἐμμένον τῆ
 τροπῇ τῷ ἐκνευρισμένοι.

† Καὶ βοῖδια διαπέμψωσιν ὑ-
 τοι] Τῆτο εἰς Χάριον· διαβάς γὰρ
 εἰς τὴν Ἀσίαν ὡς Αἰλιάβαλον τοῖς ξε-
 νικῆς στρατεύμασι, πορθήσας Δάμ-
 ψακον καὶ Σίγειον, ἐπέμψε Ἀθηναίους
 βῆς, ὡς διεύλοιο κατὰ Φυλάς.

ἢ βοῖδια] Γράφεται καὶ 2 Βοηδρό-
 μια· καὶ γὰρ φασιν, ὅτε ἐπέμψε
 τὴν λείαν ὁ Χάρις, Βοηδρόμια ἦν·
 τὸ δὲ βοῖδια, ὑποκοριστικὸν ἐστὶν ἐν
 συναρμῶσιν Ἀττικῶν ἔθει.

καὶ τὸ πάλλων ἀνανδρείοταλον,]

2 Βοηδρόμια.

λέει· οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πέλει καθείρξαν-
 τες ὑμᾶς, ἐπάγουσιν ἔπι ταῦτα, καὶ
 τιθασαύουσι χειροῦθαι αὐτοῖς ποιῆντες.
 Ἔσι δ' οὐδέποτ' οἶμαι μέγα καὶ νεανικὸν
 φρόνημα λαβεῖν, μικρὰ καὶ φαῦλα
 περὶ τούτων· ὅποῖ ἄτλα γ' ἂν τὰ Ἰπλή-
 δούματα τῶν ἀνθρώπων ἦ, τοῖστον ἀν-
 άγκη καὶ τὸ φρόνημα ἔχειν. Ταῦτα,
 μὰ τὴν Δήμητρα, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι,
 εἰ μείζων εἰπόντι ἐμοὶ γήρῳ παρ' ὑμῶν
 βλάβη, τῶν πεποικηκότων αὐτὰ γῆρας·
 εἰδὲ γ' παρρησία πρὸ πάντων αἰεὶ παρ'
 ὑμῶν

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Γράφεται καὶ ἀνδρείοτατον, ἢ ἢ
 κατὰ ἰ ἐρωσίαν, ὃ τινὲς ἀγνοήσαν-
 τες, τὴν ἰὼν φερομένην γραφὴν
 ἐποίησαν· τὸ δὲ προσοφείλει χά-
 ριν εἶπεν, 2 ἐπεὶ φασιν, ὅτι ἐπα-
 φαύωσαν ἐπὶ τῇ λέξει τὸν Χάρηλα.

καθείρξαντες] Οἶονε συγκλεί-
 σαντες καὶ μὴ εἰδόντες πολεμεῖν·
 εἴτε δὲ ὡς ἐπὶ δεδεσμευμένων θη-
 ρίων τὴν λέξιν· διὸ ἐπάγει καὶ τὸ
 τιθασαύουσι καὶ τὸ χειροῦθαι ταῦ-
 τα γὰρ πάντα ἐπὶ θηρίων εἰθάρμεν
 ποιεῖν ἡμετέρας αὐτὰ καὶ τὸ
 ἐπάγουσι δὲ ὡς ἐπὶ θηρίων εἶπεν·
 εἰθάρμεν γὰρ καὶ τὰ θηρία ἕως
 ἕσπερον, διὰ τῆ τὴν χεῖρα τοῖς

σώμασι αὐτῶν ἐπάγουσι, οἷονε κο-
 λακεύοντες αὐτὰ διὰ τῆ χειρο-
 τρεῖν. Ἄλλως. Ἐκ μεταφορᾶς
 τῶν ἀλόγων ζῶων· διὸ καὶ τὸ τι-
 θασαύουσι, καὶ τὸ χειροῦθαι ἐπ-
 ἤγαγε.

Ταῦτα, μὰ τὴν Δήμητρα,] Ἐν-
 τεῦθεν οἱ ἐπίλογοι· προκατασκευ-
 αστικῶς δὲ ὁ ῥήτωρ τὸν κίνδυνον βη-
 λόμεν^Θ φυγεῖν, τὸτό φησι.

τὴν Δήμητρα,] Ἐπεὶ * ἠδεῖο
 αὐτοὺς ὀργίλας γινόμενας, διὰ τὸ
 πολλὰ αὐτοῖς ἐπιμῆσαι, κατὰ τὴν
 Δήμητρα^Θ ὀμυσιον, ἦτοι τὴν Δή-
 μητρα ἀποκαλεῖται· εἰκὸς γὰρ ἦν ἡ-
 μέρες αὐτὲς ἀπεργάσασθαι, τὴν καὶ

1 ἐρωσίαν, οἱ τινὲς.

2 ἐπεὶ φασιν, ὅτι ἐπαφάουσι.

ὑμῖν ἔσιν· ἀλλ' ἔγωγε ὅτι ἔ νῦν γέγονε θαυμάζω.

ί. Εὰν ἔν ἀλλὰ νῦν γ' ἔτι, ἀπαλλα-
 γήυτες τέτων τῶν ἔθῶν, ἐφελήσήτε στραδύ-
 εσθαί τε, ἢ πρῶτλειν ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν,
 ἢ ταῖς πεισσιαῖς ταῖς οἰκοι ταύταις ἀφ-
 ορμαῖς Ἰπὶ τὰ ἔξω τῶν ἀγαθῶν χεή-
 σησθε, ἴτως ἀν ἴσως, ὦ ἄνδρες Αθλω-
 αῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κήσασθε
 ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων
 ἀπαλλαγεῖητε, ἀ ταῖς ἀσθενούσι πρῶτα
 τῶν ἰατρῶν σίλοις διδομῆροις ἔοικε· καὶ
 ᾧ

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

τῶν ἡμέρων σιτίων αἰτίαν γενομένην αὐτοῖς.

ἀλλ' ἔγωγε ὅτι κ' ἔν] Ἐπειδὴ τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ κακῶς λεγόμενον, οὐ ἰ χρῆται τῷ ἔτι κ' νῦν, 2 ἀλλὰ τῷ ὅτι κ' νῦν ἀντι τάττε κέρηλαι· διὰ δὲ τῆ λέγειν ὅτι θαυμάζω ὑμᾶς, ὅτι καὶ γῆν νῦν δεδώκατέ μοι παρρησίαν, πρῶτότερι αὐτῆς τῆτο ποιεῖν.

κ' ταῖς περιουσίαις] Τουτέστι, τοῖς θαυμάσι· ἀφορμαῖς δὲ, ταῖς προφάσεσι· διὰ δὲ τῆ ἴσως ἰπιεῖν, ὡς ἐν ἰπαρορθώσει τὸν διαγαμὸν τὸν πρὸς σφᾶς ὑπέφηνεν.

ἴσως ἀν ἴσως] Τεχνικὸς ὁ δι-

ῖ χρῆται, τὸ.

2 ἀλλ' ὅτι.

3 ἀπογι.

4 κήσασθε.

Οὐκῆν

πλασιασμός· οὔτε γὰρ τρυφερῶς ἀπεφῆναλο, ἀλαζονικὸν γὰρ τοῦτο κ' ἐπισφαλές. οὔτε μόνω τούτων ἠρέσθη, ἀλλὰ διπλασιασμῷ κέρηλαι πρὸς βεβοῖωσιν καὶ ἀκρίβειαν, εἰδὲς γὰρ συμβῆλαι πείθειαι διαζῶνθ· Τινὲς δὲ χαριέντως 3 ἀναγινώσκουσι αὐτὸ ἐξηγησίαις οὕτως, τὸ δεύτερον ἴσως ὡς ἰπαρορθωτικὸν λαμβάνουσι, τοῦ προτέρου, ὡς ἀν εἰ ἔλεγεν ἐπιτιμῶν ἐαυτῷ εἰπόντι ἴσως· μᾶλλον γὰρ ἀκρίβως τέλειόν τι κ' μέγα 4 κήσασθε.

ἀ ταῖς ἀσθενούσι] Οἰκείως τῇ παραβολῇ ἐχρήσαλο, δεικνύς ὅτι νόσησιν ἄνοισιν.

γὰρ ἐπεῖνα οὔτε ἰσχυρῶς ἐβλήθησι, οὔτ' ἀποθνήσκειν ἔα καὶ ταῦτα ἂν νέμεσθε νῦν ὑμεῖς, οὔτε τοσαῦτά ἐσιν ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ διαρκῆ, ἔτ' ἀπογνόντας ἄλλό τι πράττειν ἔα· ἀλλ' ἐσι ταῦτα τὴν ἐκάστην ῥαθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνονται. Οὐκ ἔνδρ σὺ μισθοφορῶν λέγεις; Φήσεται τις· ἢ παρὰ χεῖρά γε τὴν αὐτὴν σωτήραξιν ἀπάντων, ὧ ἀνδρες Αθηναῖοι· ἵνα τῶν κοινῶν ἕκαστος τὸ μέρος λαμβάνων, ὅτε δέοιτο ἢ πόλις, εἰς τοῦθ' ἐτοίμως

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

† Οὐκ ἔνδρ σὺ μισθοφορῶν λέγεις; φήσεται τις] Ανθυποφορὰ, ἢ τις μέση τυγχάνει ἀντιπίπλοισι καὶ ἀντιθέσεως, μείζων μὲν ἀντιπίπλοισι, ἥτιων δὲ ἀντιθέσεως· ἀλλὰ λέξει τις, μισθοφορεῖν ἡμῖν συμβελεύεις, τῆτο δ' ἦν Αθηναῖοις εὐδόξουσιν ἐπαχθῆς τε καὶ βαρύτερος.

Οὐκ ἔνδρ] Ἐπειδὴ ἡ μισθοφορὰ τοῖς Αθηναῖοις ἐφύβριτος, (οικείων γὰρ) ἐχρήσατο τῇ ἀνθυποφορᾷ ταύτῃ, δι' ἧς λύει καὶ ἀποκρύπτει τὸ ἀπρεπές· ἐπειδὴ δὲ οἶδεν ὅτι ἐκ τῶν πείσειεν αὐτὸς ἀποσῆναι τῶν θεωρικῶν, βέλλει αὐτοῦς τῆτοις μόνοις ἀρχεῖσθαι, καὶ μὴ ἔαν δικάζουσιν ἢ συμβελεύουσιν, ἢ 1 ἐκφρα-

τεύωσαι, λαμβάνειν μισθόν. Ἀλλως. Ανθυποφορὰ τὸ σχῆμα, οἶον ἢ ὡς δέλοι λάδωμεν, μισθόν, καὶ ἔτιως πολεμῶμεν, τῆτο γὰρ ἠνέξατο εὐτάχως, ὅτι δεῖ λαβεῖν τὰ θεωρικὰ εἰς μισθὸν πολέμου· εἶτα, ἐπειδὴ ἐδόκει ἐφύβριτον εἶναι τὸ ὄνομα τῆ μισθοφορᾶς, μειοβάλλει, καὶ σύνταξιν αὐτὴν καλεῖ· (τῷ δὲ ἔργῳ καὶ τῷ ἀληθεῖ τὴν αὐτὴν καλεῖ καὶ σύνταξιν καὶ μισθοφορᾶν. καὶ γὰρ καὶ ἐν τῇ συντάξει μισθός ἐστιν ὁ παρεχόμενος·) ἄσανεῖ ἐλεγε, μισθοφορᾶν καλῶ 2 ἔχ ἦν ὑμεῖς νομίζετε, παρεχομένην τοῖς δέλοισι, ἀλλὰ τὴν παρεχομένην τοῖς ἑλευθέροις ὑπὲρ τοῦ λαμβάνειν καὶ ποιεῖν τὰ δέοιτα. Τὸ δὲ ἀπάντων,

ετοίμως χρήσιμοι ἑαυτὸν παρέχοι. Ἐξ-
 εσιν ἄγειν ἡσυχίαν; οἴκοι μὲν εἰ βελ-
 τίων, τῆ δὲ ἐνδεῖαν ἀνάγκη τι ποιεῖν αἰ-
 χρὸν ἀπηλλαγμένῳ. Συμβαίνει τι τοι-
 ἔστον οἶον ἢ τὸ νῦν; στρατιώτης αὐτὸς
 ὑπάρχων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων λημ-
 μάτων, ὡσπέρ ἐσι δίκαιον, ὑπὲρ τῆ πα-
 τείῃ. Ἐσι τις ἔξω τῆς ἡλικίας ὑμῶν;
 ὅσα ὄντ' ἀτάκτως νῦν λαμβάνων οὐκ
 ὠφελῆ, ταῦτ' ἐν ἴσῃ τάξει λαμβά-
 νέτω. πάντ' ἐφορῶν ἢ διοικῶν ἂν χρη-
 στέ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἀντὶ τῆ ὑπὲρ ἀπάντων τῶν πραγ-
 μάτων, καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν
 εἰρήνῃ· βούλεται γὰρ, ἐπεὶ δὴ ὄρα
 αὐτὰς μὴ βεβηλομένους λῦσαι τὰ θε-
 ωρικά, λαμβάνειν αὐτὰ ἐν εἰρήνῃ,
 καὶ ἐν πολέμῳ ἀρκεῖσθαι, καὶ μὴ
 ζητεῖν πλεῖον τὰ ἐν πολέμῳ· κοινῶν
 δὲ φησι τῶν δημοσίων.

Ἐξεσιν ἄγειν ἡσυχίαν;] Πάνου
 καλῶς τὴν ἡσυχίαν προέταξε· πε-
 ρὶ ῥαθύμων γὰρ ἰ φθέγγεται· εἶτα,
 ἵνα μὴ μεμνημένῳ τῆ ὀνόματῳ
 τοῦ πολέμου ἐπαχθῆς ὀφθῆ. οὐκ
 ἠνόμασεν, ἀλλ' εἶπεν, οἶον καὶ τὰ
 νῦν ὑπάρχει.

τὰ νῦν] Ἀντὶ τοῦ 2 πολέμου·
 ὄρα δὲ πῶς τὸ ὄνομα τοῦ πολέ-
 1 προσφθέγγεται. 2 πόλεμον.

μὲ ἀποκρύπτειται.

ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων] Τουτ-
 ἔσιν, ἵνα μὴ πρὸς τοῖς θεωρηκοῖς
 λαμβάνη μισθὸν στρατιωτικόν.

ὡσπερ ἐσι δίκαιον] Καὶ γὰρ οὐ
 παράνομον τὸ ὑπὲρ τῆς ἐνεγ-
 καμένης τοὺς πολίτας ἀναγκά-
 ζεσθαι.

Ἐσι τις ἔξω τῆ ἡλικίας] 3 Οἶον
 ἔξω τῆ τῶν νέων 3 ἡλικίας, καὶ ἂν ἀν-
 δρῶν γερόντων· εἰ μὴ ἄρα τελευτή-
 σαίτες· λέγομεν οὖν ὅτι ἡλικίαν
 ἐκάλουν ἐξαιρέτως τὴν τῶν δυνα-
 μένων ποιεῖν· ὁ τοῖσιν ταύτης ἂν
 ἔξω τῆ ἡλικίας, γέρον ἂν ὑπάρχοι.

ἀτάκτως νῦν λαμβάνων] Μὴ
 στρατεύομεν.

3 Οἶον νέων, ἀνδρῶν γερόντων.

πλήν

108 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

πράττειας. Ὅπως ὃ ἔτ' ἀφελῶν ἔτε
 προσθεῖς, πλὴν ἱ μικρῶν, τὴν ἀταξίαν
 ἀνελῶν εἰς τάξιν ἤγαγον τὴν πόλιν,
 τὴν αὐτὴν τῷ λαβεῖν, τῷ στρατεύεσθαι,
 τῷ δικάζειν, τῷ ποιεῖν τῷ δ' ὅτι καθ'
 ἡλικίαν ἕκαστος ἔχει, καὶ ὅτου καιρὸς
 εἶη, τάξιν ποιήσας. Οὐκ ἔστιν ὅπως τοῖς
 μηδὲν ἐγὼ ποιῶσι τὰ τῶν ποιησόντων εἶ-
 πον ὡς δεῖ νέμειν· ἐδ' αὐτὰς μὲν δε-
 γνῆν καὶ σχολάζειν καὶ ἀπορεῖν, ὅτι δὲ οἱ
 τῷ δεῖν νικῶσι ξένοι, ταῦτα πικρά-
 νεας. Ταῦτα γὰρ νυνὶ γίνεσθαι· καὶ ἐχὶ μέμ-
 φομαι τὸν ποιῆντά τι τῶν δεόντων ὑπὲρ
 ὑμῶν· ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν
 ἀξιῶ πράττειν ταῦτα ἐφ' οἷς ἑτέρας τι-
 μάτε,

ἱ μικρῶν.

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

πλὴν μικρῶν] Ἐπειδὴ συνεβέ-
 λυσαν αὐτοῖς μὴ λαμβάνειν μηδὲ
 γρατιωτικόν, μηδὲ συμβουλευτικόν,
 μηδὲ δικαστικόν, ἀλλ' ἀρκεῖσθαι τοῖς
 θεωρηκοῖς· Διὰ δὲ τῷ εἰπεῖν μικρῶν,
 εὐχερεῖς τῷ καταφρονεῖν αὐτὰς τέ-
 τος παρασκευάζει.

ἀταξίαν] Τὴν τῶν νέων δηλονότι·
 καὶ ἀπορεῖν] Ἀπορεῖν καλεῖ τὸ
 λαμβάνειν τοὺς δύο ὄφελους· καὶ

ἐξὸν πλεῖν ἐν τῷ πολέμῳ.

οἱ τῷ δεῖν] Ὅταν οἱ τῷ Κά-
 ρη.

ἐχὶ μέμφομαι] Ἐπειδὴ διε-
 βάλλετο τὸ ξενικὸν ἄνω. ξενικῶ γὰρ
 ἐκέχρητο ὁ Χάρης· ὡς ἂν εἰ ἔλε-
 γον ἐπανῶ τὸν Χάρηνα ποιῶντα
 καὶ πονεῖν αἰεὶ καὶ μετὰ ξένων· ἀλλ'
 ἔν γε προκρίνω τὸς ἐκ τῆς πόλεως
 στρατιώτας.

μα̃τε, ἔ μὴ ᾤσαχωρεῖν, ὧ̃ ἄνδρες Α-
θλωαῖοι, τῆς τάξεως, ἠὲ ὑμῖν οἱ πρό-
γονοὶ τῆς ἀρετῆς μετ' πολλῶν ἔ καλῶν
κινδυνῶν κλησαύμοι κατέλιπον. Σχεδὸν
εἴρηκα ἂ νομίζω συμφέρειν· ὑμεῖς δὲ
ἐλοιθε, ὅτι καὶ τῇ πόλει ἔ ἅπασι σω-
οῖσιν ὑμῖν μέλλει.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τῆς τάξεως,] Τάξιν ἀρετῆς κα-
λεῖ, τὸ ἡγεμονεύειν τῆς Ἑλλάδος.
I καὶ, ὅπερ εἰώθεσαν, τὸ δι' ἐαυτῶν
εἰς τῆς πολέμου ἐξιέναι.

Σχεδὸν εἴρηκα] Ἴνα μὴ τινες
καταλιπῶσιν αὐτῶ ὡς παραλείψαν-
τάς τινας συμβουλίας, ἢ βραθυμή-

I ἀλλ' ὦρα ἐφθασαν.

σωσιν ὡς 2 ἅπαν' ἀκύνωσι, προσ-
έθηκε.

συνόισιν] Πάλιν καὶ ἐνλαῦθα,
διὰ τοῦ αὐτοῖς τὴν αἴρησιν ἀποδι-
δόναι, τὴν περὶ τῶν θεωρικῶν κρίσιν
ἀποφεύγει.

2 ἅπασις.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ

ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΥ

Πρώτη Λόγος.

ΟΛΥΝΘΟΣ ἦν πόλις ἐπὶ Θράκης· Ἐλλωικόν δὲ ταύτην ἔειπεν ἄνθρωπος τὸ γένος ἀπὸ Καλκιδῶντος ἔν Εὐβοίᾳ· ἢ ἡ Καλκίς Ἀθωαίων ἀποικία. Πολλοὶ δὲ πόλεμοι καὶ ἔνδοξοι τῶν Ολύθων· Ἀθωαίοις τε γὰρ ἐπολέμησεν ἄρχοντες ἔλληνων τὸ παλαιόν, καὶ αὐτοῖς Λακεδαιμονίοις χρόνῳ τε εἰς δύναμιν προήλθε μέγαν, καὶ τῶν συγγενῶν πόλεων ὑπερείκει· ἦν γὰρ ἐπὶ Θράκης πολὺ τι γένος Καλκιδικόν. Φιλίππῳ δὲ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ συμμαχίαν οἱ Ολύθιοι ποιησάμενοι, καὶ πολέμους μετ' αὐτῶν πρὸς Ἀθωαίους πολεμάσας, καὶ τῶτο μὲν Ἀνθεμῆλαι παρὰ τῶν Μακεδόνων εἰληφότες, πόλιν ἀμφισβητήσιμον Μακεδόσι καὶ Ολύθιοις, τῶτο δὲ Πηλίδαιον, ἢ Ἀθηναίων ἐχούσῳ ἐκπολιορκήσας ὁ Φίλιππος, Ολυθίοις παρέδωκεν, ὕψερρον ὑποπίδαιον ἤρξαντο τὸν βασιλέα, ὁρῶντες αὐτῶν ταχεῖαν καὶ πολλὴν τὴν αὐξήσιν, ἐπιστῆν δὲ τὴν γνώμην Ἀποδημῆλαι δὲ τηρήσαντες αὐτὸν, πέμψαντες πρέσβεις πρὸς Ἀθωαίους, καλεῦσαντο τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον, ποιῶντες τῶτο παρὰ τὰς συνθήκας τὰς πρὸς Φίλιππον· σιωπῆσαι γὰρ καὶ κοινῆ πολέμειν πρὸς Ἀθωαίους, καὶ ἄλλο τι δόξῃ, κοινῆ σιωπῆσαι. Ο δὲ Φίλιππος, πάλαι μὲν προφάσεως ἐπ' αὐτοὺς δεόμενος, τότε δὲ ταύτῳ λαβὼν, ὡς τὰς συνθήκας παραβηκόσι, καὶ πρὸς τὰς ἐχθρὰς τὰς ἑαυτῶν φίλων ἐπεισεμῆνοις, πόλεμον ἐπίεικεν· οἱ δὲ πετόμασι πρέσβεις εἰς Ἀθωαίους περὶ βοθηίας· οἷς ὁ Δημοσθένης σωμαγορεύει, βοηθεῖν κελεύων τοῖς Ολυθίοις· καὶ φησὶ τίῳ Ολυθίων σωτηρίαν, ἀσφάλειαν τῶν Ἀθωαίων εἶναι· σωζομένων γὰρ τῶν Ολυθίων, ἐδέσπεε ἤξειν εἰς τὴν Ἀττικὴν Φίλιππον, ἀλλὰ τοῖς Ἀθωαίοις ἐξουσίαν ἔσεσθαι πλεῖν ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, καὶ κεί

ποιῶν τὸν πόλεμον· εἰ δὲ ὑπὸ Φιλίππῳ χροῖσθαι ἢ πόλις
 αὕτη, ἀνεῖδεν τὴν ἐπὶ τὰς Αθῆναις, ὁδὸν τῷ βασιλεῖ·
 I φησὶ δὲ μὴ δυσμάχητον εἶναι τὸν Φίλιππον ἕτως, ὡς
 ὑπέληπται Σαρδιῶν ἐπ' αὐτὸν τὰς Αθῆναις. Διέ-
 λεκται δὲ καὶ περὶ τῶν δημοσίων χρημάτων, συμβεβύτων αὐτὰ
 ποιῆσαι στρατιωτικά ἀντὶ Σαρδικῶν· καὶ τὸ ἐθῶς ἐπρόδηλον
 εἶναι, ὅτι ἐχρῶντο οἱ Αθῆναιοι, ἀνάγκη σαφηνίσαι. Οὐκ οὐλοῦ-
 τὸ παλαιὸν Σαῦτρο λιθίνα παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ξυλίαν
 συμπηκνυμένην ἰκρίαν· καὶ πάντων καταλαμβάνειν τὸν τόπον
 σποδείων, πηληγαί τε ἐγίνοντο καὶ περὶ τῆς τραυμάσια.
 Τῆτο κωλύσαι βεληθάτες οἱ προσώτες τῶν Αθῆναιων, ὡπ-
 τὰς ἐποίησαν τοὺς τόπους· καὶ ἕκαστον εἶδει δίδοναι δύο ὄβολους,
 καὶ καταβαλίδια θέναι ἔχειν. Ἰνα δὲ μὴ δοκῶσιν οἱ πένητες
 τῷ ἀναλόματι λυπεῖσθαι, ἐν τῷ δημοσίῳ λαμβάνειν ἕκαστον
 ἐτάχθη τὰς δύο ὄβολους· ἐλευθερὸν μὲν εἶναι τὸ ἐθῶς ἡρξάτο·
 προήλθε δὲ εἰς ποσῶτον, ὡς ἐν εἰς τῆτο μόνον ἐλάμβανον,
 ἀλλὰ ἀπλῶς πάντα τὰ δημοσίου χρήματα διενέμουτο· ὅθεν
 καὶ περὶ τὰς στρατίας ὀνηροὶ κατέστησαν· πάλαι μὲν γὰρ
 στρατιώμενοι, μισθὸν παρὰ τῆς πόλεως ἐλάμβανον· τότε δὲ,
 ἐν ταῖς Σαρδικαῖς καὶ ταῖς ἑσθιαῖς, οἴκοι μένουσες, διενέμουτο τὰ
 χρήματα· ἐν ἔτι εἶναι ἤθελον ἐξίεναι καὶ κινδυνεύειν· ἀλλὰ καὶ
 νόμον ἔθεντο περὶ τῶν Σαρδικῶν τῶτων χρημάτων, θάνατον
 ἀπειλῶντα τῷ γραψαλί μετασθῆναι ταῦτα εἰς τὴν ἀρ-
 χαίαν τάξιν, καὶ ἡμέδεν στρατιωτικά· διὸ ὁ Δημοθένης ὄ-
 λαβῶς ἀπέλειπε τῆς περὶ τὰτε συμβεβύτης, καὶ ὑπερωλήσας
 εἰαυτὸν, ὅτι σὺ γράφεις ταῦτα εἶναι στρατιωτικά, ἐπιφέρει.
 μὰ Δι' ἐν ἐγώτε· τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν Σαρδικῶν· Διέ-
 λεκται δὲ ὁ ῥήτωρ καὶ περὶ πολιτικῆς δωάμεως, ἀξίων αὐτὸς
 στρατεύεσθαι, καὶ μὴ διὰ ξένων, ὡς περὶ εἰώθεισαν, ποιῶνται,
 τὴν βοήθειαν, τῆτο γὰρ αἴτιον εἶναι φησὶ τῶν πράγματι
 ἀπόλλυσθαι.

Κ Φ. δὲ δύσμαχον — Φιλίππον ἕτως ὅτι.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ ΛΟΓ. Γ.

α. **Α**ΝΤΙ πολλῶν ἂν, ὧ ἄνδρες
 Αθῆνῶσι, χρημάτων ὑμᾶς
 ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γήραιο τὸ
 μέλ-

1 A.

ΟΥΔΑΠΙΑΝΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ ΕΞΗΓΗΣΙΣ, καὶ ΣΧΟΛΙΑ,
 Εἰς τὸν ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΝ Α.

ΑΝΤΙ πολλῶν ἂν,] Ἐκ πωλα-
 γία ἔπαι^α τῶν ἀκροατῶν,
 χρηστοῦ ὑποκειμένου πράγμα^α.
 καὶ ἔστι πρῶτ^α τόπ^α τῶν ἐξ ὑπο-
 λήψεως, σύνομον δὲ τὸ προοίμιον,
 διὰ τὴν τῶν πραγμάτων χρεῖαν·
 ἔστι δὲ ἡθικὸν ὁμοῦ καὶ πραγμα-
 τικὸν τὸ προοίμιον· τὸ μὲν γὰρ
 ἐν τῇ λέξει μέτριον καὶ ἐπιεικὲς,
 ἡθ^α ἔχον, εὖθις ποιεῖ τὸν ἀ-
 κροατὴν, καὶ ἡθικὸν ἀπεργάζεται
 τὸν λόγον· ἡ δὲ λύσις τῶν ἀντι-
 πιπιλίων, καὶ ἡ σπερματικὴ τῶν
 κεφαλαίων ἐπαγωγὴ, πραγματι-
 κὸν ποιεῖ τὸ προοίμιον· ἴδιον γὰρ
 μάστιγα Δημοσθένεος καὶ Θεκυ-
 δίδου, μὴ μόνον ἀπὸ τῶν συνα-
 γωμιζομένων αὐτοῖς κεφαλαίων ποι-
 εῖσθαι τὰ προοίμια, ἀλλὰ καὶ
 τὰ ὑφορμούντα εὐθύς ἐν ἀρχῇ
 θεραπεύειν· τεχνικῶς σφόδρα καὶ
 δεινῶς· ἀνααιρεθῆναι γὰρ τῶν ἀν-
 τιπιπιλίων καὶ τῶν ὑφορμούων

ἐν τῇ γνώμῃ τῶν ἀκροατῶν, 2 ῥά-
 διον κατασκευάζειν τὸ λοιπὸν, τὰ
 μηδεμίαν ἀνίρρησιν ἐπιδεχόμενα.
 Τὸ μὲν οὖν προοίμιον πλέκειται
 ἀπὸ τοῦ συμφέροντ^α κεφαλαίου
 καὶ τοῦ δυνατοῦ· καὶ γὰρ ὁ συμ-
 πας λόγ^α, ἀπὸ τῶν αὐτῶν
 προῆκται· λυποῦν δὲ ἦν αὐτῶν
 τὸ κατὰ τὰ χρήματα τὰ θραυκῆ·
 διὸ καὶ ἐν ἀρχῇ λεληθότως κατα-
 σκευάζει τὰς ἀκροατὰς καταφρο-
 νεῖν χρημάτων· μετ' ὑπερβολῆς δὲ
 ἐχρήσατο τῷ νόηματι, οὐχ ἀπλῶς
 χρημάτων εἰπὼν, ἀλλὰ καὶ Πολ-
 λῶν· εἰ γὰρ πολλῶν χρημάτων
 σύνηδες ὑμῖν καταφρονεῖν, πολλῶν
 μᾶλλον τῶν ὀλίγων· Νομίζω δὲ,
 εἶπε, καὶ οὐ Πέπεισμαι, ὅτι τὸ
 μὲν, ἡθικὸν ὄν, εἰς συγκατάδεσιν
 ἄγει τὴν ἀκροατὴν· τὸ δὲ, ἀπόφασιν
 ἔχον, Φιλόνεικον αὐτὸν μᾶλλον
 καθίστησιν· ὁ δὲ νοῦς· εἴ τις ὑμῖν
 προέτεινε χρήματά τε καὶ τὶ συμ-

1 παθητικόν.

2 Defunt ῥαδίον κατασκ.

Φέρων

Θέρον, εὐθύς ἂν ἠρπάσατε ἀντὶ πολλῶν χρημάτων τὸ συμφέρον. Ζηλεῖται δὲ, τί βεβλόμενον δεῖξαι, τῇ διανοίᾳ ταύτῃ εὐθύς ἐχρησάσθω, τῇ συγκρινοσῆ τὰ χρήματα πρὸς τὸ συμφέρον κ' λέγεσιν, οἱ μὲν, ἵππειδῃ ὑπενεοῖτο, ὡς διὰ τὸ καθεῖν χρήματα παρὰ τῶν Ολυθίων, λέγειν ἐλόμενον ὑπὲρ αὐτῶν, ἠθέλησε διὰ τῆτο λῦσαι τὴν ὑπόνοιαν, διὰ τῆ εἰπεῖν, ὅτι προκριτέον τῶν χρημάτων τὸ συμφέρον· αὐτὴ δὲ σέουφισμένη ἐστὶν ἡ ἐξηγησις· ἔ γὰρ εἶπεν, ὅτι ἐγὼ προκρίνω τῶν χρημάτων τὸ συμφέρον, ἀλλ' ὑμᾶς τῆτο πιερεύω ποιεῖν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ἵππειδῃ ὑποψίαν εἶχεν ὡς δεχόμενον τὰ χρήματα ἀπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως· ἐστὶ δὲ κ' αὐτὴ ὁμοία ἡ ἐξηγησις· ἄλλοι δὲ φασιν· ἵππειδῃ περὶ εἰσφορῶν αὐτοῖς μέλλει μὴ μικρὸν διαλέγεσθαι, τῆτων δὲ τῶν λυπηρῶν, βεβλόμενον αὐτὸς εὐθυμολέμενος ἐν τῇ ἀρχῇ καλεργάσασθαι, τὸ τοῖστον εἶπεν· ἡ δὲ ἀληθετέρα αἰτία ἐστὶν αὐτῇ· ἵππειδῃ περὶ χρήματα ἔχουσις γραιωτικὰ, οἱ Αθηναῖοι, ἐναγχῶ αὐτὰ πεποιήμασι θεωρικὰ, ὡς λαμβάνειν ἐν τῷ θεωρεῖν ἕκαστον τῶν ἐν τῇ πόλει δύο ἰσολῶς, ἵνα τὸν μὲν ἕνα κατασχῆ εἰς ἰδίαν τροφήν, τὸν δὲ ἄλλον παρέχειν ἔχουσι τῷ ἀρχιπέλοισι τῆ θεατρῶν· ἐδὲ γὰρ εἶχον τότε θεατρὸν ἐκ λίθων κατεσκευασμένον· εἶτα βεβλόμενον ὁ Δημοθένης ταῦτα μεταβαλεῖν εἰς γραιωτικὰ, ἵππειδῃ περὶ νῦν κατέλαβεν ὁ πόλεμος ὁ πρὸς Φίλιππον. κ' εὐλαθέμενον εὐθύς ἐν τῇ ἀρχῇ λυπηρὰ φανῆναι τοῖς Αθηναίοις· εἶπε ἔμελλεν αὐτὸς ἀποστρεῖν τῶν δύο τῆτων ἰσολῶν, τῆως μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆτο λέγειν φανερῶς ἀναβάλλεται· τοῦτο δὲ αὐτοῖς ὑπονοεῖν παρέχει. διὰ τῆ

εἰπεῖν· ὅτι προκρίβον ἐστὶ τὸ συμφέρον τῶν χρημάτων, κ' ἔκ εἶπεν ἀπλῶς χρημάτων, ἀλλὰ κ' πολλῶν, δηλῶν ὅτι εἰ πολλῶν χρημάτων μέλλουσι καταφρονεῖν διὰ τὸ συμφέρον, πόσω γε μάλλον ἐκ ἂν ζήησιαι ὑπεριδεῖν δύο ἰσολῶν ἕνα κεν τοῦ λυσιπέλοισι· ἵππειον δὲ ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα τὰ δημόσια θεωρικὰ ἐποίησεν ἐξ ἀρχῆς ὁ Περικλῆς δι' αἰτίαν τοιαύτην· ἵππειδῃ πολλῶν θεωμένων κ' γασιαζόντων διὰ τὸν τόπον, κ' ξένων κ' πολιτῶν, κ' λοιπὸν τῶν πλεονῶν ἀγοραζόντων τῆς τόπης, βεβλόμενον ἀρέσαι τῷ δήμῳ ἐν τοῖς πείνησιν, ἵνα ἔχουσι κ' αὐτοὶ πόθεν ἀνεῖδαι. τόπης, ἔγραψε τὰ προσοδοῦμενα χρήματα τῇ πόλει γενέσθαι πᾶσι θεωρικὰ τοῖς πολιταῖς· εἶτα ἐπιχειρήσαιτο· Ἀπολλοδώρου πινὸς πάλιν αὐτὰ ποιῆσαι γραιωτικὰ, βεβλόμενον· Εὐθεβλὸν ὁ πολιτευόμενον· δημαγωγὸς ἂν, πλείονος εὐτοῖαν ἐπισπάσασθαι τοῦ δήμου πρὸς ἑαυτὸν, ἔγραψε νόμον τὸν κελεύοντα, θανάτῳ ζημιεῖσθαι εἰ τίς ἐπιχειροῖν μεταποιεῖν τὰ θεωρικὰ γραιωτικὰ· διὸ ὁσάκις ἐν τοῖς Φιλιππηκίς μέμνηται αὐτῶν ὁ Δημοθένης, συμβαλεῖται μόνον, ὡς αὐτὰ λυθῆναι, ἔ μέλλοι κ' ἐγράψω λέγει, ὅπου ἦν ἐπικίνδυνον· ὁμῶς ἐκ ἵππεισεν αὐτὸς λῦσαι, εἰ μὴ ὑπερον αὐτοὶ ἀναγκαζόμενοι τῷ πολέμῳ, τῆτο πεποιήμασιν.

ὑμᾶς] Ἐμφασιν ἔχει πολλὴ ἡ λέξις τὸ Ἰμᾶς, ὡσανεὶ ἔλεγεν, Ἰμᾶς, ἔς ἔκ εἶλε πλῆτος ὁ Περσικὸς, οὐ Λακεδαιμόνιοι μεγάλας ὑπισχεόμενοι· τὸ δὲ Νομίζω, ὡς ἦδη ἐν τοῖς Στρατικίς εἴρηται, κ' τὸ δοκεῖν, κ' τὰ τοιαῦτα, οὐ πάλιν ἐπὶ ἀμφιόλυτάθησιν οἱ πάλαιοι, ἀλλὰ πᾶσιν κ' ἐπὶ

μέλλον βρωίσειν τῇ πόλει, ἀλλ' ὦν
 νῦν σκοπεῖτε. Ὅτε τοίνυν τῶν ἕτως
 ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀ-
 κούειν τῶν βουλευτῶν συμβουλεύειν.
 Οὐ γὰρ μόνον εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένον
 ἦκει τις, τοῦτ' ἀν' ἀκούσαντες λάβοιτε·
 ἀλλὰ καὶ τῆς ὑμετέρας τύχης ὑπολαμ-
 βάνω, πολλὰ τῶν δεόντων ἐκ τοῦ ὄρα-
 χῆμα

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τῶ ἀληθεύειν ἕτως ἔν κ' τὸ νο-
 μίζω ἐλαῦθα ἀντὶ τῶ κρινῶ καὶ
 πειθεύω.

Ἅρα τοίνυν] Ἡ κατασκευὴ τῶ
 προομιῶν κατὰ ἀποσιώπῃσιν, ἢ γὰρ
 ἐρρήθη· μετῆλθε δὲ ἐφ' ἑτέραν ἔν-
 νοίαν, τὴν πρώτῃν ἀφίεις ἀκατά-
 σκευον· αἴτιον δὲ τῆς τῆς
 προτάσεως ἔνδοξον· ἔχῃ γὰρ δὴ παρὰ
 τῆς κοιῆς ἐννοίας ὁμολογούμενον,
 ὅτι προτιμῶσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ
 συμφέρον χρημάτων· ἐνδοξοὶ δὲ
 εἰσι προτάσεις, ὧν ἢ περιμένῃ τὴν
 ἀπόδειξιν ὁ ἀκροατὴς· καὶ λαμβάνει
 ταύτην ἀπὸ τῆ δόξης τῶν Ἑλλήνων,
 ἢ ἀπὸ τῆς κοιῆς ἐννοίας· ἐστὶ δὲ ὅτε
 καὶ ἀπὸ τῶν νόμων.

προσῆκει προθύμως] Παρίστωσις
 κατὰ τὴν ἀρχήν.

ἐθέλειν ἀκούειν] Πάντας προ-
 τρέφῃ λέγειν, ἵνα διὰ τούτου καὶ
 τὸν φόβον φύγῃ, ὡς μὴ βελο-
 μένον λέγειν μόνον· καὶ ἵνα εἴ τὴν

αὐτῆ συμβεβῆλην προέλοιπο, κρείτ-
 των ἀπάντων τῶν συμβεβῆλων ἀπο-
 δειχθῆ.

Οὐ γὰρ μόνον] Τὸ σχῆμα ἐξ
 ἀναιρέσεως συμπλεκτικόν.

λάβοιτε] Ὅριστικῶς δεῖ ἐκλα-
 βεῖν τὸ λάβοιτε, ἢ ἢ, ὅτι ἐκ ὀφεί-
 λει λαμβάνειν ἰ μόνον τὰ ἀπὸ τῶ
 ἐσκεμμένον συμβεβημένον, ἀλλὰ
 καὶ ἀπὸ τῶ αὐτοσχεδιάζοντος· ἐπερ-
 χεῖται γὰρ καὶ τὰ πολλὰ τῶν δε-
 όντων εἰπεῖν, παρὰ τῆς ὑμετέρας
 εὐτυχίας.

ἀλλὰ καὶ] Ἐπειδὴ μέλλει δυ-
 ατὸν καλεῖν τὸν Φίλιππον, διὰ
 τὸ εἶναι εὐτυχῆ, προσποιεῖται ἐν-
 ταῦθα ἀφελῶς εὐτυχίαν Ἀθηναίοις
 μαρτυρεῖν, ἵνα, ἐκεῖσε γενόμενον,
 ἔχῃ αὐτοὺς προειρητισμένους ἀκείνῳ,
 ὅτι καὶ αὐτοὶ δύνασθαι πρᾶξαι τὰ
 δεόντα.

τῶν δεόντων] Δέοντα καλοῦμεν.
 οὐ τὰ συμφέροντα μόνον, ἀλλὰ

χρῆμα ἐνίοις ἂν ἐπελθεῖν εἶπῃν· ὡς
 ἔξ ἀπάντων ραδίαν τὴν τοῦ Συμφέρονι
 ὑμῖν αἴρεσιν ἤρεται.

β'. Ο μὲν ἐν παρῶν καιρὸς, ὧ ἀν-
 δρες Αθῆνῶν, μονονουχί λέγει φωνῶν
 ἀφίεις, ὅτι τῶν πραγμάτων ὑμῖν ἐκεί-
 νων αὐτοῖς ἀνιληπλέον ἐστίν, εἶπερ ὑπὲρ
 ὧν αὐτῶν φρονίζετε. Ἡμεῖς δ'
 ἐκ

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

κὴ τὰ πρόποια.

ἐξ ἀπάντων] Καὶ τῶν ἐσκεμμέ-
 νων, κὴ τῶν παραχερῆμα λεχθέντων.

Ο μὲν οὖν παρῶν] Ἀκόλουθον
 τῷ προτέρῳ προοιμίῳ τὸ δεύτερον·
 ἐκεῖ γὰρ προκαλεσάμενοι τὰς βε-
 λομένους συμβουλεύειν, νῦν ἐκ πε-
 ρισσίας τὸν καιρὸν σύμβουλον εἰσή-
 γαγεν, ὥσπερ ἐδεικνύμενοι ὅτι
 τί μὲν ἔρῃσιν οἱ ῥήτορες ἄδῃλον· ὁ
 μέντοι καιρὸς, τήνδ' ἐπὶ τὴν γνώμην
 ἀποφαίνεταί· κὴ ἔστιν ὥσπερ ἐκ προ-
 σωποίας ὁ λόγος· διενήνοχε δὲ
 τῆς παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὅτι ἐκεῖνοι
 μὲν αὐτὸν τὸν καιρὸν ποιεῖσι φθεγ-
 γόμενον, ἢ τι ἕτερον, οἷς οὐ μέτεσι
 φωνῆς· ὁ μέντοι ῥήτωρ τὴν ἐκείνην
 φωνὴν ὑποκρίνηται· τὸ πιθανὸν τῷ
 λόγῳ κατασκευάζων.

ἐκείνων] Ἀντὶ τῆς, ὑμῖν τοῖς Α-
 θηναίοις αὐτοῖς, ἀνιληπλέον καὶ
 ἀνιπονήλεον ἐστὶ τῶν ἐν Ολύθῳ
 πραγμάτων.

Ἡμεῖς δὲ] Τὸ ἰπαχθὲς βουλό-

μενοι· φεύγειν, καὶ ἑαυτὸν ἔμιξε
 τῷ ἐγκλήματι, Ἡμεῖς εἰπὼν, καὶ
 ἔχ' Ἡμεῖς· τῆτο δὲ τὸ σχῆμα λέ-
 γεται ὑποσιώπησις, ὅταν μέλλῃ τις
 ἐπιφέρειν τραχύ τι κὴ λοιδορίας
 ἐχόμενον, μὴ βούληται δὲ διὰ τὸ
 ἰπαχθὲς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι'
 αἰνιγμάτων σημαίνῃ· κὴ γὰρ ἐν-
 ταῦθα βεβλόμενοι λέγειν, ὅτι καὶ
 ὁ μὲν καιρὸς πάντα ποιεῖ, παροξύ-
 νων ἡμᾶς ἐπὶ τὴν σωτηρίαν τῶν
 πραγμάτων· ἡμεῖς δὲ ῥαθυμῶμεν
 καὶ ἐ προσέχομεν αὐτοῖς, ἀλλὰ
 θέασι τε κὴ τρυφαῖς σχολάζομεν·
 ὑποσιώπησε μὲν τῆτο, διὰ τὸ δυ-
 σχερὲς· ἐπήγαγε δὲ, ἐκ οἷδ' ὅν τι-
 νὰ μαι δοκῶμεν ἔχειν τρόπον πρὸς
 αὐτά· διαφέρει δὲ τῆς ἀποσιωπή-
 σεως, ὅτι ἐκεῖνη μὲν παντελῶς ἀ-
 πωσιωπᾷ τὸ πρᾶγμα, ὥσπερ τὸ,
 ἐ βέλομαι δὲ δυσχερὲς εἶπειν· ἢ
 δὲ ὑποσιώπησις, αἰνιττεῖται τι, ὡς
 ἐνταῦθα· εἴη ἂν οὖν τῆτο τὸ κῶ-

λον συμπέρασμα τοῦ προοιμίου,
 κατὰ

116 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ἐκ οἷδ' ὄν τινά μοι δοκῶμεν ἔχειν τρέπον πρὸς αὐτά. Ἐσι δὴ τὰ γ' ἐμοὶ δοκῶμεν, ψηφίσααθ' μὲν ἤδη τιῶ βοήθειαν, ἢ παρασκευάσααθ' τιῶ ταχίστω, ὅπως ἐνθένδε βοηθήσεται, καὶ μὴ πάθῃτε ταῦτόν, ὅπερ ἢ πρότερον· πρῶθειαν ἢ πέμπειν, ἣτις ταῦτ' ἐρεῖ, καὶ παρέσαι τοῖς πράγμασιν· ὡς ἔσι μάλιστα τῆτο δέου, μὴ πανῆργου ὦν, ἢ δεινὸς ἀνθρώπου πράγμασι χρησῆσθαι, τὰ μὲν εἰκων, ἠνίκα ἀνὴρ τύχη, τὰ δ' ἀπειλῶν, (ἀξιόπιστος δ' ἀνὴρ εἰκότως φαίνοιο) τὰ δ' ἡμᾶς διαβάλλων, καὶ τιῶ ἀπεσίαν τιῶ ἡμέ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

καλασκευῆς ἕσης, τῆ. εἴπερ ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φρονιζέτε.

Ἐσι δὴ,] Ἀρχὴ τῶν κεφαλαίων ἐν τεύθειν· ἀρξίατι δὲ τὸ συμφέρον τῆ δυνατῆ. Ἀλλως. Γνώμης ἀπόφασις· ἔσι δὲ ἐπιτέθειν ἀρχὴ καὶ εισβολὴ τῆ συμφέρονου.

τὴν ταχίστην,] Ἀντὶ τῆ ταχέως. ἐνθένδε. Εἰς τὴν Ολυθόν.

ὅπερ ἢ πρότερον· Καίρεθ' γὰρ ὁμοίως περὶ τινῶν ἄλλων παραπεσῆσθαι ἡμετέροισι.

ταῦτ' ἐρεῖ,] Ὅτι μέλλουσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἐλθεῖν καὶ βολεθῆσαι ὑμῖν, καὶ

διὰ τῆς παρρησίας παραμυθήσεται αὐτῆς, καὶ μὴ χῶραν σχῆν ὁ Φίλιππου ἀπαλῆσαι αὐτοῦς, ἀντὶ ἐνεχύρου τῆς βοήθειας, ὑπαρχούσης αὐτοῖς ἐνεῖσε τῆ πρῶθειας.

καὶ παρέσαι,] Ἡγοῦν, ἢ αὐτὴ ἀγγελῆσθαι εἰν τῆς βοήθειας, καὶ βοηθός.

πανῆργου,] Φίλιππου.

εἰκων. Αὐτοῖς.

τρέψῃσθαι,] Τὸ βέβαιον τῶν Ολυθίων ἐδήλωσεν, ὅτι καὶ μὴ βουλομένους αὐτοῦς τρέψῃσθαι καὶ παρασπάσῃσθαι· ἐλληπίαι δὲ ἢ λέξις ἀπὸ τῶν

ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ Γ. ΙΙ 7

ἡμέτερον, τρέψῃαι καὶ παρασπασῃαί τι τῶν ὅλων πραγμάτων.

γ'. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπιεικῶς, ὧ ἀνδρες Ἀθλωαῖοι, τῆθ' ὁ δυσμαχώτατόν ἐστι τῶν Φιλίππευ πραγμάτων, ἢ βέλῃσον ὑμῖν. Τὸ γὰρ εἶναι πάντων ἐκείνου ἓνα ὄντα κύριον ἢ ῥητῶν ἢ ὑπερρήτων, ἢ ἅμα στρατηγόν, ἢ δεσπότην, ἢ ταμίαν, ἢ πανταχῶς αὐτὸν παρεῖναι τῷ στρατεύματι, πρὸς μὲν τὸ τὰ τοῦ πολέμου ταχὺ ἢ κτ' καιρὸν πρᾶττεσθαι, πολλῶς πρᾶχει· πρὸς δὲ τὰς καταλλαγὰς, ἃς ἂν ἐκεῖν' ποιήσῃαι ἄσμεν' πρὸς Ὀλυθίους, ἐναντίως

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τῶν κλιφευγόντων εἰς τὰς βαρῆς, καὶ βία ἰ ἀποσπασμένων· ἢ, ὡς ἐπὶ μέλους τινὸς σώματι, ἵνα δείξῃ τὴν ἐνόησιν τῶν Ὀλυθίων· τὸ δὲ τί, ἐπιλάθῃαι ἀλλ' τῆ μέγα κείται· ὡσπερ τὸ, Δύναμιν τινα κελήμεθα· τὸ τινὰ γὰρ ἀντὶ τοῦ μεγάλου.

ἀλλ' ἐπιεικῶς] Τὸ ἐπιεικῶς, ἀντὶ τῆ πάντων καὶ λίαν.

δυσμαχώτατον] Διὰ τὴν πανεργίαν.

ἢ βέλῃσον] Τῆτα τὸ σχῆμα λέγεται παρὰ πρῶτον, ὅταν τὸ

αὐτὸ πρᾶγμα καὶ φοβερὸν καὶ συμφῆρον ἦ.

πανταχῶς] Ὅπου ἂν βεληθῆναι.

πρὸς μὲν τὸ τὰ] Ἐν μὲν γὰρ ταῖς δημοκρασίαις, τὸ μὲν ἀρᾶσαι ὁ πόλεμος, τῷ δ' ἐκ' ὁ δὲ βασιλεὺς εἰς ἂν, ἡλικία ἂν βεληθῆναι πολεμεῖν, ἐδένα τὸν ἐκλιπόμενον ἔχῃ.

ἐναντίως ἔχῃ] Αὐτὸ, φησὶ, τὸ δυσμαχον αὐτῶ καὶ δυσκαλαγῶνισον ἐνανθῆται πρὸς τὸ γενέσθαι αὐτῶ τὰς Ὀλυθίους φίλους· εἴτ' ἐπάγγελ τὴν αἰτίαν.

118 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

τίως ἔχει. Δῆλον γάρ ἐστι τοῖς Ὀλυνθίοις, ὅτι νῦν οὐ πρὸς δόξης, εἰδ' ὑπὲρ μέρους χώρας πολεμῶσιν, ἀλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμῶ τῆς πατρίδος· καὶ ἴσασιν ἅ τ' Ἀμφιπολιτῶν ἐποίησε οὗτος πρὸς δούλας αὐτῶ τὴν πόλιν, καὶ Πυδναίων οὗτος ὑποδεξαμένους. Καὶ ὅπως ἀπίστον οἶμαι ταῖς πολιτείαις ἢ τυραννίς, ἄλλως τε καὶ ὁμορῶν χώραν ἔχουσι.

δ'. Ταῦτ' ἐν ἐγνωκότας ὑμᾶς, ὧ ἀνδρες
Ἄθλω-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Δῆλον γάρ ἐστιν] Αἰτισροφή.
ὅτι νῦν] Οἷον εἰ περὶ τῆς ἠτληθῆναι μόνον αὐτὴς παρὰ Φιλίππου, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς μὴ ἐκβαλεῖν ἐκεῖθεν καὶ ἀνδραποδισαῶσαι, ὅ ἐστι δόλους ποιῆσαι.

πολεμῶσιν.] Οἱ Ὀλυνθιοί.
ἀλλ' ἀναστάσεως] Ἠγῶν ὑπὲρ τῆς μὴ ἀνάστασιν ὑπὸ τῆς γενέσθαι τὴν σφῶν πόλιν, καὶ δόλους αὐτῆς· τὸ γὰρ οἰκείον συμφέρον ἔστι ζῆλον, ταῦτα σπουδάζει ποιῆσαι.

καὶ ἴσασιν] 1 Ἀποδείκνυται τὰς Ὀλυνθίας μὴ πιστεύειν αὐτῶ μηδὲ βάλεσθαι προέδοιαι ἐπιπέδους αὐτῶ. Τί ἐν, ὅτι εἰσὶ τινες προδότες παρὰ τοῖς Ὀλυνθίοις, οἱ τινες 2 ἔτοιμοι εἶσθαι προδοῦναι τὴν

πόλιν; ὡς εἰδὲ τῆς 3 ἐνδεχέσθαι πείσασαι· ἴσασθαι γὰρ ὅσα ἐποίησεν εἰς τὰς προδότες τῶν Ἀμφιπολιτῶν τὰς ἀνοίξασθαι τὰς πόλεις· εἰσελθὼν γὰρ, αὐτὴς πρώτης ἐφόνευσε, λέγων, εἰ τῶν ἰδίων πολιτῶν ἐκ ἐφείσεσθε, πῶσῳ γε πλείον ἐ μέλλετε περὶ ἐμὲ ὑπερον γενήσεσθαι.

αὐτῶ] Τῶ Φιλίππῳ.

καὶ Πυδναίων] Πύδνα, τὸ νῦν Κύπρῳ· Πύδνα, πόλις Μακεδονίας· αὕτη ἀπέστη τοῦ ὑπακένου Φιλίππου, καὶ ἐγράτευσεν κατ' αὐτῆς καὶ περὶ ταύτην τοῖσδε τὸν τι συνέβη· κακεῖσε γὰρ τινες προεδόκασιν, εἶτα ὑπερον γνώμης ὡς ἐκ αὐτῶν φείσεσθαι, ἐφυγον ἐπὶ τὸ Ἀμύνιον ἱερὸν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. κολακείους γὰρ αὐτὸν πρῶτον οἱ

Αθηναῖοι, ἔ τ' ἄλλ' ἂ προσήκει πάντα ἐν-
 θυμημένους, φημί δεῖν ἐθελῆσαι ἢ παροξυν-
 θῆναι, καὶ τῷ πολέμῳ προσέχειν, εἴπερ
 πόλις, ἢ νῦν· χρήματα εἰσφέρουσας προ-
 θύμως, καὶ αὐτὰς ἐξιόντας, ἢ μηδ' ἐν
 ἐλλείπουσας. Οὐδ' ἔ γ' λόγῳ, εἰδὲ σκῆ-
 ψις ἔθ' ὑμῖν ἔ μὴ τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθέ-
 λειν ὑπολείπει· νυνὶ γὰρ ὁ πάντες ἐ-
 θρυλλεῖτε, ὡς Ολυθίους ἐκπολεμῶσται
 δεῖν Φιλίππῳ γέγονεν αὐτόμαλον, καὶ
 ταῦ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Πυθαῖοι, ἱερὸν αὐτῷ ἐποίησαν·
 ἀλλ' ἀναστήσας αὐτὸς ὄρκους ἐπὶ
 τὸ μηδὲν ποιῆσαι, ἐξεληθόνας ἀν-
 εἴλε.

Καὶ ὅλως] Εἰπὼν τὰ μερικὰ
 παραδείγματα, τῷ καθολικῷ τῆς
 γνώμης ταῦτα ἐπισφραγίζεσθαι.

ἀπίσαν] Ἐναντία γάρ ἐσιν· αἱ
 μὲν γὰρ ἐκ ἀρχόντα ἔχουσιν, ἀλλ'
 ἔστι δημοκρατία· ἡ δὲ μοναρχίαν
 ἐπαγγέλλεται.

κὰν ὁμορον] Αὐτὸ γὰρ τὸ πη-
 σιάζον τῷ τόπῳ, ὡς περ εἴωθε, τὰ
 ἐγκλήματα τίθει.

ταῦτ' ἔν] Καλασκιυῆ τῷ δευ-
 τέρῳ προοιμίῳ.

ἢ τ' ἄλλ' ἂ προσήκει] Ὡς περ
 ἂν εἰ ἔλεγε τὰ τῶν προγόνων δι-
 γήματα, ὅτι ἔθ' εἶχον ἐκεῖνοι σώ-
 ζειν τὴς κινδυνεύουσας.

αὐτὸς ἐξιόντας,] Τοὺς Αθηναί-
 ος, ἢ μὴ ξεινῆ δύναμει πιστεύ-
 ειν· ταῦτα δὲ φησι τεχνικῶς, ἵνα
 εἰ συμβῆ ἠτηθῆναι, ἔχη ἀπολο-
 γίαν τὸ ἐλλείψαι τινα ἂν συνεδέ-
 λευσεν.

Οὐδ' ἔ γ' λόγῳ,] Λόγος ἢ ἀπολο-
 γία· σκῆψις δὲ ἢ πρόφασις, ἢ ἀ-
 μορφή.

ἐθρυλλεῖτε] Πρῶτον μὲν τῷ περι-
 ληπτικῷ πάντας εἰς συγκατάθεσιν
 ἤγαγεν, ἂν αὐτὸς βάλῃαι· δεύ-
 τερον δὲ, ἐθρυλλεῖτε εἰπὼν, τὴν τῆς
 μελανοίας πρόφασιν ἀνῆρκεν· οὐ
 γὰρ κρύφα, εἰδὲ ἐν ἀπορρήτῳ περὶ
 τῶν ἐλέγομεν, ἀλλὰ πάντες βοῆ
 ἢ δορυβῶ χρώμενοι, τὴς Ολυθί-
 ος ἐσπεδάζομεν ἐχθρῶς καλῶσῆσαι
 τῷ Φιλίππῳ· τῆτο γὰρ τὸ ἐθρυλ-
 λεῖτε δύναται.

ταῦτα ὡς δὴ ὑμῖν μάλις αὐμφέροι.
 Εἰ μὲν γὰρ ὑφ' ἡμῶν πειθέεις ἀνείλοντο
 τὸν πόλεμον, σφαλεροὶ σύμμαχοι, καὶ
 μέχει τῷ ταῦτ' ὃν ἐγνωκότες ἦσαν
 ἴσως· ἐπειδὴ ἢ ἐκ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐγ-
 κλημάτων μισοῦσι, βεβαίαν εἰκὸς τὴν
 ἔχθραν αὐτοῖς, ὑπὲρ ὧν φοβεῖσθαι καὶ
 πεπόνθασιν, ἔχειν. Οὐ δέῃ δὴ τοιοῦτον,
 ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, παραπεπλωκότα
 καιρὸν ἀφείναι, εἰδὲ παθεῖν τ' αὐτὸ, ὅ-
 περ ἤδη πολλάκις πρότερον πεπόνθατε.
 Εἰ γὰρ, ὅτ' ἤκομεν Εὐβοεῦσι βεβοηθηκό-
 τες, καὶ παρήσαν Ἀμφιπολίην Ἰέρραξ,
 καὶ

ΣΧΟΛΙΑ.

ἀνείλοντο] Αἰτι τῷ ἀιέλασον.
 εἰ δέῃ δὴ] Συσήσας τὴν γνώ-
 μνη τῶν Ὀλυθίων· καὶ βεβαίως
 συμμάχους ἀποδείξας, ἐρμαιον
 ποιεῖται τῶν Ἀθηναίων τὸ πρᾶγμα,
 καὶ καιρῷ τιῷ εὐτυχίαν καλεῖ·
 τὸ γὰρ παραπεπλωκότα, τῶν τυ-
 χαίων ἐστὶ καὶ τῶν ἐξ ἀπροσδοκίης
 συμβαινόντων.

Εἰ γὰρ, ὅτ' ἤκομεν] Παροξύν-
 ναι βεβόμεν, ἀναμιμήσκει τῶν
 προτέρων, ἐν οἷς ἐξημιώθησαν μὴ
 χρησάμενοι τοῖς καιροῖς· τὸ σχῆμα
 κατὰ συρεφῆν. Θεταῖοι πολεμῶν-

τες Λακεδαιμονίαις ἐν Δελφοῖς
 τῆς Βοιωτίας, ἐνίκησαν αὐτοὺς κα-
 τὰ κράτῳ· ὅθεν καὶ εὐθὺς διέβησαν
 ἐπὶ τῆς Εὐβοίας, ὡς δὴθεν βεβό-
 μενοι ταύτην χωρῆσασθαι· τὸ δ'
 ἀληθές, ἵνα ταύτην λαβόντες καὶ
 κατὰ τῶν Ἀθηναίων χωρῆσωσι·
 οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐξῆλθον Εὐβοεῦσι
 συμμαχίσουτες· καὶ συμβαλίτες,
 ἐνίκησαν ταύτας· ὥστε καὶ σποδαῖς
 αὐτοὺς διαβέβησαι, ὑπὲρ τῶν πε-
 πλωκόντων, ἵνα λαβόντες τέτρες ἀ-
 ναχωρῆσωσι· ἐπαειθύνουτες δ' ἐκ
 τῆς μάχης, εἶρον ἐν ταῖς Ἀθήναις
 δύο

ἢ Στραβοκλῆς, ἔπι τετὶ τὸ βῆμα, κελύ-
 οντες ὑμας ἑκπλεῖν, ἢ παραλαμβάνειν
 τὴν πόλιν, τὴν αὐτὴν παρειχόμεθ' ἡμεῖς
 ἢ ἰσῆρες ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν, ἢ ἡπὲρ
 ἰσῆρες τῆς τῶν Εὐβοέων σωτηρίας· εἶχέ
 ἂν Ἀμφίπολιν τότε, ἢ πάντων τῶν μὲν
 ταῦτα ἂν ἦτε ἀπηλλαγμένοι πραγμά-
 των· Καὶ πάλιν ἡνίκα Πύδνα, Πολί-
 δαμα, Μεθώνη, Παγασαί, τ' ἄλλα (ἵνα μὴ
 καθ' ἕκαστα λέγων διαλείβω) πολιορκέ-
 ματα ἀπηγγέλλετο. εἰ τότε τέτων ἐνὶ τῷ
 πρώτῳ προθύμως, ἢ ὡς προσηκεν, ἐβοη-
 θήσαμεν αὐτοῖ· ῥάονι ἢ πολὺ ταπεινο-
 τέρῳ

1 πλεῖν.

2 Deest τῶν.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

δύο πρέσβεις τῶν Ἰ Ἀμφιπολιῶν,
 Ἰέρακα καὶ Στραβοκλέα, παρακα-
 λήνας ὥστε ἐξελθεῖν λαθεῖν τὴν
 Ἀμφίπολιν πολεμεμένην ὑπὸ Φι-
 λίππου.

κελεύοντες] Προσρεπόμενοι.

εἶχέ ἂν] Σχέλιιάζοις ὡς περ
 καὶ ὀδυρομένου τὸ ῥῆμα, ὅτι διὰ
 ῥαθυμίαν μόνην τότε Ἀμφίπολιν
 ἀπώλησαν.

πραιμάτων] Ὡν ὑπὸ Φιλίππου

πεπόνθατε.

Καὶ πάλιν] Ἐν τάχει καὶ ἄνευ
 συνδέσμου κατέλεξε τὰ χωρία,
 δεδιώς, μὴ μέγαν καταγήρησεν τὸν
 Φίλιππον· τὰ δὲ λοιπὰ λέγειν παρ-
 ῆρησατο, διὰ τὸ μὴ φοβῆσαι τὸν
 δῆμον.

Πύδνα,] Ἡ νῦν Βέρροια.

Πολίδαμα,] Τὸ νῦν Κύπρος.

πολιορκόμενα] Ὑπὸ Φιλίππου.

ἐνὶ τῷ πρώτῳ] Ὡς περ ἄλλοι

Ἰ Ἀμφιπολιῶν, παρ. — Ἀμφίπολιν Στραβοκλέα, πολ.

τέρω νῦν ἀν ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ. Νῦν ᾗ τὸ μὲν παρὸν αἰεὶ περιέμενοι, τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματα οἰόμενοι χήσειν κελῶς, ἢ νῦξήσαμεν, ὧ ἄνδρες Αθλωαῖοι, Φιλίππον ἡμεῖς, ἢ καλεσήμεν τηλικῆτον, ἢ λίκῃ οὐδέεις πω βασιλεύς γέγονε Μακεδονίας. Νυνὶ ᾗ καιρὸς ἦκει. Τίς ὄντ'; Ὁ τῶν Ολυθίων αὐτόμαλῃ τῇ πόλει, ὃς οὐδενός ἐστιν ἐλάττων τῷ ἰ πρότερον ἐκείνων.

ἔ. Καὶ ἔμοιγε δοκεῖ τις ἀν, ὧ ἄνδρες Αθλωαῖοι, δίκαιῃ λογισῆς τῶν ᾧ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπεργλυφῶν καλασᾶς, καίπερ
 ἔκ

1 περιέρων.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

πιπλον λυεῖ· ἵνα μὴ εἴπη ὁ Αθηναιῶν, ἢ πῶς ἠδυνάμην τούτοις ἐν τῷ αὐτῷ βοηθήσαι; ἐπάγει ὡς εἰ ἐνὶ μόνῳ τῷ πρώτῳ προθύμῳ ἐβοηθήσαμεν, οὐκ ἀν τοῦ δευτέρου ἢ ψαλο.

Νῦν ἀν ἐχρώμεθα] Τοῦτο σημανικόν ἐστι τῆς Φιλίππου ταπεινότητος· καθ' ἃν γὰρ ἐξουσίαν ἔχομεν ὅ,τι βουλόμεθα πράττειν κατὰ τέτων τὸ χρῆσθαι λέγομεν, ὅ,τι τὰ δοκεῖν ἡμῖν ὑπεργῆσι.

τὰ δὲ μέλλοντα] Ὡσπερ ὑπο-

γράφει καὶ χαρακτηρίζει ἡμῖν ἐν ταῦθα τῶν ἀργῶν τε καὶ ραθύμων τὴν φύσιν. Αὐτόματα δὲ, ἀντὶ τῶ ἀπὸ τύχης τινός.

καὶ νῦξήσαμεν,] Βούλειαι διὰ τέτη δεῖξαι, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἐστὶ καὶ ἡν αὐτὸν καθελεῖν διὰ τῆς σπουδῆς, ὡσπερ καὶ ἐν αὐτοῖς ἐγένετο τὸ ποιῆσαι αὐτὸν μέγαν διὰ τῆς ραθυμίας.

ἦκει. Τίς τὸς;] Τινὲς τὸ τίς, κατ' ἐρώτησιν, τὸ δὲ τὸς, κατὰ ἀπόκρισιν λαμβάνουσιν· ἄλλοι δὲ τὲ

ἐκ ἐχούλων ὡς δεῖ πολλῶν, ὅμως με-
 γάλῳ ἀν' ἔχειν αὐτοῖς χάριν· εἰκότως.
 Τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλέναι κατὰ τὸν
 πόλεμον, τὸ ἡμετέρας ἀμελείας ἀν' τις
 θεῖν δικαίως· τὸ δὲ μῆτε πάλαι τῷτο
 πεπονθέναι, πεφηνέναι τέ τινα ἡμῖν συμ-
 μαχίαν τέτων ἀντίρροπον, ἀν' βελώμε-
 θα χρεῖσθαι, τῆς παρ' ἐκείνων δύνοιας δὲε-
 γέτημ' ἀν' ἔγωγε θεῖω. Ἀλλ', οἶμαι.
 παρόμοιόν ἐστιν, ὅπερ ἢ πρὸς τὸ τῶν χρε-
 μάτων κλήσεως· ἀν' μὲν γὰρ ὅσα ἀν' τις
 λάβῃ, ἢ σώσῃ, μεγάλῳ ἔχει τῇ τύχῃ
 τὴν χάριν· ἀν' δ' ἀναλώσας λάβῃ, σιω-
 πῶν ἀνάλωσε

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τὸ τίς, ἐγκλιτικῶς λαμβάνουσιν.
 Ὅρα δὲ πῶς αθυμίας αὐτοῦς πλη-
 ρώσας διὰ τῆς κατὰ λόγον τῶν ἀπο-
 λωλεῶτων χαρίων, πάλιν παρε-
 μυθήσατο, διὰ τὸ εἰπεῖν, πάλιν
 ἦκει καιρὸς ἐ χειρῶν ἐκείνων.

ἐκείνων] Ὡς ἀνω ἔφη.

λογιστῆς] Λογιστὴν λέγει, οἷον εἰ
 κρίθην, ἵνα κρίνῃ τὰ παρὰ τῶν θεῶν
 αὐτοῖς ὑπηρεγμένα. ἀποδοθέντα δὲ
 παρὰ τὸ αὐτῶν ἀμελείας.

ἐκ ἐχούλων]. Διὰ τὴν ἡμῶν βρα-
 θυμίας.

Τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλε-
 κέναι] Τὸ σχῆμα παρίσσωσις κατὰ
 κῶλον.

μῆτε πάλαι] Ἠγῶν, ἐν τοῖς
 προτέροις χρόνοις, ἀλλ' ὕστερον ἠνί-
 κα ἀν' ἡμελήσαμεν.

συμμαχίαν] Τῶν θεῶν.

τέτων] Ὡς ἀπαλώσαμεν ἀνά-
 ξιον· τὸ δὲ ἀντίρροπον, πρὸς γενι-
 κήν· τὸ δὲ ἰσόρροπον, πρὸς δαλκίην.

Ἀλλ', οἶμαι] Παραβολή.

ἀν' μὲν γὰρ,] Ἀντιγραφὴ, τὸ σχῆ-
 μα κάλλους ποιητικόν.

ανάλασε ἢ τὸ μεμνήσθαι τῆ τύχῃ τὴν χά-
 ειν. Καὶ περὶ τῶν πραγμάτων ἔτως·
 οἱ μὴ χρησάμενοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς,
 εἴδ', εἰ βουέσθαι τι παρὰ τῶν θεῶν χρηστὸν,
 μνημονεύουσι. Πρὸς γὰρ τὸ τελυδαῖον
 ἔκβαν, ἕκαστον τῶν περὶ παρεξάντων ὡς
 τὰ πολλὰ κείναι. Διὸ ἢ σφίδρα δεῖ
 τῶν λοιπῶν ἡμᾶς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 φρονήσαι, ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι
 τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξάν ἀπο-
 τειψώμεθα. Εἰ ὅμως προσησόμεθα, ὧ ἄν-
 δρες Ἀθηναῖοι, καὶ τούτους τοὺς ἀνθρώ-
 πους, εἴτ' Ὀλυμπον ἐκείνῳ κατασρέψει).
 Φρασάτω τις ἐμοί, τί τὸ κωλύον ἔτ'
 αὐτόν

ΣΧΟΛΙΑ.

οἱ μὴ χρησάμενοι.] Ὡς περὶ ἡμεῖς.
 ἐκείνῳ.] Εἰ τε χρηστὸν, εἴτε φαῦλον.
 ἐπανορθωσάμενοι.] Εἰς ἐπανόρ-
 θωσιν ἀγαγόντες, λέγω δὴ τὸ σπυ-
 ρδὴν καὶ φρονίδα τέτων ποιεῖσθαι,
 ὅπερ, ἐξαρχῆς εἰς ἄκρον τῆ πόλει
 πεφυκός, ἔνν' ἡμελήθη· διὸ καὶ δεῖ-
 ται ἐπανορθώσεως.

ἀποτειψώμεθα.] Οἰοῦν, ἐκαθά-
 ρωμεν καὶ ἀποπλύνωμεν· ὡς ἀπὸ
 μέλαφορος τῆς κηλίδος, τῆς χειρο-
 μένης ἀκαθαρσίας περὶ τὴν ἐσθῆτα.

Φρασάτω τις.] Πάλιν τὸ ἀξιό-
 πιστον φρόνημα τῶν, εἶπεν ἐμοί,
 οἶον, τῷ φιλοπόλιδι.

ὅποι βέλεια.] Εὐφώνως εἶπε
 τὰς Ἀθήνας, τῇ ὑποσιωπήσει πάλιν
 χρησάμεν.

Μετὰ ταῦτα.] Τὸ μετὰ ταῦτα,
 καὶ εἶτα, καὶ αὖθις, καὶ πάλιν, καὶ τὰ
 τοιαῦτα μόρια, βραδύτητα δείκ-
 νουσι· μιμνήται γὰρ αἰεὶ τὴν τῶν
 πραγμάτων φύσιν καὶ διὰ τῆς λέ-
 ξεως ὀφείτωρ· καὶ βραδύτης ὑψηλότητος
 δεῖξαι

αὐτὸν ἔσαι βαδίζεν ὅποι βούλειαι;

ς'. Ἀρχὴ γε λογίζεταί τις ὑμῶν, ὃ ἄνδρες Ἀθίωαῖοι, καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον, δι' ὃν μέγας γέγονεν, ἀσθενὴς ὢν τοκαλ-
αρχὰς, Φίλιππῳ; τὸ πρῶτον Ἀμφί-
πολιν λαβὼν, μὲν ταῦτα Πύδναι, πάλ-
ιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖτις, εἶτα
Θεσπιάδας ἐπέβη. Μετὰ ταῦτα Φεραίς,
Παγασὰς, Μαγνησίαν, πάνθ' ὃν ἐβού-
λετο δὴτεπίστας τρόπον, ὥχελ' εἰς Θρᾷ-
κίην· εἴτ' ἐκεί, τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς
δὲ καίασήσας τῶν βασιλέων, ἠσθένησε·
πάλιν ραΐσας, ὅκ' ἔπι τὸ ραθυμεῖν
ἀπέκλιεν, ἀλλ' οὐθὺς Ολυεθίοις ἐπε-
χείρησε.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

διῆαι καὶ ἀσθένειαν ἔσαν ἐν τοῖς
Φιλίππου πράγμασιν, ὑπὲρ καὶ τὸν
λόγον ἐποίησε τῇ τῶν μορίων προσ-
θήκη· τοῦ μὲν γὰρ αὐξοῦσθαι τὴν
Φιλίππου δύναμιν, ἣν ἔτω προ-
άγειν, Ἀμφίπολιν, Πύδναι, Ποτί-
δαιαν, Μεθώνην, Ἰλλυριούς, Θρά-
κην· ἣ γὰρ συνέχεια τῶν ὀνομά-
των, ἀκμὴν ἔχουσα, τὴν ὑπερβολὴν
καὶ δυνάμειος δεικνύσιν, ὡς περ ἐκ
ἀρκοῦσθαι τῆ χροῖας πρὸς τὰς τῶν
πόλεων ἀλλαγίαι· τῆ δὲ ὑποβιάζον-

τῷ, τὸ παραλαβεῖν ὡς ἐν ἱστορίᾳ
τὸν λόγον, ὡς καὶ ἡ δοκῶσα τοῦ
λόγου κακία, χρεῖαν τινα κατορ-
θῆσα. Δαυμαστὸν δεικνύσιν τὸν ῥήτο-
ρα· τέχνης γὰρ ἐστὶν ἀκρίβεια τὸ
ἐπιγινῶναι τὸν καιρὸν ἐν ᾧ τοῦτο
προσῆκ' ποιεῖν.

ἐπέβη] Τὸ ἐπέβη καὶ ἐπιβάνω,
πρὸς γενικὴν· τὸ δὲ ἐπεμδκλιεύω καὶ
ἐπιβελεύω πρὸς δολικὴν.

ὥχελ' εἰς Θρᾷκην] Ἐπέστρεφε.

πάλιν ραΐσας] Οὐ τὸ ὑγιάναις
σημαί-

χείρησε. Τὰς δὲ ἐπ' Ἰλλυριῆς ἢ Παίονας αὐτῶ, καὶ πρὸς Ἀρύμβαν, καὶ ὅποι τις ἂν εἴποι, ὡσαυτίπῳ στρατείας. Τί ἔν, ἂν τις εἴποι, ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν; Ἴνα γινῶτε, ὧ ἄνδρες Ἀθλωαῖοι, ἢ αἰδοῦσθε ἀμφοτέρω, ἢ τὸ προΐεσθαι καθ' ἕκασον αἰεί τι τῶν πραγμάτων ὡς ἀλυσίελλες, ἢ τὴν φιλοπραγμοσύνην, ἢ πρὸς ἀπάντας χρῆται, καὶ συζῆ Φίλιππῳ, ὑφ' ἧς οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀγαπήσας τοῖς πεπραγμένοις, ἡσυχίαν χήσει. Εἰ δ' ὁ μὲν, ὡς αἰεί τι μείζον τῶν ὑπαρχόντων

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

σημαίνῃ, ἀλλ' ὥσπερ κυφότερον ἔχων ἐκ τοῦ νοσήματι, ἵνα τὴν πολυλείαν δείξῃ τῆ Μακεδόνι, καὶ τὸ μηδένα καιρὸν ἐθέλειν ἡσυχάζειν.

[Ἰλλυριῆς] Ἐθνη βάρβαρα περὶ Μακεδονίαν, ἵνα δείξῃ ὅτι ἐδὲ Βαρβαρῶν ἐφείσατο Βάρβαρον ἄν.

πρὸς Ἀρύμβαν,] Οὗτῳ Βασιλεὺς ἦν Ἰ Μολοσσῶν, Ολυμπιάδῳ δὲ τῆ Φιλίππου γυναικὸς θεῖῳ. φησὶ δὲ ὅτι ἐδὲ συγγενῶν φεῖδεται, διὰ τὸ βέλεσθαι πάντων κρατεῖν ὁ Φίλιππῳ.

Τί ἔν ἂν τις εἴποι,] Στίχοις αἰς τὸ, Τί ἔν, ἂν τις εἴποι, ἐπιφέ-

1 Μολοσσῶν.

ρῶσι ταῦτα λέγεις ἡμῖν. Τὸ σχῆμα ἀνθυποφορά. Διαφέρει δὲ ἀνθυποφορὰ, ἀντιθέσεως, καὶ ἀντιπίπτουσι. ἀντιπίπτου μὲν γὰρ ἐστίν, ὅταν εἴδῃ ὡς ὅτι μέλλῃ αὐτῷ τι ἀντιπείσειν ὡς ἀτοπὸν τι λέγουσι, καὶ ἐπανορθώσεται ἑαυτὸν, ἀπροσποίητος, καὶ ὥσπερ λεληθότως ἀνθυποφορὰ δὲ, ὅταν μέρῳ μὲν ὥσπερ καταδέχεται τῆ λεγομένη ὁ ἀκροατῆς, ἀμφιβάλλῃ δὲ περὶ τὸ λοιπὸν ὡς ἐνταῦθα, ὥσπερ τινὸς λέγουσι, ὅτι καλῶς μὲν λέγῃς ταῦτα γὰρ 2 ἔχῃ τὸν Φίλιππον ἀκαίρως δὲ ἐδὲ γὰρ εἰσηλθὲς καταλέγειν ἡμῖν τὰ τοῦ Φιλίππου πρᾶγμαλα, ἀλλὰ τί δεῖ

2 ἔχει.

ποιῆσαι

χόνιων δεῖ προέλθην, ἐγνωκῶς ἔσαι ὑμεῖς
 ἦ, ὡς εἰδένος ἀνιληπτόν ἐρρωμύως τῶν
 πραγμάτων σκοπεῖσθε, εἰς τί ποτε ἐλ-
 πῖς ταῦτα τελυθῆσαι. Πρὸς Θεῶν, τίς
 ἔτιωσ δὴθης ἐσὶν ὑμῶν, ὅσις ἀγνοεῖ τὸν
 ἐκεῖθεν πόλεμον δδύρη ἕξοντα, ἀν ἀμε-
 λήσωμεν; Ἀλλὰ μὲν εἰ τῆτο γρησείαι,
 δέδοικα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ τὸν
 αὐτὸν τρέπον, ὡππερ οἱ δανειζόμενοι ρα-
 δῖως ἔπι τοῖς μεγάλοις τόκοις, μικρὸν
 δὴπορήσαντες χρένον, ὑσερην ἢ τῶν δε-
 χαίων ἀπέστησαν· οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀν
 ἔπι

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ποιῆσαι περὶ Ολυθον· ἐπάγει ὅτι
 καὶ ταῦτα χρήσιμά ἐσι πρὸς τὴν
 παρῆσαν ὑπόθεσιν· ἀλλήθεσις δὲ,
 ὅταν ἀπὸ τινος κεφαλαίου ὀρμᾶ-
 ται, οἷον ἀπὸ δικαίης, ἢ συμφέρον-
 τος, ἢ τινος τῶν τοιούτων· ἵνα δὲ μὴ
 ποροσκορῆ τὸν λόγον ἐργάζεται, ἀπο-
 τάδην λέγων, ἐπάγει τινὰ ἡδονὴν
 διὰ τῆς πλάσεως τῆ προσώπης τῆ
 ἀνιλιεγοῖσθε, καὶ ἵνα ὡππερ ἀπαι-
 τέμενος καὶ ἀναγκαζόμενος παρ
 ἄλλης, καὶ ἐκ ἀφ' ἐαυτοῦ ἐπιφέρειν
 δοκῆ τὴν ἐπιλήμισιν.

ἀγαπήσας] Ἀρχεθεῖς.

τίς ἔτιωσ εὐθῆης] Τεχνικῶς τοῦ-
 το ἠρώτησεν, ἵνα ἕκαστος, φεύγων

τὸ καλαιψιφίσασθαι αὐτῆ ἄνοιαν,
 συνομολογήσῃ τῷ ῥήτορι ὡς ἀληθῆ
 λέγουσιν.

ἐκεῖθεν] Ἐκ τῆ Ολυθον.

πόλεμον] Αὐτῆ προσώπης πρῶ-
 γμα ἔλαθεν· ἐ γὰρ εἶπεν ἐλεύσομαι
 οἱ πολέμοιο καθ' ἡμῶν, ἀλλ' ὁ
 πόλεμος· Σύνηθης δὲ τῆτο καὶ Θε-
 κυδῖδῃ ποιεῖν, καὶ μεταλαμβάνειν,
 ἢ ἀντὶ προσώπου πρῶγμα, ἢ
 προσώπου πάλιν ἀντὶ πραγμάτων·
 αἱ γὰρ τοιαῦται τῶν λέξεων ἐναλλα-
 γαί, καινοπρέπειαν τῷ λόγῳ παρ-
 ἔχουσι.

τῶν ἀρχαίων] Ἡτοι τῶν ἐνεχύ-
 ρων· ἀρχαῖα γὰρ τὰ ἐνέχυρα καὶ
 τὰς

Ἐπὶ πολλῶν φανώμεν ἑρραθυμικότες, καὶ ἅπαντα πρὸς ἠδονὴν ζητοῦντες, πολλὰ καὶ χαλεπὰ, ὧν οὐκ ἠβουλόμεθα, ὑστερον εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν, καὶ κινδυνύσωμεν περὶ τῆς ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ.

ζ. Τὸ μὲν ἐν Ἐπιμίᾳ, ἴσως φῆσαι τις ἀνράδιον καὶ πανίος εἶναι· τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρθένων ὅτι δεῖ πράττειν ἀποφαινεῖται, τῷτ' εἶναι συμβῆλκε. Ἐγὼ δὲ ἐκ ἀγνοῶ μὲν, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, τῷθ', ὅτι

ΠΟΛ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

τὰς ὑποθήκας ἐν πόλλοις ὁ Δημοδένης εἶπε. Τινὲς δὲ ἐξηγοῦνται αὐτὸ, οὐκ ἐπὶ τῶν δανειζομένων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν δανειζόντων, λέγοντες πολλάκις τοῖς παθητικοῖς ἀλλ' ἐνεργητικῶν χρῆσθαι τὰς Ἀθηναίους· καὶ λέγουσιν ἀρχαῖα αὐτὰ τὰ κεφάλαια· μὴ δυνάμενοι γάρ, φησὶν ἀποδεῖναι πολλὰς τόκους, ὑστερον οἱ χρεωσθέντες φεύγουσι· καὶ ἕτας οἱ δανεισθῆναι μὲν τῶν τόκων καὶ τὰ κεφάλαια ἀπολλύουσιν.

ἐπὶ πολλῶν] Ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πολλῶν τόκῳ· ἵνα τόκον λάβωμεν, τὴν ἀργίαν καὶ ῥαθυμίαν· κεφάλαιον δὲ, αὐτὴν τὴν πόλιν.

ἑρραθυμικότες] Οὐχ ἀπλῶς ἠμελικότες· εἰ γὰρ τῷτο σημαίνει ἢ λέξις· ἀλλὰ μάλλον τὴν ἀνεσίαν καὶ τὴν ἐν ἠδονῇ διαγωγὴν.

εἰς ἀνάγκην] Σύνηδες τῷ ῥήτορι, τῶν μὲν λυπηρῶν καὶ αὐτὸν μετέχουσα δεικνύναι, τῶν δὲ ἀγαθῶν τὴν πείραν ὀλόκληρον ἀποτέμειν τῇ πόλει· καὶ δύναται τοῦτο πολλὴν αὐτῷ παρὰ τῶν ἀκροατῶν καλῶς σκευάζειν τὴν εὐνοίαν.

τὸ μὲν ἐν ἐπιμίᾳ,] Μικρὸν τὸ προοίμιον, ἐκ τε δυνατοῦ καὶ συμφέροντος· μετὰ γὰρ ἐφ' ἕτερον κεφάλαιον, εἰ παντελῶς ἰδιάζον τὸ προοίμιον ἔλαβεν, ἵνα μὴ καθάπερ ἐσχισμέος ὁ λόγος φαίνεται, τὴν μὲν ἀρχὴν ποιησάμενος ἐξ ἑλέγων ἐπαύσατο, λέγων δὲ, τοῦ συμφέροντος· τὸ δὲ ἐνθύμημα, καὶ τὴν ἐπαγωγὴν, ἐκ τοῦ δυνατοῦ· διὸ καὶ τὸ προοίμιον ἔλαβε. Διαφέρει δὲ τὰ τῶν κεφαλαίων προοίμια, τῶν ἐν αὐταῖς ταῖς ἀρχαῖς· ὅτι

1 ἰδιάζον τὸ πρ.

ἐκεῖνα

πολλάκις ὑμεῖς, οὐ τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ
 τὰς ὑσάτους ᾧ τῶν πραγμάτων εἰπόν-
 τας ἐν ὀργῇ ποιῶσθε, ἂν τι μὴ κτ' γνώ-
 μῳ ἐκβῆ· οὐ μὲν οἶμαί γε δεῖν τιῶ
 ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοπεῖν ὑποσείλασθαι
 ᾧ ὧν ὑμῖν συμφέρον ἡγεῖμαι. Φημί
 δὴ, διχῆ βοηθήεον εἶναι τοῖς πράγμα-
 σιν ὑμῖν, τῷ τε τὰς πόλεις τοῖς Ολυν-
 θίοις σώζειν, καὶ τοὺς τῆτο ποιήσουσας
 τραλιώτας ἐκπέμπω· κὶ τῷ τιῶ ἐκείνε
 χώραν

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

ἐκείνα μὲν τῷ παλί λόγῳ χώραν
 δίδωσι, κὶ σπερματικὴν ἔχει τὴν
 δύναμιν τῶν διόλων λέγεσθαι μελ-
 λόντων· τὰ δὲ τῶν κεφαλαίων, αὐ-
 τὰ μόνον θεραπεύει τὰ λυπῆλα
 τὸ κεφάλαιον. Τὸ δὲ ὡσπερ ἐξ ἀν-
 τιθέσεως εἰληφθαι τὸ προοίμιον, ἔ-
 παραδόξον· τὸ γὰρ ἐν μέσῳ λόγῳ
 κείσθαι, πεποικηκέ τι κὶ ἐγαγόνιον
 ἔχειν τὸν λόγον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ἐπι-
 τήμησις, τῷ συμφέρονι προσήκει·
 ἐπιτίμησις δὲ αὐτὸ εἶπε, ἀλλ' ἔ-
 λοιδορίαν· τὸ μὲν γὰρ ὑβρίζειν,
 παλί ῥάδιον· τῷ δὲ ἐπιτίμῳ, ὅπερ
 ἐστὶ νυθίεον, κὶ ἰ περὶ τῆ λυσι-
 τελείῃ, ἐπὶ τιμῇ τῶν ἀκρότων
 λέγουσι, οὐ παλί ἐστιν, ἀλλὰ
 μόνον τῷ σκοποῦν τὸ λυσιτε-
 λῆς τῶν ἀκρότων. Ἀλλως· Ἀλί-

θεσις ἀπὸ τοῦ δικαίῳ, οἶον, ἀλλ'
 οὐ δίκαια ποιεῖς, ὡς Δημόσθενης,
 μόνον ἐπιτίμῳ ἡμῖν, ὅπερ παλί
 ἀνθρώπων ἐστὶ μὴ μέλοι συμβου-
 λεύων, ὑπὲρ ἐστὶ ῥήτορα. Ἰστέον δὲ
 ὅτι ἐκ εὐθύς ἐπήγαλε τὴν λύσιν,
 ἀλλ' ὑστερον ἐν μέσῳ θεῖς, κὶ εἰπὼν,
 ὅπερ ἐφοβεῖτο, ἵνα διὰ τῆτο ὡσ-
 περ προδιορθώσῃαι τὴν μέλλουσαν
 συμβεβλήν.

ὑποσείλασθαι] ὑποκρύψασθαι.
 Φημί δὴ] Τὸν τρόπον τῆς βοη-
 θείας εἰ ἡγεῖται. Ἐστὶ δὲ τὰς τῆ
 δυνατῆ κεφαλαίῳ· πᾶσα κὶ γὰρ
 τρόπων ἐξέτασις, ἐπὶ τὸ δυνατὸν
 ἔχει τὴν ἀναφορὰν· ἐν τῆτοις γὰρ
 δείκνυται, πῶς ἐνεστὶ κρατῆσαι τῶν
 ἀλιπαλῶν· Ἐπειδὴ δὲ οἶδε τὰς
 Ἀθηναίους πολλῆ δεδουλωμένους ῥα-

χώραν κακῶς ποιεῖν, καὶ τριήρεσι, καὶ
 στρατιώταις ἑτέροις. Εἰ δὲ θαλέρου τέτων
 ὀλιγοθήσειε, ὀκνῶ μὴ μάταια ὑμῖν ἡ
 στρατεία γήηται. Εἴτε γὰρ ὑμῖν τὴν ἐκεί-
 νη κακῶς ποιουμένων, ὑπομείνας τῆτο,
 Ολυθον πείρασθήσεται, ραδίως ἐπὶ τὴν
 οἰκείαν ἐλθὼν ἀμυνεῖται· εἴτε βοηθη-
 σάντων μόνον ὑμῖν εἰς Ολυθον, ἀκιν-
 δυνῶς ὄρων ἔχοντα τὰ οἴκοι, προσκαθε-
 δεῖται ἢ προσεδεδύσει τοῖς πρῶτοις,
 καὶ πείρασαι τῷ χρόνῳ τῶν πολιορκη-
 μῶν. Δεῖ δὲ πολλὴν ἢ διχῆν τὴν
 βοή-

1 Deest κ'.

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

θρημία, ἀρδύειν αὐτοῖς δύο βοη-
 θείας, ἵνα καὶ τὴν μίαν ποιήσωσιν.

ὀκνῶ] Φοβεῖμαι.

μάταια] Ἀπίκτον τὸ, μάταιος
 ἢ στρατεία.

ὑπομείνας] Οἰκεία ἡ λέξις· ὑπο-
 μῆναι γὰρ λέγει ἀντὶ τῆ καθερεῖν,
 ἕταν ἴδωμεν τὰ οἰκεία ἢ κακῶς πά-
 σχοντα. Τὸ δὲ παραστήσειαι, χειρώ-
 σεται· Στικλόν δὲ ἐλαῦθα, ἢ ἢ,
 ὑπηρεσίας κ' ἰάσας τ' ἢ παλρίδα
 αὐτὴ κακῶς πάσχουσαν, παραστή-
 σεται ἐν τούτῳ Ολυθον· κ' εὐχε-
 ρῶς ἐλθὼν εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὡς

λαβὼν τὴν Ολυθίαν πρὸς συμ-
 μαχίαν, ἀμυνεῖται ἡμᾶς ἐκεῖσε.

περιέσαι] Ὁρα πῶς 2 ἐπὶ τῶν
 ἄνω πόλεων εἰπὼν, ὅτι εὐχερῶς
 αὐτὰς ἐλάμβανεν, ἐπὶ τῷ Ολύθου
 εἶπε τὸ δυσχερὲς, διὰ τῆ εἰπεῖν
 τῷ χρόνῳ περιέσαι, τὸ δυνατὸν
 Ολυθίοις παραμαλευόμεναι.

Περὶ δὲ χρημάτων] Μείραται
 ἐπὶ τὸ δυνατὸν κεφάλαιον· μερίζει
 δὲ τῆτο εἰς δύο, εἰς τὴν χρημάτων
 εὐπορίαν, κ' ἀνδρῶν δύναμιν.

ὡς βέλεσθε] Πάλιν ὑποσιωπή-
 σει ἐχρησάτο, ἀντὶ τῆ εἰπεῖν, εἰς

1 Deest κακῶς.

2 ἐν τῷ ἄ. πόλις.

τάς

ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ Γ. Ι31

βοήθειαν εἶναι. Καὶ ὡς μὴ τ' βοη-
θείας ταῦτα γινώσκω.

ή. Περὶ δὲ χρημάτων πόρου, ἔστιν,
ὧ ἀνδρες Αθῆναῖοι, χρήματα ὑμῖν,
ἔστιν ὅσα οὐδενὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων
σραβιωτικά· ταῦτα δὲ ὑμεῖς, ἕτως ὡς
βέλεσθε, λαμβάνετε. Εἰ μὴ οὖν ταῦ-
τα τοῖς σραβιδομύοις ἀποδώσειε, ἐδενὸς
ὑμῖν προσδεῖ πόρου· εἰ δὲ μὴ, προσδεῖ
μᾶλλον δ' ἀπαντῶ ἐνδεῖ τοῦ πόρου.
Τί ἔν; (ἂν τις εἴποι) Σὺ γράφεις ταῦτ'
εἶναι σραβιωτικά; Μαὶ Δί, ἐκ ἔγωγε.

Εγὼ

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

τὰς θείας κ' πανηγύρεις αὐτὰ
λαμβάνετε.

ἀποδώσειε], Καλῶς εἶπε τὸ
Ἀποδώσειε, κ' ἐχὶ Δώσειε· ἀπο-
δίδωσι γάρ τις τὸ ἀλλότριον ἐκείνῳ
ἔοιδεν ὃν τὸ πρᾶγμα ὡς ταῦτα,
φησὶν, ἐκ ἔστιν ὑμέτερα, ἀλλὰ
τῶν σραβιωτῶν οἰκεία.

προσδεῖ — — πόρου] Ενδεῖσθαι
μὲν ἐστὶ τὸ παντελῶς μὴ ἔχειν· προσ-
δεῖσθαι δὲ, τὸ ἔχειν μὲν μέρῳ, ἔτι δὲ
δεῖσθαι πρὸς τὸ τέλειον. Φησὶν ἔν,
ὅτι εἰ μὲν ἀποδώσειε τὰ χρήματα,
ἂ μὲλλετο προσδεῖσθαι διὰ τὸ ἀρ-

κέτως ἔχειν, εἰ δὲ μὴ, προσδεῖ-
σθε. Εἶτα ἐπειδὴ ἔμφασιν τινὰ
ἔχει, ὡς ἔστι κ' ἄλλα ἐκτὸς τῶν
θεωρικῶν, ἂ λαμβάνοντες, ὀλίγων
προσδεῖσθαι, ἐπήγαγε τὸ, μᾶλλον
δὲ παντὸς ἐνδεῖ ἢ τῷ πόρῳ ὡς εἰ
μὴ ἀποδώτε τὰ θεωρικά, παντε-
λῶς ἀπορήσομεν.

Τί ἔν; (ἂν τις εἴποι)] Ανθυπο-
φορὰ πάλιν. Σὺ, φησὶ, γράφεις
τὰ θεωρικά εἶναι σραβιωτικά;
Εἶτα λέει, ὅτι συμβελεύω μὲν, ἂ
γράφω δὲ, τὸν κίνδυνον εἰδώς, κ'
τὸν Εὐβέλῃ νόμον μὴ ἀνοῶν.

Εγὼ μὲν γὰρ ἠγῆμαι στρατιώτας δεῖν κατασκευαδύνααι, ἢ ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά· ἢ μίαν Σύλαξιν εἶναι, τὴν αὐτὴν τῷ τε λαμβάνειν, ἢ τῷ ποιεῖν τὰ δεύλια. Ὑμεῖς δὲ ἔτω πως ἀνδρῶν πραγμάτων λαμβάνετε εἰς τὰς ἐορτάς. Ἐστὶ δὴ λοιπὸν οἶμαι πάντας εἰσφέρειν, ἀν πολλῶν δέη, πολλά· ἀν ὀλίγων, ὀλίγα. Δεῖ δὲ χρημάτων, καὶ ἀνδρῶν τέτων ἐδέν ἐστι γνέσθαι τῶν δεούλιων. Λέγασσι δὲ ἢ ἄλλως τινὰς ἄλλαι πόρις· ὧν ἔλεσθε, ὅσις ὑμῖν

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Εγὼ μὲν γὰρ ἠγῆμαι] Εγὼ μὲν γὰρ, φησὶν, εἰς τὰς στρατιώτας 1 δεῖν ἀναλωθῆναι φημι· ὑμεῖς δὲ εἰς τὰς ἐορτάς λαμβάνετε.

κατασκευαδύνααι] Ὡς πανιελῶς ἀπαλλοτριωθέντιος τῷ στρατιωτικῷ παρὰ τοῖς Αθηναίοις, κατασκευασθῆναι εἶπεν, ὡς ἐπὶ κλημάτων πανιελῶς διαφθαρέντων. Ἀπὸ τῷ ποιημένῳ δὲ εἶπε τὸ ποιεῖν.

στρατιωτικά] Οὐ γὰρ ἔχετε ὅθεν ἄλλοθεν αὐτὰς μισθώσετε.

σύλαξιν] Σύλαξις ἐστὶ δύο πραγμάτων ὡσπερ ἕνωσις εἰώθασι δ' οἱ παλαιοί, ἐπειδάν τι ἀσαφὲς 2 οἴωμαι λέγειν, διὰ τὴν ἐπαγωγῆς αὐτὸ λένει, ὡσπερ καὶ ὁ Ποιητὴς εἰπών, 3 Κύμβαρ, ἐπήγα-

γεν, ἐπὶ βρεγμόν τε καὶ ὠμούς· καὶ πάλιν εἰπών, 4 Εὐροπαλιζόμενοι, ἔφη, γόνυ γενὸς ἀμείβων· ἔτω καὶ ὁ ῥήτωρ εἰπών, σύλαξις, ἐπήγαγε τὸ, λαμβάνειν καὶ ποιεῖν τὰ δεύλια.

τὰ δεύλια] Νῦν γὰρ εἰς Δεῖας λαμβάνοντες, εἰ δεούλιως λαμβάνετε· εἰς δὲ τὸ στρατεύειν δοθέντα, δεούλιως δοθήσεσθαι.

Ἐστὶ δὴ λοιπὸν] Οὐδὲν ἔτι, φησὶν, υπολείπεται, εἰ μὴ βάλῃθε τὰ χρήματα τοῖς στρατιώταις ἀποδῆναι, ἢ εἰσφέρειν ὑμᾶς ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐσιῶν. Οὐχ ὀρίζει δὲ τὴν ποσότητα, ἵνα μὴ λυπηρὸς δόξη, ἀλλὰ τὸν καιρὸν, καὶ τὴν ἀνάγκη ἐποίησεν ὀρίξασθαι.

ὑμῖν ἂν συμφέρον δοκῆ· ἢ ἕως ἐςὶ και-
ρὸς, ἀνιλάβεσθε τῶν πραγμάτων.

Ζ'. Ἀξιὸν δὲ ἐνθυμηθῆναι ἢ λογι-
σασθαι, τὰ πράγματα, ἐν ᾧ καθέστηκε
νυνὶ τὰ τῷ Φιλίππῳ. Οὔτε γὰρ, ὡς
δοκεῖ, ἢ φήσεί τις ἂν, μὴ σκοπῶν ἀ-
κεκῶς, ὑπρεπῶς, εἶδ' ὡς ἂν κάλλιφα
αὐτῷ τὰ παρόντ' ἔχη· εἴτ' ἂν ἐξλιέσκε
τὸν πόλεμόν ποιε τῆτον ἐκείνῳ, εἰ πο-
λεμῆν ὠήθη δεήσειν αὐτόν· ἀλλ' ὡς
Ἰππῶν, ἀπάντῃα τότε ἠλπίζε τὰ πράγ-
ματα.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

εἰσφέρειν,] Εἰ μὴ τὰ θεωρικὰ
πραγμῶν ποιήσεις.

δεῖ δὲ χρημάτων] Ὡς εἰ ἔλεγον,
εἴτε πολλῶν, εἴτε ὀλίγων δεῖσθε,
ἐκ ἐμὸν εἰπεῖν, ἀλλὰ τῆς χειρὸς
τῆτο δ' οἶδα ἰ πάντως χρη-
ζέει.

εἶδεν ἐςὶ γενέσθαι] Εἴποι ἂν τις,
τί ἔν; καὶ ἐν τῷ εὐχεσθαι δεόμεθα
χρημάτων; ἢ ἐν τῷ σωφρονεῖν;
λέγομεν δὲ, ὅτι πρὸς τὸ πρᾶκει-
μενον εἴπεν, ἦτοι τὸν πόλεμον· ἀεὶ
γὰρ ὁ πόλεμος χρημάτων δεῖται.

ἀνιλάβεσθε] Ἀψάθε.

Ἀξιὸν δὲ ἐνθυμηθῆναι] Πληρώ-
σας τὸ ἐν μέρῳ τῷ δυνατῷ, τερ-
εἰς τὸ τῆς πώλεως, ἐπιῦθεν, ἐπὶ
τὸ ἕτερον μέρῳ ἐλήλυθε, τὸ τοῦ

Μακεδόνῳ· μὴ ἔχων γὰρ δεῖξαι
τοὺς Ἀθηναίους δυνατοὺς, καθὸ
2 πολλὰ ἀπάλεσαν, τεχνικῶς ἐκ
τῷ ἐναντία πειράται καλασκευ-
άται, ὅτι δύναται τὴν Φιλίππου
δύναμιν καθαιρεῖν.

Οὔτε γὰρ, ὡς δοκεῖ,] Οὐχ ἔ-
τως αὐτῷ ἔχει τὰ πράγματα
εὐπρεπῶς, οὐδὲ ὡς τις νομίζει
κάλλιφα.

τὰ παρόντῃ] Ἡγοῦν τὰ ἐν τῇ
Ολύμφῳ.

τὸν πόλεμον] Πρὸς τοὺς Ολυμ-
θίους.

αὐτόν·] Τὸν πόλεμον.

τὰ πράγματα] Τὰ τῶν Ολυμ-
θίων ἐκ μόνης τῆς θεᾶς ἀναίρη-
σεσθαι.

μαλα ἀναιρήσεως, καὶ τα διέψυσαι. Τέ-
το δὴ πρῶτον αὐτὸν ταράττει, παρὰ γνώ-
μην γεγονός, ἢ πολλῶ ἀθυμίαν αὐ-
τῷ παρέχει. Εἶτα, τὰ τῶν Θετταλῶν.
Ταῦτα γὰρ ἄπισα μὲν ἰὼ δῆπερ φύσει,
ἢ αἰεὶ, πᾶσιν ἀνθρώποις· κομιδῆ δ' ὡς-
περ ἰὼ, ἢ ἔσι νῦν τέτῳ. Καὶ γὰρ Πα-
γασὰς ἀπαιτεῖν αὐτὸν εἰσιν ἐψηφισμένοι,
ἢ Μαγνησίαν κεκωλύκασι τειχίζειν. Η-
κουον δ' ἔγωγέ τινων, ὡς εἰδὲ ὅτ' ἰ-
μύρας, ἢ τὰς ἀγορὰς ἔτι δώσοιεν αὐ-
τῷ

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

καὶ τα διέψυσαι] Καὶ εἶτα διέ-
ψυσαι ἢ ἐλπίδ' ἢ τῆς προσ-
δοκίας· ἰδὲ γὰρ πολεμῶσιν αὐτῷ
παρὰ τὴν αὐτῶ προσδοκίαν.

Εἶτα] Οὐκ εἶπεν οἱ Θετταλοὶ,
ἀλλὰ τὰ Θετταλῶν πράγματι,
ἵνα λέγη τὴν ἀπίσταν, ἢ δηλώσῃ
ὅτι αἰεὶ σύζωσιν αὐτῇ.

τὰ τῶν Θετταλῶν,] Ταράττει
αὐτόν. Πράγματι δὲ αὐτῷ προσ-
ἔπε ἐχρήσατο.

Καὶ γὰρ Παγασὰς] Η ἰστορία
ἔτως. Αλευκς, ἀπόγονός τις τῶ
Ἡράκλειος, Θετταλός, ἐτιράγησε
Θετταλῶν· εἶτα ἢ οἱ τέτυ παῖ-
δες. Μὴ φέροντες οὖν τὴν τυραν-
νίδα οἱ Θετταλοὶ, καὶ ἀπορρίψαντες

τί δεῖ ποιεῖν, μελεπέμφαντο εἰς
συμμαχίαν τὸν Φίλιππον. Εἶτα
ἐλθὼν ἐκεῖν, ἐξέβαλε τῆς Αλευ-
άδας ἐκ τῆς τυραννίδος· ἢ ὑπὲρ
τούτου χάριν αὐτῷ ὁμολογοῦντες
οἱ Θετταλοὶ, δειδώκασιν αὐτῷ νέ-
μεσθαι Παγασὰς, ἢ τὰ χεῖρμαία
τὰ ἐκ τῶν λιμένων ἢ τῆς ἀγορᾶς·
Ἀπιστοὶ δὲ Θετταλοὶ ἐνομιόθησαν,
ἢ διὰ τὸ τὸν Ιάσονα, Θετταλὸν
ἴνα, ἀπιστοὶ ὀφθῆναι περὶ τὴν Μή-
δειαν ἢ ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησια-
κῷ πολέμῳ, ἐν αὐτῇ τῇ παρα-
τάξει ἀπὸ Αθηναίων πρὸς Λακε-
δαιμονίους μελετάειν, ὡς φησὶ ὁ
Θουκυδίδης· Ἡ δὲ Μαγνησία χώ-
ρα τις ἦν πλὴν τῶν Θετταλίας ὑπ-
ήκει.

τῶ καρπούσθαι· τὰ γὰρ κοινὰ τὰ Θετταλῶν ὑπὸ τῶν δέοι διοικεῖν ἔ Φίλιππον λαμβάνειν. Ἄν δὲ τῶν ὑποσηρηθῆ τῶν χρημάτων, εἰς γενὸν κομιδῆ τὰ τῆς τρωφῆς τοῖς ξένοις ἀπὸ κατασῆσαι. Ἀλλὰ μὴ τὸν γε Παίονα, ἢ τὸν Ἰλλύριον, ἢ ἀπλῶς τῶν ἄπαντας ἡγεῖσθαι χρὴ αὐτονόμους ἢ δῖον ἂν, ἢ ἐλευθέρους, ἢ δούλους εἶναι. Καὶ γὰρ ἀήθεις τῶ κατακτείν τινός εἰσι, ἢ ἀνθρωπῶ ὑβριστῆς, ὡς φασὶ ἢ μὰ Δί' εἶδεν
 ἄπιστον

Σ Χ Θ Λ Ι Α.

ἡκοῦσθαι αὐτοῖς. Ἐστὶ δὲ καὶ πόλις ὁμώνυμῶς αὐτῆ. Χαριζόμενῶσιν τοῖς Θετταλοῖς ὁ Φίλιππος, ταύτην αὐτοῖς κατεδωκόσθαι ἀποστάσαν αὐτῶν· μετὰ δὲ ταῦτα φέρριον ἀνοδομήσεν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει τῶν Μαγνητῶν, ἵνα μὴ καὶ δεύτερον ἀποστῶσι· τὸ δὲ ἀληθές, καὶ αὐτῶν Θετταλῶν. Οἱ δὲ γόντες αὐτὸ τῆτο, ἐκώλυσαν αὐτὸν τευχίζεσθαι.

ἀπὸ τῶν] Ἠγεμ, ἀπὸ τῶν ἐξ αὐτῶν προσόδων.

τοῖς ξένοις] Καὶ γὰρ ἔ μόνον Μακεδόσιν, ἀλλὰ καὶ ξένοις ἐχρητὸ φρὸς τὴν στρατείαν.

Ἀλλὰ μὴ τὸν γε,] Δείξας αὐτῶ τὸ ἀσθενές ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, βεβῆλαι καὶ ἀπὸ τῶν Βαρβάρων τὸ ὅμοιον ἐργάσασθαι, καὶ δι' αὐτῆς δὲ τῆ λέξεως ἠτέλισε τὴν δύναμιν· ἔ γὰρ εἶπε πληθυντικῶς, ἀλλ' ἐνικῶς, Παίονα καὶ τὸν Ἰλλυρίον.

ἢ δῖον ἂν] Παίονες καὶ Ἰλλυριοὶ κατ' ἀνάγκην ὑπήκουον, καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἔθνων.

Καὶ γὰρ ἀήθεις] Δεῖ προσέχθην τῆ λέξει· ἔ γὰρ εἶπεν Ἀκθεῖν μόνον, ἀλλὰ Κατακτείν, ὅπερ ἐστὶ πᾶν ὑπακτείν, ὡς καὶ δούλους νομίζεσθαι. Ὁ δὲ Φίλιππος, φησὶν, ὑβριστῆς καὶ ἐπαχθῆς.

ἀπίσον ἴσως. Τὸ γὰρ εὖ πράττειν ὡς γὰρ
 τὴν ἀξίαν, ἀφορμὴ τῆς κακῶς φρονεῖν
 τοῖς ἀνοήτοις γίνεσθαι. Διόπερ πολλάκις
 δοκεῖ τὸ φυλάξαι τὰ γαθὰ τῆς κήσαδος
 χαλεπώτερον εἶναι. Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς,
 ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν ἀκαιρίαν τὴν
 ἐκείνῃ καιρὸν ἡμέτερον νομίσαυτας, ἐτοί-
 μως συνάραδας τὰ πράγματα, ἢ πρεσ-
 βουομένους ἐφ' ᾧ δεῖ, ἢ στρατομήτους
 αὐτῆς,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἀπίσον] Αὐτὸν εἶναι τοῖτον.

* Τὸ γὰρ εὖ πράττειν] Γνωμικὴ
 περίοδος, ἢ καὶ δίκολος. Ἐπειδὴ,
 Φησὶν, οἱ παρ' ἀξίαν εὐτυχεῖς,
 εἰ δύναται φυλάξαι τὴν εὐτυχίαν
 διὰ τὸ ποιητὸν τῆς γνώμης, δεδω-
 κασιν ἀφορμὴν τῆς λέγειν, ὅτι δυσ-
 χερέες εἰσι τὸ φυλάξαι μᾶλλον, ἢ περ
 κήσασθαι, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἀληθές.

τὸ φυλάξαι] Ἦγουν, τηρῆσαι
 ὡσαύτως ἔχειν, καὶ μὴ μετὰ βαλεῖν
 εἰς κακίαν.

τὰ γαθὰ] Τὰ ἐπελθούσα τινί.

Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς] Παραβολὴ ἀπὸ
 τῆς ἴσως. Πληρώσας τὴν ἐξέτασιν
 τῆς δυνατῆς, καὶ σαθρὸν ἀποδεί-
 ξας τὸν Φίλιππον καιναχόθεν, εἰς
 προτροπὴν μετήλθε. Διεινήνοχε δὲ
 προτροπὴ συμβεβηλῆς, ὅτι ἐν μὲν
 ταῖς συμβουλαῖς, καὶ τὸ ἀγαθὸν
 ὑπὲρ ἧς συμβουλευόμεν, ἀμφισβή-
 τησιν ἔχει, καὶ ὁ τρόπος δὲ ἔστιν ἂν

παραγενοίμεθα τῶν χρησίμων,
 ἀλλήρησιν ἐπιδέχεται. ἐν δὲ ταῖς
 προτροπαῖς καὶ τὸ ἀσάθον προέηλον,
 καὶ ὁ τρόπος. Δεῖ δὲ γινώσκειν
 ὅτι ἐπιπλέκειται τοῖς εἰδεῖσι τάτοις
 τὰ ἀλλήλων· καὶ συμβεβηλικά ἐν
 προτροπαῖς, καὶ τεταυρίον ἐν συμ-
 βουλαῖς προτροπικά. Ἐκ δὲ τῆς
 πλεονάζουσι ἐν τῇ ὑποθέσει, χρὴ
 τὸ εἶδος τῆς λύγῃ γνωρίζειν.

συνάρασθαι] Ἐδοξέν μοι εἰπεῖν συν-
 ἀραδαῖ τοῖς πράγμασιν, ἀλλ' Ἀ-
 ττικῶς εἶπεν. Ἡ δὲ σύλληψις, ὡς
 εἰ ἔλεγε, σὺν τῇ τύχῃ ἀγωνίζεσθαι
 ἐφ' ᾧ δεῖ χωρία. Ἐστὶ δὲ μονόκωλον
 σχοινοειδῆς περίοδος, ἐν ὑπερβαλῶ
 σχηματισθεῖσα· τὸ σχῆμα δὲ ἐπι-
 τμήσις. Τὸ δὲ συνάρασθαι, συλ-
 λαβεῖν καὶ ἀρπάσαι, συνάψασθαι.

πρεσβευόμενος] Πρεσβεύεσθαι,
 φησὶν, ἐπὶ τοῖς ἀγνοούσας τὸν
 Φίλιππον, ἵνα διδάξωσιν αὐτῆς,

αὐτοὺς, καὶ παροξυνούσας ὅτ' ἄλλης ἀπ-
ανίας· λογιζομένης, ὡς εἰ Φίλιππος λα-
βοὶ καθ' ἡμέρῃ τοιοῦτον καιρὸν, καὶ πόλε-
μῳ ἡμίονο πρὸς τῆ χώρα, πῶς ἂν
αὐτὸν οἴεσθε ἐτοίμως ἐφ' ἡμᾶς ἐλθεῖν.
Εἴτ' ὅτε αἰχμεύεσθε, εἰ μὴδ' ἂ πάθοι
ἂν, εἰ δυνάσθ' ἐκείνῳ, ταῦτα ποιῆσαι,
καιρὸν ἔχουτες, καὶ τολμήσειε;

ἰ. Ἐτι τοίνυν, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι,
μὴδ' εἰ

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

μὴ πιστεύειν αὐτῷ· ἐπὶ δὲ τῶν εἰ-
δούλων μὲν, φοβημένων δὲ, τῷ ἀγ-
γέλεισθαι ὑμᾶς ὅτι φρασεύεσθε,
ἵνα παροξυνθῶσιν εἰς τὸ μηκέτι δε-
διέναι αὐτόν.

λάβοι καθ' ἡμῶν] Τοιοῦτον
καιρὸν οἷον νῦν ἡμῖν ἐστὶ καὶ ἐκ-
εῖνε· καὶ πόλεμῳ γένοιτο πρὸς
τῆ χώρα, τῆ ἡμετέρα, καθάπερ
νῦν τῆ ἐκείνου· ἢ γὰρ Ολυθός γε-
των αὐτῷ· ἐὰν τοιαῦται, φησὶν,
αὐτῷ προσγένουσι πολλοὶ εὐπο-
ρίαι, οἷαι νῦν ἡμῖν, καὶ πάλιν, εἰ
πόλεμον τινα σχοίμεν ὁμορον,
ὡς αὐτὸς νῦν ἔσχε τὸν τῆ Ολυθῶ
γεληιάζοντα.

Εἴτ' ἐκ αἰσχυνέσθε] Ἡ περίοδος
ἐπιτιμητική, ἢ ἐστὶ μονόκωλῳ,
φησὶν Ἐρμογένης. Ἀσαφὲς δ' εἴ-
ναι δοκεῖ τὸ χωρίον· ἀδελφὸν γὰρ
τίνι χρὴ προσεῖναι τὸ ταῦτα
ποιῆσαι· πότερον τοῖς Αθηναίοις,

ἢ τῷ Φιλίππῳ· δοκεῖ γὰρ ἐφ' ἑκα-
τέρων ἀρμόζειν. Χρὴ ἔν ἐπὶ τῶν
τοιούτων ἀσαφῶν καὶ ἐπαμφοριζῆναι
δοκῆναι, ἐκ τοῦ τέλους ἐπὶ τὴν
ἀρχὴν ἀνέναι· λυθήσεαι γὰρ ἔ-
τως ἢ ἀσάφεια· οἷον ἐπὶ τῷ παρ-
όντι, εὐθύς κάτωθεν ἀρξάμενοι
λέγε, καὶ τολμήσειε, καιρὸν ἔχουτες,
πάντα ποιῆσαι ἂ πάθοι ἂν, εἰ
δυναίτο ἐκεῖνῳ; τὸ γὰρ πρότερον
ἐπ' ἀμφοτέρων λέγεσθαι δοκεῖν,
νῦν ἐφάνη περὶ τῶν Αθηναίων εἰ-
ρημένον.

εἰ, μὴδ' ἂ πάθοι ἂν] Τὸ μὴ
περισσόν· ἢ τὸ εἰ μὴ, εἰς τὸ, καὶ
τολμήσειε.

Ἐτι τοίνυν] Μετὰ τὴν ἀναγκαῖον.
Ὡσπερ δὲ τὸ συμφέρον
εἰς δύο τέμνεσθαι φημεν. εἰς τὸ
αὐτὸ τὸ συμφέρον, καὶ τὸ ἀναγ-
καῖον· οὕτω καὶ τὸ δυνατόν, εἰς
τε αὐτὸ τὸ δυνατόν ἀπλῶς, καὶ

μηδ' ἔθ' ὑμᾶς λανθανέτω, ὅτι νῦν αἵρε-
 σίς ἐστὶν ὑμῖν, πότερον ὑμᾶς ἐκεί χρεῖ
 πολεμεῖν, ἢ παρ' ὑμῖν ἐκείνον. Ἐὰν μὲν
 γὰρ ἀνέχη τὰ τῶν Ολιυθίων, ὑμεῖς ἐκεῖ
 πολεμήσετε, ἢ τὴν ἐκείνην κακῶς ποιή-
 σετε, τὴν ὑπάρχουσαν ἢ τὴν οἰκίαν
 ταύτῃ ἀδεῶς καρπέμενοι· ἀνδρῶν δ' ἐκ-
 εἶναι Φίλιππος λάβη, τίς αὐτὸν ἔτι κω-
 λύσει δούρῳ βαδίζειν; Θηβαῖοι; μη-
 λίαν πικρὸν εἰπεῖν ἢ, ἢ Συρισβαλῆσιν
 ἐτοίμως. Ἀλλὰ Φωκεῖς; οἱ τὴν οἰ-
 κίαν ἔχ' οἰοί τε ὄντες φυλάττειν, εἰ μὴ
 βοηθήσῃ ὑμεῖς. Ἡ ἄλλοις; ἀλλ',
 ὦ τᾶν, ἐχὶ βεβλήσε). Τῶν ἀτοπωλάτων
 μέν]

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τὸ ῥᾶδιον, καὶ εἰς τὸ ἀναγκαῖον
 ὅπερ ἐν τᾷ τῷ χωρίῳ νῦν ἐξε-
 τάξεσθαι φαμεν· δίδωσι γὰρ τοῖς
 Ἀθηναίοις αἵρεσιν, πῶς χρεῖ πολε-
 μεῖν· καὶ τὸν μὲν ἐν Μακεδονίᾳ πό-
 λεμον εὐκόλον δείκνυσιν· τὸν δὲ ἐπὶ
 τῆς Ἀπικῆς, χαλεπὸν καὶ φοβερόν.
 τὴν ὑπάρχουσαν] Ἦγεν, ἡμε-
 τέραν.

μηλίαν] Φοβῶμαι ἕξωθεν.

συρισβαλῆσιν] 1 Ὡς πολέμοι
 εἰσελεύσοιαι εἰς τὴν 2 χώραν.

ἀλλ' ὦ τᾶν] Ἀνυποφορὰ σο-
 χασιχὴ ἢ ἡ λύει ἐκ τεκμηρίων.
 Τὸ δὲ, ὦ τᾶν, δύο μέρη λόγου
 εἰσὶν· ὦ καὶ ἐτᾶν, ὅ ἐστιν, ὦ ἐταῖρε.

οὐχὶ βεβλήσει] Ὁ Φίλιππος
 δηλοῖ.

εἰ ἂν νῦν] Τὸ ἐφ' ὑμᾶς ἔλθειν.

ὅμως ἐκλαλεῖ] Ὅτι ἔρχομαι

μένι' ἂν εἶη, εἰ ἂ νῦν ἀνοίαν ὀφλισκά
νων, ὅμως ἐκλαλεῖ, ταῦτα δυνθῆεις μὴ
πράξει. Ἀλλὰ μὴν ἡλίκα γ' ἐσὶ τὰ
διάφορα ἐνθάδε ἢ ἐκεῖ πολεμεῖν, οὐδ' ἐ
λόγῳ περσοῦν ἡγῆμαι. Εἰ γὰρ ὑμᾶς
δέησειεν αὐτοὺς τριάκοντα ἡμέρας μόνας
ἔξω γῆρας, καὶ ὅσα ἀνάγκη στρατοπέδῳ
χρωμύρας, τῶν ἐκτῆς χώρας λαμβάνειν,
μηδενὸς ὄνθ' ἐν αὐτῇ πολεμίας λέγω,
πλέον ἂν οἶμαι ζημιωθῆναι τὰς γεωρ-
γενίας ὑμῶν, ἢ ὅσα εἰς ἅπαντα τὸν πρὸ
τῆ πόλεμον δεδαπάνησθε, Εἰ ὅ δὴ πό-
λεμός τις ἦξει, πόσα χρηὶ νομίσεια ζημι-
ωθήσεσθε; Καὶ πρόσσεσθ' ἢ ὕβρις· καὶ ἔτι ἢ
τῶν

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Ἀρα ἔαν δυνθῆ
ταῦτα ποιῆσαι, ἢ πράξει; Ζήτη-
τέον δὲ, πῶς ἐν τοῖς ἄνω δεῖνόν αὐ-
τὸν καλέσας, καὶ εἰδότες χηρσαδαὶ
πράγμασιν, ἐλαῦθα μωρὸν ἀπο-
καλεῖ. Λέγομεν ὅτι ἀπὸ πολλῆς
ἐπιθυμίας τῆ βύλεσθαι αὐτὸν ἐπὶ
τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν, ποιεῖ αὐτὸν
μὴ δυνάμενον ἐαλεῖ καλασχεῖν,
ἀλλὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἐκλέγουσα.

ἔδὲ λόγῳ] Οὐ δὲ γὰρ, φη-
σὶ, τὰ ὁμολογούμενα καλασκεῖα-

ζειν· καὶ δύο κακῶν προκειμένων
(κακὸν γὰρ ὁ πόλεμος) αἰρεῖται
τὸ ἥτιον.

ἔξω γενέσθαι,] Οὐχ ἀπλῶς ἔξω
τῆ πόλεως, ἀλλὰ ἔξω τῆ χώρας
ἐν τῇ Μακεδονίᾳ.

γεωργενίας] Οὐχ ἀπλῶς τοὺς
σιάπλους τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὰς
κεκλήμενους ἀγρὰς.

τὸν πρὸ τῆ πόλεμον] Τὸν
περὶ Ἀμφίπολιν φησιν, εἰς ὃν
χί' ἰα διακόσια τέταρτα ἀνελώθη.

πρὸς-

τῶν πραγμάτων αἰχμῆ, ἐδεμιάς ἐλάττων ζημία τοῖς γε σώφροσι.

ιά. Πάντα δὴ ταῦτα δεῖ Συνιδόντας ἀπάντας, βοηθεῖν καὶ ἀπώθειν ἐκεῖσε τὸν πόλεμον· τὰς μὲν δὲ ὑπόρους, ἢ ὑπὲρ τῶν πολλῶν, ὧν, καλῶς ποιῶντες, ἔχουσι, μικρὰ ἀναλίσκουτες, τὰ λοιπὰ καρπῶνται ἀδεῶς· τὰς δ' ἐν ἡλικίᾳ, ἵνα τὴν τῆ πολεμεῖν ἐμπειρίαν ἐν τῇ τῆ Φιλίππου χάρα κησάμφοι, φοβεροὶ φύλακες τῆ οἰκείας ἀκεραῖς γῆραι· τὰς δὲ λέγοντας, ἢ αἱ τῆ πεπολιθυμένων αὐτοῖς διθυῶναι ῥάδια γῆραι. Ως ὅποι' ἀτὶ ἀνὺμᾶς περὶ τὰ πράγματα, τοῖστοι κεῖται

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

πρωισθ'] Τῆ ζημία παραφρόνησις.

σώφροσι] Τοῖς συνειοῖς, τοῖς σώζουσι τὴν φρόνησιν.

Πάντα δὴ ταῦτα] Εὐεῦθεν ὁ ἐπίλοφος. Ἐκ τῆ συμφέροντος κεφαλῆς τὰς ἐπιλόγους εἴληφε. δεῖ γὰρ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν αἰεὶ καὶ τῶν συνεκτικῶν, τὰς ἀνακεφαλαιώσεις καὶ τὰς ἐπιλόγους λαμβάνειν.

ἐκεῖσε] Εἰς τὴν Μακεδονίαν.

τὰς δ' ἐν ἡλικίᾳ] Τὰς δυνάμενες ὅπλα φέρειν καὶ μάχεσθαι, τὰς νεωτέρων· ἡλικία γὰρ ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν νεωτέρων· ἐν αὐτῇ γὰρ πάντοι πρῶτον δυνάμεθα· τοὺς δὲ ἔξω τῆς ἡλικίας, ἦτοι τοὺς γέροντας.

τὰς δὲ λέγοντας,] Ἦτοι τοὺς ῥήτορας.

εὐθύται] Ἀπολογίαι καὶ κρίσεις φανεραὶ καὶ κάλλισται γένοιται.

αὐτοῖς]

χειραὶ ἢ τῶν πεπεραγμύων αὐτοῖς ἔσε-
 δε. Χρησὰ δὲ εἶη, παντὸς εἴνεκα.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

αὐτοῖς] Τοῖς λέγουσι.	Φησὶ, χρησὰ, καὶ προβαίη καλῶς
Χρησὰ δὲ εἶη,] Εὐχὴν προσί- θησι τῇ συμβεβηῖ, οἷον, εἴθι γένοιτο,	διὰ πάντας, οἷον διὰ τὰς πλεσί- τας, τὰς νέας, τὰς ῥήτορας.

LIBANII ARGUMENTUM

IN

PHILIPPUM

ORATIONIS I.

ATHENIENSES, cum bellum infeliciter contra Philippum gererent, in concionem convenerunt desperabundi: Orator igitur & erigere abjectos animos conatur (neque enim esse mirum, si in tanta socordia victi sint) & quâ ratione bellum rectissimè administrarent, docet. Jubet autem geminas copias comparari: alteras majores urbanas, quæ domi maneant, in omnem eventum paratæ; alteras minores, quæ militibus peregrinis constent, permistæ civibus, & eum exercitum non Athenis manere, neque ex urbe opem conferre jubet; sed circa Macedoniam versari, belligerantem continenter: ne flatu Etesiarum Philippus observato, aut etiam hieme, cum Athenis in Macedoniam navigari non possit, rem aggrediatur, & per absentiam Atheniensium omnia obtineat: sed exercitum, qui cum eo dimicet, vicinum potius ei esse oportere censet.

Aliud ARGUMENTUM

E X

T O U R R E L L O.

DEMOSTHENES, *triginta annos natus, primam contra Philippum Orationem habuit; Archonte Aristodemo, regni Philippi anno nono, Olympiadis autem centesimæ septimæ primo. Philippo, sub initia ejus regni, obstiterant Athenienses; Argæumque, qui cum eo de summâ rerum certabat, strenuè adjuverant. Vicit Philippus, pacem tamen cum iis, ut erat versutus, missis legatis ultro iniit: sive ut novum imperium stabiliret, sive ut in eo proferendo felicius procederet. Igitur initium cepit ab Illyriis & Pæonibus subjugandis; deinde loca plurima, diversasque regiones, quæ Macedoniæ erant confines, quæque adeo plurimum ei conducebant, occupavit. Brevi ejus victoriæ commodum locum obtulere iis consiliis exequendis, quæ contra Græciam meditabatur. Thessali eum advocabant, ut à tyrannis eos liberaret;isque, sub liberatoris nomine, ipsum quod sustulisse visus est in eos imperium exercuit. Eorum oppidis in ditionem suam receptis, facilem inde atque opportunam in Phocenses invadendi occasionem arripuit; hoc maxime prætextu, quod*

7

Thessa-

Thessalorum hostes essent, Atheniensibus verò amicitia conjunctissimi. Bellum itaque iis indixit; annoque hanc orationem præcedente magno eos prælio superavit. Hâc victoriâ elatus eos subjugandi spem cepit; adque Thermopylas profectus est, quâ unicus patet transitus ex Thessaliâ in Phocidem euntibus. Athenienses, audito ejus itinere, quod quo tenderet cum ipsis tum Græcis omnibus erat pertimescendum, ad angustias Thermopylarum confluerunt; iisque opportuno tempore occupatis, Philippo, ne in Græciam transiret, viam obstruxere. Periculi tam magni, à quo recens liberati sunt, memoria usque animis in hærebatur; utque rebus suis vel adhuc diffiderent, effecit. Demosthenes, hâc eorum dispositione usus, vivam iis imaginem depingit imminentis periculi quod iis effrænata Philippi ambitio minuitur, quamque maturè cauto opus sit in animos studet ingerere. Quando igitur, ob rapidum Philippi progressum, armorumque ejus successum, Athenienses tantum non desperarent; primum animos iis addere aggreditur Orator; unicam calamitatum causam eorum ignaviam esse dicens; deinde belli gerendi rationem proponit, aptam sane cum eorum negligentia corrigendâ, tum ipsi infortuniorum forti & origini auferendâ, atque adeo spei faciendâ melioris in posterum fortunæ. Ejus summa eò redit, ut duos colligant exercitus; quorum unus, isque major, ex civibus solis conflatus, semper in procinctu stet, ad defendendam Atticam; alter minor, quique partim civibus, par-

tim peregrinis constet, circa Macedoniæ confinia sine ullâ intercapedine volitet, hostem observet, vexet, atque ex propinquo aggrediatur; ne, absentibus Atheniensibus, quum aut anni tempestas aut venti impediant quo minus in ejus regnum classe applicent, liberè consilia capiat, nulloque negotio exequatur quicquid aggredi in animum induxerit. Quod ad Chronologiam attinet, in eo quod primam Philippicam ante Olynthiacas ponam, de communi opinione discedo: nequis tamen singularia me affectare ideò existimet; quum optimos duces secutus fuerim, Dionysium nempe Halicarnassensem, & Diodorum Siculum. Rationes in Notis reddentur: ubi hujusce Orationis ordinem validissimis insuper, ni fallor, conjecturis stabilivimus.

D E M O S T H E N I S

P H I L I P P I C A I.

I. **S**I de novâ aliquâ re dicere propositum esset, Athenienses, continens me, dum plurimi eorum quibus mos est sententiam suam aperuissent, si quid mihi ab illis dictum placuisset, quievisssem; sin minus, tum & ipse quæ sentio conatus essem fari. Quoniam vero ita accidit, ut quibus illi de rebus jam ante sæpenumerò dixerunt, hæ nunc in deliberationem vocentur, arbitror me, quamvis primus ad dicendum surrexerim, jure tamen veniam nacturum esse. Si enim superiori tempore bene isti consulissent, novo jam consilio haud opus esset.

II. PRIMUM igitur, Athenienses, non est de præsentibus rebus, ne si vehementer afflictæ esse videantur, desperandum vobis. Nam quod in eis ex præterito tempore est pessimum, id ipsum est ad ea quæ restant optimum. Quid igitur hoc est? Vestrâ nimirum, Athenienses, factum esse socordiâ & officii neglectu ut res nostræ fiat adversæ. Nam si, vobis omnia quæ decuit agentibus, res ita se haberent, ne spes quidem reliqua esset fore eas aliquandò meliores. Deinde cogitan-

cogitandum, id quod & ex aliorum famâ dicitis, & ipsi ex memoriâ vestrâ scitis, quantâ aliquando potentiâ præditis Lacedæmoniis, idque non ita olim, quam præclare, atque ut vos decebat (nihil hujus Reipublicæ dignitati alienum admisistis, verum) pro communi Græciæ libertate bellum contra illos sustinuisistis. Quorsum vero hæc dico? Ut perspicere possitis, Athenienses, atque animadvertere, neque præcaventibus vobis quicquam esse formidabile, neque si negligentes sitis, tale quid quale vos vultis eventurum esse, exemplis utentes, potentiâ quæ tum fuit Lacedæmoniorum, quam, rebus vestris animos applicando, superâstis; & hujus, quæ nunc est, insolentiâ, propter quam æstiuamus, eo quod nihil eorum quæ oportuit curavimus.

III. QUOD si quis vestrûm, Athenienses, Philippum penè inexpugnabilem esse arbitretur, considerans cum multitudinem copiarum quæ nunc illi competunt, tum omnia præsidia urbi nostræ periisse; rectè sanè existimat. Idem tamen hoc cogitet, fuisse aliquando in nostrâ potestate Pydnam, Potidæam, Methonam, & omnem illam undique adjacentem regionem. Plurimas etiam, quæ cum illo nunc sunt, gentes suis legibus ac liberis vixisse, vobisque maluisse, quam illi, amicitiam conjungi. Si igitur Philippus in hæc tum opinione fuisset, difficile esse bellum gerere cum Atheniensibus, qui tales arces additionem

ipſius oppugnandam haberent, quum eſſet ipſe focis deſtitutus, nihil eorum, quæ nunc fecit, egiffet; neque tantam potentiam eſſet confeſtus. Sed hoc, Athenienſes, præclare ille novit, hæc loca omnia eſſe belli præmia, in medio poſita, naturam etiam ita ferre, ut præſentibus cedant quæ ſunt abſentium, & volentibus labores ac pericula adire quæ ſunt negligentium. Hæc ille ſententiâ uſus, omnia ſubegit & tenet, alia ut bello capta quis teneat, alia ſocietatibus atque amicitiiſ ſibi devincens. Etenim cum his ſocietatem inire, atque his adhærere, volunt omnes, quos inſtructos eſſe vident, & ea quæ oportet agere paratos.

IV. SI igitur vos etiam, Athenienſes, hoc animo eſſe nunc velitis, quando quidem prius non fuiſtis; & unuſquiſque veſtrûm, quibus in rebus debet & poteſt Republicæ ſe utilem præſtare omni omiſſâ diſſimulatione, aliquid navare ſit paratus; nimirum, qui dives eſt, tributa conferre, qui vero in ætate eſt bello aptâ, militare, denique ut uno verbo ſimpli-
citerque dicam, ſi ad vos ipſos redire volueritis, & deſieritis quiſque veſtrûm ſperare nihil ſe facturum eſſe, alium verò pro ipſo omnia eſſe geſturum, *tum* & quæ habetis, Deo volente, retinebitis, & quæ per negligentiam ſunt amiſſa recuperabitis, pœnaſque de illo ſumetis. Neque enim exiſtimetis, illi tanquam Deo cuidam, præſentem ejus fortunam
immo-

immobilitèr fixam esse in perpetuum: est enim qui illum odit, quique metuit, quique invidet, etiam ex iis qui jam illi amicissimi esse videntur; & profectò omnia, quæcunque in aliis quibusvis hominibus reperiuntur, hæc in iis etiam qui cum illo sunt ineffe existimandum est. Hæc verò omnia præ metu nunc se abscondunt, cum nullum habeant confugium, propter vestram tarditatem, & fœcordiam, quam *vobis* jam esse abjiciendam dico. Videtis enim rem, Athenienses, quò protervitas evasit homo, qui ne quidem optionem vobis dat aut belli gerendi, aut otium agendi, sed minitatur, & superbis, ut fama est, sermonibus utitur; neque adduci potest ut, quæ jam subegit retinens, his acquiescat; sed perpetuo quid amplius molitur, & circum undique cunctantes vos, atque sedentes, velut indagine cingit.

V. QUANDO igitur, Athenienses, quando quæ oportet facietis? Ubi aliquid acciderit? Ubi, credo, necessitas aliqua fuerit? De præfenti igitur rerum statu quæ vobis opinio esse debet? Ego enim arbitror, liberis hominibus maximam esse necessitatem, ex rebus gestis susceptum dedecus. Num vultis, quæso, circumcursitantes alius alium percontari in foro, Diciturne aliquid novi? Quid enim magis novum fieri potest, quam hominem Macedonem Athenienses bello subigere, Græciæque *pro suo libitu* res administrare? Mortuusne est

Philippus? Non, per Jovem: atqui ægrotat. Quid vero hoc vestrâ interest? Etsi enim moriatur ille, brevi vos alium Philippum *vobis* facietis, si animos rebus *vestris* hoc modo adhibeatis. Neque enim is suis tantum viribus crevit, quantum nostrâ negligentîâ. Itaque si quid ei acciderit, vobisque Fortuna faverit, quæ semper melius nos *curavit*, quam curamus ipsi, atque hoc effectum reddiderit; scitote quod, si in propinquo sitis, rebus turbatis omnibus imminentes, ita ut voletis eas administrare poteritis; ut vero nunc vobis est, ne quidem si tempora Amphipolim vobis traderent, accipere *eam* possitis, vestris & apparatusibus & sententiis fluctuantes.

VI. OPORTERE igitur omnes paratos esse quæ *in singulos* conveniant ultro facere, tanquam scientibus vobis atque persuasis, diutius dicendo non immoror. Rationem verò apparatus, quem talibus vos negotiis liberaturum esse putem, & magnitudinem quantam *esse oportet*, ac rationes pecuniæ comparandæ quasnam, ceteraque quomodo mihi optimè atque celerimè videntur instruenda, continuo conabor dicere: *hoc* tantillum vos precatus, postquam omnia audieritis, judicate; nec *quæ ego dicturus sum* anticipate, neque, si cui initio videar novum apparatus dicere, res a me procrastinari *is ideo* existimet. Etenim qui illico atque hodie *rem geri debere* dicunt, non maxime ad utilitatem loquuntur; (neque enim

enim quæ jam nobis contigerunt auxiliis nunc missis defendere possemus), verum quisquis ostenderit, qualis apparatus *qui a nobis comparatus fuerit*, quantumque, & unde *sustentatus* durare poterit, quoad aut bellum persuasi finiverimus, aut hostes superavimus. Ita enim, nullis in posterum injuriis laceffemur. Ego igitur hæc dicere me posse arbitror, non impediens si quis alius pollicetur aliquid. Promissum igitur ad eò magnum: ipsa verò res in examen jam veniet, iudices autem vos eritis.

VII. PRIMUM igitur, Athenienses, triremes quinquaginta instrui oportere dico; deinde vos eo animo esse, ut, siquid opus fuerit, ipsis in eas conscendentibus sit navigandum. Præterea, dimidiæ equitum parti triremes hippagogas, atque *alia* navigia sufficientia ornari jubeo. Hæc equidem censeo præsto esse oportere, contra repentinas ejus e suâ regione expeditiones, ad Thermypolas, & Cheronæsum, atque Olynthum, nec non quò libet. Namque opus est, hoc in ejus animum subire, vos ex immodicâ hæc negligentia, sicut ad Eubœam, & priùs aliquando, ut ferunt, ad Haliartum, & postremò nuper ad Thermopylas, fortassè erupturos. Non omnino, tamen si non feceritis, ut ego faciendum esse dico, fuerit *hoc* contemnendum: ut vel præ metu, si scierit paratos esse vos (certò enim sciet: sunt enim, sunt apud vos ipsos, qui de om-

nibus rebus eum certiore faciant, plures quam expedit) otiam agat; vel, his defectis, incautus opprimatur: nihilo obstante quo minus in ejus regnum, si per occasionem licuerit, navigetis.

VIII. HÆC igitur sunt, quæ a vobis decerni oportere dico, quæque ut instruantur convenire arbitror. Præter hæc, copias aliquas, Athenienses, in procinctu habendas censeo, quæ continentur belligerent, & illum infestent ne mihi *quis dicat* decies mille, neque vicies mille peregrinos; neque conductitios illos exercitus; eas volo copias, quæ civibus consent: quæ si vos unum, si plures, si illum, si quemcunque ducem creaveritis, ei pareant, & sequantur; & his commeatum curari jubeo. Quæ autem erunt hæc copiarum, & quantarum, & unde commeatum habituræ sint, & quomodo hæc facere possitis, ego dicam & horum singula seorsum explicabo. Peregrinos dico (neque id feceritis, quod sæpe vobis nocuit, dum minora putatis omnia quam oporteat, & maxima in decretis suspicientes, cum ad rem ventum est, ne parva quidem facitis, sed ubi parva feceritis & comparaveritis, illis adjicite, si minora videbuntur) dico igitur universos milites esse oportere, bis mille. Ex his, Athenienses oportere esse dico quingentos, e quacunque illi deligendi vobis ætate videbuntur, qui certum tempus militent; non longum illud, sed quantum commodum esse vide-

videbitur, ut subinde aliis alii succedant, reliquos peregrinos esse jubeo: & cum his equites ducentos, quorum quinquaginta sint Athenienses minimum, eodem quo pedites modo militaturi, & hippagines quibus hi utantur. Esto: quid ad hæc amplius? Celeres triremes decem: opus enim nobis est, cum ille classem habeat, etiam velocibus triremibus, ut tuto copiæ navigent.

IX. UNDE igitur hæc alentur? Ego & hoc dicam & ostendam, postquam, cur tantulas copias satis esse putem, & cives militare jubeam, docuero; tantulas, Athenienses, propterea quòd nobis nunc exercitum parare non licet, qui collatis signis cum eo dimicet; sed latrocinari est necesse, & hæc gerendi belli ratione utendum primum. Quare nec immensas eas (nec enim stipendia & commeatus suppetunt) nec profus exiguas esse oportet. Cives autem adesse, & navigare unà propterea jubeo, quòd prius etiam aliquando audio peregrinum aluisse Corinthi militem *nostram* urbem, cui Polystratus præfuerit, & Iphicrates & Chabrias, & alii quidam, & vosmetipsum unà militasse: & ut auditione cognovi, peregrini illi vobiscum conjuncti, & vos cum illis Lacedæmonios vicerunt. Postquam autem ipsi peregrini per sese bella vobis obeunt, amicos vincunt & fœderatos; hostes autem facti sunt majores quàm expediret: & cum ad bellum *nostræ* urbis obiter respexerint, ad Artabazum

bazum & quovis gentium potiùs abeunt; imperator eos sequitur: non injuriâ: neque enim is imperare potest, qui stipendia non solvit. Quid igitur jubeo? causas adimi & duci & militibus, mercede numerandâ: & domestico milite, velut eorum inspectore quæ a duce geruntur, adjungendo. Nam ut nunc fit, ridicula est nostra rerum administratio. Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minimè verò nos quidem, dicturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne verò creâstis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistrum equitum duos? Isti verò quid agunt, uno illo excepto quem ad bellum miseritis? reliqui pompam vobis ducunt cum sacrificulis. Ut enim ii qui luteos fingunt, in forum creatis centuriones & tribunos, non ad bellum. An non oportuit, Athenienses, centuriones cives, magistrum equitum cives, magistratus domesticos esse, ut revera essent copiæ civitatis? At in Lemnum *scilicet* oportet magistrum equitum qui e vobis est navigare: eorum autem qui pro Reipublicæ possessionibus præliantur, Menelaum esse magistrum equitum. Neque hæc hominis reprehendendi causâ dico: sed a vobis eum creatum esse oportebat, quisquis tandem fit.

X. FORTASSIS autem hæc rectè dici putatis: de pecuniâ verò, quanta erit & unde *comparanda* maxime audire cupitis. Id igitur sanè expediam. Ea est pecuniæ ratio, ut ad
alendum

alendum hunc exercitum, & cibaria duntaxat militibus comparanda, nonaginta sint talenta numeranda, & paulo amplius: decem celeribus navibus quadraginta talenta, vicenæ minæ in navem singulis mensibus: militum duobus millibus totidem alia, ut duas singuli milites drachmas in mensem pro cibariis accipiant: equitibus ducentis numero, si tricenas drachmas in mensem accipiant singuli, duodecim talenta. Si quis verò putat, commeatum parvo esse subsidio iis qui militant, non rectè sentit. Ego enim compertum habeo, si hoc factum fuerit, ipsum exercitum e bello sibi reliqua comparaturum, sine ullâ, vel Græcorum, vel sociorum injuriâ, ut integrum stipendium habeat. Atque ego ultro navigans unâ, quidvis pati paratus *sum* nisi hæc ita erunt. Unde igitur pecunia, quam requiro a vobis, comparabitur? Hoc jam dicam.

PECUNIARIA RATIO.

XI. QUÆ nos, Athenienses, excogitare potuimus, hæc sunt. Postquam autem sententias rogaveritis, ea quæ vobis probata fuerint, decernite: ut non tantùm decretis & literis belligeratis cum Philippo, sed etiã factis. Multò autem meliùs, ut mihi videtur, de bello & tota instructione deliberabitis, si situm, Athenienses, regionis cui bellum inferetis, considerabitis, & cogitabitis,

bitis, ventis & anni temporibus anticipatis, pleraque perficere Philippum: & expectatis Etefiis, aut hieme, bellum aggredi, cum nos illuc pervenire non possumus. His itaque consideratis non mittendo tumultuario milite vobis bellandum est (omnibus enim *occasionibus* præveniemur) sed instructione perpetuâ atque exercitu. Licebit autem vobis Lemni, & Thasi, & Sciathi, & in aliis illius loci insulis hibernare cum exercitu: in quibus & portus, & frumentum, & omnia quæ requirit exercitus, parata sunt. Anni autem tempus, cum & appellere ad terram facile *fit*, & a ventis juxta ipsam regionem, & emporiorum fauces, *versantibus* nihil sit periculi, haud difficulter intelligetis. Quomodo igitur, & quando, utendum sit exercitu, *id* dux a vobis designatus pro temporis ratione constituet. Quæ autem a vobis præstari debeant, hæc sunt quæ ego scripsi.

XII. QUOD si hanc, Athenienses, pecuniam comparaveritis, primùm quam dico; deinde cætera etiam omnia perfectè instruxeritis, milites, triremes, equites; omnesque copias lege obstrinxeritis, ut bello continentur incumbant, ipsique vos, pecuniæ quæstores & præbitores, ab imperatore rerum gestarum rationes requiratis: iisdem de rebus sine ullo successu perpetuò deliberare desinetis. Accedit illud etiam, Athenienses, maxima illi emolumenta intercipientis. Ea quæ sunt? a nostris sociis extortâ pecuniâ

pecuniâ nos oppugnat, navibus hostiliter diripiendis. Quid præterea? Vos illud eritis consecuti, ut vobis noceri non possit: non ea fi-ent, quæ superiori tempore, cum, in Lemnum & Imbrum factâ impressione, vestros cives captivos abduxit: & ad Geræstum captis *vestris* navibus, immensam pecuniæ vim coegit; postremò in Marathonem exscendit, & sacrâ triremi e nostrâ ditione abreptâ, abiit: vos autem neque hæc prohibere potuistis, nec quibus maxime velletis temporibus opitulari.

XIII. VERUM cur tandem putatis, Athenienses, Panathenæorum ferias, & Bacchanalium semper convenienti tempore fieri, siue peritis harum utrarumque curatio forte obvenerit, siue imperitis? in quas tantos sumptus facitis quantos nec in unam classis emissionem: & tantam turbam adhibetis, & tantum apparatus, quantum haud scio an ulla omnium habeat: classes autem omnes vestras occasio-nibus demum amissis venire, illa Methonem, illa Pagasas, illa Potidæam *missa*? Quod illa omnia lege sancita & ordinata sunt, & quis-que vestrûm multò antè novit, quis Ædilis aut Gymnasiarchus suæ tribûs, quando & a quo, & quid accipiendum, quidque faciendum sit. Nihil non exquisitum, nihil non definitum, nihil denique neglectum est. In rebus autem bellicis, & belli apparatione, inordinata, indefinita, incomposita omnia. Quapropter simulatque audivimus aliquid; & triremium

triremium præfectos constituimus, & inter eos permutationes opum instituimus, & de parandæ pecuniæ ratione deliberamus; postea decernitur, ut inquilini conscendant, & libertini, qui suam ipsi rem familiarem administrant. Deinde ut cives illis iterum succedant. Sic interim dum hæc prorogatis, interierunt ea ad quæ *conservanda* classem mittimus ante adventum nostrum. Nam rei gerendæ tempus in apparando consumimus, rerum autem occasiones non expectant nostram tarditatem & socordiam. Quas verò interjecto tempore copias nos habere putamus, eæ, cum ad ipsam rem ventum est, nihil posse gerere deprehenduntur. Ille autem eò venit insolentiæ, ut scribat Eubceensibus tales jam literas.

L I T E R Æ.

XIV. HÆC igitur, Athenienses, quæ lecta sunt, vera pleraque sunt, aliter quam oportebat: non autem fortasse jucunda sunt auditu. Verum si res, offensionis vitandæ causâ, ut taceri a dicente, sic etiam revera possent amoveri, ad voluptatem auditorum conciones instituendæ essent. Sin orationis jucunditas, alieno tempore usurpata, reipsa detrimentosa sit; turpe est semetipsum decipere, & ea omnia quæ molesta sunt differendo, negligere omnes rei gerendæ occasiones, ac ne illud quidem posse intelligere,
eorum

eorum esse officium qui bellum administrant non sequi res, sed rebus antecedere: & quemadmodum receptum est, ut exercitum ducat imperator, sic & a cordatis viris res ducendas esse, ut quæ ipsis videntur, ea gerantur, non ut eventum persequi cogantur. Vos autem, Athenienses, cum copias habeatis omnium maximas, triremes, legiones, equites, pecuniæ reditus, ne harum quidem rerum in hunc usque diem ullâ unquam opportune estis usi, & neminem non sequimini; & ut barbari pugiles dimicare solent, ita vos bellum geritis cum Philippo. Ex iis enim, is qui ictus est, ictui semper inhæret: quod si eum alibi verberes, illò manus transfert: ictum autem depellere, aut contra intueri neque scit, neque vult. Ita & vos: Si esse in Chersoneso Philippum auditis, illuc mittenda esse auxilia decernitis: Si in Pylis, illuc itis; si alibi uspiam, affectamini fursum & deorsum: & eum ut ducem milites, sequimini, neque ullum vobis utile de belli gerendi ratione consilium initis; neque quicquam prospicitis, antequam aut factum esse aliquid, aut fieri audiatis. Ista vero factitare olim fortasse licuit: nunc in ipsum discrimen rerum ventum est. Quare non jam idem licet.

XV. Ac mihi cogitanti videtur, Athenienses, deorum aliquis, quem *nostræ* urbis gratiâ, eorum quæ fiunt, pudet, illum rerum gerendarum ardorem injecisse Philippo. Qui

si

si quæ subegit & interceptit, ea tenere & quiescere vellet, neque quicquam præterea moliretur: vestrum quidam ea non ægre laturo mihi viderentur, quæ reipub. dedecus & ignaviæ crimen & summa omnia probra attulissent. Nunc dum semper aggreditur aliquid & plus appetit, fortasse vos evocabit, nisi de vobis omnino desperastis. Ego verò miror, si nemo vestrum neque cogitat, neque indignatur, quando videt, Athenienses, bellum cœpisse initium de ulciscendo Philippo: finem autem in eo jam versari, ne ipsi cladibus afficiamur a Philippo. Verum eum non quieturum, perspicuum est, nisi ab aliquo coerceatur. Id igitur nos expectabimus: & triremes vacuas, & spem a nescio quo factam si miseritis, omnia præclare se habere putabitis? Non conscendemus *naves*? non exhibimus ipsi parte saltem aliquâ domesticorum militum nunc, siquidem id prius factum non est? non ditio-nem ejus classe invademus? At quò appellemus, roget aliquis? Aperiet quâ vitiosæ sint res Philippi bellum ipsum, Athenienses, modo aggrediamur. Verum si domi sedebimus, conviciantes audituri & criminantes inter se oratores; non fieri ullâ ratione unquam potest ut quicquam rite conficiamus. Nam, ut mea quidem fert opinio, quocunque pars aliqua civitatis ablegabitur, tametsi tota non adsit, ibi & deorum & fortunæ benevolentia nobis opitulabitur. Cum autem imperatorem,

& decretum inane, & spes concionales mittitis, nihil a vobis feliciter geritur: sed ut hostes derident istiusmodi expeditiones, ita focii metu emoriuntur. Non enim potest, non potest fieri, ut unus vir unquam vobis ea conficiat omnia, quæ vultis; polliceri quidem & affirmare, & accusare hunc & illum licet; sed hisce rationibus omnia perierunt. Nam cum Imperator miseros peregrinos sine stipendio ducat; qui verò de rebus illic ab eo gestis, ad vos ex hoc loco expeditè mentiantur extiterint; & vos ex auditu, quicquid in mentem venerit, temerè decreveritis: quid, quæso vos, expectandum est? Sed quodnam istis malis remedium invenietur? Hoc: si vosmetipsos, Athenienses, ostenderitis & milites & testes actorum ducis: & ubi domum reversi fueritis, iudices rationum referendarum: ita ut non tantum quæ vestra sunt audiatis, verum etiam præsentibus intueamini. Nunc eò flagitii ventum est, ut quique duces bis & ter capitis causam apud vos dicant, cum hostibus autem eorum nemo vel semel de vitâ dimicare sustineat: utque plagiariorum & furum interitum honestæ morti præferant. Malefici enim est, iudicum sententiâ condemnatum emori: ducis, cum hostibus præliantem.

XVI. VESTRUM autem alii circumeuntes, cum Lacedæmoniis agere dicunt Philippum,

de Thebanorum everfione, & respub. divellere: alii, eum miffiffe legatos ad regem *Perfarum*: alii oppida munire in Illyriis: alii, fuas quisque commenti fabulas obambulamus. Ego verò equidem exiftimo, Athenienfes, ebrium effe eum rerum geftarum magnitudine, & ejufmodi fomnia multa fuo cum animo agitare; cùm quia vidit neminem effe qui impediatur, tum fuffibus elatum: non tamen eum fic agere inftituiſſe, ut qui apud nos funt ftolidiffimi norint quid ille fit facturus. Stolidiffimi enim funt ifti rumigeruli. At fi, his omiffis, illud ſpectemus, hominem effe nobis inimicum: & noſtras nobis opes eripere: & longo jam tempore inſolenter ſe geſſiſſe: & quæcunque ſperavimus aliquem pro nobis effe acturum, ea, ut conſtat, contra nos effe omnia: & cætera in nobismetipſis effe poſita: & fi nunc illic belligerare noluerimus cum eo, idem fortaffè nobis hîc facere neceſſè fore: hæc ſi ſtatuerimus, & rectè ſentiemus, & inanes fabulas miſſas faciemus. Neque enim, quæ ſint futura, quærendum eſt: ſed adverſa futura (niſi rebus gerendis intenti fueritis, & fungi officio volueritis) pro comperto habendum.

XVII. Ego igitur nec unquam aliàs ad gratiam loqui inſtitui, niſi idem & profuturum vobis perſuaſum haberem: & nunc quæ ſentio ſimpliciter omnia, ſine ullâ tergiverſatione,

fatione liberéque sum elocutus. Velim autem, ut exploratum habeo, e re vestra esse, ut ea quæ optima sunt, audiatis: sic scire me etiam fidelissimo suafori idem profuturum. Multò enim minùs gravatè dixissem. Nunc, quanquam obscurum est, quidnam hinc consecuturus sim; tamen, quia persuasum habeo hæc factu vobis fore utilia, dicere institui. Vincat autem id quod vobis omnibus profuturum est.

LIBANII ARGUMENTUM

IN

OLYNTHIACAM

(Juxta ipsum) SECUNDAM.

ADMISERANT legationem Olyntbiorum Athenienses, & auxilia eis decreverant: sed expeditionem differebant, metuentes, ne sibi difficile cum Philippo bellum esset futurum. Demosthenes igitur progressus, confirmare populum studet: atque ostendit quàm infirmæ sint opes Macedonis. Nam & sociis eum suspectum esse ait, & suis viribus parùm valere, quum Macedones per se infirmi sint.

A R G U M E N T U M

P R I M Æ O L Y N T H I A C Æ .

E X

T O U R R E L L O .

INTER primam Philippicam primamque Olynthiacam Orationem, quatuor annorum intervallum intercefferat. Id quidem ex Diodoro Siculo atque Dionysio Halicarnassensi, quibus semper usus sum in re Chronologica auctoribus, planè colligendum est. Hic nempe docet, quo quamque orationem Archonte dixerit Demosthenes; ille, quo anno singuli Archontes magistratum habuerint. Itaque eorum auctoritate fretus, tres Olynthiacas orationes duodecimo regni Philippi anno, sive quarto Olympiadis centesimæ septimæ, habitas fuisse statuo. Dionysius Halicarnassensis, parum se fecisse ratus, quòd illarum Epocham tradiderit, quo etiam dictæ sunt ordine definit: dicitque primæ initium esse, ἐπὶ πολλῶν; secundæ, ἐχὲ ταῦτὰ παρίσταται; terticæ verò, ἀπὶ πολλῶν. Nihil expressius, nihil clarius dici potest. Scholiastæ tamen atque Interpretes ipsius testimonio omninò nihil tribuunt; omnesque quasi conjurant ad hunc ordinem turbandum; quem denuò restituere mihi visum est: quippe qui hâc

in re autorum suffragia potius perpendenda esse quam numeranda duxerim. Iis, qui auctoritatibus modo laudatis noluerint obtemperare, rationibus, quas in Notis reddidimus, me satisfacturum spero. Quin ut ad rem veniamus. Olynthus, Thraciæ urbs, a Græcis Chalcide, Eubææ oppido, Coloniâ vero Atheniensi, oriundis occupata eò paulatim magnitudinis pervenit, ut in magna sæpe bella & cum Atheniensibus, & cum Lacedæmoniis, inciderit. Circumspectius ne quidem cum Philippo egerunt Olynthii, quum ille ingressus imperium, omnibus quibus posset modis, in eo se confirmare studeret: duos enim fratres ejus, quos, ex novercâ genitos, veluti participes regni interficere gestiebat, profugos apertè receperunt. Interea Philippus, parum adhuc in regno confirmatus, iracundiæ dissimulandæ maturè artem exercuit, & illatæ injuriæ memoriam minime retinere visus, societatem cum iis ultrò petiit, imò potius mercatus est, non solum Anthemuntem iis cedendo, de quâ cum regibus Macedoniæ diu illis contentio fuerat, verùm datâ etiam Potidæâ, quam conjunctis sibi eorum copiis, idèò ut iis eam traderet, ab Atheniensibus præripuerat. Cuiò periit beneficiorum quæ ab illo acceperant memoria; subitisque ejus potentiæ incrementis perterriti, tum magis adhuc quod infidum eum esse manifestè deprehenderent, id unicè curabant Olynthii, ut opportuno tempore ejus se societate extricarent; quod ni facerent, ut ei aliquando in servitutem cessuri essent verebantur. Itaque ab-

sentem

sentem nacti Philippum, missisq; ad Athenienses legatis, privatam illicò cum iis pacem confecere. Reversus Philippus eos perjurii incusat, quippe qui mutuam pactionem violassent, quâ, cum in bello tum in pace, cum ipso conjunctim agere tenerentur; minas deinde factis hostilibus insecutus est, læsæque fidei ulciscendæ prætextu Olynthios obsidione cingit. Ii simul atque ingruentem procellam sentirent, ad Athenienses statim confugere, utque auxilia celeriter mitterent orabant. Legati, prout mos erat, mandata sua in comitiis Populo exponebant, quem solum penes erat aut comprobare postulatum aut repudiare. Rei momentum de quo erat deliberandum effecit ut frequentissimus esset Oratorum concursus. Suggestum ordine conscendebant, proque ætatis ratione sententiam seriùs aut ocyùs dicebant. Demosthenes quum triginta tantum & quatuor annos natus esset, non nisi post senes illos, quibus ea res diu fuerat agitata, orationem habet. Itaque quasi de novo aliquo negotio haud verba facit, nec de quo sit deliberandum exponit; verùm, iis tanquam qui de eo satis essent eruditi, tantùm quid decernere oporteat declarat; validisque consilium suum rationibus confirmat, in quibus non minus inest artis suæ subtilitatis atque elegantia, quam vehementis ipsius ingenii impetùs. Orator igitur, quo meliùs finem propositum assequatur, alternis terrorem incutit animosque addit Atheniensibus. Quod quidem tam industriè ac peritè tractat, ut neque eos in desperationem im-

pellat, nec nimiam iis excitet confidentiam, sed neutrobique ad extrema excurrans, cum timoristum fiducia causas solerti admodum temperamento intertextit. Propterea duas Philippi, easque valde diversas, imagines ob oculos ponit. Hæc eum ambitiosum, arrogantem, omnibus occasionibus intentum, bello indefessum, intrepidum depingit; omnia non minus auro subruentem, quam expugnantem ferro, nullisque non obstaculis superiorem; regem denique felicissimum, cui Fortuna tam profusè beneficia accumulet, ut inconstantia suæ penè oblita esse videatur. Alterâ eum imprudentem, temerarium, describit, quippe qui non viribus suis, verum ambitione solâ, consilia sua metiatur, quique aded suam ipse potentiam aliquando destrueturas sit: turpissimum veteratorem, cujus magnitudo fundamentis maximè ruinosis nititur, perfidiâ scilicet, omnisque generis improbitate: Tyrannum omnibus tam domi quàm foris execratum; perjurum denique impiumque, Diis, pariter atque hominibus, invisum, quemque omninò perdituri sint, modò eorum vindictam exequi quisquam voluerit. Concludit Orator certam, eamque unicam, rationem istius Colossi evertendi in eo sitam esse, ut quæ malè habent in præsentis rerum administratione corrigant, ut, privatis dissensionibus compositis, Reipublicæ salutis consulant, publicisque sumptibus omnes, juxta suas quisque facultates, ad communem hostem subvertendum unanimiter conspirent.

D E M O S T H E N I S

O L Y N T H I A C A I.

Vulgò autem SECUNDA.

CUM multis ex rebus, Athenienses, percipi mihi posse videtur deorum immortalium benevolentia declarata erga *hanc* rempublicam, tum verò maximè ex præsentis rerum statu. Quòd enim hostes Philippi extiterint ii, qui & finitimam ei regionem tenent, & potentiâ nonnullâ præditi sunt, &, quod omnium maximum est, de hoc bello ita sentiunt, ut omnem quæ cum illo fiat reconciliationem, primùm infidam, deinde patriæ suæ exitiosam esse putent, admirabile quoddam ac divinum prorsus beneficium esse videtur. Illud igitur jam providendum erit, Athenienses, ne ipsi de nobis pejus mereri quàm fortuna, videamur. Nam turpe, imò potiùs omnium turpissimum, fuerit, non modò urbes & loca, quæ aliquando tenuimus, palàm abjicere, verùm etiam a fortunâ comparatos & socios & occasiones.

II. Ac Philippi quidem vires recensere, Athenienses, & ejusmodi oratione ad officium faciendum vos exhortari, non consultum esse existimo. Quamobrem? Quia quicquid eà de

re dixeris, id, ut ei aliquid afferre laudis, sic nobis res non præclare administratas exprobrare, videtur. Quò enim is plura supra dignitatem suam gessit, eò admirabilior apud omnes habetur: vos quanto deterius quàm decuerat usi rebus estis, tanto majorem ignominiam suscepistis. Hæc igitur omittam. Etenim, si quis verè consideret, Athenienses, hinc eum videat magnum esse factum, non semetipso. Proinde quas ille res acceptas iis referre debeat, qui ex ejus commodo republicam administrarunt, quosque vos suppliciiis coercere deceat, nunc non esse video narrandi locum. Quæ autem etiam præter hæc se offerunt, & vobis omnibus utilissima sunt auditu, & magno, Athenienses, illi esse probro apparebit, si qui rectè æstimare velint; ea dicere conabor.

III. EUM igitur perjurum & perfidum vocare, sine demonstratione facinorum, convicium esse inane quis jure dicat? Quæ autem unquam gessit, ea recenseri ac coargui omnia brevi posse, & mihi quidem duabus de causis utilia esse dictu, videntur: tum ut illum, id quod res est, improbum esse constet; tum ut qui Philippi timore attoniti sunt, quasi is superari non possit, videant, eam percurrisse omnia, quibus dudum homines ludificatus in hanc magnitudinem excrevit, & ad ipsum accedere finem res ejus. Equidem, Athenienses, valde ducerem & ipse formidabilem esse, & admirabilem

mirabilem Philippum, si honestis eum crevisse rationibus viderem. Nunc verò, cum rem diligenter considero, reperio, *eum* nostram primò simplicitatem, cùm Olynthios quidam hinc repulerunt, orationem apud nos habituros, eò quòd se Amphipolim nobis traditurum, & arcanum illud quod aliquando jactabatur confecturum, diceret, pellexisse: Olynthiorum deinde amicitiam *sibi adjunxisse*, expugnandâ Potidæâ nostro oppido, &, ereptam nobis prioribus fociis per injuriam, illis tradendo: Thessalos nunc postremò *sibi conciliasse*, promittendo, se eis Magnesium traditurum, & recipiendo, se Phocense bellum pro eis gesturum. Denique nemo est eorum qui ipso usi sunt quem non deceperit. His enim artibus crevit, ut semper eorum, a quibus ignoraretur, imprudentiam circumveniret atque ascisceret. Ut igitur per hæc altè ascendit, dum quisque aliquo se ab eo beneficio affectum iri putabat, sic per eadem hæc etiam dejecti rursus eum oportet, postquam compertum est, eum ad suam utilitatem referre omnia.

IV. IN eo igitur loco res Philippi nunc sunt, Athenienses; aut prodeat aliquis, & mihi, ac potius vobis, ostendat, vel hæc a me non vere dici, vel qui ante decepti sunt, de reliquo ei fidem habituros, vel, contra ipsorum dignitatem, servitute oppressos Thessalos, nunc non teneri desiderio recuperandæ libertatis. Quod si quis vestrûm hæc quidem ita esse

esse ducit, sed eum vi retenturum imperium opinatur, quòd loca, & portus, & alia ejus generis, præoccuparit: non rectè opinatur. Cum enim benevolentia res componantur, & omnibus belli fociis eadem expediant, *tum* & conferre operam, & ferre ærumnas, & perseverare volunt homines. Si quis autem per avaritiam & improbitatem, ut Ille, fit potens: prima quæque occasio & levis offensio omnia excutit & dissolvit. Non enim fieri, non fieri potest, Athenienses, ut per injurias, & perjuriam, & mendacia stabilem quis potentiam comparet. Nam talem semel & ad breve tempus consistunt, & spe fortasse *atque opinione* efflorescunt, & tandem patefiunt, & ultrò collabuntur. Nam, meâ quidem sententiâ, ut ædium, & navis, & aliarum rerum ejus generis, infimas partes firmissimas esse oportet, sic etiam actionum principia & fundamenta vera & justa esse convenit. Id verò non inest nunc in rebus a Philippo gestis.

V. ITAQUE censeo a nobis & opem ferendam esse Olynthiis (quod quo purchrius & celerius quis fieri jussit, eo magis mihi probabitur) & ad Thessalos legationem mittendam, quæ alios hæc edoceat, alios exhortetur: nunc enim Pegasas reposcere, & de Magnesiâ cum eo agere decreverunt. Illud tamen providete, Athenienses, ne verba duntaxat afferant legati nostri; sed ut opus aliquid ostendere possint, profectis vobis pro dignitate civitatis

tatis ad bellum, & ipsâ re susceptâ. Nam cum omnis oratio, si res absint, frivolum quiddam habeatur & inane; tum verò maximè ea quæ a nostrâ urbe proficiscitur. Quanto enim expeditius eâ uti videmur, eo magis ei diffidunt omnes.

VI. OSTENDENDA igitur est insignis conversio, & magna mutatio, conferendo tributo, militando, omnia alacriter gerendo, si modo quisquam vobis fidem habere debeat. Quæ si voletis, ut convenit & oportet, absolvere; non solùm, Athenienses, fœderatos infirmos & infidos apparebit esse Philippo, sed etiam domesticum ejus imperium & copias laborare deprehendetur. Omninò etiam Macedonica potentia & imperium additamenti vice non parvum sanè quiddam est; cujusmodi vobis aliquando fuit, imperatore Timotheo, contra Olynthios, atque iterum, contra Potidæam Olynthiis visum est esse aliquid utrumque conjunctum: nunc Thessalos, laborantes, ac dissentientes, & conturbatos, idem contra tyrannicam (*Aleuedarum*) familiam adjuvit: denique nihil est, opinor, quin, quantumvis parvis, additis viribus adjuvetur. Ipsum verò per se infirmum, ac multis malis est refertum. Etenim iste his rebus omnibus, ob quas magnum eum putes, bellis & expeditionibus, ruinofus etiam id, quàm suapte naturâ fuerat, sibimet effecit. Neque enim putetis, Athenienses, iisdem delectari rebus & Philippum & populum ejus. Ille enim gloriam appetit, eamque

que rem admiratur, atque infituit, gerendis rebus, & periculis adeundis, nullum casum recusare, & hanc opinionem, ut ea perfecisse dicatur, quæ nullus alius Macedonum rex, vitæ securitati anteponit: ad hos verò illarum rerum gloria nihil attinet; quin molestè ferunt, si assiduis illis sursum deorsum obeundis expeditionibus atteri, & continenter ærumnas perpeti; ut qui nec rei dare operam, nec vivere domi suæ sinantur; neque etiam quæ lucrati sunt, quomodocunque potuerint, disponere possint, clausis propter bellum Macedonicis emporiis.

VII. QUOMODO igitur vulgus Macedonum erga Philippum sit affectum, ex his facile intelligitur. Qui autem cum eo versantur peregrini milites & satellites, opinionem illi quidem excitarunt, se admirandos esse ac strenuos bellatores, sed, ut ego e quodam in Macedoniâ nato audivi, optimæ fidei viro, nihilo sunt aliis præstantiores. Nam etsi quidam inter eos viri sint rei militaris & pugnandi periti: eos, ut est ambitiosus, omnes ab eo repelli dixit, omnia volente facinora videri sua esse; præter enim cætera, & ambitionem viri esse immensam. Si quis autem modestus, aut alioqui vir bonus, quotidianam vitæ intemperantiam, & ebrietatem, & saltationes obscenas ferre nequeat; eum negligi & nullo esse numero; reliquos autem quibus familiariter utatur, latrones esse, & adulatorès,
&

& ejusmodi homines qui inebriati tales saltare saltationes non recusent, quales ego nunc apud vos dicere vereor. Perspicuum autem est, hæc esse vera. Etenim quos hinc omnes expellebant, ut præstigiatoribus multò nequiores, Calliam istum ministrum publicum, & ejus generis homines, qui ridiculis de rebus mimos commentantur, & obscenas cantilenas in sodales suos componunt, ut rideatur: hos amat & secum habet. Quæ tametsi parva quis existimet, magna sunt tamen, Athenienses, indicia, si quis verè cogitet, illius ingenii & infelicitatis. Verùm hæc nunc ejus successibus obscurantur, quandoquidem res secundæ magnam vim habent ad occultanda & obumbranda talia probra. At si paulùm impegerit: tum in omnem ejus vitam & fortunas inquiretur. Id quod ipse, meâ quidem opinione, videtur, Athenienses, brevi ostensurus, si & dii anuunt, & vos vultis. Ut enim in corporibus nostris, dum valeas, nullum adeò sensum doloris afferunt singulæ partes labefactæ; sin in morbum incideris, omnia moventur, sive ruptum sit, sive luxatum, sive quid aliud vitiatum: sic & civitatum & tyrannorum, dum foris bella gerunt, obscura vulgo mala sunt; quando autem finitimum bellum conferitur, omnia elucescunt.

VIII. SI quis autem vestrùm, Athenienses, eò difficilem in oppugnatu Philippum esse putet quod fortunatum esse videat, utitur is
quidem

quidem sobrii hominis cogitatione. Nam multum in fortunâ momenti est, ac ea potius sola in omnibus mortalium rebus dominatur. Ego tamen, si optio mihi detur, nostræ urbis fortunam (modò vos ipsi vel paululum officio fungi velletis) illius fortunæ anteferrem. Multò enim plures vobis causas ad divinam benevolentiam obtinendam ineffè video, quàm illi. Verùm sedemus, ut opinor, otiosi. Neque verò fas est, ut, qui ipse ignavus est, vel amicos aliquid agere suâ causâ jubeat, nedum deos immortales. Non igitur est mirandum, si ille, cum ipse militet & laboret, & omnibus rebus intersit, & nullam vel occasionem vel horam prætermittat, vos, decreta facientes, atque cunctantes, & *quid novi sit* sciscitantes, superet. Ego quidem hoc non miror. Contrarium potius admiratione dignum esset, si nihil agendo nos, quod bellum gerentibus convenit, eum qui ubique officio fungitur, vinceremus. Illud autem demiror, cum olim vos Lacedæmoniis, Athenienses, bellum intuleritis pro communi Græcorum libertate, & multa sæpe privata emolumenta, quæ arripere licuit, sitis aspernati; utque alii jus suum obtinerent, vestras opes impenderitis, tributum conferendo, & pericula pro aliis adieritis militando: nunc vos dubitare exire, & segniter conferre pro vestris privatis possessionibus: & cum sæpè alios servaveritis, quâ universos, quâ singulos, vestris amissis opibus vos desiderare:

hæc miror: atque illud etiam, si vestrûm nemo reputare possit, Athenienses, quanto jam tempore cum Philippo bellum geratis; quidque vobis facientibus, omne id tempus præterierit. Nôstis enim hoc scilicet, cessantibus vobis, alios quosdam rem gesturos sperantibus, aliis alios culpantibus, accusantibus, rursus sperantibus, eadem ferè, quæ nunc, agentibus, universum tempus abiisse. Deinde adeone desipitis, Athenienses, ut, quibus, rationibus e secundis adversæ res factæ sunt civitatis, iis ipsis speretis eas ex adversis fore secundas? At istud & incredibile est, & rerum naturæ contrarium. Multò enim faciliùs, quæ habeas, defendi solent omnia, quam parari. Nunc possessionum veterum quod tueamur, nihil a bello est reliquum: sed de integro parandæ sunt. Vestrûm igitur ipsorum id jam officium est.

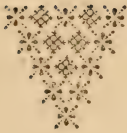
IX. QUARE suadeo, ut pecuniam confertis, ipsi militetis alacriter, neminem culpetis ante recuperatum imperium: ut tum ex ipsis factis facto iudicio, & laude dignos honoribus, & maleficos pœnis afficiatis: causasque item *deferendi belli ab Imperatoribus* stipendio ritè persolvendo præcidatis. Neque enim fas est in aliorum facta acerbè inquirere, nisi in primis ipsi officium faciatis. Quid enim? Cur putatis, Athenienses, duces omnes quos mittitis, hoc fugitare bellum, & privatim invenire bella? Si, quod res est, etiam de duci-

bus est dicendum: quòd hìc præmia, de quibus bellum geritur, vestra sunt: Amphipolis si capta fuerit, vos eam e vestigio recipietis: pericula autem sunt imperatorum privata, merces nulla: illic, ut pericula minora, sic emolumenta ducum sunt, & militum: Lampfacus, Sigeum, navigia quæ spoliarint. Id igitur quique sequuntur quod e re suâ est. Vos autem cum in res intuemini parum prosperas, præfectos arcessitis: ubi, vero factâ dicendi potestate, necessitates *relictî belli* audieritis, eos absolvitis. Nobis igitur id est reliquum, ut inter nos litigemus & dissideamus, aliis aliud sentientibus: respublica verò malè habeat. Olim enim, Athenienses, per classes tributa conferabatis, nunc per classes rempublicam geritis: Orator utrorumque dux est, & imperator illi subjectus, & trecenti, qui suffragentur: reliqui attributi estis, alii aliis. His igitur nunc saltem relictis, vobisque ad vosmetipsos redeuntibus, tum dicendi, tum consultandi, tum agendi munus commune faciendum est. Sin vobis imperandi aliquibus, tanquam regnum possideant, licentiam permiseritis: aliis instruendarum triremium, tributi conferendi, militandi necessitatem imponetis: aliis id negotii dabit, ut contra hos decreta duntaxat faciant, aliâque re nullâ operam navent: nihil, quod usus postulat, unquam tempestivè geretur. Semper enim ea pars, quæ

affecta

affecta fuerit injuriâ, cessabit. Tandem vobis id relinquetur, ut eos pro hostibus puniatis.

X. QUAMOBREM in summâ jubeo, ut omnes, pro suis quisque facultatibus, conferatis: ut omnes exeatis per vices, donec omnes militaveritis: ut omnibus iis qui prodeunt dicendi potestatem detis, & ex auditis optima amplectamini, non ea quæ hic vel ille dixerit. Quæ si feceritis, non oratorem duntaxat in præsentia laudabitis; sed & postea vosmetipsos, rebus universis meliori loco, *quam quo nunc sunt*, constitutis.

LIBANII ARGUMENTUM
IN

OLYNTIACAM

(Juxta ipsum) TERTIAM.

ATHENIENSES Olynthiis auxilia miserant, quibus aliquid profecisse videbantur. Quod cum eis nuntiaretur, & populus gaudio exultabat, & oratores ad Philippum ulciscendum hortabantur. Demosthenes autem veritus ne fiducia pleni, ut qui vicissent omnia, & auxilia satis magna misissent Olynthiis, reliqua negligenter: eâ de causâ progressus, eorum arrogantiam retundit, & ad modestam cautionem animos traducit: quòd non de Philippi ultione nunc eis deliberandum sit, sed de salute sociorum. Sciebat enim, & Athenienses, & alios fortasse nonnullos, cum suas res retinendi curam suscipiant, de ulciscendis adversariis minùs laborare. In hac oratione illud etiam consilium de theatri pecuniâ attingit apertiùs, & leges postulat abrogari, quæ multam imponant iis, qui decernerent, ut ea fieret militaris, quo suadere optima liceat. Monet eos denique, ut ad majorum æmulationem excitentur, & ipsi cives militent; graviterque objurgat & populum, eo tempore remollescentem atque effæminatam; & magistratus, ut qui non rectè præsent reipublicæ.

ARGU-

A R G U M E N T U M

SECUNDÆ OLYNTHIACÆ.

E X

T O U R R E L L O.

SUPERIORIS orationis is fuerat eventus, *Sut Demosthenis, valde licet adversante Demade, sententia vicerit. Itaque ad Olynthios defendendos, quibus quum tanta eos premeret necessitas, quæ ad universam item Græciam spectabat, a nemine alio auxilium fuit, triginta triremes, militumque duo millia, Charete duce, miserant Athenienses. Hæc vero subsidia neque Philippi progressum impedire, nec cum a consiliis initis poterant divertere. Itaque in Chalcidem profectus plurima ibi loca occupat, Zeiram castellum expugnatum diruit, omnibusque per totam ipsam regionem magnum sui terrorem injicit. Olynthii igitur, quippe qui maximè peterentur, quibusque gravissimæ ab eo calamitates imminerent, secundo Athenas mittunt qui nova illinc subsidia implorent. Demosthenes eorum postulato strenuè patrocinator, evincitque debere Athenienses, cum gloriæ, tum utilitatis causâ, ratum probatumque id habere. In eo maximè hærebat res quod ad sumptus suppeditandos pertinebat: quare Orator vehementer invebitur in*

perniciosum istum morem militaris pecuniæ in ludos publicos insumendæ. Ad textum rectè intelligendum necesse est ut res altiùs repetatur. Igitur sciendum est, eodem ardore Athenienses, quo Græcis naturale erat, spectacula omnis generis appetere, ad theatrum confluisse; nec rarò ad plagas etiam & verbera devenisse, modò ut locum alterius occuparent, modò ut tuerentur suum. Magistratus, huic malo medicinam adhibere quum studerent, ut venalia in posterum essent loca edixere, utque duos quisque obolos Theatri Architeclo penderet, ad præstandum ei pecuniam quam in antecessum erogaverat: custodes etiam portæ ut ponerentur curabant; ita ut plures non intrarent quam quos facillè capere posset Amphitheatrum. Qui primi venerint, iis quicumque vellent licitum est consistere. Itaque sola ipsorum diligentia quo sederent ordine præfinito; quique uno die repulsi fuerant, se postero die spectandi spe consolabantur. Quum verò, ex eo quòd venalia essent loca, pauperiores cives oppressi viderentur, omnem iis querelæ aut invidiæ causam præripere studebant: atqui id cum ærarii damno factum est, quod, cum commune esset omnium, ut eum cum pauperibus tum divitibus sumptum suppeditaret constitutum est. Insana hæc prodigèntia aliis corruptelis viam pat. fecit, meremque introduxit variis publicis redditus prætextibus dissipandi. Exinde evenit, ut Athenienses, voluptatibus dediti, ad militiæ labores perferendos prorsus remollescerent; etiamque

que peregrinis militibus, ex quibus eorum exercitus conflatus erat, stipendia præbere parum curarent. Eubulus, princeps ejus factionis quæ Demostheni adversabantur, quo populi captaret benevolentiam, istam duorum oblorem de publico solutionem perpetuam esse voluit, legemque sanxit, quæ capitalem ei pœnam minitabatur, qui auctor esset ut illud a populo beneficium detraberetur. Demosthenes huic legi abrogandæ instat, quippe quæ gravamini sit optimis civibus, quos propter eam necesse est, aut fideli consilio dando sui capitis periculum adire aut timidâ reticentiâ patriæ suæ perituræ turpiter deesse. Quod superest orationis, explicatione haud indiget.

DEMOSTHENIS

OLYNTIACA II.

Vulgò autem TERTIA.

I. **N**ON idem statuere possum, Athenienses, cum in res intueor, & in orationes, quas audio. Nam orationes quidem de ulciscendo Philippo haberi, res autem eò progressas video, ut, ne ipsi prius infortunium feramus, sit providendum. Nihil igitur aliud nisi errare mihi videntur ii, qui ista dicunt, cum argumentum tractent prorsus ab hac vestra deliberatione alienum. Ego verò aliquando licuisse civitati & sua tenere tutò, & Philippum ulcisci, præclare memini. Meâ enim ætate, non olim, contigerunt hæc utraque. Nunc autem sic arbitror, fatis esse nobis, si hoc primum anteverterimus, ut socios conservemus. Horum enim salus si in tuto collocata fuerit, tum & qua ratione illum ulcisci possitis, dispicere licebit. Antequam autem principium rectè constituatur, supervacaneum esse duco de fine ullum facere verbum.

II. Ac tempora quidem hæc, Athenienses, si unquam, nunc in primis magnam sollicitudinem, & prudentiam requirunt. Ego verò
non

non quid in hisce rebus suadendum sit, difficillimum esse duco: sed illud dubito, quo fit pacto, Athenienses, apud vos de eis dicendum. Persuasum enim habeo, quantum coram auidi & intellexi, in plerisque vos frustrari negotiis, propter officii vestri neglectum, non ex incitiâ. Quare peto a vobis, ut me, si paulò liberius verba fecero, seratis; & id spectetis, an vera dicam, eâque de causâ, ut reliqua fiant meliora. Videtis enim, ex eo quòd quidam ad gratiam conciones habent, res nostras in omnem progressas esse calamitatem. Necessarium autem existimo, pauca vobis ex iis, quæ facta sunt, in memoriam revocare.

III. MEMINISTIS, Athenienses, nunciatum fuisse vobis, Philippum in Thraciâ, tertio aut quarto abhinc anno, Heræum oppidum obsidere. Tunc igitur mensis erat September. Multis autem verbis & tumultu factò apud vos, decrevistis ut quadraginta triremes deducerentur: utque, qui infra annum ætatis essent quintum & quadragesimum, *eas* ipsi conscenderent, utque talenta sexaginta conferrentur. Post, eo anno elapso, Junius, Quintilis, Sextilis *erat*: eo vix tandem mense, confectis *Cereris* mysteriis, Charidemum cum decem navibus vacuis ablegastis, & quinque talentis argenti. Ut enim nunciatum fuit, Philippum ægrotare, & esse mortuum (nam uterque rumor afferebatur) nihil jam opus esse auxilio rati, omisistis, Athenienses, expeditionem. Erat
autem

autem ea ipsa occasio. Nam si tunc illo auxilia misissemus, ut strenuè decreveramus; non molestus nobis nunc esset Philippus, tum conservatus.

IV. QUÆ igitur tum facta sunt, ea infecta fieri non possunt. Nunc autem alterius belli offertur occasio. Quænam hæc; *Ea* propter quam & harum rerum mentionem feci, ne eadem vobis usu veniant. Quomodo igitur hoc utemur, Athenienses? Nisi enim omni robore, quantum potestis, *Olynthiis* opem tuleritis, spectate, ut a vobis omnia ex Philippi commodo, quasi ejus duces essetis, administrata erunt. Ii erant *Olynthii*, quorum aliquæ vires essent: & ita se res habebat, ut neque Philippus hos invadere auderet, neque hi Philippum; fecimus nos & illi pacem inter nos. Erat id tanquam impedimentum quoddam Philippo, & incommodum, urbem magnam velut in statione esse, ad eum primâ quâque occasione infestandum, nobis reconciliatam; in eum concitandos *eos* homines omnibus modis existimavimus: & quod omnes tum dictitabant, id nunc perfectum est quomodocunque. Quid ergo superfit, Athenienses, nisi ut opitulemini fortiter & strenuè, equidem non video. Præter enim eam, quam ex cessatione & negligentia caperemus, ignominiam, non parum etiam ea quæ secutura sunt metuenda esse video: dum quidem & Thebani ita erga nos animati sunt, ut sunt, & Phœccenses pecuniâ defituuntur: &

Philip-

Philippum, ubi ea, quæ nunc agit, expedierit, nihil futurum sit, quod impediat, quo minus ad hæc se negotia convertat. Verùm si quis vestrùm eousque cessare in officio instituit, is prope videre vult calamitates, cum liceret eas, aliis in locis ortas, procul audire: & quærere sibi adiutores, cum nunc ipsi liceret alios adjuvare. Nam eò tandem rem esse redituram, si hæc neglexerimus, ferè omnes fati scimus.

V. AT auxilium esse ferendum, dixerit aliquis, omnes statuimus, & feremus: quomodo autem *ferendum sit*, id dicito. Ne verò miremini, Athenienses, si quid præter vulgi opinionem dixerò. Legumlatores constituite: per eos autem legumlatores nullam sancite legem (sunt enim vobis fati multæ) sed eas quæ vos in præsentia lædunt abrogate; istas autem dico, & non dissimulanter dico, quæ sunt de theatrâli pecuniâ, & de his qui merent nonnullas; quarum illæ militarem pecuniam iis qui domi manent, ad spectacula distribuunt; hæc verò eos qui militiam detrectant indemnes constituunt: deinde etiam iis, qui officio fungi volunt, desperationem injiciunt. Postquam verò hæc sustuleritis, & viam optima consulendi tutam præbueritis: tum qui ea scribat, quæ omnes e republicâ esse scitis, quæratote. Priusquam autem hæc acta sint, circumspicite, quisnam, dum vobis optimè consulat, a vobis interire velit; neminem enim reperietis;

reperietis; præsertim, cum id unum ex eo futurum sit, ut &, qui ea dixerit ac scripserit, per injuriam mulctetur; nec rebus quicquam consulatur; sed optima suadendi, studium magis etiam in posterum, quàm nunc est, reddatur periculofum. Ac postulandum est, ut eas leges abrogent isti ipsi, qui tulerunt. Non enim æquum est, gratiâ, quæ totam civitatem læsit, illos frui, qui tum tulerunt: odium autem, per quod cum omnibus nobis melius ageretur, ei qui nunc optima suaserit, esse fraudi. Priusquam autem hæc rite comparata fuerint, nequaquam, Athenienses, apud vos quenquam velitis esse tantum, ut hisce legibus a se violatis, pœnas non det: aut adeo vecordem, ut in evidens malum semetipsum conjiciat.

VI. QUIN nec illud vobis ignorandum est, Athenienses, decreta nullius esse momenti, nisi & hoc accesserit, ut ea, quæ decernantur, nos alacriter facere studeamus. Nam si eam vim decreta haberent, ut, aut nos ad officium faciendum compellere, aut ea quæ continent perficere, possent; neque vos multa decernendo *tam* pauca, vel nihil potiùs, effecissetis: neque Philippus tam diu se insolenter gessisset. Neque enim per decreta quidem stetisset, quo minùs olim pœnas dedisset. Sed hæc non ita se habent. Actiones enim, ut orationibus & suffragiis ordine posteriores, ita vi priores sunt, & potiores. Hoc igitur adjungendum est: reliqua præstò sunt. Nam qui prudenter dicere
possint,

possint, sunt apud vos, Athenienses, vosque omnium acutissimi estis ad ea, quæ dicuntur, percipienda, quin & eadem exequi nunc poteritis, si rectè facietis. Quod enim tempus, quamve occasionem, Athenienses, meliorem hâc quæritis? aut quando ea, quæ fieri debent, agetis, si nunc non agetis? Nonne omnia vobis homo loca præripuit? quòd si & hâc terrâ potietur, nonne rem omnium turpissimam admittemus? Nonne quibus, si bellum gererent, strenuè nos opitulaturos spondimus, hi nunc bello petuntur? Nonne hostis est? non vestra tenet? non barbarus? quid non denique? Sed, Deum immortalem, si hæc omnia reliquerimus, & ei tantum non, ad ea obtinenda, operam navaverimus: tum, autores harum rerum qui sint, quæremus. Neque enim nos in causâ esse fatebimur: fatis hoc ego scio. Nam & in belli periculis fugientium nemo seipsum accusat, sed tum ducem, tum commilitones, & quosvis potiùs: ut vincerentur tamen, per omnes eos profectò factum est, qui fugerunt. Manere enim licuisset ei, qui alios accusat. Quod si facerent singuli, vicissent. Ita nunc, non suadet aliquis optima? surgat alius, & sententiam dicat, non illum criminetur. Alius quispiam meliora dicit? ea facite, diis approbantibus. At ea jucunda non sunt? nulla hæc dicentis culpa est: nisi, cum vota essent facienda, non fecerit. Nam paulo momento temporis, omnia, in unum tamquam fascem colligata,

colligata, quæ velis, optare facile est: at *optimam sententiam* amplecti, cum de negotiis consultatio instituitur, non æquè promptum est; sed utilissima jucundissimis, si utraque obtineri nequeunt, sunt præferenda.

VII. AT si quis theatralem pecuniam nobis relinquere possit, & alios sumptus ostendere militares, nonne is potior? dixerit aliquis. Assentior equidem, si quis sit *qui hoc fecerit*, Athenienses. Sed miror, si cui mortalium unquam aut evenit, aut eveniet, cum ea, quæ habet, in res supervacaneas insumpserit, ut iis, quæ non habet, ad res necessarias abundet. Sed magnum istis rationibus, ex uniuscujusque voluntate nimirum, præsidium est. Quare omnium est facillimum seipsum decipere. Quod enim quisque vult, id etiam sibi fingit. Sæpe autem natura rerum alia est.

VIII. ISTA igitur ita considerate, ut res patiuntur: tum et militare poteritis, & stipendium habebitis. Non sanè prudentium, neque generosorum, hominum est, omissis, ob pecuniæ inopiam, militaribus officiis, hujusmodi dedecora facilè perpeti, aut contra Corinthios quidem & Megarenses, arreptis armis proficisci: Philippo autem Græciæ civitates diripiendas relinquere, propter inopiam com meatûs, quo exercitus sustentetur. Atque hæc non temerè dicere institui, ut quorundam e vobis odium suscipiam (neque enim ita demens aut infelix ego sum, ut, cum nullâ spe
publici

publici fructûs, privatum mihi odium quæram) sed boni civis esse duco, reipublicæ salutem orationis jucunditati antepone. Nam qui majorum nostrorum temporibus *publicè* dicebant, eos audio, quemadmodum fortasse vos etiam *accepistis* (quosque etiam omnes, qui *nunc* conciones habent, laudare, parum verò imitari solent) hac ratione & hoc instituto in republicâ gerenda uti solitos: Aristidem illum, Niciam, eum qui idem mecum nomen habuit, Periclem. Ex quo autem exorti sunt *novi* isti oratores, qui vos, Quid cupitis? quid scribam? interrogant: quâ vobis re gratificabor? præsentis voluptatis & gratiæ *ausâ*, reipublicæ negotia quasi propinata pereunt, & talia eveniunt: itaque istorum res omnes præclarè se habent, vestræ turpiter.

§ IX. AT QUI considerate, Athenienses, quæ capita rerum, & superiorum & horum temporum, commemorari possint: brevis autem erit, & nota vobis oratio. Non enim alienis vos utentes exemplis, sed domesticis, Athenienses, felices fieri licet. Illi igitur, quibus non adlabantur oratores, quos non ita amabant ut vos isti nunc, quinque & sexaginta annos Græcis volentibus imperarunt, amplius decies mille talenta in arcem congefserunt; & regem hujusce Macedoniæ dicto audientem habuerunt, sicut æquum est parere Græcis Barbarum, & multa præclaraque trophæa, terrâ marique parta, erexerunt, cum ipsi militarent;

& soli mortalium eam rerum gestarum gloriam, ad quam nullus invidiæ pateret aditus, reliquerunt. Ac in tuendâ Græciâ fuere tales. In ipsâ verò urbe spectate quales, & publicis & privatis in rebus, se præbuerint. Publicè igitur ædificia & ornamenta talia & tanta instruxere nobis fanorum, & quæ his continentur donariorum, ut a posteris superari nequeat illorum excellentia: Privatim autem adeo modesti fuerunt, tantâque curâ institutum reipublicæ observarunt, ut si quis fortè vestrûm Ariffidis & Miltiadis, & illius ætatis illustrium hominum, ædes novit quæ sint, vicini ædibus nihilo esse splendidiore videat. Neque enim rei familiaris amplificandæ gratiâ rempublicam gerebant, sed quisque sibi rem communem augendam esse putabat. Ex eo autem quòd res Græcorum fideliter, religionem Deorum immortalium pie, commercia inter ipsos æquabiliter, administrabant, non injuriâ magnam sibi felicitatem pepererunt. Tunc igitur ad hunc modum, dum illi, quos dixi, summæ reipublicæ præerant, se res habuerunt. Nunc, dum boni isti præfunt, quis rerum vestrarum status est? Idemne, aut omnino similis? Ac cætera quidem taceo, cum multa proferre possim. Sed quanquam in tantam incidimus solitudinem, quantam videtis omnes, cum & Lacedæmonii perierint, & Thebani occupati sint, & cæterorum nemo tantas vires habeat, ut nobiscum de principatu

tu contendere aufit; cumque nobis liceret & privata nostra sine periculo tenere, & reliquorum controversias disceptare: tamen nostris agris spoliati sumus, & plusquam mille & quingenta talenta nullo cum fructu infumpsimus; & quos in bello socios paravimus, hi pacis tempore perierunt, & hostem contra nosmetipsos tantum instruximus. Alioqui progrediatur aliquis, & mihi dicat, unde, nisi per nosmetipsos, ita sint auctæ opes Philippi? Sed heus tu, si vitiosa hæc sunt, at urbanarum rerum status est melior. Ecquid autem dici queat? Num propugnacula, quæ dealbamus? & viæ, quas reficimus? & fontes? & nugæ? Eos, quæso, intuemini, quorum hæc acta sunt in republicâ: quorum alii e mendicis repente facti sunt divites, alii ex obscuris clari; nonnulli privatas ædes publicis ædificiis splendidiores extruxerunt: & quanto respublicæ plus detrimenti cepit, tanto res istorum faciæ sunt ampliores. Quæ igitur causa est horum omnium? & cur tandem se omnia tum præclare habuerunt, & nunc haud rectè? Primum quod & populus, cum ipse militare auderet, dominus erat magistratum, omnesque Reipublicæ facultates in suâ potestate habebat: & bene secum agi putabant cæteri omnes, si a populo aut magistratum, aut honorem, aut beneficium aliquod, consecuti essent. Nunc contra, omnes reip. facultates penes sunt magistratus, eorumque arbitrio geruntur omnia;

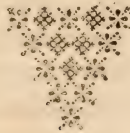
vos populus enervati, & pecuniâ, fociis, spoliati, famuli & additamenti vicem obtinetis; contenti, si theatrales pecunias vobis imperiant; aut buculas fortè miserint; &, quod est omnium abjectissimum, cum ea vobis dantur, vestra quæ sunt, gratiam etiam habetis, *quasi beneficia in vos conferantur*. Qui verò vos in hanc urbem *tanquam carcerem* includere, ad talia vos alliciunt, & cicurant, ut vos ad nutum paratos habeant. Neque vero, meâ quidem sententiâ, fieri unquam potest, ut magnos & generosos animos fumant ii, qui parvis & vilibus rebus occupantur. Nam qualiacunque hominum studia fuerint, talibus eos & animis esse præditos necesse est. Hæc, medius fidius, haud mirabor, si mihi, qui dixerim, plus apud vos nocuerint, quàm ipsis harum rerum auctoribus: neque enim semper apud vos omnibus de rebus liberè loqui licet, idque ego vel nunc licuisse miror.

X. QUOD si nunc saltem, moribus istis relictis, militare, &, ut vestra dignitas postulat, rem gerere volueritis, atque istis domesticis opibus velut instrumentis utemini ad externa bona *comparanda*; fortassis, Athenienses, fortassis perfectum aliquod & magnum bonum consequemini, talibus lucellis repudiatis, quæ cum cibis, quos dant ægrotis medici, conferri possunt. Etenim ut illi neque vires augment, neque emori patiuntur; sic & ista, quæ vos nunc percipitis, neque tanta sunt ut justam
utili-

utilitatem aliquam afferant: neque vos, iis de-
 spectis, ad alia converti patiuntur, sed alimen-
 ta sunt vestrum omnium fœcordiæ. Tune ergo
 stipendium facere jubes? inquiet aliquis.
 Sanè: & e vestigio eundem esse ordinem om-
 nium, Athenienses, ut partem quisque reipub-
 licæ capeſſat, quæque res civitati opus fuerit,
 in eâ suam operam strenuè navet. Liceret agere
 otium? Cum domi manes, melior est tua
 conditio, quòd ad nullum turpe facinus in-
 opia te compellit. Incidit hujusmodi quip-
 piam, quale nunc? De istis ipsis emolumen-
 tis pro patriâ, ut æquum est, militabis. Estne
 vestrum aliquis extra ætatem *militarem*? Is
 quæ nunc sine ordine capit, ad nihil utilis, ea
 in æquabili ordine accipiat, omnia inspiciens
 & administrans quæ sunt agenda. Ad sum-
 mam, neque detraxi quicquam, neque addidi,
 præter pauca; confusione sublatâ, rempubli-
 cam in ordinem redegi: eodem accipiendi,
 militandi, judicandi, & id agendi, quod pro
 ætate quisque potest, quodque tempus postu-
 lat, ordine instituto. Nusquam ego dixi,
 nihil agentibus ea esse distribuenda, quæ fun-
 cturis officio debentur: neque ipsos desiderare,
 omnique consilio destitutos otium agere, quod-
 que alicujus *vestri imperatoris* peregrini mi-
 lites vicerint, audire. Hæc enim nunc fiunt.
 Neque reprehendo eos qui reip. inserviunt;
 sed pro vobis ipsi ea debetis agere, propter quæ
 alios honoratis: neque cedere statione virtutis,

Athenienses, quam vobis majores, magnis periculis partam, reliquerunt. Fere dixi quæ conducere putem. Vos autem ea amplectamini, quæ & reipublicæ & vobis universis profutura sunt.

Athenienses Charidemo, qui licet alienigena esset, quippe Oreo Eubææ oppidi oriundus, eorum tamen exercitui in Hellesponto præfuit, in mandatis dederant Chalcidem, quæ pagus Taraciæ est, nec longè ab Olyntho distat, suspectas ire. Is itaque quater mille pedites, equitesque centum & quinquaginta illò deduxerat; iisque Olynthiorum copiis conjunctis Pallenem (Macedoniæ peninsulam versus Thraciam) Bottiamque (regionem Chalcidi confinem, quæque, inter alias urbes, Pellam quoque regni Macedoniæ caput continebat) depopulabatur. TOURRELLUS.

LIBANII ARGUMENTUM

IN

OLYNTHIACAM

(Juxta ipsum) PRIMAM.

OLYNTHUS *Thraciæ fuit urbs, eam Græci tenuerunt, oriundi Chalcide: quod est Eubææ oppidum, Atheniensium colonia. Multa porro & præciara Olynthii, ut & cum Atheniensibus, qui Græcis imperarunt olim, & item cum Lacedæmoniis, bella gesserunt: ac magnam tandem adepti potentiam, inter cognatas civitates excelluerunt. Non parva enim in Thraciâ Chalcidicæ gentis multitudo fuit. Post, in itâ cum Philippo rege Macedoniae societate, Olynthii cum eo primum Atheniensibus arma intulerunt: idque partim ob Anthemuntem oppidum acceptum, de quo inter Macedonas & ipsos contentio fuerat, partim ob Potidæam, quam Philippus, expugnatam ereptamque Atheniensibus, Olynthiis tradiderat. Tandem suspectum habere cæperunt regem, quod & magna ejus subitaque incrementa, & parum fidum esse ingenium, viderent. Observato igitur tempore, quo is peregre abesset, missis legatis pacem cum Atheniensibus fecerunt, in quo ictum cum Philippo fœdus violabant. Pacti enim fuerant, se communiter bellum & gesturos cum Atheniensibus, & si aliud visum esset,*

communiter composituros. Philippus autem, jampridem causam contra eos quæritans, tum verò hanc nactus, bellum eis, ut fœdisfragis, & cum hostibus suis amicitia fœdere conjunctis, infert. Quare hi legatos Athenas mittunt ad petendum auxilium, iis Demosthenes patrocinator, & opem ferre jubet Olynthiis, quod in eorum salute sit posita securitas Atheniensium. Nunquam enim Philippum, salvo Olynthiis, in Atticam venturum: Athenienses autem facultatem habituros esse navigandi in Macedoniam, atque in eâ gerendi belli: sin urbs hæc a Philippo subacta fuerit, apertam esse viam regi ad invadendum Athenienses. Negat autem Philippum tam superato esse difficilem, quàm putetur; ut animos contra eum faciat Atheniensibus. Dissertit etiam de pecuniâ publicâ: suadetque ut a spectaculis ad militiæ usum transferatur. Ac morem, quo Athenienses quondam sunt usi, minus notum, explicari necesse est. Cum olim non saxeum esset apud eos theatrum, sed ex ligneis tabulis coassatum, omnesque locum occupare properarent, & verberibus, & vulneribus etiam interdum, alii alios afficiebant. Quod magistratus Atheniensium prohibitori, venalia fecerunt loca, ut nemo, nisi binis obolis numeratis, ad spectandum admitteretur. Ne verò pauperes eo sumptu premi viderentur, constitutum fuit, ut e publico binos illos obolos quisque acciperet. Quæ consuetudo, inde orta, eò usque pro-

processit, ut non eo nomine duntaxat acciperent, sed prorsus omnem pecuniam publicam distribuerent. Unde etiam ad militiam segnes facti sunt: quam enim pecuniam olim propter expeditiones e publico in stipendium accipiebant, eam tum in spectaculis & festis domi partiebantur. Nolebant igitur jam egredi, & subire pericula: sed & legem sciverant de theatrâli hac pecuniâ quæ mortem minitaretur ei qui autor esset, ut ea in veterem ordinem reponeretur, fieretque militaris. Quare Demosthenes cautè hanc consilii partem attinget, seque ipse interrogans, Tunc jubes, ut hæc militaris fiat? respondet, Minime verò equidem. Atque hæc de theatrâli pecuniâ. Dissertit orator etiam de urbanis copiis: ipsis civibus esse militandum, non, sicuti solebant, per milites peregrinos opem ferendam, censens, eam enim causam esse asserit, cur res malè geratur.

A R G U M E N T U M

T E R T I Æ O L Y N T H I A C Æ.

E X

T O U R R E L L O.

HÆC oratio, eodem quo duæ superiores titulo inscripta, in ejusdem etiam argumentum tractatione generaliter versatur. Olynthii, vehementer a Philippo pressi, quibusque ad illud usque tempus, conductitiis militibus, malè ab Atheniensibus succursum fuerat, novas petebant copias, non ex mercenariis; sicuti antea, & peregrinis conflatas, verùm ipsis Atheniensibus; qui sincero, cum suæ gloriæ, tum communis causæ studio animati sint. Ex hac occasione Demosthenes expendit quanti iis momenti sit ut Olynthum incolumem servant, quippe quæ ultimum sit ipsarum Athenarum propugnaculum. Quoniam igitur vicini mali formido eorum aliquando industriam acuit, quibus ne maxima quidem pericula, modo sint longinqua, terrorem incutere possent; propterea Orator summâ vocis contentione aquas clamat, tanquam ad restinguendum bellum, cujus jam per Atticam, atque circa ipsius caput, scintillæ volitant. Deinde, quò cautiorem adhuc expeditionis successum reddat, quàm necesse sit ut militiæ mune-

munera per se obeant, ostendit; postremò, ut indicet, quâ certissimè ratione in hujusce belli apparatus sumptus possint suppeditare, rursus iis de militari pecuniâ instat; ad eum verò modum ex quo intelligatur, prioribus ipsius admonitionibus non eum, quem par erat, successum obtigisse. Athenienses, sub Charete duce, subsidio misere septendecim triremes, cum bis mille peditibus, equitibus verò trecentis, iisque omnibus, sicuti Olynthii petierant, Atheniensibus.

DEMOSTHENIS

OLYNTIACA III.

Vulgò autem PRIMA.

I. **S**I, quibus de rebus in hoc tempore deliberatis, Athenienses, *in his* quid e republica futurum sit, explicetur; multis *id* arbitror divitiis vos esse prælaturus. Quod cum ita sit, æquum est, ut ultro & alacriter *omnes* eos, qui consilium dare volunt, audiatis. Etenim non solum si quid utile meditatus quis venerit, id debetis, cum audieritis, amplecti; verum etiam vestræ fortunæ esse puto, ut multa opportuna dictu subito nonnullis in mentem veniant; ita ut facile vobis sit ex omnibus utilia deligere.

II. PRÆSENS igitur tempus, Athenienses, tantum non editâ voce clamat vobismetipsis esse curam rerum illarum suscipiendam, si modò ullam vestræ salutis curam habeatis. Nos verò nescio quomodo mihi esse videmur erga illas animati. Sunt autem, quæ mihi quidem videantur, *hæc*; & auxilia jam esse decernenda, & quam celerrime esse comparanda, ut hinc (*urbanis copiis*) opem feratis; & non idem admittatis, quod etiam prius; & legatos mittendos esse, qui hæc dicant, & rebus intersint: quippe quòd hoc maximè timendum

mendum est, ne Philippus (ut est homo callidus, & in observandis rerum momentis sagax) partim concedendo, ubi res ita tulerit, partim minitendo (quâ quidem in parte non immeritò illi fides habebitur) partim nos & absentiam nostram criminando, de summâ rerum intervertat aliquid, & ad sese transferat.

III. VERUM illud peropportunè cadit, Athenienses, ut quod summo Philippi rebus præsidio est, idem sit etiam vobis utilissimum. Nam quod is, solus omnia & arcana & aperta moderatur, ac simul & dux est, & dominus, & quæstor, & ipse ubique adest exercitui, in eo ad res bellicas celeriter & tempestivè conficiendas longè vobis antecellit: pacificationi autem, quam cum Olynthiis libenter faceret, hæc adversantur. Certo enim sciunt Olynthii, se non jam de gloriâ, nec de agrorum aliquâ parte, verùm ne evertatur patria sua, atque in servitutem redigatur, bellum gerere; norunt etiam quomodo cum Amphipolitis egerit, qui urbem ei tradiderant, & cum Pydnæis, qui *in urbem eum* receperant. Denique meâ quidem sententiâ, omnino rebuspublicis infida res est regia potestas, præsertim verò si sint finitimæ.

IV. QUÆ cum ita esse intelligatis, Athenienses, cætera quæ decent omnia, vobis cogitanda esse affirmo, ut velitis & excitemini, belloque, si unquam, nunc certè maximè incumbatis: nec pecuniam tantùm prompte
confe-

conferatis, sed & ipsi militetis, nec in vobis quicquam desiderari patiamini. Nulla enim jam ratio vobis, nulla excusatio, quo minus officio fungi velitis, relinquitur: nam quod omnes jactabatis, Olynthios in Philippum esse concitandos, id ultro nunc accidit: eâque ratione, qua maximè vobis expediat; nam si vestro impulsu bellum suscepissent, focii fortasse parum firmi, atque ad tempus in eâ sententiâ fuissent. Quoniam autem eum ob illata sibi crimina oderunt, firmas eos probabile est cum eo, propter ea quæ & metuunt & perpessi sunt, gerere inimicitias. Quare non negligenda est talis oblata occasio: neque committendum, ut idem vobis accidat, quod sæpe jam prius accidit. Si enim nos, cum defensis Eubœensibus rediremus, atque Hierax & Stratocles Amphipolitæ, hoc suggestu conscenso, vos solvere, atque oppidum in fidem accipere, juberent, pari studio privatis rationibus nostris consuluissemus, ac salutem Eubœensium tutati eramus; & Amphipolim tum obtinuissetis, & omnibus, quæ deinde secuta sunt, negotiis fuissetis liberati. Rursus, cum Pydnam, Potidæam, Methonem, Pagafas, cætera (ne singulis commemorandis immorer) obsideri nunciaretur, si tum harum urbium vel uni primæ, alacriter, & ut decuerat, opem tulissemus ipsi, faciliore & multò humiliore nunc uteremur Philippo. Nunc, dum præsentia semper amittimus, & futura

suâ

suâ sponte se rectè habitura opinamur, & auximus, Athenienses, Philippum nos, & tantum effecimus, quantus nemo unquam fuit rex Macedonia. Nunc autem venit occasio. Quæ? hæc quam offerunt Olynthii ultro civitati, nullâ priorum illarum deterior.

V. Ac si quis (ut mihi quidem videtur) liberalitatem erga nos divinam rectè æstimet, is, tametsi multa non ita sint, ut deberent, magnam tamen diis gratiam sit habiturus, idque jure ac merito. Nam quòd multa bello amisimus, id negligentiae nostræ acceptum referre jure possis. Quòd autem neque olim hoc factum, & ostensa jam nobis est quædam societas, quæ sit idonea cladibus hisce depellendis, modò uti velimus; divinæ benevolentiae beneficium equidem interpretor. Sed perinde sit scilicet ut & in parandâ pecuniâ, si quis eam, quam acceperit, etiam servarit, magnam habet fortunæ gratiam: sin imprudens consumpserit, unâ consumpsit & accepta a fortunâ beneficii memoriam. Sic etiam in rebus gerendis, qui occasionibus non rectè usi sunt, si tametsi boni quippiam divinitus obtigit, haud meminerunt. Ex ultimo enim eventu, de iis quæ præcesserunt, omnibus sit plerumque judicium. Quapropter vobis ea quæ restant, Athenienses, magnæ curæ esse debent, ut his vitiis correctis, impressam obres sic administratas infamiæ notam exteramus. Quòd si hos quoque homines destituerimus,

Athe-

Athenienses, atque ille Olynthum everterit : dicat mihi aliquis, quid restet, quod illum, quo minus eat quò velit, remoretur ?

VI. NUNQUIS vestrum cogitat, Athenienses, & spectat, quibus *tam* magnus evasit rationibus, infirmus cum esset initio, Philippus ? Primùm Amphipoli captâ, postea Pydnâ, mox Potidæâ, denique Methone, postremò Thessaliam invasit. Demum, quum Pheras, Pagasas, Magnesium, omnia suo arbitrato composuisset, in Thraciam abiit. Deinde ibi rebus aliis ejectis, aliis constitutis, in morbum incidit : ex eo paululum recreatus, non ad fœcordiam se deflexit, sed statim Olynthios est aggressus. Ejus autem in Illyrios, ad Pæonas, & adversus Arymbam, & quò non ? prætereo expeditiones. Quid ergo, inquiet aliquis, ista nobis commemoras nunc ? Utrumque ut cognoscatis, Athenienses, & sentiatis, tum, projicere singulatim semper aliquid rerum, quàm non expediat : tum perpetuam in rebus gerendis alacritatem, quâ erga omnes Philippus utitur : præ quâ fieri non poterit, ut, rebus gestis contentus, in otio se contineat. Qui si in eâ sententiâ erit, ut augendo semper opes suas, & gloriam augendam censeat, nos autem nullius rei curam constanter & serio suscipiemus ; considerate, quem tandem harum rerum exitum fore sit sperandum. Quis vestrum, per Deos, adeo fœcors est, qui nesciat, bellum inde ad nos venturum, si neglexerimus ?

lexerimus? Verùm id si fiat, vereor, Athenienses, ne quemadmodum ii, qui temere pecuniam magno fœnore mutuo sumunt, atque illâ paulisper locupletati, post etiam patrimoniis evertuntur; sic & nobis segnitiam nostram magno constitisse appareat, & dum ad voluptatem omnia referimus, in necessitatem tandem veniamus, multa, eaque gravia, quæ minime vellemus, faciendi, deque agris nostris sit dimicandum.

VII. Ac reprehendere quidem, dixerit forsitan aliquis, esse facile & cujusvis; quid autem de his rebus fratuendum sit, pronunciare, id esse consilarii. Ego verò quanquam illud non ignoro, sæpe vos non iis qui sunt in culpa, sed his, qui postremi sententiam dixerint, irasci, ubi quid ex sententiâ non evenerit: non tamen arbitror meæ privatæ salutis ita habendam esse mihi rationem, ut quicquam diffimulem, quod e re vestrâ futurum esse ducam. Censeo igitur, duobus vos oportere modis rebus succurrere, tum urbes Olynthiorum tuendo, & milites, qui id agant, mittendo; tum regnum ejus vastando, & triremibus, & militibus aliis. Quod si alterutrum neglexeritis, vereor ne irrita sit futura expeditio vestra. Sive enim, agrum suum a vobis diripi vexarique passus, ipse interim Olynthum subegerit, videns rem domi in tuto esse, affidebit & ducet bellum, moraque obsidionis eos superabit. Auxilia igitur & magna &

biper-

a facile. domum reversus, sua defendet. Sive praesidia vocaverit Olynthum miseris.

bipertita esse oportet. Ac de auxiliis hæc statuo.

VIII. QUOD autem ad pecuniam comparandum attinet, est, Athenienses, pecunia vobis, est quanta omnium mortalium nemini, militaris: eam verò vos, sicut vultis, capitis. Quam si militantibus restitueritis, nullo erit opus com meatu; sin minus, opus erit, vel nullus potius satis erit com meatus. Quid igitur? dicat aliquis, Tune autor es, ut ea sit militaris? Ego verò nequaquam. Equidem conscribendum exercitum censeo, & propterea militari pecunia opus esse, & unam esse rationem, eandem & faciendi & accipiendi quæ oporteat. Eam verò vos ita capitis, ut festa celebretis, & res fere nullas geratis. Reliquum igitur id est, scilicet ut omnes tributum conferant; si multis opus erit, multum; sin paucis, parum. Omnino certè pecuniis est opus, nec sine his quicquam potest rite administrari. Indicant etiam alias alii comparandæ pecuniæ rationes; e quibus eam vos sequamini, quæ maximè conducere videbitur, & rerum curam, dum occasio adest, suscipite.

IX. ILLUD etiam est operæ pretium cogitare & reputare, quo in loco nunc sint res Philippi. Neque enim (ut videatur, & dici possit, re non satis considerata) status ejus hoc tempore præclarus est, aut pulcherrimus. Neque intulisset ille hoc bellum unquam, si gerendum fore censuisset; nam tum primo
statim

statim impetu se omnem rem confecturum sperabat: quam spem falsam habuit. Hoc igitur primùm illum turbat, cùm præter expectationem evenerit, & magnam illi movet ægritudinem. Deinde motus etiam Theſſalorum. Nam hi quidem, naturâ nimirum, & semper, omnibus mortalibus infidi fuerunt. Quales autem sunt, tales eos nunc & ille cum primis experitur. Decreverunt enim Pagafas ab eo reposcere, & Magnesium muniri vetuerunt. Præterea quosdam audivi ego, qui dicerent, non concessuros ei Theſſalos posthac portorum & vectigalium usumfructum, quòd Theſſalorum rempublicam inde sustentari, non ea intercipi a Philippo, oporteat; quâ pecuniâ privatus si fuerit, in arctum admodum ei stipendia peregrini militis redigerentur. Jam Pæonem & Illyrium, cæteros denique omnes, existimandum est sui juris & liberos, quàm servos, esse malle. Insueti enim sunt cuiquam parere, & homo importunus est, ut aiunt: neque profectò id incredibile fortassis est. Nam res secundiores quàm par est, temeritatis occasionem incautis præbent. Quare sæpe videtur parta tueri bona esse difficilius, quam parare. Statuetis igitur, Athenienses, incommoditates illius, vestras esse commoditates, & occasionem strenue urgebitis, nec legatos duntaxat mittetis, quò mittendi sunt, sed & ipsi militabitis, & alios omnes concitabitis. Nam si Philippo talis

contra nos daretur opportunitas, & bellum prope nostros fines oriretur, quàm cupidè putatis eum in nos invasurum? Et nonne pudeat vos, si nec ea, quæ ipsi ferretis, si posset ille, datâ occasione facere audeatis?

X. PRÆTEREA ne hoc quidem vos prætereat, Athenienses. nunc optionem dari vobis, utrum vos illic oporteat bellum gerere, an apud vos illum? Si enim Olynthiorum opes manserint incolumes, vos illic pugnantes, cum illius regnum vastabitis, tum securè hâc vestrâ terrâ fruemini. Sin illa Philippus occuparit: quis eum porro huc ire prohibebit? Thebani? ne sit dictu acerbius, etiam expeditè unâ irrumpent. An Phocenses? qui ne sua quidem sine vestris auxiliis tueri possunt. Aut alius quispiam? at hercule nolet. Omnium certè absurdissimum fuerit, si, quæ nunc etiam cum stultitiæ reprehensione, tamen eloquitur, ea datâ potestate non faceret. Quantum autem intersit, hic an illic bellum geratur, verbis nihil opus esse arbitror. Si enim oporteret vos ipsos triginta duntaxat dies foris esse, & quæ alendo sunt exercitui, ea e nostri agri proventibus petere (etsi nullus, inquam, hostis in eo versaretur) id damnum quod ii vestrûm, qui agros colunt, admitterent, majus fore totius belli superioris impensis arbitror. Quod si quæ hostiles copiæ venerint, quantæ clades erunt metuendæ? Accedet protervitas, atque insuper ipsius rei dedecus, quod

quod nullo minus est detrimento, fanis quidem hominibus.

XI. QUARE omnia hæc in conspectu habentes, universi opem ferre, & bellum illuc amoliri debent; divites, ut, pro multis, quæ Deum benignitate possident, pauca impendentes, reliqua securè teneant: juvenes, ut in Philippi regno partâ bellandi peritiâ, formidabiles incolumis patriæ custodes fiant: oratores, ut in reddendis rationibus administrationem suam facilè tueri possint. Nam ut eæ res erunt, quæ vobis evenient, ita & vos de actis eorum judicabitis. Quæ utinam bonæ sint, & officio fungantur omnes.

Philippus anno insequenti Olynthum cepit. Eam omnia Atheniensium subsidia & conatus a domesticis ipsius hostibus tueri non poterant: duo enim ejus cives, Euthyocrates & Laßthenes, eam prodiderunt. Ita Philippus, largitionibus viâ factâ, miseram urbem ingreditur, diruitque; partem civium servitutis addicit, partem venundat, neque aliter quàm crudeliori mortis genere proditores a cæteris distinguit. Olynthii, sicuti jam annotavimus, Philippi indignationem subierant, quòd duos fratres ejus, qui ex altero conjugio * ei supererant, per misericordiam receperant. Eorum scilicet, quasi competitorum,

* Amyntas, Philippi pater, ex Eurydice tres filios suscepit, Alexandrum, Perdiccam, & Philippum, Alexandri Magni patrem, filiam etiam Euryonem: ex Cygneâ autem Archelaum, Archideum, Menelaum.

*pertæsus, quippe quos in partem regni Macedo-
nici ipsa quodammodo natura vocare videbatur,
se præsus ab iis liberare voluit, sicuti antea
tertium de medio sustulerat; atque ita demum
barbaras animi sui suspiciones tranquillavit.
Igitur Olynthum obsidet, expugnat, exscindit-
que; fratres olim destinato supplicio tradit,
prædæque ingenti pariter & parricidii voto
fruitur, TOURRELLUS.*

NOTÆ

IN PRIMAM

PHILIPPICAM.

CONVERSIS a me in nostram linguam Demosthenis orationibus, diu dubitavi, earum ordinem Chronologicum attingerem necne, præ metu ne mihi vitio daretur quod in sententiâ meâ singularis essem; tandem apud me Dionysii Halicarnassensis prævaluit auctoritas. Hanc, ex promisso, rationibus fulcire jam aggrediar, neque eas aliunde quam ex ipsâ oratione petam. Ibi, de Atheniensium ad Thermopylas expeditione, tanquam quæ recentèr admodum obtigerat, loquitur Demosthenes. Hæc expeditio, si Diodoro fides, in eum, quo Archon erat Aristodemus, annum cecidit, eoque Archonte primò Demosthenes contra Philippum dixit. Inde palam est primam Philippicam ante Olynthiacas esse collocandam, quia scilicet tempus expeditionis, quæ in primâ Philippicâ quasi recens adhuc memoratur, ipsi quadret. Minimè verò id fiet, si eam post Olynthiacas remiseris, quippe quæ Archonte Callimacho, ut Philochorus testatur, id est, triennium illinc, habitæ fuerunt. Quin insuper, Demosthenes Philippi res gestas quum recenset, levissimam de Olyntho mentionem facit: ex quo colligere est nondum a Philippo obsessam, nedum captam,

ptam, fuisse eam urbem. Quam si tunc temporis expugnâisset, quis credat quin Demosthenes tanti momenti rem, eamque recentem adhuc, Atheniensium animis magis inculcâisset, qui præfertim de eâ in aliis ubique locis tam fusè & elatè disse-rit, maximumque inde argumentum sumit cur Philippi progressibus strenuè obsistant? Negativam hic probationem validam equidem atque firmam censeo. *Tourrellus.*

NOTÆ

in LIBANII ARGUMENTUM.

PAG. I. lin. 4. Πῶς ἂν ἄριστα τῷ πολέμῳ προσ-
ενεχθεῖεν] Καλὰ (ὡςκοπιῶν, ἀντὶ τῆ προσενεχθείησαν.
Dixit autem de re, καλῶς προσφέρεσθαι τῷ πολέμῳ, sicut
aliàs de personâ dicitur, φιλανθρώπως τοῖς ἀνθρώποις
προσφέρεσθαι, humaniter tractare homines, uti hu-
manitate erga eos. *Wolfius.*

Ib. 1. 6. Πρὸς τὰς τῶν ἐπικαιρίων χρείας] Πρὸς τὰ καθ' ἕκαστον καιρὸν, ἀναγκαῖα πράγματα. *Idem.* [*Benenati* margo habet τὰς ἐπικαίρους.]

Ib. 1. 8. Παραμειμιμένων ὅ] Scilicet τοῖς πολίταις τῶν ξενῶν, vel ἀξομειμιμένων τῶν πολιτῶν τοῖς ξένοις, quod perinde est. *Idem.*

Ib. 1. 8. Τὸς ἐτησίας.] Scilicet ἀνέμους· παρὰ τὸ ἐτῶ rectius, opinor, quam παρὰ τὸ ἐθῶ. Tum enim ἐθησίας scriberetur. Neque veidò ut ab ἐτῶ fit ἐτήσι annuus, ita ἐθήσι, solitus, consuetus, ab ἔθῶ formari puto. Plinius Aquilones vocat lib. ii. cap. 11. “Caniculæ, inquit, exortum diebus octo
“ferme Aquilones antecedunt, quos Prodomos
“vocant. Post biduum autem exortus, iidem Aquilones constantius perflant, diebus quadraginta,
“quos

“quos Etesias vocant.” Hos Aristoteles, libello De mundo permistos esse scribit ex Aquilonibus & Favoniis. Strabo verò libro iii. Ἔτες, id est *subsolanos*, appellat Etesias. Cum autem Athenæ meridionaliore sint (ut docet tabula Cosmographica) Macedonia Septentrionalior: Athenis in hanc navigaturis adversi erunt Etesiæ: ex Macedoniâ Athenas, secundi. Hiberno autem tempore, quamvis Austri familiariùs flent, periculosa per se omnis navigatio. *Idem.*

Ib. l. 12. Επιχειρή] *Benenati* margo, Ἰπχειρήση^ο sicut mox κερτήση.

N O T Æ

in TEXTUM & SCHOLIA.

S E C T. I.

PAG. 2. lin. I. Εἰ μὲν περὶ καινῆ τινος περὶ γ-
μαλ[ε] Vide exordium orationis Æschineæ
contra Ctesiphontem, ubi citatur Solonis lex de
disciplinâ oratorum; in quam peccare videbatur
Demosthenes, nondum grandis natu: & præ-
conium, τίς ἀγορεύειν βάλειαι τῶν ὑπὲρ πενήκοντα
ἔτη γενομένων; Hæc igitur de causâ præfatur, se
quamvis nunc primus sententiam dicat, non pri-
mum tamen dicere, quòd res nova non agatur:
simulque & odium propulsat, & attentionem cap-
tat, cum significet se aliquid, melius cæteris, quo-
rum consilia rempublicam nihil juverint, in me-
dium esse allaturum. Τὸ τοίνυν προοίμιον τῆ μὲν,
διὰ προκαταλήψεως ἢ διασυρμῆ τῶν πρότερον εἰπόντων,
ἐννοϊκόν τῆ ἢ προσεκλιόν, μετ' ἐπαγγελίας. *Wolfius.*
[Vide *Petit.* in Leg. Att. pag. 200. Legem a
Wolfio

Wolfio laudatam Doctiff. *Tourellus* abrogatam fu-
 iffe dicit, Archonte Glaucippo Olymp. xcii. an. 3,
 rationis tamen & decori auctoritate adhuc vigu-
 iffe.]

Ib. l. 2. Πρὸς θέλο] Scilicet a Prytanibus. Ii
 concionem advocandi jus habebant, quam, nisi ad
 præscriptum legum convocassent, solvebant mul-
 ctam mille drachmarum, consecratam Minervæ.
 Ante verò quàm concio cogereetur, πρόγραμμα pro
 Eponymorum statuis publice proponebant, sive ta-
 bulam quâ significabant de quo agendum in con-
 cione, quoque die, quâque diei horâ. Vid. *Ful.*
Poll. lib. viii. cap. ix. 94. & ibi Doctiff. *Kuhn.*
Demost. contra Timocr. pag. 41. Ed. *Ben. Car.*
Signon. 11. de Rep. Athen. 4. *Benenatus* in mar-
 gine, itemque *Wolfius* inter variantes lectiones πρὸς-
 θέλο habet.

Ib. l. 3. Λέγειν] Ἴνα λέγωσιν οἱ ῥήτορες. *Wolfius.*

Ib. Schol. l. 30. Εἰ μὴ τὸ παροξύνειν] Lego
 εἰδὲν ἕτερον εἰ παροξύνει, quanquam malim εἰδὲν ἕτερον
 ἢ παροξύνει, καὶ ἀντιλαμβάνεσθαι εἰδὲν τῶν πραγμάτων διδάσ-
 κει. *Idem.*

Ib. l. 3. Οἱ πλείστοι] Σωφροσύνης ἐνδεικτικόν· ἐχὶ δὲ
 ἢς μόνον, ἢ δύο, ἢ τρεῖς. *Idem.*

P. 3. Schol. l. 15. Παραχαράττω τὸν νόμον] Lo-
 ci sensus planè postulat ut reponatur τό εἰ, quod
 etiam inter varias lectiones habet & *Wolfius* &
Morellius.

Ib. Schol. l. 22. Τῇ ἀπωλείᾳ τῶν τριάκοντα δύο
 πόλεων τῶν Χαλκιδικῶν] In Chronologiam peccat
 Scholiastes. Philippus enim Calcidicus (Thraciæ)
 urbes non ante quartum annum Olympiadis cen-
 tesimæ septimæ adortus est: ut ex Diodoro dis-
 cimus lib. xvi. & Philochoro; quem vide in
 Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ apud *Scaligerum*: hæc verò
 oratio primo ejusdem Olympiadis anno habita est,
 paulo

patulo post Atheniensium ad Thermopylas profectio-
nem, juxta *Tourelli* computum, cui suffragatur etiam *Andreas Schottus* in *Parallelis*, & *Sigonius*
in temporibus Atheniensium. De Calcidicis ur-
bibus multa apud *Demosibenem* in Oratione περὶ
Παραπροσθείας.

Ib. Schol. l. 46. Τῶν ἄλλων] Ex *Isocrate* rescribe
ἢ ἄλλον χρόνον· μοχνομίμοις· deinde ἡσυχίαν ἂν ἦγον
absque τῷ πολλῷ.

P. 4. l. 3. Τότ' ἂν αὐτὸς] Ita omnes editi. In
MSS verò legi καὶ αὐτὸς indicant *Benenatus*, *Wolfius*,
Pitbaeus: itaque legisse videtur Scholiast. quem
vid. sup. ad v. λέγειν. Illa hic particula minimè,
ut opinor, otiosa est, quippe quæ sententiæ mo-
destiam aliquatenus augeat; quare eam in textum
reposui; idque eo lubentiùs feci, quòd in Προοιμίῳ
Δημητορικοῖς, pag. 758. Ed. *Ben.* ubi eadem ad ver-
bum fere leguntur, eandem habemus lectionem.

Ib. l. 7. Εἰκότως ἂν συνώμης τυχεύειν] In loco
jam citato legitur, εἰκότως ἂν μετὰ τέτρες δοκεῖν λέγειν.

Ib. l. 8. Εκ τῆ παρεληλυθότῃ χρόνε] En τῷ παρ-
ελθόντι χρόνω. Eandem formulam paulò post re-
petet. *Wolfius*.

Ib. l. 8, 9. Οὗτοι συνεέλωσαν] In Ed. *Baf.* &
MSto *Voss.* αὐτοί. Pro συνεέλωσαν cæteri omnes
editi, ut & MSS συνεέλδου (quod profectò magis
Atticum videtur) & *Voss.* πρὸ αὐτῶν συνεβ.

Ib. l. 9, & 10. Νῦν ἔδει.] Transponit *Voss.* mox
post βελδέει *Pitb.* περὶ αὐτῶν.

Ib. Schol. l. 10. Κρίην τῶν προγ.] *Morellius* inter
variantes lectiones habet κρίην αὐτόν.

S E C T. II.

Pag. 5. lin. 1. Πρῶτον μὲν εἶν] Duæ sunt præci-
puæ hujus orationis partes: quarum altera princi-
pio

pio & sine tractatur, adhortatione constans, ad rem magnis animis & strenuè contra Philippum gerendam, multis reprehensionibus cessationis perniciosæ, & desperationis indignæ tantâ republicâ, admittis: altera, in medio adhortationum posita, rationem instructionis & apparatus bellici continet; quæ ferè difficillima conciliorum pars est, quòd tum usum rerum non vulgarem, tum hominum, locorum, temporum, facultatum ab omni parte cognitionem exquisitam, tum ingenii maximum acumen postulat. Ut enim quisque maximè non modo perspicit, quid in re quâque verissimum sit; sed & acutissimè & celerrimè potest & videre & explicare rationem; hoc est τὸ τρόπον τῆς Διαπράξεως τὰ δέοντα, καὶ μετ' ἐλέγχων αἰτιαλογεῖν. is prudentissimus & sapientissimus ritè haberi solet. Cic. De officiis. *Wolfius.*

Ib. l. 3. Εχειν δοκεῖ.] Scilicet τοῖς τὰ μὲν ἐπιβόλαια θεωρεῖσι, τὰς ἢ τέτων αἰτίας οὐκ ἐπισκεπτομένοις. Ita significat, res ipsas, id est, fortunam Atheniensium, non esse malas, sed videri. Fortunatis non est desperandum. At, inquiunt Athenienses, nos calamitosi sumus, rebus toties malè gestis. Refutatio translatione a fortunâ in ignaviam constat, adjecta concessione, si functi hactenus essent officio, non injustam desperationis causam habituros. *Idem.* [in nonnullis δοκῆ legitur.]

Ibid. Ο γάρ ἐστι χέρινον αὐτῶν.] Eadem ad verbum ferè in Procemiis leguntur pag. 767. Ed. *Ben.* Similis etiam locus est in Philippicâ tertiâ pag. 66. quem visum est huc transcribere. Καὶ παράδοξον μὲν ἴσως ἐστὶν ὃ μέλλω λέγειν, ἀληθές ἢ τὸ χέρινον ἐν τοῖς παρεληλυθόσι, τῷτο πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτερον ἐπάρχει. Τί ἔν ἐστι τῷτο; Ὅτι ἔτε μικρὸν, ἔτε μέγα ἔδεν τῶν δεινῶν ποιάντων ὑμῶν, κακῶς τὰ πρῶτα ἔχει. ἐπείτοις εἰ πάντ' ἂ προσήκει πρῶτα ὑμῶν, ἔτω διέ-
κειλο,

κείῳ ἐδ' ἂν ἐλπὶς ἦν αὐτὰ ἡμέωσθ' βελτίω. Νῦν ᾗ, τ' μὲν ῥαθυμίας τ' ὑμέτερας καὶ τ' ἀμελείας κεκράτηκε Φίλιππος, τῆς πόλεως δ' ἔκεκράτηκεν· ἐδ' ἠτήσαδε ὑμεῖς, ἀλλ' ἐδὲ κενίησθε.

Ib. l. 9. Προσηκε] Scribitur etiam προσήκει.

Pag. 6. l. 1. Ἐπεὶ αἰθυμητέον] Primum argumentum a spe fortunæ melioris sumptum, quia parum firmum est; (quid enim spes est, nisi vigilantis somnium?) exemplis Atheniensium & Philippi confirmatur: qui & Lacedæmonios potentissimos vicerint, & ab hoste imbecilli, cum ipsi potentissimi essent, sint superati. Quod quidem terrorem augere possit, nisi causa eventûs consideraretur. Nam si Philippus, tum infirmus, Athenienses potentissimos superavit; quid nunc fiet, illo potentissimo, his infirmis? *Wolfius.*

Ib. l. 3. Ἡλίω πῶτ' ἐχούων δύναμιν Λακεδαιμόνιων] Lacedæmon, potentissima Peloponnesi republica, atque Athenarum æmula, Græciæ dominata est, ex quo tempore Lyfander, Lacedæmoniorum imperator, bellum Peloponnesiacum terminavit, victâ apud Ægos flumen Atheniensium classe & Athenarum muros diruit. Insulæ maris Ægæi, Græcorum in Asia coloniæ, tota denique Græcia Lacedæmonios aut defensores aut dominos agnovit, eoque progressa est ipsorum potentia, ut eorum rex Agesilaus minatus fuerit se regem Persarum in ipso regni capite obfessurum. *Corn. Nep. in Vit. Con. Diod. lib. xi. [& xii. sub initio] Xenoph. Rer. Hell. iv. Turrellus [Vide Isocratem in Areopagitico, pag. 170. Ed. Gul. Battie, & Demosth. Philip. iii.]*

Ib. l. 4. Ἐξ ἑ χρόνῳ ἔ πολλῶς] Athenienses potentiam resumere cœperant Olymp. xcvi. decem circiter annos post acceptam ad Ægos flumen cladem. Conon secundo istius Olymp. anno ingen-

tem

tem Lacedæmoniorum classem, apud Cnidum magno prælio fugavit. Quâ victoriâ non solum Athenæ, sed etiam cuncta Græcia, quæ sub Lacedæmoniorum fuerat imperio, liberata est. Muros etiam a Lyfandro dirutos refecit. *Corn. Nep. in Vit. Con.* Bellum verò de quo hîc Demofthenes initum est Olympiadis centesimæ ann. 4to. hoc est viginti quatuor annos ante hanc orationem.

Ib. l. 5. Ως καλῶς] Honestum enim est defendere Græciæ libertatem contra tyrannos; etsi ea defensio ejusmodi fuit, ut si quis secum in libertatem assertum servire cogeret. Tales enim Græcorum fuisse patronos, tam Athenienses quàm Lacedæmonios, passim docet Isocrates. *Wolfius.*

Ib. Καὶ προσηκόσιως] Ut qui & principes Græcorum ab antiquissimis temporibus fuerint, & urbem suam tanquam asyllum patere calamitosi semper voluerint. *Idem.*

Ib. Οὐδὲν ἀνάξιον] Sive metu consternati cessissent Lacedæmoniis; sive largitionibus corrupti Græcos deseruissent. *Idem.*

Ib. l. 7. Ὑπερ τῶν Ἑλλωικῶν δικαίον τὸν πρὸς ἐπείνεσ πῶλεμον] In cæteris impressis vox Ἑλλωικῶν perperam abest; eam verò agnoscunt MSS. *Pith. Voss. & Ben.* α. β. γ. Eadem centies in Demosthene occurrunt. In eo scilicet maximè gloriati sunt Athenienses, quòd non suam solùm, quòd minus esset prædicandum, sed, quòd præclarissimum fuit, communem Græciæ libertatem sæpenumero defenderant. Quòd argumentum splendidissimè Demosthenes, maximoque cum artificio, passim tractat. Omnino confer primam Olynthiacam pag. 66. & 69. ibique Scholiast. Historia hæc est. Lacedæmonii Cadmeam arcem Thebanorum occuparant Olymp. xcix. ann. 3. multosque eorum patriâ expulerant. Olymp. c. ann 3. exules revertuntur,

tur, & auxiliantibus sibi Atheniensibus, Lacedæmonios Cadmæâ ejiciunt. Ann. 4. Thebani exercitum ingentem conflant: Athenienses legatos mittunt ad civitates Lacedæmoni subjectas, qui hortentur ut communis libertatis afferendæ occasionem amplectantur. A Lacedæmoniiis, qui, ut ait *Diod.* Ἀγὲ τὸ μέγεθος τῆς περὶ αὐτὰς διαμάχης ὑπερσπλικῶς καὶ βαρέως ἤρχον τῶν ὑπολέλαγμένων, deficient Chii, Byzantini, Rhodii, Mitylenæi, aliique. Sub hoc tempore Sphodrias (sive Sphodriades) Cleombroti regis Lacedæmoniorum jussu, Piræeum noctu tentat, obque id ad Spartanorum senatum delatus præter jus absolvitur. Novam inde belli occasionem fumunt Athenienses; & Timotheum Cononis filium, Chabriam, & Callistratum duces nominant. *Xenoph.* lib. v. *Diod.* lib. xv. *Sigon.* in temporibus Athen.

P. 7. 1. 2. Παραδείγμασι χρώμενοι] In MS. *Voff.* χρώμενοις.

Ib. 1. 3. Ης ἐκράϊτε] Prosperè hoc bellum cessit Atheniensibus. Iphicrates & Callias Lacedæmonios ad Corinthum superârunt. Deinde Chabrias Polim eorum ducem vicit navali prælio inter Naxum & Parum. [Id prælium maximè Athenienses erexit, & Chabriæ nomen, itemque Phocionis illustravit. Vicit etiam Agefilaum regem Lacedæmoniorum in Bœotiâ.] Haud multùm post Timotheus Corcyram occupavit: sequente etiam anno Lacedæmonios ad Leucadem profligavit. *Diod.* lib. xv. *Xenoph.* lib. v. *Aristid.* in Panathen. *Turrellus.* [eodem anno Thebani Lacedæmonios ad Orchomenum profligarunt. *Diod.* ibid. *Sigon.* in temp. Athen.]

Ib. 1. 5. Τάρτ] Vide quanto cum contemptu de Philippo loquitur: alibi passim eum ἀθροῦπον, Regem vix semel quidem appellat. Infra p. 14. di-

cit ἡλοῖο γὰρ &c. Μακεδῶν ἀνὴρ; in Orat. de Coron. τῷ μὲν ἐν Πέλλῃ τραφείη. In Philippicâ autem tertiâ contumeliosius adhuc eum tractat: verba hæc sunt. Φιλίππε &c. εἰ μόνον εἶχ' Ἑλλῶν ὄνι, εἰδὲ προσήκουσ' εἰδὲν τοῖς Ἑλλῆσιν, ἀλλ' εἰδὲ Βαρβάρου ἐκτεῦθεν ὄθεν καλὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνου, ὄθεν εἰδ' ἀνδράποδον σπυδαῖον εἰδὲν ἢ πρότερον πείλασθ'.

S E C T. III.

Ib. I. 7. Εἰ δὲ τίς ὑμῶν] Occupatio. Potentiam Philippi non esse extimescendam. Ratio ab ipsius hostis exemplo: quòd is, cum vires Atheniensium non reformidâisset, rem suam bene gesserit. Quas autem cogitationes Philippo tribuit; iisdem uti jubet Athenienses. *Wolfius.*

Ib. I. 9. Σκοπῶν τό, τε πλῆθ'] Philippus illo tempore viginti mille pedites, equitesque ter mille habuit; ingentem sanè exercitum, si Græcorum exercitibus eum conferas. Notum est Athenienses ad Marathonem quidem decies mille milites, plures nunquam in pugná eduxisse. *Tourrellus.*

Ib. I. 10. Τὸ τὰ χωρία] *Pith.* τῷ.

Ibid. Τὰ χωρία] Τὰ ὀρμητήρια καὶ ἐπιχειρήματα oportuna loca ad vim tum inferendam tum propulsandam: quorum quædam hîc attinguntur, cum plura sint 1. [id est tertia juxta nos p. 121.] Olynthiacâ expositâ. *Idem.*

Ib. I. 11. Απολωλένοι τῇ πόλει] *Wolfius* in Cod. Lutet. ἀπαλωλεμένοι τὴν πόλιν scriptum esse annotavit.

Ib. Schol. I. 1. Τέλει μετ' ἀργίας νικῆσαι. *Wolfius.*

Ibid. I. 22. Εἰς δύο κατὰσκευάζει] Fortassis ἐν δύοῖν κατὰσκευάζει, ἐν τε τῷ Φιλίππε δυνάμει καὶ τῷ Ἀθωαίων ἀσθενείᾳ. non, ὅτι πλείω ἐν τῷ οἰκείᾳ. *Idem.*

Ibid.

Ibid. l. 32. Σωιδίδου] F. ειδίδου & ὑπὲρ τῆς Σωιδρομῆς. Nam τὸ Σωιδρέχειν, καὶ τὴν Σωιδρομῶν, ἀντὶ τῆς παρομολογίας καὶ ὕψωσέως hic autor sæpe usurpat. *Idem.*

P. 8. l. 3. Πύδναν, καὶ Πολίδαίαν, καὶ Μεθώνην] [*Pydna*, Macedoniæ urbs, quæ postea *Citrum*, ut *Strabo*, sive, ut *Livius* habet, *Citium*, vocabatur. *Potidæa*, Thraciæ urbs, quæ postea *Cassandria*, in confinio Macedoniæ sita, in Isthmo peninsulæ *Pallenes*, atque sexaginta stadiis distans ab *Olyntho*: *Corinthiorum* fuit colonia. Vide *Schol.* ad *Aristoph.* in *Equit.* & *Thucyd.* lib. i. Ad opposita finibus *Thermaici* littora sitæ erant hæ duæ urbes; unde maximi erant *Atheniensibus* momenti. *Utramque* *Philippus* cepit, ut & *Amphipolim*, *Olymp.* cv. ann. 3. *Methone* (ea scilicet de quâ hic *Demosthenes*) Thraciæ urbs fuit, quadraginta stadiis ab *Olyntho* distans; quam cum obsideret *Philippus*, in prætereuntem de muris sagitta ab *Astere* quodam *Amphipolitano* jacta dextrum ejus oculum effodit. *Sagittæ* inscriptum fuisse traditur Ἀστὴρ Φιλίππου θανάσιμον πέμπει βέλῳ. vid. *Schol.* ad *Olynth.* ii. pag. 82. *Lucianus* in lib. *De scrib. Hist.* in *Olyntho* id contigisse refert. *Stephanus Byzantinus*, ut et *Maussacus* ad *Harpocratem*, quinque *Methonas* numerat: aliam Thraciæ, aliam *Laconicæ*, aliam Macedoniæ, aliam *Perfidis*, quintam verò *Eubœæ*. Ad quamnam harum *Philippus* oculum amisit, inter autores haud consensum est: nos verò *Diod.* *Strab.* *Harpocrat.* & *Suidam* sequimur. *Obsidionem* ad tempus tulerunt oppidani, tandem *deditionem* facere coacti sunt, eâ lege ut cives singuli ex urbe cum veste excederent; eam *Philippus* solo æquavit, agrumque Macedoniæ attribuit. *Hanc urbem* *Philippus* cepit, *Pagasas* etiam (quas *Pagas* appellat *Diodorus*) imperio

perio suo addidit Olymp. cvi. ann. 3. Vid. *Diod.* lib. xvi. *Strab.* lib. vii. *Justin.* lib. vii. sub fine, *Eustath.* ad hunc versum in II. β.

Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην, καὶ Θουμακίαν ἐνέμοιτο.

& *Palmerii* Exercitationes ad *Lucianum* p. 557.] Athenienses, post victorias Salaminiam atque Marathoniam, non solum Græciæ imperio potiti sunt; verùm etiam plures versus Thraciam, nonnullas in ipsâ Thraciâ urbes cepere: hæ verò, postquam Lacedæmonii, sub fine belli Peloponnesiaci, Athenarum potentiam evertissent, jugum exuere. Timotheus, recuperatâ patriæ potentiâ, eas Atheniensium diuioni denuo subiecit. Hoc illud est quò sensus textûs præcipue collimat. *Tourrellus.*

Ib. l. 4. Κύκλω] MS. *Voss.* κύκλον habet.

Ib. l. 7. Ημῶν] Cæteri omnes editi, & MS. *Voss.* ἑμῶν exhibent, quod perinde est. Satis fit hoc in loco lectorem semel monuisse hæc voces innumeris in locis inter se mutari.

Ib. l. 10. Πολεμῆν ἐστὶν] Transponit *Voss.* mox, προ τοιαῦτα τοσῶτα habet *Pith.*

Ib. l. 11. Ἐπιειχίσματα τῆς αὐτῆς χώρας] *Ald.* et MS. *Laad.* ἐαυτῆ. *Pith.* et *Voss.* ut et *Ben.* ε. η. ζ. αὐτῶν. Minus rectè. Etenim ἐπιειχίσματα ad oppugnationem hostium magis quam ad defensionem nostrorum extruuntur: ut hîc exponit Scholiastes. Idem ad orat. πρὸ τῶν ἐν Χερρόν. p. 63. Ἐπιειχίσματα. Τὸ τειχιζόμενον κατὰ τινῶν χωρίων (lege χωρίων) ut rectè habet *Suidas* Ed. *Kust.* ὅθεν ἦν τὰς ἐπιειχιδείας κακῶς ποιῆν. Eodem sensu Demosthenes hanc vocem usurpat, quo alibi ὀρμηθήρια. Namque in Orat. de fal. leg. p. 268. ὀρμηθήρια (inquit) ἐφ' ἡμᾶς ἐν Εὐβοίᾳ Φίλιππος προκαλασκαβάζει: in loco autem suprâ citato καλασκαβάζου ὑμῶν ἐπιχειτήρια τῶν Εὐβοιῶν. Urbes suprâ memoratæ verissime

riſſimè erant contra Philippum ὑπὲρ χιςμαία, maximèque ad infeſtandam Macedoniam opportuna. *Demost.* Philipp. II. p. 46. Εἰ γὰρ Ἀμφίπολις καὶ Ποτίδαια προέσι, εἰδ' ἂν οἴκοι μένειν βεβαίως ἠγοῖτο. Eadem iterum occurrunt Philipp. IV. p. 7.

Ibid. Ερημῶ ἂν συμ.] *Pith.* & *Ben.* εἰ ἔρημῶ ἂν τότε. Cæteri omnes editi ἔρημον ὄντα. Sicut etiam *Ben.* α. β. γ. η.

Ibid. Ερημον ὄντα (συμμάχων) Refertur ad τὸ πολεμεῖν. ὡς χαλεπὸν ἐστὶ, τινὰ ὄντα (συμμάχων) ἔρημον, πολεμεῖν Ἀθηναίοις, id est, ὅπως ἂν πολεμοίη: vel ἀντὶ τῆς ἐρήμης ὄντος (συμμάχων), vel Φίλιππος ἔρημῶ ἂν. Latine per Dativum commodiùs efferretur, ὡς χαλεπὸν ἐστὶν αὐτῶ, ἐρήμῳ (συμμάχων) ὄντι, πολεμεῖν Ἀθηναίοις. *Wolfus.*

Ib. Schol. l. 16. Εκείνῳ εἶν, &c.] Turbata hîc Scholia videntur esse, duoque in unum perperam compacta. Rectiùs, ut opinor, apud *Wolfum* Sch. ad v. ὑπὲρ χιςμαία v. finitur ἐχθροῖς: quæ sequuntur ad novum caput, scilicet, καὶ τοῖς θέλουσι πολεῖν, referuntur. Ibi autem, pro ἐκείνος εἶν, οἰκείως legitur.

P. 9. l. 1. Εκλήσατο δῶραμιν] *Pith.* ἐκλήσατο ἂν δ'. *Wolf.* inter var. lectiones, & *Ben.* ε. η. θ. ἐκλήσατ' ἂν. Sed quum ad præcedens ἂν commodè referatur τὸ ἐκλήσατο, nihil repetitione opus est.

Ib. l. 3. Ἀθλα τῆς πολέμης κείμενα ἐν μέσῳ] Metaphora à palæstrâ sumpta, ut rectè monet Scholiastes. Eadem alii passim utuntur. Catilina apud *Sallust.* p. 80. Ed. *Wasse.* En illa, illa, quam sæpe optâstis, libertas; præterea divitiæ, decus, gloria in oculis sita sunt. *Fortuna ea omnia victoribus præmia posuit.* Cyrus similiter in *Orat.* ad Milites: τὰ τῶν ἠπλομένων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ΑΘΛΑ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ. *Xenoph.* *Cyr.* *Pæd.* lib. ii. p. 51. Ed. *Leuncl.*

Ib. l. 5. Τῶν ἀπόβλων, καὶ] *Pitb.* ἄπ. πράγματτα. *Perperam* : ea enim vox longè elegantius subauditur.

Ib. l. 7. Καὶ γὰρ τοι ταύτη] *Pitb.* ταύτη. *Voss.* καὶ γὰρ τοιαύτη.

Ib. l. 10. Πολέμῳ] *Wolfius* inter varias lectiones habet πολέμα νόμῳ. Post πολέμῳ in *Pitb.* νόμῳ adscriptum reperi. Idem mox pro φίλα habet φίλια, quam lectionem veram esse pro certo habeo: φίλι⊕ enim est *amicus, qui amat*; φίλι⊕ *fœderatus*, quo sensu hîc sumitur. Sic passim apud Græcos autores φίλια ἔθνη ἐν φιλίᾳ, scilicet subaud. χώρα, unde φιλίως, ut decet eos qui in societate sunt. Vocem φίλι⊕ nusquam, ut opinor, eodem sensu usurpatam videris. *Jul. Pol.* lib. iii. 62. ὁ δὲ φίλι⊕ πρὸς τὸ πολέμιον ἀνίσταται. in quem locum vid. *Jungermannum*.

S E C T. IV.

Pag. 10. l. 2. Ἀν τοίνυν] *Consimilium factorum* consimilem fore eventum affirmat. Nam fortunæ Atheniensium se non diffidere multis locis ostendit. *Wolfius*.

Ib. l. 5. Οὐ δέ] Ἐν ᾧ καιρῷ καὶ τόπῳ, καθ' ὅ. *Idem*.

Ib. l. 7. Ἐτοίμως πρῶττον ὑπάρξῃ] Ita etiam *Ald.* & *Voss.* Cæteri omnes impressi, ut & Manuscripti, ἔτοιμα⊕. In *MSto Laud.* & *Venetiano* τὸ πρῶττον deest: quod *Wolfius* sententiæ officere ait, cui equidem non assentior.

Ib. Schol. l. 11. Ἀσθεοὶ] *Wolfius* in margine habet Αθηναῖοι: mox l. 23. ita legit: ἐλάττωσε μὴ δύνασθαι ποιεῖν, ibique Scholion finit. *Benenati* lectio mendosa planè est: itaque τὸ ἢ inserui; ante dixerat

erat πλείονα δύνασθαι ποιεῖν ἢπερ δύνασθαι. Vid. Ety-
mol. v. Ἀλαζών.

P. 11. l. 1. Τὸν ὃ πλεσιόν] *Voss.* τῶν ὃ πλεσιόν
habet.

Ib. l. 3. Τὰ καλεῖσθαι μεμνημένα] Διὰ ῥυθμίας προ-
ειμένα ὑφ' ὑμῶν καὶ ἀπολαλώτα. *Wolfius.*

Ibid. Πάλιν ἀναλήψοθε] Notæ geminationem par-
ticularum πάλιν & ἀνά, ut si dicas *rursus recipere.*
Idem.

Ib. l. 5. Εκείνω] *Voss.* κακείνω.

Ib. l. 8. Καὶ τῷ πάντι νῦν δοκῶντων οἰκείως ἔχειν αὐτῶ]
Et ad proceres aulicos, & ad Olympiadem uxorem,
& ad Alexandrum filium hæc pertinere possunt.
A Pausania certè satelite in solenni pompâ Cleo-
patræ nuptiarum est interfectus; cum quidem ex-
peditionem Persicam animo agitaret: de quâ con-
sultenti Apollinem responsum fuit:

Ἐσεπταί μὲν ὁ ταῦρος ἔχει τέλει, ἔσι δ' ὁ θύσων.

Quod ille oraculum non de Pausania, interfectore
suo, sed de se & rege Persarum est interpretatus;
quòd ipse illum taurum esset immolaturus. *Wolfius.*
Voss. non agnoscit voces νῦν αὐτῶ.

Ib. Schol. l. 18. & seq. Καὶ μὲν ἤδη ἐπέσθησαν
αὐτῶ ἐπεμψαν βοήθειαν πρὸς Ολυθίους] In eo se con-
stanter fallit Scholiastes, quòd hanc orationem post
Olynthiacas habitam fuisse putet. Vid. *Tourrellum*
supra p. 213. & in Arg. ad i. Olynthiacam: vide
etiam *Dionys. Halicarn.* in Epist. ad Amm. p. 193.
Ed. doctiff. Hudsoni.

P. 12. l. 1. Οὐκ ἔχουσα ἀπιστοφίῳ] Res pro per-
sonis, ἢτε οἱ μισῶντες, ἢτε οἱ δεδιότες, ἢτε οἱ φοβούμενοι ἔχουσι
καλαφυγὴν εἰδὲ ἀσφάλειαν. *Wolfius.*

Ib. l. 5. Ἀσελείας] Varios habet sensus vox
ἀσελγῆς, à quo ἀσελγεία. Neque enim *inconti-*
nentem solum & *lascivum*, sed etiam *petulantem*,
P 2 *superbum*,

superbum, injurium significat. *Jul. Pol. lib. viii. 75.* Ἐπὶ ᾧ τῷ ὑβρίσαντι, ὑβριστης, ὑπερήφανος, ὑπερόπτης, ἀσελγής. *Quin & magnum sæpe apud veteres significat.* Sic ἀνεμος ἀσελγής, *Ventus magnus.* Vid. *Suid. v. Ἀσελγεια. Etymol. v. Ἀσελγής. Hesych. v. Κριός.* Et *Scholias.* ad *Mid. Demosth.* sub init.

Ib. l. 7. Ἀπειλεῖ καὶ λόγους ὑπερηφάνους] Ὅτι ἐμβαλεῖ εἰς τὴν Ἀττικὴν, τιμωρησόμενος τὰς Ἀθηναίους. Vid. α. (id est γ. nobis) Ὀλ. & epistolam Philippi. *Wolfius.* [Mox *Voss.* pro λέγει, πέμπει habet.]

Ib. l. 3. Οἷός τε] Οἷός ἐστι sine τε significat *vult,* & *potest.* at cum particulâ τε, notat τὸ δυνάσασθαι, *potest.* Vid. *Harpocrat.*

Ib. l. 9. Ἐχων ἂν καλίστραπται μένειν ἄπὸ τέτων.] Τὸ ἔχων videtur Atticismo abundare, ut *ληρεῖς ἔχων.* Sed & interpretari sic licet, ἔχων ταῦτα ἂν κατέστραπται καὶ μένειν ἄπὸ τέτων, id est, ἀρκείσθαι τέτοις, σέργειν ταῦτα. *Wolfius.* [MS. *Laud.* habet μένειν ἄπὸ τέτοις.]

Ib. Schol. l. 14. Οὐ χωρὶς ἐ δυνάσασθαι] Ex *Wolfio.* τὸ ζῆν reposui: ex eodem l. 34. τὸ χῆμα.

S E C T. V.

Pag. 13. l. 4. Πότε ἔν] *Demost. in Chersonet. p. 61.* ut & *Philipp. iv. p. 80.* Πότε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ δέοιλα ποιεῖν ἐθελήσομεν; ὅταν, νῆ Δι', ἀνάγκη τις ᾖ; ἀλλ' ἦν μὲν ἂν τις ἐλάθρων ἀνθρώπων ἀναγκην εἴποι, ἐ μόνον ἦδη πάρεσιν, ἀλλὰ καὶ πάσαι παρελήλυθε· τὴν ᾗ τῶν δέλων, ἀπώχεσθαι δῆπε μὴ γνέσθαι δεῖν. Ἀσφείρεται ᾗ τί: ὅτι ἐστὶν ἐλευθέρῳ μὲν ἀνθρώπῳ μεγίστη ἀνάγκη ἢ ὑπὲρ τῶν γινομένων αἰσχύνῃ. καὶ μείζω ταύτης οὐκ οἶδα ἦν τινα ἀν εἴποι τις· δέλῳ ᾗ πλῆγαι, καὶ ὁ τῷ ζῶματι αἰκισμός· ὃ μήτε γνέσθαι, ἔτε λέγειν ἄξιον. *Quando, Athenienses. officio fungi volumus?*

Iemus? Quando, mehercule, necessitas aliqua fuerit? Sed quæ liberorum hominum necessitas dici queat, ea non modò jam adest, sed olim etiam præteriit; at servilis illa, ne quando ingruat, optandum est. Quid verò interest? Quòd ingenuo homini maxima est necessitas, rerum gestarum dedecus, eaque quam majorem quis dicat equidem haud nescio: servo autem plagæ, & corporis cruciatus; quod absit ut fiat, & dictu indignum est.

Ib. Schol. l. 19. Διάκρισιν] Mendosa planè lectio. Itaque, præeunte *Wolfio*, ἀπόκρισιν excudendum curavi. Mox l. 34. τὸ γὰρ ἐjeci, quippe quod nihil ad rem faciat, sed ex præcedente γὰρ natum videretur.

P. 14. l. 1. Η βέλεθε] *Longin.* Sect. 18. Ed. doctiff. *Z. Pearce*, de pulcherrimo hoc loco hæc habes: Ἦν ᾗ, ἀπλῶς ῥηθὲν, τὸ πρᾶγμα τῷ παντὶ κατὰδεῖξεν· ἢ, τὸ ἔνθεν ἢ ὀξυρόπου τῆς πώσεως ἢ ἀποκρίσεως, ἢ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾶν, ἢ μόνον ὑψηλότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ τὸ ῥηθὲν, ἀλλὰ ἢ πιστότερον. Αἶσι γὰρ τὰ παθητικά τότε μᾶλλον, ὅταν αὐτὰ φαίνῃται μὴ ὀπιηδύειν αὐτὸς ὁ λέγων, ἀλλὰ γυνᾶν ὁ καιρὸς· ἢ δ' ἐρώτησις ἢ εἰς ἑαυτὸν, ἢ ἀποκρίσις μιμῆσαι τῷ πάθει τὸ ὀπικαιρον. Σχεδὸν γὰρ, ὅσον ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι παροξύνουσαι ἐν τῷ παραχρῆμα, πρὸς τὸ λεχθῆν ἐναγωνίως ἢ ἀπ' αὐτῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν· ἔτω τὸ σχῆμα τῆς πώσεως καὶ ἀποκρίσεως, εἰς τὸ δοκεῖν ἕκαστου τῷ ἐσκεμμένῳ ἐξ ὑπογίγῃ κενιῆσθαι τε καὶ λέγεσθαι, τὸν ἀκραλὴν ἀπάγει ἢ παραλογίζεσαι. *Esset autem hæc res, si simpliciter diceretur, omnino abjectior quàm decuit: nunc autem comitata vis velocitasque interrogationis & responsionis, & ille sibi ipsi velut alteri objicienti occurrendi modus, figurá non solum sublimius fecit id quod dictum est, sed & credibilius; Pathetica enim tunc magis commovent, cum ea videatur non elaborare ipse Orator, sed generare occa-*

sio : ad se autem directa Interrogatio & facta Responsio imitatur affectum ex occasione natam. Ferè enim, in quantum illi, qui ab aliis quid interrogati sunt, subito exacuuntur, & ei, quod dicitur, concitatè atque ex ipsà veritate respondent ; sic figura interrogationis & responsionis adducendo auditorem, ut ei videatur unumquodque eorum, quæ meditata sunt, extempore concipi dicique, etiam fallit eum.

Ib. 1. 2. Αὐτῶν πωθάνεαδ] MS. *Laud. αὐτοί.*

Ib. 1. 3. Λέγεσθαί τι καινόν:] Sexcentis in locis hanc civibus suis levitatem exprobrat Demosthenes ; similem quoque querelam apud Isocratē invenies. Divus Lucas *Actorum* capite xvii. com. 21. Αθλωαῖοι ὃ πάσις, καὶ οἱ ἑπιδημῶντες ξένοι εἰς ἐδὲν ἕτερον ἐναίρειν, ἢ λέγειν τι καὶ ἀκέρειν καινότερον. *Athenienses autem omnes, & qui illic versabantur, hospites, ad nihil aliud vacabant, nisi ad audiendum aut dicendum aliquid novi.* Insigne profectò hujusce novorum rumorū aucupii apud Cæsarem exemplum est, qui hæc habet de veteribus Gallis lib. iv. de Bell. Gall. cap. 5. Galli, inquit, *novis plerumque rebus student. Est Gallicæ consuetudinis, ut & viatores etiam invitos consistere cogant, & quod quisque eorum de quâque re audierit, aut cognoverit, querant ; & mercatores in oppidis vulgus circumfistat, quibus ex regionibus veniant, quasque res ibi cognoverint, pronunciare cogant.* Idem etiam Romanis vitium scriptores ipsorum objiciunt : inter cæteros *Juvenalis Satyra vi. 407, & seqq. Vide Casauboni Comment. ad Theophrast. cap. εἰς λογοποιτίας.*

Ib Γένοισο γὰρ ἂν τι] *Voss. τί δ' ἂν, τί. Pith. & Ben. θ. τί δ' ἂν γένοισο.* Et sic quidem Demosthenes ad epistolam Philippi, p. 91. Sed recepta lectio melior, eandemque alibi usurpat Demosthenes : locus non occurrit. Frequentissimus est apud optimos scriptores, isque valde elegans particulæ γὰρ in

in interrogatione pleonasmus. Insigne exemplum est Actorum cap. xix. ver. 35. Ἄνδρες Ἐφεσίοι, τίς γὰρ ἐστὶν ἀνθρώπων ὅς ἐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκώρον ἔσσαι τῆς μεγάλης Θεᾶς Ἀρτέμιδος ἢ ἔ Διοπετῆς ; Sic etiam Matth. xxvii. 23. & Marc. xv. 14. τί γὰρ καὶ ἐπαύσατο : ubi satis erat τί κακόν. Præcipue nota est hæc particula cùm indignationem adjunctam habet. *Aristoph.* in *Plut.* τὸ γὰρ ἀνιλέγειν τοὺς ὄμους, &c. *Itáne verò, audeatis etiam negare ?* *Lamius*, Græcos imitantes, dixerunt *Quisnam* in interrogatione, & *Quidnam* ; ubi παρέλκει particula *nam*. Veteres autem Latini hanc præfigebant : quos sequens Maro dixit,

*Nam quis te, juvenum confidentissime, nostras
Jussit adire domos ?*

Vid. *Hen. Steph.* Dissert. de Stylo N. T.

Ib. l. 4. *Ἡ Μακεδῶν ἀνὴρ Ἀθλωαίης καλαπολεμῶν]*
In Orat. de Coron. eadem sententia fusiùs exprimitur. Καὶ μὴ ἐδὲ τῆτό γε ἐδεῖς ἂν εἶπειν τολμήσειεν, ὡς τὸ μὴ ἐν Πέλλῃ τραφέει; χωρὶς ἀδύξω, τότε γε οὐκ, καὶ μικρῶ τοσαύτῳ μεγαλοψυχίαν προσῆκειν ἐγγυέσθαι, ὡς τε τῆς Ἑλληνίων ἀρχῆς ὀπιθυμῆσαι, καὶ τῆτ' εἰς νῦν ἐμβαλέσθαι ὑμῖν ἢ ἔσσαι Ἀθλωαίοις, καὶ καθ' ἡμέραν ἐκάστω ἐν πᾶσι καὶ λόγοις καὶ θεωρήμασι τῆς Ἑ προγόνων ἀρετῆς ὑπομνήμαθ' ὀρῶσι, τοσαύτῳ κακίαν ὑπάρχειν, ὡς τε τῆς Ἑ Ἑλληνίων ἐλευθερίας ἀντεπαγγέλεις ἐθελόντας, ἄρα χωρῆσαι Φιλίππῳ· ἐδ' ἂν εἰς ταῦτα φήσειε. *Atqui nemo dicere audebit, decuisse Pelle educato, in oppido ἔ obscuro (tum quidem) ἔ parvo, tantam innasci animi magnitudinem, ut Græciæ principatum expeteret, idque in animum induceret: vobis autem, Atheniensibus, quotidie in omnibus ἔ orationibus ἔ spectaculis virtutis majorum monumenta intuentibus, tantam inesse ignaviam, ut Græcorum libertatem ultrò,*

volentes, Philippo proderetis. Nemo est qui hæc dixerit.

Ib. l. 8. Οὐτός τι πάθῃ] Si quid ei acciderit : i. e. si moriatur ille : notus Ὀφημισμός, cujus exempla passim observanda sunt. Sic Cicero in *Catilin.* iv. *Deinde, si quid obtigerit, æquo animo paratoque moriar.*

Ib. l. 9. Ἄν περ ἔτω προσέχη] Εὖν ἔτως ἀμελήσητε τῶν πραγμάτων. Sunt enim hæc κατ' ἀντίφρασιν intelligenda. *Wolfius.* [MS. *Voss.* προσέχῃσῃ habet.]

Ib. l. 11. αὐτῆ ῥώμῳ] MS. *Laud.* αὐτῆ *Voss.* pro ῥώμῳ, γνάμῳ exhibet ; mox, pro ὄσον, ἀλλά. utrumque malè : deinde pro ἀμέλειαν *Ben.* η. ῥαθυμίαν. Ipsius autem *S. Pith.* & *Cod. Lutetianus* ἀμέλειαν ἢ ῥαθυμίαν.

Ib. l. 13. Καίτοι καὶ τῆτο] S. ὁ θρυλλῆσιν οἱ πολλοὶ, ὅτι τέθνηκε Φίλιππος, εἰ Συμπέσοι. Videtur enim aut ἐλλειπτικὸν aut redundans. *Wolfius.* MS. *Laud.* non agnoscit τὸ τῆτο, & pro eo *Pith.* τέτων habet. In *Voss.* sic se habet sententia : καίτοι τῆτο εἰ πάθοι.]

P. 15. l. 1. Τὰ τῆς τύχης ἡμῖν ὑπάρξει] *Pith.* τὸ τῆς τύχης & sic infra p. 36. τὸ τῆς τύχης [f. Ὀμνῆς] ἡμ. ζυωσιωνίζε. Cæteri omnes impressi, ut & MSS. quos vidi, pro ὑπάρξει, ὑπάρξοι habent ; *Ben.* α. & *Cod. Lutet.* ὑπάρξαι, quæ lectio melior videtur.

Ib. l. 3. Καὶ τῆτο ἐξεργάσαι] Ita *Laud.* & *Pith.* impressi omnes præter *Ben.* ἢ γάρ. In MS. *Voss.* tota sententia sic concipitur : ἔπερ αἰεὶ βέλτιον, &c. καὶ τότ' ἐξεργάσαι.

Ibid. Καὶ γὰρ ἐξεργάσαι] Si pro γὰρ legas τῆτο, ut habet *Obsopæus*, conjungere licebit : καὶ εἰ τὰ τῆς τύχης [εἰ ἢ τύχη] ὑπάρξοι ἡμῖν καὶ ἐξεργάσαι τῆτο S. ἔπερ ἤρξαι. Si fortuna nobis fuerit, & huic

huic etiam beneficio quasi summam manum addiderit, id est, si Philippus ex morbo decesserit. Licet & δωήλικῶς exponere: fieri enim potest ut Fortuna quod cœpit perficiat: & Δυτικῶς, utinam verò absolvat id quod instituit, id est, perimat eum quem prostravit. *Wolfius.*

Ibid. l. 4. Απασιν ἂν] MS. *Voss.* non agnoscit τὸ ἂν, mox, pro διοικήσαιθε, διοικήσειε habet: sicut etiam *Pith.* *Wolfius* autem inter varias lectiones διοικήσειε.

Ib. l. 7. Οὐδὲ διδόλων ὑμῖν τῶν καιρῶν Ἀμφίπολι] Amphipolis antiquitùs ἐννέα ὁδοῖ, postea Amphipolis nominabatur, quia, ut ait Thucydides [cui assentit Auctor Etymologici] eam amnis Strymon penè circumfluat. Suidas ita appellatam dicit, quia circum undique coleretur] Hodie vocatur *Emboli*. Cimon Miltiadis F. Coloniam decem millium Atheniensium ad hanc urbem olim deduxit, quæ commodissimè sita erat ad infestandam Macedoniam, cum intra eam & Thraciam jaceret. Philippus citò hoc animadvertit. Itaque vix folium ascenderat, quin eam occuparet; cum autem diutiùs eam retinere non posset, id libenter fecit quod necessitas exegit, ejusque incolis concessit ut Democratiâ uterentur. Eam iterum post biennium obsidens Atheniensibus se traditurum fidem dedit, urbe autem captâ promissio non stetit. Maximè Atheniensium intererat urbem adeo ipsis opportunam recuperare, neque quidquam erat de quo eos tam sollicitos esse oportuit: itaque Demosthenes, ut ostendat quam deplorata sit ipsorum socordia, atque imprudentia, apertis, inquit, per occasionem portis Amphipoleos, vestra inter vos dissidia, atque animi incertitudines, vobis eas iterum occluderent. *Probus* in *Cim.* *Plutar.* *Dem.* in *Aristoc.* & de *Fal. Leg.* *Tourellus.*

Ib. l. 8. Ἀπρημηλόι] *Ben. ε. η. ᾧ πραγμάτων ἀπρημηλόι*: quod minus placet. Sugillat hīc Orator civium suorum levitatem solennem atque inconstantiam: eamque pulchrè exprimit vox ἀπρημηλόι, quæ significat *suspensi*, ideoque *fluctuantes*, ut ipse in versione reddidi. Haud multùm ab simile est quod Apostolus Ephesiis dicit, cap. iv. 14.—κλυδωνίζουσι καὶ πειθερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας. Sumitur quidem aliàs hoc verbum pro κεχωρισμέοι, ut observat Scholiastes, μακρὰν εἶναι, *longè abesse, aberrare*: sensu, ut opinor, minùs huc arridenti, quemque sententiæ structura non admittat; nisi inferantur v. ᾧ πραγμάτων, vel legamus τῆς παρασκευῆς καὶ τῆς γνώμης.

S E C T. VI.

Ib. l. 11. Ἐθέλουσαι] *Ben. α. β. ἐθέλουσαι*: deinde *εἰτοίμως*, sicut etiam *Pith.*

Ib. Schol. l. 6. Ἐπίοι, &c.] Locus manifestè est corruptus: itaque ex conjecturâ *Wolfii*, postulante etiam sensu, lego εἰοίσις ἐξ αὐτῶν ἠδυνάειο ᾧ ἐτέρων περιγυρόσθ.

P. 16. l. 3. Οὓς τινὰς] *Ben. α. ὄσας*.

Ibid. l. 8. Ἀνέσηε] *Pith. ἀνέσαιε*. Mox l. 10. *Morellius* inter varias lectiones κενὴ παρασκευὴ habet: quod quidem maximè arridet; itaque legisse videtur Scholiastes.

Ib. l. 11. Ἀναβάλλεσθαι με τὰ πρόγματα] Quomodo? cum parvæ copiæ citiùs comparari possint, quàm magnæ? An quia his bellum duci potiùs quàm confici potest? *Wolfius*.

Ib. l. 13. & seq. Ὡ γὰρ ἂν τάγε ἤδη γενημένηα &c.] Mirum quantum hallucinatus est *Wolfius*, qui hunc locum ita transtulit: *cum, quo quidem in loco res nunc sunt, auxiliis quæ nunc mittimus,*
peri-

pericula propulsare non possumus. Sensus hic est : quæ jam nobis damna evenerunt, auxiliis nunc missis defendere non possumus ; etenim infectum reddere quod factum est non ipse potest qui potest omnia, juxta illud *Horatianum* Od. iii. 29.

*non tamen irritum,
Quodcunque retro est, efficiet, neque
Diffinget, infectumque reddet,
Quod fugiens semel hora vexit.*

Ib. Schol. l. 22. & seq. Οὐ γὰρ, &c.] Iterum confundi duo Scholia videntur, voces ἡμῖν ἐξελθεῖν ad τὸ εἰπόντες referenda sunt, ad ostendendum, quomodo implenda sint ea quæ in textu est ἔλλειψις : χρήσιμοι εἰσι (ὄμβρολοι expositio est τῆ μάλισα εἰς δέον λέγουσιν. Sub finem hujus Scholii lege δι' ἔ.

P. 17. l. 2. Τίς ἢ πορ.] A cæteris omnibus & impressis & MStis abest articulus ἢ.

Ib. l. 8. Εἴτις ἄλλῳ] In nonnullis ἄλλως, quam equidem lectionem receptæ præferendam duco.

S E C T. VII.

P. 18. l. 3. Ἱππασωγὰς] *Casaubon.* ad hanc vocem in *Equit. Aristoph.* “ Naves Græcorum variè
“ nominantur : ferè à mensurâ, quam capiunt, ut
“ *Chiliagogi, Myriagogi* : vel à re cui sunt destinatæ
“ ut *Ἰππασωγοὶ*, quæ deferunt τὸν σῖτον, *i. e. frumen-*
“ *tum.* Sic & illæ naves quibus utebantur in trans-
“ vehendis equis, quibus postea utebantur in terrâ,
“ Gr. Ἱππασωγοὶ, Lat. *Hippagines.*”

P. 18. l. 8. Πύλας] *Pylæ*, sive *Thermopylæ* : transitus sexaginta passuum latitudine, inter Phocidem ac Thessaliam. Varii lacus, sicut etiam Mare Locrense, & mons *Æta*, hæc angustias impediabant ; quas *Philippus* appellavit *Clavem Græciæ* :

Græciæ. Phocenses, ut munimentum adversus Theſſalos, hostes ipſorum implacabiles, haud difficulter cuſtodiendum poſſiderent, murum ædificârunt ad Thermopylas, quâ ſolùm ex Theſſaliâ in Phocidem patet introitus. Hiatus qui in hoc muro facti erant, ne viam prorsus obſtrueret, appellabatur Πύλαι, *Portæ*; cui voci addita est v. Πύλαι, *calidæ*, propter calida quædam, quæ circa eum cum erant, lavacra; exque his duabus facta est Thermopylæ. *Tourrellus.* [*Jac. Palmerius* Senohasten nostrum ignorantia in Geographicis ex hoc loco arguit, nempe quòd Pylas inter Parnassum & mare ponat, quum pro Parnasso deberet dicere Callidromum, vel Cætam. De Thermopylarum situ consulendus est, qui eum accuratè describit, Strab. l. ix. & Livius lib. xxxvi. 15.]

Ib. Χερρόνησον] Hoc intelligendum est de Chersoneso, sive Peninsulâ, Thraciæ, post unum annum Atheniensibus traditâ à Chersoblepte; (uno ex Thraciæ regibus, Coti autem filio) quippe qui eam contra Philippum defendere non posset. Cardiani, qui in hac tum regione florebant, novos hos dominos agnoscere recusârunt, quin ad Philippum confugere. Is, ut eorum defectionem adjuvaret, cujus ipsum etiam autorem extitisse verisimile est, in Chersonesum arma intulit. *Ibid.*

Ibid. Καὶ Ολυθον] Ergo hoc tempore incolumis ea urbs fuit. *Wolfius.*

Ibid. Ολυθον] De Olyntho prolixius, magisque ad propositum dicemus, cum de Olynthiacis nobis erit agendum. Philippus jam fortasse adversus Olynthum hostiliter se gesserat, minimè verò ejus obsidionem instruxerat, neque quidquam omnino fecerat quod eò spectaret; alioquin Demosthenes nequaquam id tam levitè hoc in loco attigisset, cum

cum de eo alibi tam frequentè, tantâque vi, declamitet. *Tourrellus.*

Ib. l. 10. Παρασῆναι] Cæteri omnes editi & MSS. *Voss.* ἐμπαρᾶσῆναι. *Ben. γ.* παραθένοι.

Ib. l. 12. Εὐβοίαν] Eubœa, insula maris Ægei, quam Euripus a Bœotiâ separabat; [tam modica verò ut ponte jungatur] ita olim nominabatur propter lata ejus atque opima pascula; hodie vocatur *Negropont.*] *Macrin* etiam ab antiquis appellatam fuisse discimus, ob angustiam suam & longitudinem.] Athenienses hanc insulam sub ditione sua habuerant; inque duas primarias ejus civitates, Eretriam & Chalcidem, colonias deduxerant, *Vell.* lib. i. c. 4. Thucydides dicit, lib. viii. Athenienses, tempore belli Peloponnesiaci, ejus defectione consternatos fuisse, propterea, quòd majores ex eâ fructus, quam ex totâ Atticâ, percipiebant. Postea præda factionibus est facta, quarum unaquæque exterorum viribus accingi satagebat, Athenienses aliis, aliis Philippum auxilio vocantibus. Ibi Phocion se illustrem præbuit. *Plut.* in Phoc. Annum, quo facta fuerit hæc expeditio, certò definire non possumus; de quâ ne verbum quidem Diodorus: ex eventuum tamen a Demosthene narratorum serie conjicere licet, accidisse eam inter quartum & nonum quo Philippus regnabat annum, postquam nempe, Thessalis imperio adjectis, ipsorum portus atque classes in potestatem suam redegisset. *Tourrellus.*

Ibid. Ἀλίαρτον] Haliartus, urbs Bœotiæ ad lacum qui Copais dicitur. Poetæ numquam non Haliartum & Coroniam conjungunt; idque non solum propter earum vicinitatem, verum etiam quòd duo fratres, Haliartus & Coronus, eas conderunt. *Hom.* II. lib. ii, [ver. 503] *Callim.* Hymn. in Lavac. Pall. *Paus.* I. ix. Ex Diodoro discimus, Pho-

Phocenses, paucos annos ante habitam hanc orationem, multum Philippo in Bœotiâ prævaluisse. Verisimile est Athenienses, illis cum amicitia, tum etiam privati commodi vinculo conjunctos, non nihil contulisse ad prosperum hujus belli successum, quod Demosthenes inter memorabilia eorum facinora recenset. *Tourrellus.*

Ib. l. 13. Καὶ τὰ τελευταῖα πρώην εἰς πύλας] Vid. supra: consule etiam Diodorum lib. xvi. Historiæ summa hæc est. Thebani victos armis Lacedæmonios & Phocenses apud Amphictyonum concilium accusaverant; illos, quòd Cadmeam arcem induciarum tempore occupaverant; hos, quod terræ sacræ tractum excoluissent. Illi pecuniâ damnantur, majori quam quæ exsolvi posset. Igitur Phocenses, Philomelo duce, templum Delphicum occupant. Hinc conflatum bellum, quod Phocicum, sive Sacrum, appellatur, quodque novem, ut Diodorus refert, decem verò, ut Pausanias, annos duravit. Pleræque Græciæ urbes Phocenses, ut sacrilegos, ultione persequendos censent; Athenienses contrà & Lacedæmonii iis auxiliantur. Philippus, à Thebanis Theffalisque dux belli creatus, Phocenses prælio vincit. Athenienses, audito belli eventu, ne in Græciam transfiret, angustias Thermopylarum occupant: *Pari ratione, inquit Justinus lib. viii. scuti antea advenientibus Persis; sed nequaquam simili aut virtute, aut causâ; siquidem tunc pro libertate Græciæ, nunc pro sacrilegio publico; tunc a rapinâ hostium templa vindicaturi, nunc, adversus vindices, templorum raptores defensuri: &c.*

Ib. l. 14. Ὁρμήσαιε. *Pith. ὀρμήσαιε. MS. Voss. ὀρμήσαιε.*

Ibid. Οὔτοι πανελῶς, εἰ] Explicatio erit sententia, si, juxta Morellium in variis lectionibus,

eam ita refingamus : ἔτοι πανηλῶς τῆτο, [scilicet τὸ Philippo ἐν τῇ γνώμῃ παρασιῶσαι, — ὡς ὀρμήσαιτε] ἐδ' εἰ μὴ ποιήσαιτ' ἂν, ὡς ἔγωγέ φημι δεῖν ἀκαλαφρόνητον εἶναι.

Ib. Schol. 1. 19. Απεσώσαντο] Ex *Wolffo* ἀπεώσαντο emendavi ; potius tamen legendum suspicor ἀπεσεῖσαντο.

P. 19. 1. 2. Εἰδὼς ὄτρεπῆς ὑμᾶς] Non dubito quin legendum sit, εἰδὼς ὄτρεπῆς ὄλας ὑμᾶς, addito participio, quòd sæpe perperam præmittitur. *Wolffus*. [*Voss*. participium agnoscit.]

Ib. 1. 3. Εἰσὶ γὰρ εἰσιν οἱ πάντ' ἐξαγγέλλοντες ἐκείνῳ] Philippus auro in speculatores impendendo nunquam pepercit ; eoque plures se, quam ferro, urbes expugnâsse gloriatus est. Demosthenes inter proditores hîc designat Aristodemum & Neoptolemum ; minimè verò Æschinem, qui non nisi post sex annos Philippi commodis inserviit. *Tourrellus*.

Ib. 1. 6. & seq. Μηδενὸς ὄντι ἐμποδὼν πλεῖν ἐπὶ τῷ ἐκείνῃ χώρῳ ὑμῶν] Macedonia, cujus quidem regnum hæreditarium erat, sita est in Thraciâ antiquâ ; limites verò habuit à meridie montes Thesfaliæ, ab oriente Bœotiam & Pieriam, ab occasu Lyncistas, à septentrione Mygdoniam & Pelagoniam. Postquam autem Philippus partem Thraciæ atque Illyrici subegisset, patuit id regnum à mari Adriatico usque ad Strymonem fluvium. Decem reges numeravit à Perdicca primo rege ad Philippum tum regnantem. Ejus regia urbs erat Pella, celebris ob Philippum ejusque filium Alexandrum ibi natos. *Idem*.

SECT. VIII.

Ib. l. 10. Παρασκευάσαυ] MS. *Laud.* παρασκευάσῃ. *Ben. a. β. γ.* παρεσκευάσῃ. *Mox Pith.* πρὸ ᾧ τέτων.

Ib. Schol. l. 15. Τὸ ᾧ Ἀλίσσον ἀρσενικῶς ὡς καὶ Ὀμηρῷ] *Nempe loco suprâ citato ; ad quem vid. Eustath. fol. 203. 23.*

P. 20. l. 1. Ἐπισολιμαίης] Quatuor hujusce vocis interpretationes recensuit *Tourellus*. Prima est *Henrici Stephani*, qui ἔπισολιμαίης δυνάμεις rectè vertendum censet, *Missitias Copias*, ex *Suetonio* : & tum sensus erit, copias *Veteranorum*, qui contra privilegia sua coguntur iterum militare. Secunda est *Jul. Pollucis*, qui per ἔπισολιμαῖῳ intelligit *Peregrinus* : ita ut, juxta eum, τὸ ἔπισολιμαῖοι δυνάμεις nihil aliud significabit quàm *copias peregrinas* ἢς ἔπισέλλουσιν οἱ ξένοι. Tertia *Phavorini* est : isque vertit *Ἀξπύλιῳ*, *transmarinus*, & pro ἔπισολιμαῖῳ legit ἀποσολιμαῖῳ, eam vocem ob ἀπόσολῳ derivans, quæ classẽm sive navalem apparatus denotat. Quarta, quamque ipse sequitur, *Wolfi* est, qui per has voces intelligit, *Copias* quæ, cum est opus, foris contrahendæ, & missis literis aut legatis accersendæ sunt. Hactenus *Tourellus* : quem miror duas ex *Polluce* & *Phavorino* interpretationes elicuisse, quum idem planè ad verbum uterque dicat ; excepto quòd hic ἀπ'. ille vero ἔπισολιμαῖῳ habet : vid. *Poll. vi. 49. Phavorin. col. 682. Palmerius* longè alio sensu hunc locum interpretatur : ejus verba hæc sunt. “ Intelligit (credo) minas “ per epistolas ad Philippum missas, de quibus in- “ fra ait [p. 26.] ταῖς ἐπισολαῖς πωλιμῆτε Φιλίππῳ.” In eadem sententiâ videtur esse *Scholias*. ad hanc ver. Omnino autem vide Scholion ad voces μή μοι μύρις,

μαρτίες, quod ab aliâ manifestè manu est. Ab omnibus hisce interpretationibus diversa demum est ea quam protulit *Etymologus*: ita enim ille, col. 365. *Ἐπισολιμαίης στρατιώτας ἀγελαίης ἔπειν Δημοσθένης· παρὰ τὸ σόλῳ, τὸ στρατῳ.* Quænam ex his optima sit, lectoris esto iudicium. *Voss.* *Ἐπισολιμαίης* habet.

Ib. 1. 2. *Ἀλλ' ἢ τῆς πόλεως ἔσω]* *Μ. ἀλλ' ἢ τῆς πόλεως ἔσαι, καὶ κἀν.* Videtur enim necessariò, quamvis κακοφώνως addenda conjunctio. *Wolfius.* [*Pith. Voss. & Ben. β. η. θ. ἔσαι* legunt.]

Ib. 1. 4. *Τέτω πείσειαι]* Scilicet ἡ πολεμικὴ δύναμις. Unde apparet, mercenarios milites non cuivis duci parere solitos. *Idem.*

Ib. 1. 5. *Καὶ τροφὴν ταύτην πορίσαι κελύω]* Τὴν τροφὴν etsi in universum de sustentatione exercitûs intelligere licet, tamen pro annonâ seu comœatu, quod *σισθησίον* postea dicit, intelligo: ut & cibaria, vel certam pro iis pecuniam ad sustentationem corporis, & aliam pecuniam pro laboribus & periculis dederunt militibus; quæ conjuncta τὸν ἐλεγεῖ μισθὸν integrum stipendium confecerint. *Suidas Σισθησίον, τὸ διδόμενόν τισιν εἰς τροφὴν. Hesychius ἐφόδιον. Budæus* militarem annonam & stipendium, & tesseram frumentariam interpretatur. Apud Cæsarem est frequens, militibus metiri frumentum, τὸ σισομέτρην, ἢ σισοδοεῖν, &c. *Idem.*

Ib. 1. 8. *Ἐθελήσει]* *Poteritis*; in eodem sensu apud *Aristoph.* In *Homero* etiam frequentissimè: *Il. φ. ver. 366. Οὐδ' ἔθελε προρέειν, pro ἐκ ἡδυνάλο.* Sic *Il. ν. ver. 106. Μίμνειν ἐκ ἐθέλεσκον* — ad quem locum hæc *Eustathius*: *Τὸ ἢ ἐκ ἐθέλεσκον, ἀντὶ τ' ἐκ ἐδυνάλο.* *Συνηθὴς ἢ Ομήρῳ καὶ ἔτω λαμβάνειν τὴν τοιαύτῳ λέξιν.* Confer *Suidam v. Ἐθελήσει.*

Ib. 1. 10. *Ξένος μὲν λέγω, &c. λέγω δὴ τὸς πάντας]* Repetitio verbi ejusdem, propter *Hyperbaton*, & interjectam sive parenthesis, sive prolixam ἐπεμβο-

λίν. Sed, ἀλλὶ ξένων, substituit στρατιώτας eodem sensu. *Wolfius*. [Qui verò στρατιώτας eodem sensu, quo suprà ξένος? Equidem conjicio legendum πεζῆς, idque confirmare mihi videntur cùm ea quæ infra habet, ὡςπερ τὰς πεζῆς τ. α. τ. στρατιομήτες, tum ipsius sententiæ filum atque ordo naturalis; primò enim exponat orator, quot pedites conscribendos censeat; secundò ex his quot cives, quot peregrinos esse oporteat: aut igitur στρατιώτας per se significat pedites (quo quidè̄m sensu non nisi rarò admodùm invenitur), & si significet, quid ad rem τὸ ξένος? aut necessariò mutandum est in τὸ πεζῆς. In orat. Æschin. contra Ctes. πεζῆς στρατιώτας μυρίας καὶ ἰππέας χιλίας.]

Ib. l. 13. Καὶ τὰ μέγισ' ἐν τοῖς ψηφίσμασιν αἰρέμενοι] Hoc est quod Aristophanes in Nubibus vocat γλώττις πολεμίζεν, & Latini *verbigerari*. Idem vitium Atheniensibus exprobrat Isocrates Orat. de Pac. *Tourrellus*.

P. 21. l. 1. & seq. Στρατιώτας διαχιλίς τέτων ἢ Ἀθλωαίς φ. δ. εἰ πεντακοσίαις] Athenienses nullis aliis militibus primitùs utebantur, quàm suis civibus: ii, quum ad expeditionem aliquam proficiscendum erat, nomina sua in Tabulas publicas referebant. Omnibus per vices obeundum erat hoc munus; nullâ vel divitiarum vel nobilitatis habitâ ratione. Ipsi suis vicibus Philosophi loricam induerunt. Plato magistri sui Socratis fortitudinem prædicat, quæ etiam a Senecâ & Plutarcho celebratur. Quin & ipsius Platonis res bello gestæ literis mandatæ sunt. Nemo igitur a generali lege observanda tunc temporis eximi habebatur, quæ, ut ipsi singuli servirent, exigebat. Quicumque præscripto die ad vexillum se non receperat, quique ante præscriptum tempus id reliquerat, Desertoris poenâ plectebatur: numerus verò horum militum is erat quem rei geren-

dæ ratio postulabat. Demosthenis autem tempore, obsoleta sunt hæc omnia. Imperator, Factionis prævalentis ope electus, non nisi ex peregrinis & mercenariis, qui malè serviebant, exercitum conflavit. Demosthenes postulat, ut iterum valeant antiqua consuetudo & disciplina. *Idem.*

Ib. l. 3. Εξ ἧς ἀν τινὸς ὑμῶν] Cives, qui ætatem quadraginta annorum excefferant, immunes erant a militiâ. Demosthenes eorum iudicio relinquit, an non Veteranorum privilegia suspendere ex re erit, ut eò magis exercitatiores habeant milites. *Idem.*

Ib. l. 4. Δουῆ, χρόνον τ. σ. μ. μ. τ. α. ο. α. δ. καλῶς ἔχειν] A MS. *Voss.* absunt hæc omnia: *Idem* mox habet ἐκ Ἀγδοχῆς ἀλλήλων.

Ib. l. 7. Τὰς δ' ἄλλες ξένας εἶναι κελύω] In militiâ Atheniensi omnes extra Atticam nati pro peregrinis habebantur. Peregrini itidem a Mercenariis distinguebantur: illo nomine ii milites vocabantur quos a Sociis mutuata est Respublica; hoc verò, quos mercede conduxit. Horum maxima pars ex Cretâ ducebatur quæ optimis Jaculatoribus pollebat. *Tourrellus.*

Ib. l. 11. Καὶ ἵππων γὰρ τέτοις εἶεν] *Robertellus* legi vult καὶ ἵππων γὰρ εἶεν τέτοις εἶεν. quam mutationem, meritò exagitat *Sigonius*, quippe quæ nulla librorum auctoritate munita sit, quæque venustatem orationis impediât, & sermonem ipsum contra Grammaticæ præcepta deformet. Quod ex *Thucydide* probat *Robertellus* singulas hippagines tricenos Equites vehere solitas, qui numerus non valde discrepat ab hoc Demosthenis, certè hoc contra ipsum facit: nihil enim opus fuit, ut orator aliquid de numero hippaginum statueret, quum tam bene notum fuerit quot erant necessarise, etiam ipso non admonente.

Ib. l. 12. Ταχέαις τριήρεις] *Wolffius* vertit *celerēs trirēmes*, *Nic. Carrus* veloces naves; *Tourellus* autem, *Galères légèrement armées*; cenſetque per ταχέαις τριήρεις intelligi debere præſidiarias naves, quem ſenſum ex verbis ſequentibus confirmat ὅπως ἀσφαλῶς ἢ εὐνάμει πλέει, & ex *Thucydidis* lib. vi. pag. 442. Edit. *Francoſur*.

S E C T. IX.

P. 22. l. 8. Ληξεύειν] Quid ſit τὸ ληξεύειν optimè illuſtrat locus *Livii* in libro xv. Verba ſic ſe habent; *In fines Romanos excucurrerunt, [Veientes] populabundi magis, quam juſti more belli. Itaque non caſtris poſitis, non expectato hoſtium exercitu, raptam ex agris prædam portantes Veios rediere.*

Ib. l. 14. Ξενικὸν τρέφειν ἐν Κορίνθῳ] Exſtat *Lyſiæ ἐπιτάφιον* τοῖς Κορινθίων βοιωτοῖς. Et *Diodorus* lib. xiv. [p. 300. Ed. *Hanov.*] meminit ſocietatis ad Corinthum initæ a Bœotis, Athenienſibus, Corinthiis, Argivis contra Spartanos: & lib. xv. [p. 348.] refert *Timotheum*, *Chabriam*, *Calliſtratum* (non *Polyſtratum*) duces creatos contra *Lacedæmonios*. *Wolffius*. [Vid. *Schol.* ad hæc verba in *Pluto Ariftophanis* τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν ἔχ' ἄτ' τρέφει; p. 13. Ed. *Kuſt.* vjde etiam *Suid.* & *Harpocrat.* ad voces *Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.*]

Ibid. Ἐν Κορίνθῳ] Inſignis Græciæ urbs intra *Iſthmum Peloponneſi* ſita. Bellum de quo loquitur *Demofthenes* ortum eſt *Olymp.* 93. Ann. 3tio, & octo annos duravit. *Lacedæmonii* *Olymp.* 93. Ann. 4to, everſo Athenienſium imperio, ſui jecerunt fundamenta. *Thebæ*, *Athenæ*, *Corinthus*, & conſequenter cæteræ omnes inferiores ordinis urbes *Spartæ* leges accipiebant. Itaque tranquilla erant & pacata omnia, quum Græcæ in *Aſiâ* *Colonia*,
niæ,

niæ; contra Persarum Regem Lacedæmoniorum o-
pem implorabant. In Asiam profectus est Agesilaus,
ejusque subjugandæ spem ei fecerunt rapidæ ejus
victoriæ; quum Regis Persarum Emissarii, quò
hostem adeo pertimendum sive debilitarent, sive
amoverent, Thebanos contra Spartam, oblato auro,
excitabant. Statim Athenienses & Corinthii cum iis
fœdus inierunt. Libertatis eos conjunxit communis
amor; omnesque ultro Corinthi convenerunt, *Ἐπι-
δριον κοινὸν τῶν Συμμαχῶν Κέρυθθ*, ait Diodorus. Arma
induunt Athenienses, eorumque copiæ sociorum
exercitui se conjungunt. *Tourrellus*.

Ib. I. 15. *Ὁ Πόλυςραλθ ἠγάτο, καὶ Ἰφικράτης, καὶ
Χάβριος*] Parum notus est primus ex his Imperato-
ribus. Ne minimam sanè mentionem cujusvis Po-
lystrati, qui bello de quo hìc agitur interfuerit, in-
ter historicos invenias. Suidas & Harpocracion
Polytropum hìc legendum omnino volunt. Equi-
dem haud scio, nunquid potius legendum sit Callis-
tratum, qui in bello Corcyrensi Iphicratis & Cha-
briae collega fuit, teste Xenophonte atque Diodoro.
Iphicrates, celebris Atheniensium Imperator, ob-
scuro genere ortus, suæque, si quis alius, fuit for-
tunæ faber. Sutor ei fuit pater, socer verò Rex
Thraciæ. Chabrias item Atheniensium imperator
fuit, inter illustres viros unus a Cornelio Nepote
celebratos; idem in bello Corinthiaco Iphicrati
successit. *Idem*.

Ibid. *Πόλυςραλθ*] *Tourrellus*, Suidam secutus,
malè cepit Harpocracionis mentem. Mihi quidem
rectè se habere recepta lectio videtur. Demosthenes
in Orat. *περὶ ἀτελείας* p. 295. iterum Polystrati men-
tionem fecit, idque etiam, ex quo eundem esse, de
quo hìc, credibile sit, de Iphicrate & Chabria lo-
cutus: *τιμῶντες πρὸς Ἰφικράτην, ἔ μόνον αὐτὸν ἐτιμήσατε,
ἀλλὰ καὶ δι' ἐπιτροπὴν Στράβωνα καὶ Πόλυςραλον*. Polytro-

pus Lacedæmoniorum, non Atheniensium, dux fuit ; ut ex Diodoro patet, lib. xv. p. 489. Ed. Hanov. Vid. *Mausfac.* ad Harpoc.

Ib. l. 16. Καὶ ἄλλοι.] Ex iis aliis unus fuit *Callias Hipponici*, ut ex Xenophonte discimus, lib. iv. *Hellenicorum.* *Palmerius.*

P. 23. l. 1. Εξ ἧ δ' αὐτὰ καθ' αὐτὰ τὰ ξεινὰ &c.] Plutarchus in vitâ Phocionis, eodem ferè modo efrænem Atheniensium exercituum licentiam exagitat. *Tourrellus.*

Ib. l. 6. Πρὸς Ἀρ[τάβαζον] Athenienses eam quæ inter milites suos tum regnabat licentiam paulo ante sunt experti. Charetem ingenti præfecerant exercitui, eique in mandatis dederant, ut Byzantinos, Coos, Rhodios, Chiosque qui ab iis defece- rant, ad officium reduceret. Hujus profectò expeditionis felicem fore exitum meritò erat cur sperarent, modo magnificis pollicitationibus Artabazi, rebellis in Asiâ minori Satrapæ, responfare valuisset ipsorum Imperator. Hic Satrapa, septuagies mille militibus circumfessus, jamque, adeo impar erat viribus, hosti cessurus, Charetem, qui Atheniensibus copiis in Hellesponto imperabat, pellexit. Artabazo auxilium tulit Chares, illoque a periculis expedito mercedem beneficio parem accepit. Id Charetis factum pro capitali crimine habebatur ; quippe quòd non solum neglectis Reipublicæ negotiis peregrino se bello immiscuisset, verùm etiam Persarum regem irritasset, qui trecenas naves se instructurum per legatos minitatus est ad insulares, qui contra Athenas conjurati erant, adjuvandos. His minis perterrefacti Athenienses, Isocratis consilio obsequuti sunt ; itaque maris imperio renunciârunt, utque Rhodii, Byzantini, Chii, & Coi plenâ libertate fruerentur permisere. Demosthenes culpam a Charete transfert in milites immorigeros, quibus illi stipendia

dia numerare non curabant. *Idem.* [Duas historias confudisse videtur *Tourrellus*; ea, quam hîc habes, ex Diodoro exscripta est, in eo autem narratur de Charete Pharnabazo auxiliante Olymp. 106. ann. 1. Artabazo non nisi post tres annos auxiliatus est. Vid. *Diod.* l. xvi. & *Schol.* ad has voces, p. 19. μή μοι μυρίας μηδὲ δισμυρίας.]

Ib. l. 13. Πρακτ.] *Voss.* περιμαλασθήσασθαι.

Ib. l. 18. Οὐκ ἐχειρολυνεῖτε] Melius erit, meo quidem iudicio, si hæc verba, mutatione aliquâ factâ, ex Atheniensium ore hoc modo proferantur: ἐκ ἐχειρολυνόμεν ἐξ ἡμῶν αὐτῶν, ita ut sensus loci sic se habeat: “Cum Philippo bellum gerimus: qui
“verò potes hoc nescire? nonne creavimus ex
“nobis” &c. cui respondetur, “Hoc quidem con-
“cedo; quid verò isti omnes, quos cum tanta
“ostentatione enumerâstis, agunt, excepto uno” &c. Videntur opinionem nostram confirmare quæ sequuntur: εἰς τὴν ἀγορὰν χειρολυνεῖτε — Quod si hæc germana sit lectio, difficile non erit verborum mutationem indagare, quippe cùm inverso τῶ η ex ἡμῶν, factum esset ὑμῶν, cùmque observaret aliquis minimè congruere hæc ἐκ ἐχειρολυνόμεν ἐξ ὑμῶν, in margine Libri scripsit ἐχειρολυνεῖτε, quod postea in Textum irrepsit. Potuit etiam ita scriptum fuisse, ἐχειρολυνεῖτε μὲν &c. τί ἢ ἔν.

Ib. l. 19. Δέκα ταξίαρχους] Τάξις Suidæ continet viros 128, quorum Dux quondam ταξίαρχος nunc ἐκατόταρχος: istâ ratione milites conscriptos oportuit 1280. *Wolfius.*

Ibid. Ταξίαρχους] Taxiarchi deni ex singulis tribubus fuerunt. Horum autem negotium fuit, ut ordines militares instruerent, Pedites in prælium mitterent, iidemque quò ire, & per quot dies cibum parare oporteret, per præconem denunciarent, & si liberet, militem ex armatorum Catalogo de-lerent. *Sigon.* lib. iv. cap. 5. de Rep. Ath.

P. 24. l. 1. Στρατηγοὺς] Στρατηγοὶ (*Prætores*) deri-
 fuere ex tribubus singulis singuli, a populo, ut re-
 liqui omnes, in Comitibus declarati. Primis tempo-
 ribus omnes æquali usi imperio, singuli singulorum
 Dierum imperium obtinebant: iis autem Polemar-
 chus undecimus adjunctus est, ut, si fortè illi pari-
 bus inter se sententiis discrepant, ipse in alteram
 partem inclinans omnem dubitationem eximeret.
 Postea Polemarchus domi retentus est, ut jura inter
 cives & peregrinos diceret, nec prætores omnes ad
 bellum missi sunt (quod hinc innuit Demosthenes)
 sed modò unus, modò duo, pro rei periculo: cæ-
 teri domi urbanis officiis, ad militiam tamen spec-
 tantibus vacabant; Qui Στρατηγοὶ ἐπὶ τῆς διοικήσεως ap-
 pellati sunt, ut illi Στρατηγοὶ ἐπὶ τῶν ὀπλων. *Idem, Ibid.*

Ibid. Φυλάρχες ἢ ἱππάρχες] Ut prætores &
 Taxiarchi Peditibus, sic Hipparchi & Phylarchi
 Equitibus imperârant. Hipparchi autem duo, Phy-
 larchi decem; illi quidem universo, hi verò singula-
 rum tribuum equitatu ita præfuerunt, ut quemad-
 modum Taxiarchi Prætoribus, sic Phylarchi Hip-
 parchis dicto audientes essent; qui tamen & ipsi
 Prætoribus paruerunt. *Idem, Ibid.*

Ib. l. 4. Οἱ λοιποὶ] In Etymologo v. Ἱεροποιοὶ οἱ
 λογοποιοὶ τ. π. περιπέουσιν, itaque sananda esse hæc
 verba affirmat *Mausæus* ad Harpocrat. v. Σεμναὶ
 Θεαί: contra omnium codicum fidem, & omnino
 repugnante loci sensu: illud quidem περιπέουσιν, in-
 quit, non reprobum est. Nam πέμπας πέμπειν, &
 περιπέειν dicunt Attici. *Valesius* in notas *Mausæi*
 hæc habet ad voces οἱ λοιποὶ “supple στρατηγοὶ, ταξι-
 “ αρχοὶ, pompas vobis deducunt, Delum videlicet,
 “ aut Delphos, ubi sacra patria faciebant Atheni-
 “ enses, & propter Philippi classem opus habebant
 “ armatis militibus ac ducibus, qui pompam tuò
 “ deducerent.”

Ib. I. 5. Μετὰ τῶν ἱεροποιῶν] *Jull. Poll.* lib. viii. 107. Δέκα ὄντες ἔσται ἔθνον θυσίας τὰς πενταετηρίδας, τὴν εἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βραυρωνί, τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν (*Meurf.* legit Ἡρακλείων, quem vide in *Eleusinia* cap. 25.) τὴν Ἐλδσίναδι (*Meurf.* Ἐλδσίν.) Eorum etiam officium erat observare an bonâ fide agerent aruspices. Vid. *Ulp.* ad *Mid.* p. 352.

Ib. I. 10. Παρ' ἡμῶν] Cæteræ omnes Edit. *Laud. Voss. & Ben.* β. γ. η. ὑμῶν. Pro ἱππάρχες *Voss.* ὑπάρχες habet: mox pro ἀρχοντας οἰκείας *Morellius* in var. lect. καὶ ἄλλες. Lin. seq. manifestè requiruntur voces ἡ δύναμις, ideoque eas ex aliis editionibus in textum reposui, consentientibus MStis, admonente etiam *Morellio*, qui tamen articulum non agnoscit.

Ibid. I. 12. Ἀλλ' εἰς μὲν Λῆμον] Lemnos, hodie Lemno sive *Limni*, insula maris Ἄγει inter Montem Athon & Chersonesum Thraciam: eam *Æschylus* in Persis inter insulas Atheniensibus subditas recenset. In *Herodoto* lib. vi. ac *Cornelio Nepote* in *Miltiad.* legere est quomodo eam a Pelasgis, *Miltiade* duce, ademerint. Byzantini, Rhodii, Chii, Cœique quinquennium ante contra Athenas se commoverunt, Lemnumque centum navibus invadere conati sunt. Athenienses a Lemnis auxilio vocati sub optimis suis ducibus illuc profecti sunt. Quatuor annos post *Thermopylas* occupare aggressus est *Philippus*. Eum Athenienses, quâ tum erant vigilantia, eodem, unde venerat, se recipere coegerunt: immemores autem eum relictum cœptum renovare posse, satis habuerunt equitum agmen ad oram Atticæ collocare. *Tourrellus.*

Ib. I. 14. Τὸνδ' — ἀγωνιζόμενον] Ex *Morellii* mente τῶν ἀγωνιζομένων emendavi: quam lectionem cæteræ Edd. exhibent, articulum verò ante τῆς πόλεως non agnoscunt.

Ib. l. 15. Μενέλαον ἱπποαρχεῖν] Parum insolens fuit Atheniensibus, extraneum exercitui præficere. Ioni, Ephesi oriundo, se quicquid ad optimum ducem formandum requiritur, ex Iliadis lecturâ hauiffisse jactitanti, dicit Socrates, *Cur igitur Imperatorium munus non ambis? Quasi verò,* respondet Ion, *me Imperatorem creare, exclusis vestris civibus vos in animum induceretis. Quidni?* Socrates. *Apollodorus Cyzicenus, Phanosthenes Andrius, & Heraclides Clazomenius, qui de nostrâ republicâ tam bene meruerunt, nonne omnes, æquè ac Tu, peregrini erant?* Plat. Ion. [p. 544. Ed. Serr.] In Æliano etiam Hist. l. xiv. c. 5. Catalogus est *Peregrinorum*, qui Atheniensium exercitibus imperârunt. *Tourrellus.* [Ælianus Apollodorum & Heraclidem imperatores sæpiùs creatos narrat; deinde hoc in Athenienses eo nomine Eulogium habet. Καὶ ὑπὲρ μὲν τέτων ἑπαίνων χρὴ τὴν πόλιν, μὴ καταχαριζομένῳ τὰ ληθῆς τοῖς πολίταις, ἀλλὰ νέμεσθαι καὶ τοῖς γίνεσθαι μὲν μὴ προσήμισι, δὲ ἀρετὴν δὲ ἀξίους τιμᾶσθαι. Vulteio interprete: *Atque ob hæc laudare oportet civitatem, quæ civibus de vero & æquo nihil gratificabatur, sed illud etiam iis tribuebat, qui gentis quidem ejusdem non essent, propter virtutem tamen essent digni, qui honorarentur.*]

Ibid. Μενέλαον] Hunc Philippi fratrem fuisse ait *Tourrellus*, ex altero autem conjugio natum. Et enim Philippi mater Eurydice, Menelai Cygnea erat; utriusque autem pater Amyntas, teste *Harpocr.* & *Justin.* l. vii. Equidem cum *Oliveto* potiùs sentiam, hunc alium esse Menelaum, nobis alias ignotum. Quamvis enim Philippus & Menelaus diversis matribus fuerint nati, neque sane amicitia conjunctissimi, non tamen verisimile videtur Athenienses hostis sui fratri tantum confidere voluisse,

Ib. l. 17. Ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν ἔδει κεχειροποιηθῆναι εἶναι τῶ-
τον, ὅστις ἀν' ἧ] Populum solum penes erat hæc mu-
nera conferre; hoc tamen imperatorum arbitrio
nonnunquam permisere. *Tourrellus.*

S E C T. X.

P. 25. l. 4. Χρήματα πόνω] Constructio & collo-
catio verborum insolentior. Sed accipio sic, περὶ
χρημάτων πόνω, de pecuniâ, quod ad pecuniam at-
tinet, ἢ μὲν τροφή τῆ δυνάμει ταύτῃ (quod sequitur
κατ' ἐπέξηγησιν accedit σιληρέσιον μόνον τοῖς στρατιω-
ταῖς) ἐστὶ τάλαντα ἐννεήκοντα, id est ἡ τροφή τῆς δυνά-
μεως ἀπαιτεῖ τάλαντα τοσῶτα. 100 drachmæ minam,
minæ 60 talentum, talentum 600 aureos facit.
Hinc suo quisque arbitrato rationes Demosthenicas
supputet: & illud notet, equiti triplum σιληρέσιον
esse datum, drachmas tricenas, pediti denas, &c.
Wolfius.

Ib. l. 6. Τάλαντα ἐννεήκοντα] Talentum multiplex
fuit autore *Festo*; Atticum autem sex millium De-
nariorum fuisse dicit. Talentum (inquit *Suidas*)
Minarum est sexaginta: Mina autem Drachmarum
centum. Hoc etiam legimus in versibus illis qui
apud *Priscianum* leguntur, & *Fannii* esse dictitantur:

*Cecropium superest post hæc docuisse Talentum:
Sexaginta minas; seu vis, Sex Millia Drachmas:
Quod summum doctis perbibetur Ponderus Aikenis.*

Bud. de Assè, Lib. ii.

Cujus lib. 4to videre licet omnia Talenta ad unam
formam redacta. De valore communis Attici ta-
lenti valde discrepant Autores; juxta *Tourrellum*
valet nostrâ monetâ libras 187. solidos autem de-
cem; doctiss. *Prideaux.* id exæquat libris 188. sol. 6.
den.

den. 8. *Arbutnottus* libras 193. fol. 15. Vide autem *Seldenum* & *Hostum* de re nummariâ. Observandum restat ex hoc Demosthenis computo patere, in unum annum duraturum esse, quem ille postulat commeatum.

Ib. l. 11. δέκα τῶ] Vox ἕκας a *Voss.* etiam abest, eam tamen sententia planè requirit: itaque cæteri omnes cùm editi, tum calamo exarati. Sic paulo post, εἰάν τ. δ. ἕκας λαμβάνη.

Ib. l. ult. Τῆρ' ἄν] Cæteri omnes εἰ τῆτο.

P. 26. l. 1. Προποριεῖ] Εκ τῆς λείας καὶ τ' λαφύρων, *Wolfius.*

Ib. l. 4. Ὡς ἔχεν μισθὸν ἐνελῶ] Militum Classiariorum ἐνελῆς μισθός, sive *integrum* & *solidum stipendium* erat drachma Attica in diem. Vid. *Kufi.* ad Equites Aristoph. l. 1364. & *Kuhn.* ad *Jul. Poll.* lib. i. 121. Quantum aliorum fuerit equidem ignoro; sed palam est Demosthenem magnam ejus partem a bello iis comparandam relinquere.

Ibid. Εγὼ] Cæteri omnes impressi καὶ γὰρ, *Voss.* & *Ben.* α. β. ἐγὼ ἧ, quod perinde est: unam ex hisce lectionibus necessariò admittendam esse, ut sententia rite connectatur, nemini non liquet.

Ib. l. 5. Πάσχειν ὅτιεν ἔτοιμα] Sc. εἰμὶ ἐν ἀναίνομαι, *Wolfius.*

Ib. l. 7. Α παρ' ὑμῶν κελεύω] Fortasse legendum ἄπερ ὑπάρχειν κελεύω. Vel ἂ παρ' ὑμῶν ὑπάρχειν κελεύω. [atque id quidem confirmare videntur quæ occurrunt p. 28. l. 8. ἂδ' ὑπάρξει δὲ παρ' ὑμῶν] Videtur enim significare tributum esse conferendum; & sequitur postea, αὐτοὶ τῶν χρημάτων πορισαὶ καὶ ταμίαι γινόμενοι: etsi τὸ πορισαὶ ad latrocinia & prædas agendas fortasse pertinet. *Idem.*

S E C T. XI.

Ib. l. 9. Πόρῃ ἀπόδειξις] *Dionysius Halicarnassensis* in Epist. ad Amm. [p. 196. Ed. doctiff. *Hudsoni*] reliquam hujusce orationis partem sextam Philippicam facit, Themistocle Archonte habitam. Mihi autem, sicuti etiam cæteris omnibus Interpretibus, naturalis primæ Philippicæ continuatio videtur, quare eas ut disjungerem, non potui in animum inducere. *Tourrellus*. [vid. *Schol.* ad *A μὲν ἡμῖς*. Equidem, cum *Tourrello* & *Scholiaste* quæ sequuntur hujus orationis partem consequentem esse censeo; nollem tamen Dionysium ideo erroris redarguere. Etenim illi & sua auctoritas constare potest, atque hæc nihilominus suum adhuc locum retinere. Is sextam Philippicam Themistocle Archonte habitam fuisse tradit, ejusque exordium fuisse, *A μὲν ἡμῖς, ὧ ἄνδρες Αθλωαῖοι, δεδωήμεθα ἔρῃν ταῦτ' ἐστὶ*. Ex eo autem non sequitur necessarîo eum hanc primæ Philippicæ partem in animo habuisse. Solenne est enim oratoribus easdem propè periodos diversis in locis repetere. Quidni igitur credamus eam sextam Philippicam vitio temporis periisse, potiùs quàm hujus orationis partem, (imperfectam enim jam esse satis ostendunt verba proximè antecedentia τὰτ' ἤδη λέξω) cum in libris omnibus cùm impressis tum *MStis*, idque sensu commodissimo, sequentia prioribus connectantur?]

Ib. l. 10. *A μὲν ἡμῖς*] *Pith.* ἂ μὲν ἐν ἡμῖς. *Voss.* ἂ ἐν μὲν.

Ib. l. 12. *Ἐπειδὴν δ' ἐπιχειροῦντε τὰς γνώμας*] Cum sententias suffragiis vestris comprobaveritis factâ discessione: verbi causâ: diversas sententias dixerint *Demosthenes*, *Demades*, *Phocion*. Qui igitur plures è populo assessores habuerit; τὰτῃ ἢ γνώμῃ ἐπι-

χειρονονεῖται. *Wolfius* [Semper hunc locum mendosum esse suspicatus sum; eum meliore sensu sic legendum puto: ἐπειδὴν δ' ἐχειρονοήσατε τ. γνώμας, α. α. υ. α. ἔπιχειρονοῦντε, quod verbum cum maiorem vim habeat quàm simplex verbum χειρονονεῖν, idemque, ut opinor, significare possit ac si dictum esset ἔπικυρῶτε, omnino sequi debet, non præcedere. Si conjecturis, præsertim meis, venia daretur, ita hanc sententiam refingendam velim: ἐπειδὴν δ' ἐχειρονοήσατε τὰς γνώμας, ἀ ἀν ὑμῶν ἀρέσκη, ἔπιχειρῆτε. Pro hâc lectione non parum, ut videtur, faciunt quæ sequuntur, ἵνα μὴ μόνον — πολεμῆτε Φιλίππων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις. Locus pene huic gemellus occurrit in Orat. de fal. leg. p. 221. ἀλλὰ καὶ χειρονονεῖτε, καὶ τὰ ὑμέτεροι αὐτῶν ΕΓΧΕΙΡΙΖΕΤΕ. In eâdem Orat. p. 204. δεῖον ὑμᾶς αὐθῆσαι πρὸς τὰς πράξεων, ἕτα βελούσαθ, καὶ ταῦτα ἢ ΠΡΑΤΤΕΙΝ ὅ,τι δόξαι.]

Ib. l. 13. Χειρονοήσαντες] Cæteri omnes editi & impressi, sicut etiam *Morellius* in var. lect. χειρονοήσατε. Mox in *Ald.* non legitur præpositio ἐν ante τοῖς ψηφ.

Ib. Schol. l. 3. Ἐξ δραχμᾶς] Mendum ex incitiâ librarii ortum, qui, 5 ὁ denotare quum cognosceret, ignorabat 5' cum lineâ transversâ, virgulâque subjectâ, sex millia significare. Illud γ' quod mox sequitur, ab inverso λ natum videtur. In *Notis ad Jul. Poll.* l. ix. Segm. 53. hæc citantur, ibique legimus ἑξακισχιλίους δραχμᾶς. τ' ἢ δραχμῶν ὀβολὸς τρισμυρία. Atque in drachmis talenti Oboli 36000 sunt, quarè rectiùs scribendum esset λ 5'. nisi quidem, sumpto numero rotundo, quod superest, cum parvi momenti sit, omittatur.

P. 27. l. 8. Ετησίαις] Ventos scilicet, qui ad ortum Caniculæ singulis annis constanter flabant. Nonnulli perperam contenderunt, iis Ægyptum Nili sui incrementum debere: postea verò compertum est,

est, eam exundationem efficere imbres abundantes qui in superiori Æthiopiâ illo tempore descendunt. Vox Etesiæ ad Latinos transiit; eâque Cicero plus semel utitur; inter alios locos in Epist. I. xii. [Epist. 25.] ubi hæc habet: *Iratus temporibus, in Græciam, desperatâ libertate, rapiebar: cùm me Etesiæ, quasi boni cives, relinquentem rempublicam prosequi noluerunt.* Quod reliquum est, per Etesias Demosthenes æstatem intelligit, tempus scilicet quo isti venti dominabantur, quôque Græci ob ingentem calorem ad æstiva se recipiebant. Philippus ad res agendas asperrimis usus est tempestatibus; quæ, omnibus bene pensatis, sua etiam secum commoda apportant. *Aul. Gell. l. ii. c. 22. Aristot. Meteor. l. ii. c. 5. & 6. Turrellus.* [De Etesis ac Nilo vide *Diod. l. i. p. 35. 39.* Vide etiam *Strab. l. xvii. p. 789. Ed. Casaub. Ald. Manutium, doctiss. Salmas. in Plin. Exercitat. p. 299. & seqq. Hekelii notas ad Cluver. p. 390.* ubi Nili incrementis descriptionem legere est elegantissimam, & *Wolfium* supra in Arg.]

Ib. l. 11. Μὴ βοηθείαις πολεμεῖν] βοήθεια, tumultuarius miles, ad propulsandos hostes subito coactus. *Συνεχῆς παρασκευὴ καὶ δύναμις,* constans & perpetuus exercitus, qui semper in procinctu stat, quovis in loco paratus ad vim & inferendam & repellendam. *Γοηθείαις πολεμεῖν* [quod *Obsopæus* in Castigat. perperam laudat] etsi icomma non infacetum est, minustamen placet. *Wolfius.*

Ib. l. 13. Ὑπάρχει δ' ὑμῖν χειμαδίῳ μὲν χρῆσθαι τῇ δυνάμει Λήμνῳ] Licet vobis uti Lemno, *Éc.* hibernis exercitui, id est, ut exercitus ibi hibernet. Notetur triplex dativus (1) χρῆσθαι τόπω τινί. (2) χειμαδίῳ ὡς ἐκ τοῦ παραχειμάσαι. (3) τῇ δυνάμει ὅπως ἂν ἡ δύναμις παραχειμάσῃ ἐκεῖ. *Wolfius.*

Ib. l. 14. Λήμνω, καὶ Θάσῳ, καὶ Σκιάθῳ, καὶ ταῖς ἄλλαις ταῖς ἐν τέρῳ τῶν τόπων νήσοις] Lemnos, insula maris Ægei, ut suprâ diximus. Thasus, insula prope ostium Strymonis fluvii, atque Atheniensibus subdita. Sciathus, alia in Ægeο mari insula, quæ juxta *Strabonem* lib. ix. ad Thessaliam, cujus in confinio sita est, pertinebat. Καὶ ταῖς ἄλλαις ταῖς ἐν τέρῳ τόπων νήσοις, Peparethum, Imbrum Ἔς. intelligit. *Tourrellus*.

Ib. l. 17. Ἀ χρὴ στραδόμενοι] Scilicet ἐπάρχειν. *Voss.* στραδόμεναι, legit.

P. 28. l. 5. Παδίως ἔσαι] Hunc locum corruptum videri ait *Wolfius*, & vatem potius, quàm interpretem, postulare : tribus verò modis nodum solvere conatur ; nimirum aut legendo εἰσεθεῖ, *facile vos, Athenienses, scietis* ; aut εἰσεῖται, sc. ὁ στρατηγὸς (quod duriusculum est, cum nondum στρατηγὸς mentionem fecerit) vel denique (quod optimum videtur) subaudiendo γινῶνται.

Ib. l. 7. Τέτων κύριον καλασὰς ὑφ' ὑμῶν] Sic *Bafilienfis*. *Manutianus* ὁ κύριον καλασὰς ὑμῶν : quod magis placet, cum significet imperatorem Atheniensium Atheniensem esse oportere. Mox pro ἂν ταῦτα, lego ἂν ἢ ταῦτα. *Wolfius*. [*Voss.* καὶ ταῦτα ἂν Αθ. deleto ἄνδρες quod in eo sæpissimè abest. *Laud.* ἂν ἢ ταῦτα habet.]

S E C T. XII.

Ib. l. 16. Αὐτοὶ ταμίαι καὶ πορισταὶ γιγνώσκοντες] Imperatores militaris pecuniæ & conquirendæ & distribuendæ munus sibi nacti sunt. *Demosthens* iis præcidendam censet omnem prævaricandi ansam in obeundo munere parùm illis convenienti, eosque de nihilo respondere oportere, præterquam de rebus suis gestis, quarum rationem reddere tenebantur,
nisi

nisi titulus *ἀνομιετόροσ*, hoc est, imperatoris plenâ potestate præditi, immunes eos præstaret. Aristides ad pugnam Plataeæ, Nicias, Alcibiades, & Lamachus bello Siculo, hoc titulo insigniti erant, isque impediēbat quo minus in eorum actiones inquireretur. *Suid. Plutar. [Alcib. p. 200.] Tournellus.*

Ibid. *Ταμίαι*] Quæstores numero erant decem è Pentecostomedimnis lecti. Ii in templo Minervæ pecuniam & sacram & publicam custodiebant, nec non ipsum Minervæ simulachrum. E populi sententiâ creabantur veteri Atheniensium lege. Vid. *Schol. ad Chersonet. p. 60. voc. ταμίας δημοσίης. Suid. Harpocr. & Petit. in Leg. Att. p. 253.*

P. 29. l. 2. *Τῶν ἐκείνσ πόρων*] *Voss. ἐκείνσ πόρον de- leto τῶν: Ben. α. β. γ. τῶν ε. πόρον.*

Ib. l. 8. *Εἰς Ἀἴμνον καὶ Ἰμβρον ἐμβαλῶν*] Imbros insula versùs Chersonesum Thraciam: Lemnos maris Ægei insula: ambas tenuerunt Colonix Atheniensium. Exiguus maris trajectus utramque a Thessaliâ separabat: ibi autem summo Philippus imperio potitus est; itaque a situ suo talibus invasionibus valdè erant obnoxix. *Tournellus.*

Ib. l. 10. *Ὠλιχέτ' ἄγων*] *Pith. ἔχων* legit.

Ibid. *Καὶ πρὸς τῷ Γεράσῳ*] Gerastus, vicus & Promontorium Eubœæ, cui maris undæ magnâ vi se illidebant: unde Euripides Orest. [ver. 993.]

Λευκοκύμασι πρὸς Γερασίαισ,
Juxta albicantes fluctus Gerastios.
Et *Callimachus* in Del. [ver. 188.]

— *Γερασίον ἐπέλο φῦκ*.

In eo celebre erat Neptuni templum. Huc alludens Aristophanes in Equit. [ver. 558.] his verbis hunc Deum invocat;

ὦ Γερασίε παῖ Κρόνσ. *Tournellus.*

[Observandum est variari vocis *Γερασ* scripturam,
R usitatiùs

usitatius enim in medio diphthongus est, atque ita hoc in loco habent Codices nonnulli. Juxta Etymologum acui debet in ultimâ : hæc enim ille : Γέρας ̅̅̅ μὲν Γερασῶν Διὰφέρει· Γέρας ̅̅̅ μὲν γὰρ διὰ τὸ ἔγεραι, ὃ ἐνλίμ̅̅̅· Γερασὸς ἡ ἀκρωτήριον, αἶμα καὶ ὀπίρκειον. Portum habuit multarum navium capacem, quemadmodum ex Homero intelligimus Odyss. Γ. ver. 771. vid. *Steph. Byzan. & Strab. l. x. p. 446.*]

Ib. l. 12. Τὰ τελευταῖα δ' εἰς Μαραθῶνα ἀπέβη] Marathon vicus Atticæ, celebris ob victoriam quam Athenienses, Miltiade duce, ibi in Persas adepti sunt Olymp. 72. Ann. 3. *Idem.*

Ib. l. 13. τὴν ἱεράν] Duæ erant Triremes, quæ Sacræ dictæ sunt, Salaminia & Paralus. Salaminia eadem fuit atque ea quæ Delia nominata est, quâ sacrificia Delum quotannis pervehebantur. Paralus a Paralo antiquo heroe quodam nomen accepit, quique eam conscenderunt Parali appellati sunt. Ambas autem cùm ad bellum gerendum, tum ad prætores a bello, si opus esset, ad iudicium retrahendos, & omninò ad publica munera celeriter obeunda adhibitas legimus *Sigon. lib. iv. 5. Harpocratio* hîc intelligi putat τὴν Παραλόν. *Wolfius* verò Deliam. His duæ aliæ postea additæ sunt, Antigonus & Demetrias. *Suid. v. Παραλός.*

Ib. l. 14. Ἐχων τριήρη] *Voss. φέρων.*

Ib. l. 16. Προέληθε εἰς βοήθειαν] Cæteri omnes editi ἀρούλαιος, *Pith. προσδῆτε, Ben. α. ε. η. προθῆθε.*

S E C T. XIII.

Ib. l. 18. Τὴν μὲν ἑ Παναθηναίων.] *Montfaucon, Tom. ii. Antiq. Illust.* “ Panathenæa magnum Minervæ festum erant, quod Athenis celebrabatur
 “ & magna sacra vocabatur. Primus institutor fuit
 “ Erichonius Vulcani filius; alii dicunt Orpheum
 “ auctorem. Postea Theseus coactis tribubus omnibus
 “ nibus

66 nibus ut civitatem unam constitueret, hæc festa
 66 restituit & auxit. Præter magna Panathenæa,
 66 minora etiam erant: magna quôque quinto anno
 66 agebantur; minora, secundum quosdam, quotan-
 66 nis; secundum alios, tertio quôque anno. In his-
 66 ce minoribus tres ludi publici exercebantur; in
 66 primo facium & funalium cursus agebatur primò
 66 a peditibus, deinde ab equitibus; in secundo
 66 athletarum certamen, qui de viribus concerta-
 66 bant; in tertio mûsices certamen exhibebatur.
 66 Poetæ quoque exercitiis quatuor de palmâ con-
 66 certabant. Victorum præmium vas erat olei
 66 plenum, quo ad libitum victor uti poterat, dum
 66 ne illud domum referret. Ibi quoque saltatio-
 66 nes visabantur: sacrificium sumtuosum erat,
 66 quisque pagus bovem suppeditare tenebatur, ex
 66 carnibus verò quæ supererant convivium pub-
 66 licum celebrabatur. Majori pompâ magna Pa-
 66 nathenæa perficiebantur. Peplum Minervæ pro-
 66 cedendo ferebatur, vestiserat alba non manicata,
 66 auro contexta, in quâ repræsentabantur pugnæ
 66 gestaque Minervæ, Jovis, & Heroum. Pompæ
 66 huic intererant omnes senes juvenesque utriusque
 66 sexûs." Vid. *Meurs.* in singulari libro de hoc
 festo. *Suid. Harpoc.* Argum. ad *Mid.* Demosthenis,
 & *Duport.* Prælect. ad Theophrast. cap. 3. Om-
 nino autem libet huc transcribere *Plutarchi* locum,
 qui in *Theseo* p. 10. Ed. *Lutet.* hæc habet: Μέλα ἢ
 πλὴν Αἰγέως τελευτήσῃ, μέγα κ' Ἰασημασὸν ἔργον εἰς τὴν βασι-
 λείαν, Ἐπιπέσει τὰς τὴν Αἰθιοπικὴν καλοῦσθαι εἰς ἓν ἄστυ,
 καὶ μιᾶς πόλεως ἓνα δῆμον ἀπέφηνε, τῶς ποροδείας ἕλαις
 κ' δυσανακλήτε πρὸς τὸ κοινὸν πάντων Ἐπιπέσει. ἔστι δ' ὅτε
 κ' Διαφερομένης ἀλλήλοις κ' πολεμούντας ἐπιπὼν ἀνέπειθε κατὰ
 δήμους καὶ γένη. Ἐ μὲν ἰδιωτῶν καὶ πονητῶν ἐνδεχομένων ταχὺ
 πλὴν ἀφ' ἑκείνου αὐτῶν τοῖς ἢ δυνατοῖς ἀνασφάλουσαν πολέμειαν
 προτείνων κ' δημοκρατίαν, αὐτῶ μόνον ἄρχοις πολεμῆν κ' νόμων

φύλακι χρησομένη, ἢ ἢ ἄλλων παρέξουσιν ἰσομοίριαν· τὸς μὲν ταῦτα ἐπειθεύ· οἱ ἢ τὴν δύναμιν αὐτῆ δεδιότες, μεγάλῳ ἔσαν ἤδη, καὶ τὴν τόλμαν, ἐβέλοιο πειθόμενοι μᾶλλον ἢ βιαζόμενοι ταῦτα (Ἐλχωρεῖν· καταλύσας ἔν τὰ παρ' ἐκάστοις πρυτανεία καὶ βεληήρια καὶ ἀρχαίς, ἐν ἢ ποιήσας ἅπασιν κοινὸν ἐλαῦθα πρυτανεῖον καὶ βεληήριον, ὅπερ ἔν Ἰδρυαί, τὸ ἄστυ τὴν τε πόλιν Ἀθῆνας προσηγόρῳσε, καὶ Παναθήναια θυσίαν ἐποίησε κοινήν· ἔθυσε ἢ καὶ μελοίκια (lege μελοίκια) τῇ ἑλῆ ἔπι δέκα τῶ Ἐκατομβαίων, ἢν ἔτι ἔν θύσει. Crusenio interprete: *Ab Aegæi excessu grande & mirificum opus agitans animo, contribuit Atticæ cultores in unam urbem, uniusque urbis unum reddidit populum, qui tunc erant divulsi & ægrè ad agendum in communi de republicâ conciri poterant: nonnunquam enim diffidebant mutuò belloque certabant. Hos adiit, proposuitque eam rem singulis populis & familiis. Cujus consilium privati & inopes citò acceperunt. Opulentis & potentibus quum tempore regno fore liberam proponeret, in quâ omnis penes populum esset futura potestas, ipse verò moderator tantum belli, & legum foret custos, cætera paria omnibus, partim eos perpulit: alii opes ejus veriti jam amplas atque audaciam, malebant sponte bis quàm vi compulsi assentiri. Igitur dissolvit vicatim prytanea & curias & magistratus, unoque statuto omnibus communi illic prytaneo & curiâ, ubi hoc tempore conspiciuntur, Astu & urbem Athenas appellavit, & Panathenæa sacrificium effecit commune. Celebravit etiam Metæcia, id est, festum demigrationis, sexto decimo die mensis Hecatombæonis, quem etiam nunc festum agunt.*

Ib. l. ult. Τῶν Διονυσίων] Gemina item Dionysia fuerunt, festa scilicet quæ in honorem Bacchi celebrabantur; majora ac minora. Quandoquocunque autem Διονύσιον absolutè legimus apud Atticos scriptores, Dionysia majora, quæ & Dionysia verna

intelligere debemus. Altera autumnalia, extra urbem in agris habebantur, unde dicta erant Διονύσια τὰ κατὰ ἀγροὺς, & Dionysia minora; erant enim tantum παρασκευὴ quaedam seu præparatio ad Bacchanalia verna, quæ majora & antiquiora. *Duport.* ad Theophrast. Vide autem *Meurs.* in libro singulari de hoc festo.

P. 30. l. 1. Δεινοί] Vox hæc latissimæ significationis est; insignes emphases & elegantias facit in Linguâ Græcâ. Cum de personis dicitur est μίση λείξῃς, & modò in bonum, modò in malum sumitur, ut & *gravis* Latinè. Vide *Duport.* in Theophrast. cap. 1.

Ibid. Ἄν τε δεινοὶ λάχωσιν ἂν τε ἰδιῶται] Οἱ μὲν δεινοὶ ἐλαῦθα οἱ ἔμπειροὶ τῆς διαθέσεως τῶ ἐορῶν, οἱ ἧ ἰδιῶται, οἱ ἄπειροὶ τῶ τοιῶτων. Exemplo sit in oratione κατὰ Νεαίρας, *Stephanus* δεινὸς *Theogenes* rex sacrificulus, ἰδιώτης: qui (ut alibi scripsi) opponitur τῶ τε πολιτενομήῳ, καὶ τῶ πεπαιδευμένῳ, καὶ τῶ τεχνίτῃ ἢ δεινῶ καὶ ἐμπείρῳ ἔχοντι ἢ εὐμοιρίαν φύσεως ἢ ψυχρότητι. *Wolfius.*

Ib. l. 2. Λάχωσιν] Observat *Olivetus* ex hæc voce apparere, forte electos fuisse quibus horum festorum cura commissa est.

Ib. l. 3. Επιμελησόμενοι] *Pith. Voss. & Ben.* α. ε. ἐπιμελέμενοι. Mox pro ἀναλίσκετε, *Voss.* ἀναλίσκεσαι.

Ib. l. 6. Ὅσῳ ἂν οἷδ' εἶ τις τῶ ἀπάντων] *Wolfius* hæc ita transtulit *an ullus omnium habet*: nos ulla vertimus, ut ad ἀπόσολα referatur. Cum *Wolfio* sentire video *Tourrellum* atque *Olivetum*, juxta quos sensus loci est, Athenienses de festis suis præparandis magis sollicitos fuisse, inque eâ majores sumptus fecisse quàm cæteri Græci: quod utique verissimum est, sed minus quàm quòd antea dictum fuit, ideoque id velle *Demosthenem* vix putem: præterea hæc voces de cæteris Græcis parùm com-

modè intelligi posse videntur, nisi additum fuisset vox Ἑλλήνων. *Nic. Carrus* hunc locum ita vertit : *quantum haud scio an ulla unquam classis vestra habuerit* : sed illud *vestra* rectius, ut opinor, omittatur. Cæterum, ut sciamus quanto sumptu hæc apud Athenienses festa celebrabantur, quantoque illi studio istiusmodi cæremonias sectabantur, *Tourellus* ad Platonem nos remittit in *Alcib. ii.* [p. 148.] & *Athen. l. 14.*

Ib. l. 8. & 9. Τὸν εἰς Μεθώνιον, τὸν εἰς Παγασάς, τὸν εἰς Πηλιδαιαν] De Methonâ ac Potidæâ vide supra p. 223. Pagasæ maritima Theſſaliæ urbs fuit, navale autem Pheræorum. Ibi *Argo* navis extructa fertur, unde & *Pagasæa* appellatur. Ab eâ illic compactâ Pagasas nomen habere fabulantur : alii probabiliùs nomen loco ἀπὸ παγῶν, Dor. id est, *fontibus*, factum sentiunt, qui frequentes ibi largique fluunt. Vide *Strab. l. ix. p. 436. Ed. Casaub.*

Ib. l. 11. Προεῖδεν] *Ben. α. β. γ. ε. προεῖδεν*, quod rectius videtur.

Ib. l. 12. Χορηγὸς ἢ Γυμνασίαρχος] Choragi Dionysiis & Panathenæis choros curabant & ducebant : victum etiam iis, nec victum solùm, sed & coronas aureas, vestesque chori ipsius, ornamenta, atque insignia suppeditabant. Inque eâ re tantum studii, tantumque industriæ posuerunt, ut magistros, & tibicines præstantiores coram Archonte fortiti sint, ludumque habuerint, in quo per magistrum quem χοροδιδάσκαλον appellabant, chorum ipsum erudiendum, & exercendum curârint. Etenim inter ipsos illustre de laude victoriâque certamen intercedebat, ita ut in Dionysiis qui hymnis canendis alterum superâſſet, is tripodem præmium ferret, eumque cum magnâ cæremoniâ dedicaret. Gymnasiarchi ii dicti sunt, qui oleum iis, qui se palæstrâ exercere vellent, ministrârunt.

nistrârunt. Hæc officia inter primos honores erant, qui in civitate caperentur. *Sigon.* lib. iv. 4.

Ib. l. 13. Παρά τε] Παρά τε pro παρά τινε^ς rectiùs scribendum censet *Wolffius*; & sic quidem in *Demosth.* alibi scriptum reperies.

Ib. l. 16. Τῆς τέττε παρασκευῆς] *Pith. Voss. & Ben.* α. ε. θ. τῆ τ. παρασκευῆ.

Ib. l. ult. Αόρισα, ἀδιόρθω] *Voss.* κὶ ἀδιόρθω].

Ib. Schol. l. 5. — μον παρασκευῆς] Τὸ κὶ a *Suidâ* etiam prætermittitur, qui hæc descripsit; ad eum *Kust.* “Rectiùs legeris, μὲν στρατίας καὶ παρασκευῆς εἰς “πόλεμον.” Μοχ παραπεμπόμενοι ex *Suidâ* emendavi, qui vicissim hoc ex loco corrigendus est. Et enim in eo ita hæc leguntur: Αποσολᾶς· (potius lege Αποσολαῖ·) ἀποπέμφεις, δῶρα. Καὶ ἀποσελλόμενος μέγα στρατίας εἰς πόλεμον παρασκευῆς. Τῶν ᾗ πλοίων τὰ μὲν σωτριβόμενα ταῖς ἀποσολαῖς· τέλει, ταῖς ἀποπέμφεισι. Primò igitur hæc τ̄ δ. π. &c. τῷ δῶρα subjungenda sunt: deinde pro κὶ ἀποσελλόμενε^ς legendum est κὶ ἀποσολε^ς, ὁ ἀποσελλόμενος, &c.

P. 31. l. 1. Τριηράρχες] *Triremium Præfecti*: armamenta triremibus & victum remigibus ex suis sumptibus dabant: propter tamen sumptûs magnitudinem, ea interdum à civitate acceperunt: aliquando duo simul triremem instruxerunt, aliquando tres, aliquando decem, aliquando plures. Ut autem Prætores in re maritimâ trierarchis omnibus, sic singuli trierarchi singulis triremibus, ac ejus triremis remigibus imperârunt. *Sigon.* lib. iv. 4. & 5. Vide *Suid.* & *Petit.* in *Leg. Att.* l. iii.

Ib. l. 2. Αἰλιδοσεις] *Solon* quidem ab initio propterea census civium constituerat, & ex iis classes quatuor descripserat, *Quinquemodialium*, *Equitum*, *Zeugitarum*, & *Theticorum*, ut omnes pro ratione fortunarum suarum operam, studiumque

suum reip. commodarent, ac ne quis excusatione tenuitatis publicorum munerum onus defugeret, ἀνίδοσιν excogitârat, quæ fuit muneris & fortunarum cum altero permutatio. Postea placuit, ut, totâ ratione mutatâ, mille ac ducenti ex universis classibus legerentur, qui cum cæteros divitiis antecederent, soli etiam publicorum munerum onera sustinerent. *Sigon.* ibid. Quamvis autem immutatum fuerit institutum, nihilo tamen minus obtinuerunt semper *Solonis* αὐτῆς ἀνιδόσεως Leges accommodatæ tantum ad distributionem civium post Solonem usu receptam. Itaque si quis e trecentis qui sepositi erant ad obeundas Trierarchias sumptus tolerare non posset, Lege licebat eâ classe excedere, si quem se locupletiores vacantem ostendisset. Quod si is qui designabatur, se ditiores esse fateretur, in trecentos alterius loco referabatur: si negaret, permutabant inter se facultates. *Petit.* in Leg. Att. l. iii. Confer *Argument.* ad Demosth. & Isocr. orat. περὶ ἀνιδόσεως. Non omitendum est quod hic optimè observant *Fourellus* atque *Olivetus*; nempe ex hac Solonis lege, licet in se bonâ ac sapienti, magna reip. incommoda evenire posse, quippe quòd, cum aliquid agendum esset, rem malè procrastinarent hæ apud Imperatores discutiendæ περὶ ἀνιδόσεως Actiones.

Ib. l. 4. Εμβαίνειν τὰς μετοίκους] Μετοικῶν est qui ex alia civitate ad aliam emigrat, nec ut peregrinus ad breve tempus adventat, sed illic domicilium habet. Pendebat verò quotannis XII drachmas, quod μετοίκιον dicebatur. Qui id tributum non solverant, abducebantur ad τὰς πωλητὰς, convictique vœnibant. *Harpos.* Horum Μετοίκων alii μετοίκιον non pendebant, quippe quum eodem cum civibus uterentur jure, & ἰσοπέλεις dicebantur. Omnia & privata & publica administrabant per *Patronum*, quem de civibus

civibus Atheniensibus eligere lege jubebantur. *Petit.* in Leg. Att. l. ii. Vox ἐμειναιν sæpiùs absolute positum invenitur : sic infra p. 35. Οὐκ ἐμεινόμεθα, ut ex MStis emendavimus.

Ib. l. 5. Τὰς χωρὶς οἰκῶντας] *Wolfius* vertit : *libertinos qui suam ipsi rem familiarem administrant* : sc. sub τῶν δεσποτῶν. Auctore *Harpocrate* ; ad quem *Valesius* : “ An potius sunt rustici, qui rure habitant, χωδίται, *Hesychio*, *Dionysio* lib. i. p. 68. “ (cui sententiæ accedit *Tourellus*) an potius ξένοι, “ qui οἰκῶντες Ἀθήνησιν, de quibus *Demosthenes* contra “ *Leptinem*, qui scripserat legem μηδένα ξένου εἶναι “ ἀτελεῖ, μὴ διωρίζων τῶν οἰκῶντων Ἀθήνησιν, quod reprehendit eo loco. *Cl. Ezech. Spanhemius* in Notis “ ad *Aristoph. Nub.* ver. 225. hæc interpretatur “ *qui extra Atticam habitant.*

Ib. l. 6. Αὐτὰς] Sc. Ἀθηναίους ἢ πολίτας αὐτῶν τῶν μελοίων ἢ ἀπελευθέρων. *Wolfius.*

Ib. l. 8. Τὸν γὰρ] *Pith.* πὲν μὲν γὰρ. *Mox Pith. Voss. & Ben. α. ε. ἐν ἀναμύσει.* deinde pro ῥαθυμίας *Pith. Ben. & β. γ. η. ζ. εἰρωνείαν.*

S E C T, XIV.

P. 32. l. 1. Επισολῆ] *Επισολαὶ* emendavi ex MSto *Laud.* ob præcedens plurale τὰς ἑπισολάς : atque ita centies in *Demosthene* antecedenti numero respondet frequens ἑπιγραφῆ.

Ib. l. 15. & seqq. Οὐκ ἀκολουθεῖν τοῖς πράγμασιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων] *Livius* lib. ix. cap. 18. *At, Hercule, reges, non liberi solùm impedimentis omnibus, sed domini rerum temporumque, trahunt consiliis cuncta, non sequuntur.*

Ib. l. 18. Αὐτὸν τρόπον, ὡς περ] *Wolfius* ὄνπερ mavult : & sic quidem alibi *Demosthenes*, sed longè frequentius apud eum hæc formula occurrit : sic supra

supra p. 21. ὡς περ τ. περζ. τὸν αὐτὸν τρόπον στρατονομίας,
& in sexcentis aliis locis.

P. 33. l. 5. Τριήρεις] Athenienses valde erant mari potentes. Facile trecentas naves adornabant, easque tam benè instructas, ut cum duplo navium numero par iis certamen esset. *Thucyd.* l. ii. *Cic.* ver. 5. *Isoc.* in Panegy. [*Demost.* περὶ Συμμοριῶν, p. 108.] Literis atque navigationi ex æquo factum est hujus populi ingenium: paremque inter eos Parentes, lege id jubente, curam impendebant pueris in utroque horum instituendis: unde natum est proverbium Μίτε νῆν μήτε γράμματα ἄπισσαθῆ, neque natare neque literas scire: quo crassam hominis ignorantiam significabant. *Suid.* [Vide *Meurs.* de Fort. Athen. c. 8. & *Petit* in Leg. Att. p. 162.] *Tourrellus.*

Ibid. Ὀπλίτας, ἰππείας] Athenienses plerumque exercitum aluerunt novem & viginti mille peditum, equitum verò ducentorum. *Thucyd.* l. ii. *Diod.* l. xii. *Idem.* [Pro ducentorum debuit dicere, bis mille cum octingentis, ut patet ex ipso *Thucydide*, libro citato p. 109. Ed. *Francofur.* ἰππείας δ' ἀπέβαινε διακοσίαι καὶ χίλιαι, ξὺν ἰπποτοξόταις, ἑξακοσίαι δ' καὶ χίλιαι τοξόταις. Equites verò demonstravit mille & ducentos cum equestribus sagittariis; sexaginta etiam & mille sagittarios. Vid. *Meurs.* Att. Lect. lib. i. cap. i.]

Ib. l. 6. Χρημάτων πρόσοδον] Atheniensium annui reditus fuere talenta 1200, & quod excurreret. *Æschines* Orat. περὶ παραπροσβ. Φόρο δ' ἡμῶν κατ' ἐπιχωτὸν προσήει πλείον ἢ χίλια καὶ Ἀγκόσια τάλαντα, Tributum verò nobis annuum accedit plusquam mille & ducenta talenta. Atticæ autem totius census erat talentorum 6000: ut indicat *Demosthenes* περὶ Συμμοριῶν. Vid. *Meurs.* loco modò citato.

Ib. l. 8. Οὐδένος δ' ἀπολείπεθε.] Affectamini omnes,

nes, id est, in tergo hæretis hosti, sequimini, quod vos adversarii ducunt. *Wolfius.*

Ib. & seqq. Ὡσπερ ἡ οἱ Βάρβαροι πικτελευσι, ἕτω πολεμεῖτε Φιλίππῳ] Panætius in Aulo Gellio, ratione contrariorum, virum prudentem bono Athletæ comparat, qui se nunquam nudat, hostisque vultum semper observat. *Tourrellus.* [Locus est lib. xiii. cap. 27. quem, quum valdè elegans sit, & ad hæc illustranda non parum faciat, huc transcribere haud piget. Verba sic habent: *Vita hominum, qui ætatem in medio rerum agunt, ac sibi suisque esse usui volunt, negotia periculaque ex improvise assidua & prope quotidiana fert. Ad ea cavenda atque declinanda proinde esse oportet animo semper prompto atque intento, ut sunt Athletarum, qui Pancratiæ vocantur. Nam sicuti illi, ad certandum vocati, projectis altè brachiis consistunt, caputque & os suum manibus oppositis, quasi vallo, præmuniunt; membraque eorum omnia, priusquam pugna mota est, aut ad vitandos ictus cauta sunt, aut ad faciendos parata: ita animus atque mens viri prudentis, adversus vim & petulantias injuriarum, omni in loco atque in tempore prospiciens, debet esse arrecta, ardua, septa solidè, expedita, nunquam connivens, nusquam aciem suam flectens, consilia cogitationesque contra fortunæ verbera, contraque insidias iniquorum, quasi brachia & manus protendens; ne quâ in re adversa & repentina incurso imparatis improtectisque nobis oboriatur.]*

Ib. l. 17. Συμπεραθεῖτε] *Jensius* Lect. Lucian. lib. l. iii. cap. 13. Συμπεριθεῖτε legendum suspicatur: ut in Luciano de Mercede Cond. Συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω. Supra quidem, inquit, apud Lucianum τὸ Συμπεραθεῖς habuimus; at illud notat (nec aliter ibi sumitur) *pone sequi, comitari*: apud Demosthenem verò, quemadmodum & in adducto ex Luciano de Merc.

Merc. Cond. loco, requiritur sensus τῆ una circumferri, circummagi, circumcurrere. Verum, cum recepta lectio benè habeat, nihil temerè mutandum est.

Ib. l. 19. Βεβέλευθε] *Ben.* ἢ βεβέλευθε. Mox pro αὐτοῖς *Voss.* & *Ben.* ε. θ. αὐτοί.

Ib. l. 20. Οὐδὲ περὶ τῶν χρημάτων] Cum pecuniæ sint nervi bellorum, non incommoda est hæc lectio. Malo tamen cum Obsoræo, πραγμάτων, quod omnia complectitur. Et quid si legas περὶ τῶν πραγμάτων. *Wolfius.* [Utrique lectioni sui suffragantur *MSti*; sed τὸ πραγμάτων præferendum duxi. Non enim eos Demosthenes usquam reprehendit quòd de pecuniâ conquirendâ minus sint solliciti, sed quòd nullam omnino rerum gerendarum curam maturè satis suscipiant: hoc est ἐκ ἔμπροσθεν ὡσιν τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ τὰ συμβαίνοντα διώκωσιν. Sic in Orat. de Pace, & similiter in Philipp. 4. ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι περὶ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῷ βεβέλευθε ὑμεῖς ᾗ μετὰ τὰ πράγματα. (Quod sanè pro *Wolfi* conjecturâ facere videtur, legendum περὶ non περὶ: sed tum τὰ λόγια erunt quæ sequuntur: πρὶν ἂν ἡ γεννηθῆται &c.) Objici quidem potest vocem χρημάτων idem significare posse atque τὸ πραγμάτων, sed hoc non liquet. Eo quidem sensu singulare χρῆμα sæpe sæpiùs usurpatur; plurale χρήματα, ut opinor, non item.]

S E C T. XV.

P. 34. l. 11. Αν μοι δοκῆ] *Voss.* τὸ ἀν inter ἀποχρῆν & εἰσίς inferit, *Wolfius* δοκεῖ legit.

Ib. l. 18. Μητ' ἐνθυμῆται μήτε λογίζεσθαι] Centies quidem hæc verba conjuncta leguntur in Demosthene: quare minùs lubenter immutarem, nisi sequens vox ὁρῶν id necessariò postulare videretur. Ecuquis enim sensus est: *Mirror neminem vestrum cogitare*

cogitare vel considerare bellum de ulciscendo Philippo initium cepisse &c. cum videat bellum &c. Jam verò reposito ὀργίζεται, quod præter *Obsoræum* etiam *Ben. α. β. ε.* agnoscunt, & sensus longè melior eruetur, & constructio optimè constabit. *Miror neminem vestrum vel animadvertere.—& quæ sequuntur, neque indignari, cum rem ita se habere videat.*

P. 35. l. 1. Παθεῖν αὐτὲς] Τὸ αὐτὲς abest a *Voss.*

Ib. l. 7. Οὐκ ἐκησόμεθα] Ita omnes editi, sed nullo, ut videtur, sensu. Ecquis enim credat Demosthenem tam ineptâ ταυτολογία dixisse ἐκ ἐκησόμεθα; ἐκ ἔξιμεν; Nullâ igitur dubitatione ἐμνησόμεθα reposui; quam lectionem exhibent *Laud. Pith. & Ben. α. ε.* Sæpius absolutè ponitur hoc verbum: supra p. 31. ἐμβαίνειν τὰς μέλοις; in Orat. contra Mid. p. 375. ὑμεῖς δ' ἐκ ἐμνήσοθε; & sic etiam apud Latinos aliquando *conscendere*. Livius: *Conscendunt alacres copiae*; sub navem. Cæsar: *Erat completis littoribus contentio, qui potissimum ex magno numero conscenderent*. Cic. Attico, lib. ix. 187, 4. *Idibus Martiis Pompeium a Brundisio conscendisse*. In *Voss.* legitur ἐκ ἐκνήσομεθα: ἐκ ἔτι μὲν: quod profectò vulgatâ melius est, sed, cum aliquid mutandum sit, magis placet ἐμνησόμεθα.

Ib. l. 10. Οὐκ ὅτι τίμ' ἐκείνις πλευσόμεθα] Sub χώραν. Cæteræ Editt. πλευσόμεθα, minus Atticè. Vid. *Longin.* in notis supra ad pag. 14.

Ib. l. 11. Ηρείο τις] Doctiss. *Zach. Pearce* in Emendat. ad *Longin.* “Hæc verba aut ex Glossæmate nata sunt, utpote ex margine, ubi ad voces ποῖ δὴ προσορμιόμεθα explicandas posita erant, in textum recepta; aut ea lectio, quæ inter varias Demosthenis lectiones a *Morellio* collectas extat, admittenda est, sc. ἔροιό τις.” Ego quidem mutare nolui, quippe quòd hæc voces omnino delendas esse censeam.

Ibid. Εὐρήσει τὰ σαθρὰ] *Tollius ad Longin.* Ibid.
 “*Tacitus* ad hunc Demosthenis locum videtur re-
 “*spexisse*, cum dicit in l. ii. *Hist. Aperiet & re-*
cludet contecta & tumescencia victricium partium vul-
nera bellum ipsum.

Ib. l. 14. & seqq. Καθώμεθα οἴνοι λοιδορευμένων ἀνέ-
 ούτες καὶ αἰτιωμένων ἀλλήλους τῶν λεγόντων] Hujusce moris
 testimonium perhibent Isocrates in Panath. &
 Aristoteles Rhet. l. iii. c. 17. eorundem ambo tem-
 porum cum Demosthene. Aristoteles etiam addit,
 Isocrati magis quàm cuivis alteri solenne fuisset con-
 tra alios invehi, idque non solùm in suggesto, a quo
 eum vocis suæ infirmitas magnaue ejus timiditas
 summoverant, verùm etiam in iis, quas nunquam
 pronuntiavit, Orationibus. *Tourrellus.*

Ib. l. 16. Οὐδὲν ἡμῖν εἰ μὴ] In *Voss.* εἰδὲν ὑμῖν μὴ, de-
 leto τῷ εἰ quod etiam a *Pitb.* abest.

P. 36. l. 5. Καταγγελῶσι τὰς ἀποσόλους] Hæc con-
 jungo ; etsi fortè legendum, τῶν τοιάτων ἀποσόλων &
 postea οἱ Σύμμαχοι τεθναῖσι τῷ δέει. Durum enim
 fuerit, τεθναῖσι τὰς τοιάτας ἀποσόλους, ἀλλὶ τῷ Δεῖ τὰς ἡ
 ἕνεκα τῶν τοιάτων ἀποσόλων, εἰδαμῶς θαρρῦντες τέτοις. *Wol-*
fius. [In *Voss.* legitur præpositio Δεῖ, inter varias
 autem Demosthenis lectiones a *Morellio* collectas
 habemus τὰς τ. ἀποσόλους ὀρῶντες, quæ profectò ger-
 mana lectio videtur.]

Ib. l. 7. Οὐ γὰρ ἔστιν, εἴκ' ἔστιν ἓνα ἄνδρα—] Apud
 Græcos proverbium erat vetus in hanc sententiam,
 εἷς ἀνὴρ εἰδὲς ἀνὴρ' unus homo nullus homo est. Eo-
 dem sensu Euripides in Heracl. [ver. 275.] ait, μιᾶς
 χειρὸς ἀδενῆς μάχη, unius manus infirma est pugna.
Tourrellus.

Ib. l. 9. Ὑποχέσθαι μέλοι καὶ φῆσαι—] Verisimile
 est hoc ad Charetem pertinere, ducem Athenien-
 sium qui adeo promptè maxima pollicebatur, ut in-
 de proverbium oriretur Χάρητος ὑποχέσεις, *Charetis*
 polli-

pollicitationes, quo promissum aliquod frivolum omnino esse significarent. In Equitibus Aristophanis Act. v. legimus sermones quos ad populum habere soliti sunt istiusmodi imperatores, quò eos spe adulatoria sustentarent. *Idem.*

Ib. l. 12. [Ὅταν γὰρ ἠτήται] Sic editi omnes; sed pessimè, ut videtur. Etenim si hæc lectio retineatur, quorsum pertinent quæ sequuntur, τί χρεὴ προσδοκᾶν; Siquidem id quod iis esset timendum, non jam erat expectandum, postquam victus fuisset Imperator cum exercitu. Multo minus isti lectioni congruunt quæ postea de Imperatoribus dicuntur: πρὸς τὰς ἐχθρὰς εὐδαίμων ἔσθ' ἅπασι αὐτῶν ἀγωνίσασθαι περὶ θανάτου τολμᾶν. Quomodo enim vinci poterat imperator, qui cum hoste ne quidem pugnare ausus est? Omnino igitur in textum reponendum duxi ἠγήται. quod exhibent *Pitb. Laud. & Ben. a. γ. ε. π. δ.* atque hanc germanam esse lectionem fatis, ut opinor, liquet ex ipso hujusce loci scopo. Hic enim id Atheniensibus inculcat orator, quod & alibi passim, nempe quàm necesse sit ut ipsi per se militent, neque omnia peregrinis copiis committant. Quid enim expectandum est, inquit, cum nullos alios Imperator milites habeat, quàm miseros peregrinos, eosque mercede etiam fraudatos? Supra p. 23. dixerat quid exinde sperare poterant, cum dicit ἐξ ἧς δ' αὐτὰ καθ' αὐτὰ τὰ ξενικὰ ὑμῶν στρατεύεται, τὰς φίλους νικᾷ καὶ τὰς Συμμαχίας, οἱ δ' ἐχθροὶ μείζους ἔδειξεν γεγονόσιν, &c. Similis locus est in Orat. de Rep. Ordin. p. 97. quem vide. *Voss.* ἠγήται legit, quod, cum longiùs a receptâ lectione distet, emendationem confirmat.

Ib. l. 13. [Ἀπορίδων] *Harpocratio* (nisi locus mendosus sit) & ad eum *Mausacus* vocem ἀπορίδων hoc in loco significare docent qui voluntariò mercedem non recipiunt: ita ut idem sonet ac ἀρίδων,

Tourellus alteram hujusce vocis significationem amplectitur, quâ notat eos qui sine mercede dimittuntur, cum tamen mercenarii sint; ita enim hunc locum vertit: *miserables étrangers, qui ne touchent point leur paye*. In eâdem sententiâ *Wolfius*, cui quidem facilè accedo. Vide supra pag. 23. & Scholion ad voc. μή μοι μυρίαις, p. 19.

Ib. l. 15. Εὐθάδε] Scilicet in suggesto. Cæteri impressi ἐθέινδε habent: minus rectè. Vid. *Schol.* ad ἀθλέων ἀπ. ξένων.

Ib. l. 17. Ψηφίσθηδε] Ed. *Francofur.* ψηφίζηθε, *Ald.* ψηφίζεθε.

Ibid. Τί και χεῖν] A nonnullis τὸ και abest; neque id agnoscit *Henricus Stephanus*, qui hunc locum citat in voc. Ἀπόμιοθος.

P. 37. l. 4. Ὡσε μὴ] *Wolfius* ἔ γὰρ μὴ — ὄρῶν δέ. *Voss.* ἔ γὰρ deletο τῷ μὴ, quam lectionem *Aldus* in nonnullis reperit. Eundem sensum in versionibus suis exprimunt *Nic. Carrus*, & duo Gallici interpretes; isque sanè aliquanto melior videtur.

Ib. l. 8. Στρατηγῶν ἕκαστος δὲ καὶ τρεῖς κρίνεται &c.] Idem Comicus, [sc. *Aristophanes*] sive potius fidelis rerum Atheniensium historicus, *Acharn.* Act. iv. Sc. vii. & in *Avib.* juxta finem, docet nos magno contemptui fuisse eo tempore, hoc est, paucos ante Demosthenem annos, Atheniensium imperatores. In Proverbium jam pridem cesserat eorum ignavia, proque maximâ contumeliâ dicebant: *Ecce Homo timidior Pisandro*. *Tourellus*. [vid. *Suid.* voc. Εἴ τι Πεισάνδρου]

S E C T. XVI.

Ib. l. 17. & seqq. Μετὰ Λακεδαιμονίων φασὶ Φίλιππον π. τ. Θεβαίων κατὰ λυσιν] Thebæ, princeps Bœotixæ urbs, atque una ex maximis Græciæ Rebus publicis

publicis, inter quas proximè parem Athenis ac Lacedæmoni locum obtinuit. Lacedæmonii post pugnam Leuctricam contra Thebanos vindictam anhelabant, eaque res otiosorum istiusmodi hominum somniis atque conjecturis materiam satis amplam præbuit. *Idem.* [Vide similem locum in 2 Philippicâ p. 45. & Isocratis Philipp. p. 232. Ed. Battie.]

Ib. Schol. l. 5. Οἱ δὲ ἀδικίαν] In *Henr. Steph.* voc. ἀπόμιος, qui hunc locum citat, ita hæc leguntur, οἱ διὰ δειλείαν καὶ κακίαν.

P. 38. l. 1. Τὰς πολίτεας Ἀριστοῦ] Ἡ ὀλιγαρχίας ἢ τυραννίδας ἐγκαθιστάτω ταῖς πόλεσι. Nam fuit hæc Græcorum ratio : Reges, urbes gubernari a singulis : Oligarchici, ut Lacedæmonii, a paucis : Democratici, ut Athenienses, a multis, hoc est, a plebe, voluerunt. Hoc illud est, quod ait Thucydides τῇ α' p. 14. [Ed. Em. Port.] τὰς Λακιδαιμονίους βάλει τὰς Συμμαχίας ὑπαιτιώτως κρίσει αὐτοῖς πολίτῶν, τῶν ὀλιγαρχῶν. *Wolffius.*

Ib. l. 2. Ως πρέσβεις πέπομφεν ὡς Βασιλέα] Nam cum Isocratis impulsu bellum Persicum animo agitaret, probabile est & ejus ingenio dignum, per sæciales prius eum res repetere voluisse : hoc est, τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλλωίδας πόλεις καὶ νήσους ἀξιῶν ἐπεῖνον ἐλευθέρως ἀφᾶναι, καὶ τὴν Εὐρώπης παντελῶς ἀποσῆναι, ἀρκέμενον τῇ ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατοικούντων βαρβάρων ἀρχῆς. *Idem.*

Ib. l. 3. Βασιλέα] Alibi passim Demosthenes Persarum regem solo Βασιλέως seu regis titulo, ut hic, designat. Atque ita alii sæpe scriptores. *Aristoph.* in *Acharn.* ver. 647. Οτι καὶ Βασιλέως &c quæ sequuntur. *Idem* in *Equit.* 476. — ἢ Μήδοις καὶ Βασιλεῖ ξυνόμνυτε. Usitatiùs autem Μέγας Βασιλέως appellabatur. Sic *idem* in *Pluto* ver. 170. Μέγας ὁ Βασιλέως ἐχὶ Ἀπὸ τέτον κομᾶ : ad quem locum hæc *Car. Giraldus* : “ *Magnum regem absolutè vocant*

“ Regem Persarum. Cum enim Cyrus Assyriæ &
 “ Mediæ regna in Persas transtulisset, Asiam de-
 “ bellasset (unde argenti quingenta millia talento-
 “ rum reportavit, præter craterem Semiramidis,
 “ cujus pondus erat quindecim talentorum) voca-
 “ tus est μέγας βασιλεύς: a quo postea Persarum
 “ reges μεγάλης βασιλείας appellari se voluerunt.”

Ibid. Οἶδ' ἐν Ἰλλυριοῖς πόλεις τειχίζαν] Philippus decem abhinc annos magnam hujus regionis, quæ jam *Sclavonia* appellatur, partem subegerat. Haud veri ab simile est eos istiusmodi rumores eo animo sparsisse ut Philippo essent utiles, cum persuasum darent scilicet longè ab Athenis esse remotas ejus cogitationes atque consilia. *Tourrellus*.

Ib. l. 5. Ἐκαστὸν εὐερχόμεθα] Et si & hæc lectio excusari potest, malim tamen ἕκαστοι. Sic in Oratione εὐεῖ Εἰρήνης, μὴ πάύεις, εὐεῖ τῶν ἰδίων ἕκαστὸν ὀργιζόμενι: servata numerorum congruentia. *Wolfius*. [In *Voss. Pith. Ben. β. ε.* & nonnullis aliis legitur ἕκαστοι.]

Ib. l. 7. & seqq. Ἐκεῖνον μεθύειν — καὶ π. τ. ὄνειροπολεῖν] *Horatius* ad hunc locum videtur respexisse, cum de *Cleopatrá* dicit, *Od. i. 37*.

*quidlibet impotens
 Sperare, fortunaque dulci
 Ebria.*

in *Voss.* primæ voces transponuntur.

Ib. l. 13. Τί μέλλει] *Voss.* τί δεῖ. Post ἐκεῖνι Morellius inter var. lect. punctum ponit, deletque quæ sequuntur ad ἄλλ' ἑάν.

Ib. l. 17. Αποσερεῖ] *Voss.* ἀποσερεῖ. Mox ὑπὲρ ὑμῶν καθ' ὑ. εὐρήσει.

P. 39. l. 7. Ἄτλα] Aliquando cum leni scribitur hæc vox, & tum significat τινα: cum aspiratâ verò, ut hîc, ἄτινα. *Etymol. Mag. voc. ἄτλα*. Nonnunquam accipitur pro ὄσα: alicubi tamen redundat.

Phere-

Pherecrates in Chirone ἐπ' ἀριθμῶν eam usurpavit :
Aristophanes verò ἐπὶ χρίων. *Harroc. & Etymol.*

S E C T. XVII.

Ib. l. II. & seqq. Οὐτ' ἄλλοτε πώποτε πρὸς χάριν
εἰλόμην λέγειν, ὅ,τι ἀν μὴ καὶ ζυνοῖσεν ὑμῖν σπεισμὸν ὦ]
Demosthenes, licet jam primò contra Philippum
diceret, plures antea orationes habuerat, quæ ad
salutem reipublicæ spectabant : De Class. de Rep.
Ord. Pro Megal. &c. ideoque plusquam una oc-
casio ei obtigerat sincerum civibus suis consilium
impertiendi. *Tourellus.*

N O T Æ

IN PRIMAM

OLYNTHIACAM.

OLYNTHUS, Thraciæ urbs, in Peninsulâ Pallenes sita est, inter Sinum Theffalonicum & Toroneum. Plures ei cum Amynta Philippi patre contentiones interfuerant. Philippo etiam, quum imperium ingressus esset, obstiterat. *Diod. l. xv. Isoc. in Archid. & Paneg.* Is tamen iracundiæ suæ initio non paruit, sed è contra amicitiae indiciis maximè fallacibus, eos, quos ad cladem destinabat, consopire studuit: eoque certior sibi reddidit vindictam, quò tardiùs atque occultiùs procedebat. Tandem Olynthum obsidione cingit, atque hoc illud est quod tribus Olynthiacis materiam præbuit. Has ego eodem ordine, quo Dionysius Halicarnasseus Epp. ad Amm. colloco; eique ipsa ratio suffragatur. Namque initio ejus Olynthiacæ, quam ego primam facio, Orator Atheniensibus instat de fœdere citò cum Olynthiis in eundo; in duabus autem reliquis id fœdus in itum supponit, inque id solum incumbit, ut ostendat quàm necesse sit, quæ ex eo tenebantur facere, ut faciant. Consequentia cuiusvis facilè patebit. *Tourellus.*

.NOTÆ

N O T Æ I N

TEXTUM & SCHOLIA.

S E C T. I.

PAG. 42. lin. 3. Φανερόν γενομένην] Cæcus igitur & amens sit oportet, qui eam non cernit. *Wolfius.*

Ib. l. 5. Πολεμήσουσας] In nonnullis πολεμήσουσας legitur : minus rectè.

Ib. Schol. l. 5. Τῶν ἐξ ὑποδιακρίσεως] Vide secundum caput Hermogenis de Inventione lib. i. *Wolfius.*

Ib. l. 6. Προλήψεως] Malim προσλήψεως assumptione, adjunctione indefiniti. *Idem.*

Ib. l. 11. Τῷ Θεολόγῳ] Gregorii Nazianzeni, qui καὶ ἔξοχόν sic appellatur, ut Demosthenes ὁ ῥήτωρ, Homerus ὁ ποιητής. Extat hic Epitaphium in Editione Hervagianâ, ann. MDL. fol. 76. cujus hoc initium : est Ἐμελλεν ἄρα πολλὰς ἡμῖν ὑποθέσεις, &c. *Idem.*

Ib. l. 12. Τοῖς γὰρ προσώποις] Mutilus videtur hic locus, nec ad institutum pertinere, nisi ei aliquid consentaneum antecesserit. *Idem.*

Ib. l. 16. Τῷ πρώτῳ] Id est, tertiâ in hâc Editione.

Ib. l. 18. & seq. Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ζητεῖται εἰ χρὴ βοηθεῖν τοῖς Ολυθίοις· ἐν ᾗ τᾷτῳ, τὸ μὲν βοηθεῖν ἤδη δέδεικται] Immo è contra in hac oratione quaeritur εἰ χρὴ βοηθεῖν τοῖς Ολυθίοις, quod manifestum est ex ipso exordio ; in illâ alterâ, quam Scholiastes falsò primam vocat, τὸ μὲν βοηθεῖν ἤδη δέδεικται : id-

que palam est cùm ex multis aliis locis, tum præfertim ex eo quod Demosthenes de Philippo dicit pag. 116. τὰ δ' ἡμᾶς διαβάλλον, καὶ τὴν ἀπεισίαν τὴν ἡμετέραν. Quomodo enim Philippus Atheniensium absentiam criminari poterat, nisi Olynthiis auxilio adesse ex fœdere jam inito tenerentur ?

Ib. l. 25. Μὲν τῷ λόγῳ] Præpositio planè deest ; itaque, ex *Wolfii* mente, lego ἐν pro μὲν.

Ib. l. 29. Περὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς] *Wolfius* uno verbo legit ἐξ ἀρχῆς, & pro πρὸ, ὅτι potius scribendum censet. Ego quidem πρὸ malui rescribere, cùm quia hæc voces sæpissimè inter se mutari observaverim, tum ob sequens πρὸ τῆς εἰσόδου, quod idem planè est.

P. 43. l. 1. Διῶαμίν τινα] Olynthus inter urbes Thraciæ fuit maxima ; sub secundo, tertio, & quarto anno Olympiadis 98. conjunctis Macedoniae Spartæque viribus prosperè nonnunquam obstetit. Lacedæmonii tres imperatores in hoc bello amiserunt, quod tamen terminatum est Olymp. 100. Ann. 1. pace factâ valdè ex Lacedæmoniorum commodo. *Tourrellus*.

P. 43. l. 3. & seqq. Ὡσε τὰς πρὸς ε. δ. π. μ. ἀπίστας] Etiam ex hoc loco apparet, Olynthiorum levitatem nonnullis suspectam fuisse. *Wolfius*. [Imo Philippi Olynthiis.]

Ib. chol. l. 6. & seqq.] Δείνυλαι ἢ ἂν δότρεσσι ἐν τῶνδε &c.] Lepidum sanè argumentum, quodque seriâ refutatione haud indiget.

Ib. l. 11. Ὁ φιλέχορος] Libro sexto rerum Atticarum : eum videsis in Ολυμπιάδων ἀναγραφῇ apud *Scaligerum*, p. 330. sub finem : vel in *Dionys. Halicarn.* Ep. ad Amm. p. 196. Ed. Doctiss. *Hudsoni*.

Ib. l. 30. Καλασωμισᾶ] Deesse hîc particulam copulativam quilibet, credo, videat. Mihi quidem sub illo ipso καλασωμισᾶ delitescere videbatur. Abundat nempe καλὰ & ex κατὰ corruptum esse suspicabar.

Suffra-

Suffragantem postea *Morellium* observavi, cujus insuper adjunctus industriâ lectionem fidenter emendavi.

Ib. l. 40. Σύμμετρον κ] Σύμμετρος apud Græcos vulgò saltem, si non semper, *mediocris*, *modicus*, ideòque *exiguus* sonat. Itaque cum hæc primo legerem, illud κ in ε vertendum censui. Quomodo enim eadem potentia & magna & parva fieri posset? Cæterùm quum alia etiam, quamvis rariùs, significet, inter quæ *justus*, *idoneus*, *conveniens*, nolim equidem lectori nova mea obtrudere, si priora placuerint.

P. 44. l. 4. Τῶν ὑπαρχόντων] Id est, τῆς τύχης, τῆς καυῆ, τῆς θείας δ'εργεσίας. Utendum occasionibus & fortunæ benignitate : divina liberalitas amplectenda est. *Wolfius*.

Ib. l. 6. Πόλειον] Puta Amphipolim, Pydnam, Potidæam, Methonam, & Pagafas, quarum tres priores Philippus ceperat Olymp. 105. Ann. 3. duas reliquas Olymp. 106. Ann. 3.

Ibid. Καὶ τόπω] Χωρίων, λιμένων ὀρηθηρίων τῆς πολέμου. *Wolfius*.

Ib. l. 7. Φαίνεσθ' προίεμλεις] Videri projicientes urbium : more Latinorum, cum participia in nomina degenerant, ut apud Sallustium Catilina, *sui profusus, alieni appetens* : τῶν μὲν ἰδίων προετικὸς ἢ προίεμεν apud τῶν δ' ἀλλοθίων ὀρεκτικὸς ἢ ὀρεγόμενος. Nam alioqui προίεμαι accusativo jungitur, ut i Olynthiacâ (id est, tertiâ nobis, p. 124) Εἰ δ' ἐπροσόμεθα, ὦ α. Α. καὶ τέτρες τὲς ἀνθρώπους &c. *Idem*.

S E C T. II.

Ib. l. 10. Τὸ μὲν εἶν, ὦ α. Α. τὴν Φιλίππου ῥώμην] Philippi vires & potentiam commemorare. Quæ initio parva cum esset, nunc amplificata est ejus fedulitate : quam si vos imitaremini, vestrum etiam imperium cresceret. Apparet alium aliquem Orato-

rem hac exhortandi ratione fuisse usum, quam Demosthenes κατὰ παράλειψιν perquam ingeniosè repetit. *Idem.*

Ib. Schol. l. 4. Ἀνάγκη ἐνεποίησεν αὐτῆ τῆ προλήθη] Lego αὐτῆ τῆ προλήθη, ut sit passivus ἀόρ. & αὐτῆ ad verbum ἐνεποίησεν referatur. Quanquam id & absolūtè poni, & αὐτῆ τῆ προλήθη conjungi potest. *Idem.*

Ib. l. 14. Προνοῆσαι] Lego προνοῆσαι, tertia persona optativi. *Idem* [Idem mox l. 27. pro ὅτι μὴ, ὅπως μὴ legendum censet.]

P. 45. l. 2. Προβρέπειν τὰ] *Pith.* inferit, μάλισα. *Mox.* l. 6. *MStus Baroccianus* non agnoscit τὰ, τινὰ post φιλοτιμίαν.

Ib. l. 5. Ὑπὲρ τέτων] Fortassis, ὑπὲρ τέττε, vel ὑπὲρ τῶν Φιλίππου πεπραγμένων : ut non ad verba, sed ad sensum referatur constructio. *Wolffius.*

Ib. l. 6. Ὑμῖν δ' ἐχὼ καλῶς πεπεσῆσθαι] Εὐφύμως ἀπὸ τῆ, ἀτιμίαν καὶ ἀδουλίαν ἡμῖν προξενῆσαι. Propositio præteritionis : non hortabor vos exemplo Philippi. Ratio, quòd ea oratio illi honorifica, nobis ignominiosa est : Hanc rationem προσαποδόσει elegantè illustrat & ἀντιθέσει. *Idem.*

Ib. l. 7. Ὑπὲρ τιῶ ἀξίαν] Supra dignitatem, plus quàm ab eo quisquam expectare, aut postulare debuisset &c. *Idem.*

Ib. Schol. l. 11. Ἐχούτες] *Wolffius* & *Morellius* inter varias lectiones ἔχου τῆς : quod necessariò admittendum esse primo statim intuitu satis patet.

P. 46. l. 1. Αἰχμῶν ἀφλήκα'ε] Demosthenes elegantè hanc metaphora, a debitoribus sumptâ, qui Gr. ἐφλοῖτες dicuntur, sive iis qui iudicio damnantur, maximoperè uti amat. Sic supra in Philipp. p. 34. αἰχμῶν καὶ ἀναυδρίαν καὶ πάντα τὰ ἀίχιστα ἐφλοῖτες : infra Olynthiacâ 3. p. 139. ἀνοίαν ἐφλοισμάτων : in Chersoneticâ p. 55. Ed. *Ben.* ὕστερ' ἔφλοισ δὲ τῶν

τῶν ἔργων αἰχμύλω προσοφλισκάνειν. In Orat. contra Leptinem, p. 276. — ἂ μικρὰν ζημίαν ὀφλήσειν μέλλεσαν (τὴν πόλιν.) Οὐ γὰρ, εἰ μὴ χρηματῶν ἀπόλλυται, μόνου σκεπείον, ἀλλ' εἰ καὶ δόξαν χρηστὴν δεσ. Laus & gloria virtutis præmium, vitiorum & peccatorum ignominia & dedecus, poena sive mulcta, & quidem gravissima ingenuis hominibus: ἢ τῶν πραγμάτων αἰχμύλη, ἐδεμῖας ἐλάττων ζημία τοῖς γε σώφροσι. Olynth. 3. p. 140. quare bene dicuntur αἰχμύλω ὀφλισκάνειν, *probrum debere aut luere.*

Ib. 1. 2. Ταῦτα μὲν ἔν παραλείψω] Repetitio propositionis, & alia αἰτιολογία: quâ calidissimè & res Philippi extenuat, & populum excusat, & adversarios perstringit & terret: idque παραλειπτικῶς & ipsum facit. *Wolfius.*

Ib. 1. 5. Αὐτὸν ἴδοι μέγαν] In cæteris impressis hoc ordine leguntur hæc μ. α' ἰ.

Ib. 1. 6. Ὡν ἔν] Subauditur præpositio ὑπὲρ, quod omittere Atticis familiarissimum est; eam verò mox ante τῶν necessariò inferendam duxi, eamque ibi agnoscunt *Pith. & Ben. F. Voss.* τῶτον habet.

Ib. 1. 10. Ἐνι, καὶ βέλιον] Subaud. λέγειν, quod quidem in *Pith.* exprimitur. Cæteri editi, ut & *MS. Laud.* βέλισεν, quod non displicet, cum in usu sit apud Atticos superlativis pro comparativis uti: *Benenati* autem lectioni suffragantur *Pith. Voss. & Barocc.*

Ibid. Καὶ βέλισόν ἐσιν] Διὰ τὸ ἀναθαρρῆσαι δῆπε, καὶ τὸν φόβον ἐκβάλλειν ὑμᾶς. Attentionis & benevolentiae captatio. Grata enim & jucunda erat Atheniensibus criminatio Philippi: nec minùs extenuatio virium illius. Hæc enim duo se facturum proponit. *Wolfius.*

Ib. Schol. 1. i. Σκοποῖτο] Satis patet nihil huc pertinere τὸ σκοποῖτο: itaque hoc Scholion ad ἐν-
θένδε

θένδε retuli, cujus vocis quis hoc in loco sensus in eo explicatur.

Ib. l. 5. Τερίκωλ⊙ ἢ ἔχουσα] *Wolfius* legi vult τερίκωλ⊙ ἢ Περίοδ⊙, ἔχουσα.

P. 47. l. 2. Ὀρθῶς δοκιμάζειν] Non eventum spectando, sed causas & rerum gestarum rationem intuendo. *Wolfius*.

S E C T. III.

Ib. l. 4. Τὸ μὲν εἶν ἐπίορκον] Videntur hoc alii oratores fecisse ἀναίτιολογήτως, καὶ ἀνθ' ἐλέγχων : quod se aliâ ratione facturum (ne eadem inculcare videatur) profiteretur. *Idem*.

Ib. l. 6. Τις ἀν'] Transponit *Pith. Voss.* τὸ ἀν delet : mox *idem* & *Barocc.* πάντα ὅσα ποίε.

Ib. l. 7. Τὸ ἢ πάνθ' ὅσα] Verba sic ordinanda sunt, mutato propter relativum pronomen participio in verbum : τὸ διεξιέναι πάντα ὅσα Φίλιππος⊙ ἐπραξε πῶποτε, καὶ ἐλέγχειν αὐτὸν ἐφ' ἅπασιν τέτοις : Συμβαίνει καὶ δεῖσθαι λόγῳ βραχέει⊙, καὶ ἠγᾶμαι Συμφέρον, εἰρησθαι, ἕνεκα δυοῖν. *Wolfius*.

Ibid. Πάνθ' ὅσα πῶποτε] Hyperbolica propositio, referenda tantum ad ἐπίορκα καὶ ἄπιστα ἔργα, quorum tria tantum, sed magna recenset, deceptos Athenienses, Olynthios, Theffalos. *Idem*.

Ib. l. 11. Εἰρησθαι] Αὐτὶ τῷ ῥηθήσεσθαι. *Idem*. [Atticifimus : cujus exempla, cum similibus, singula Demosthenis pagina suppeditabit.]

P. 48. l. 2. Ὑπερεκπεπληγμένους] Supra modum admirantes & formidantes. Hæc vox ea, quæ statim sequuntur, τὸ, τε φοβερόν καὶ θαυμαστόν complectitur. *Idem*.

Ib. l. 3. Διεξελήλυθε] Τὸ διεξιέναι καὶ διελθεῖν ἢ διεξελθεῖν, alias est, τὸ λέγειν καὶ διηγείσθαι : hic verò τὸ ἀξιοποθεῖναι, κατὰ μεταφορὰν, καὶ καταναλωσαι πάσας τὰς πανουργίας καὶ δεινότητας. *Idem*.

Ib. l. 5. Ἡὐξήθη] MS. *Laud.* & *Barocc.* ἠὐξήθη.

Ib. l. 6. Πράγμαλα αὐτῷ] *Pith.* & *Ben.* α. ε. αὐτῷ.
Mox Wolfius & MS. *Laud.* Εγὼ γὰρ absque τῷ μὲν,
Aldus Εγὼ μὲν ἔν.

Ibid. Εγὼ γὰρ] Confirmatio tractata ἐν Δίσεως καὶ ἀναρίσεως. Argumenti summa est, Philippi imperium malè partum non fore diuturnum; ducti a causis efficientibus, & illustrati contentione contrariorum & similitudine. *Wolfius.*

Ib. l. 8. Φοερὸν ἔ. τ. Φ. καὶ Φαρμασὸν] Ita *Voff.* *Barocc.* *Pith.* & *Ald. Wolfius* & *Laud.* alio ordine, scilicet, Φοερὸν εἶναι καὶ Φαρμασὸν ἢ Φίλιππον.

Ib. Schol. l. 8. Ἀλλῶς] Hoc vocabulum necessariò inferendum duxi. Manifestò enim duo hìc Scholia sunt: quorum prius rationem exponit propter quam de Philippo dicit, ὅτι πάντα διεξελήλυθεν: posterius ipsarum vocum vim atque significationem enarrat. In *Wolfio* disjunctim leguntur, & ad diversa capita referuntur: illud ad ὅτι π. δ. hoc autem, omisso τῷ ὅτι, ad πάντα διεξελήλυθεν.

Ib. l. 18. Φανερῶς ὡς μὴ Δεῖς] Illud ὡς ex ultimâ Syllabâ præcedentis φανερῶς planè natum est, neque quicquam huc pertinet: in *Wolfio* non legitur, delendumque esse *Morellius* etiam admonuit. Nisi legere velis φανερός, puro puto Atticismo.

Ib. l. 19. Ὅταν μὲν γὰρ πρὸς ἢ ἀνιδικὸν ἔχωμεν ἀναγκαιῶς] Lego ὅταν μὲν γὰρ ἀνιδικὸν ἔχωμεν, ἢ ἀναγκαιῶς. *Wolfius.*

P. 49. l. 1. Ἐώρων αὐτὸν ἠὐξημένον] Τὰ γνωριστικὰ ῥήματα (inquit *Moscopolus*) καὶ τὰ ἐπὶ ὄψεως μετὰ μετοχῆς *Σωλίαςουλου*. Sed eum participii accusativum Latini rariùs retinent, ut *Cic.* ii. de *Fin.* Idque *Socratem* αὐαῖο dicentem: sæpius infinitivo commutat: ut *Virgilius* in *Bucolicis*:

*Non ego te vidi Damonis, pessime, caprum
 Excipere infidiis? — Idem.*

Ib.

Ib. l. 5. Τὴν Ἀμφίπολιν φάσκων παρεδῶσεν] Ρο-
 ζαν. Stratagem. lib. iv. 17. Φίλιππος, Ἀμφίπολιν
 ἀπαλέμενος ὑπὸ Ἀθωαίων, ὁμᾶ ἢ ἢ Ἰλλυριοῖς πολε-
 μῶν, ἐν ἀπέδωκεν, ἀλλ' ἀφῆκεν ἐλευθέραν. Ἀθωαῖοι ἢ
 ἠγάπησαν τὸ ἐλευθέραν ἀφεῖδῃ. Φίλιππος, ὁπότε τῶν
 Ἰλλυριῶν κροήσας μείζω δύναμιν ἐκτήσατο, τῆνικαῦτα
 πάλιν Ἀμφίπολιν κατέχευ, Ἀθωαίων καταφρονήσας.
 Vulteio interprete: *Philippus cum Amphipolim ab
 eo repeterent Athenienses, eodem tempore bellum ge-
 rens cum Illyriis, non reddidit, sed liberam dimisit.
 Athenienses hoc ipso contenti fuerunt quod libertate
 esset confirmatâ. Philippus, superatis Illyriis ma-
 jores vires adeptus, rursus Amphipolim, contemptis
 Atheniensibus, occupavit. Vide Demostib. περὶ τῆς
 Ἀλονήσε, Diod. lib. xvi. circa initium, & Notas
 supra, p. 233.*

Ib. l. 7. Θυλλόμενον ποιε ἀπορρήτου] Diversè ex-
 plicari possunt hæc verba: Θυλλόμενον enim signi-
 ficare potest aut id de quo inter eos tunc temporis
 agebatur, aut quod postea ore omnium valdè cele-
 brabatur. Deinde ἀπορρήτου vel ad Θυλλόμενον re-
 ferri potest, vel ad κατασκευάσαι, ὑπὸ ῥήμασι κῆς. His-
 toriam quod attinet, apud Suidam voc. τί ἐστὶ habe-
 mus Theopompi hujus rei narrationem; quam vi-
 sum est huc transcribere: Καὶ πέμπει πρὸς Φίλιππον
 (Populus scilicet Atheniensis) πρεσβύτας Ἀντιφῶνα καὶ
 Χαρίδημον, πρᾶξινας καὶ περὶ Φιλίας· οἱ παραγενόμενοι
 Συμπέθειν αὐτὸν ἐπεχείρουν ἐν ἀπορρήτῳ Συμπράττειν
 Ἀθωαίοις, ὅπως ἂν λάβωσιν Ἀμφίπολιν, ὑπισχυόμενοι
 Πύδναν. Οἱ ἢ Πρέσβεις οἱ ἢ Ἀθωαίων εἰς μὲν τὸν δῆμον
 εἶδεν ἐπήγγελτον, βεβλόμενοι λαθάνειν τὰς Πυδναίους, ἐκ-
 διδόναι μέλλουσι αὐτάς. ἐν ἀπορρήτῳ ἢ μετὰ τῶν βελῆς
 ἐπραττον. Porto interprete: *Legatos ad Philippum
 mittit Antiphontem & Charidemum, adtuos etiam
 de amicitia. Qui cum ad eum pervenissent, ei per-
 suadere conabantur, ut occultè juvaret Athenienses,*

ut Amphipolim occuparent, [pro tali beneficio] Pydnam ei promittentes. Atheniensium verò Legati populo quidem hâc de re nihil renuntiârunt, quòd Pydnæos latere vellent [istud consilium;] & quod [eos Philippo] dedere statuissent. Sed cum Senatu clam agebant. Confer Schol. ad has voces Συλλέμενόν ποιε; in quo sub finem Αμφιπόλεως pro Φιλίππε legendum esse observavit Doctiff. in Notis ad *Suidæ* locum memoratum. Observanda demum est inter Theopompum & Scholiasten nostrum discrepantia, quorum ille Amphipolim, hic Potidæam Atheniensibus tradendam refert. Nemini dubium esse potest quin Theopompi prævalere debeat auctoritas, quippe qui eodem tempore, quo Philippus vixerit, quique illius rerum gestarum historiam conscripserit. Articulum, qui deesse videbatur, ante ἀπόρρητον restitui ex *Pith.* & *Ben.* α. ε. η. θ. Eiusdem α. β. ε. κατασκευάσειν exhibent, ut & *Pith.* & *Wolfius*: κλεισκεινάσαι *Ald. Voss. Laud. & Barocc.*

Ib. Schol. l. 5. Ἀποσῆναι αὐτῶ] Corruptus locus ac mutilus, sic, opinor, restituendus: Ἐὰν τὸ μὴ καταρῶς ἀποσῆναι αὐτῶν τὰς Αθλιαῖες, τὰς Ολυθίους, χαρισάμεν αὐτοῖς τὴν Πολίδαίαν, ἀπέσῃσιν Αθλιαίων. *Wolfius.*

Ib. l. 11. Ἴνα Συγνώμην ἔχωσιν Ολυθιοί] Εὐρωσιν, ut veniæ locus esset Olynthiis. Alioquin Συγνώμην ἔχειν est Συγνώσκειν, ignoscere, dare veniam. Fortasse legendum, Ολυθίοις δαίεροις ἀπαλωμένοις, subintellecto nominativo Αθλιαῖοι: ut Athenienses veniam darent Olynthiis. Idem.

Ib. l. 21. Φασὶ ἧ, ὅτι πάντοτε] Scribendum est ὅτι ἔ πάντοτε, sententiâ id omnino postulante.

Ib. l. 35. Ἀπὸ τῆ χωρίε ὡσπερ τῆ ἑλέε] In foro Athenarum erat ara Misericordiæ; cujus numini, quòd magna haberet in totâ hominum vitâ & casuum varietate momenta, soli ex omnibus Græcis
singul-

singularem quendam honorem habuerunt Athenienses. *Pausan.* Atticis. De Heraclidis vide *Diod.* l. v.

P. 50. l. 1. Πόλιθαιαν ἔσαν ἡμετέραν] De Potidæâ vide Notas supra p. 223. Corinthiorum (uti ibi diximus) colonia fuerat; tunc temporis Atheniensibus societate erat conjuncta, quibus etiam tributum pendebat; postea verò ab iis defecit. Potidæatæ ab Atheniensibus obsessi, victi, domo pulsi sub finem anni 2di belli Peloponnesiaci, in agrum Chalcidicum, & quo quisque potuit, abiére. Athenienses coloniam in Potidæam deducunt, eamque incolunt. *Thucyd.* lib. ii. p. 245. In eâ etiam erat præsidium Atheniense, quod Philippus ex urbe deduxit, & clementer tractatum Athenas remisit. *Diod.* l. xvi.

lb. l. 2. Τὸς μὲν πρότερον Συμμαχες ἡμᾶς] Alterius membri summa est: Philippus Olynthios ad suam amicitiam pellexit. Quomodo? Potidæam nostram civitatem vi captam abstulit, (in quo fidem societatis violavit, & variis pollicitationibus nos circumvenit) Olynthiis tradidit. Nullus scrupulus reliquus est, modò intelligas, eo tempore, quo ista facta sunt, Philippum fuisse Atheniensium socium. In Epistolâ certè quidem suâ scribit: ἰν' ἐμμείνωμεν τοῖς ὅρκοις, καὶ ταῖς ὁμολογίαις, &c. Sed Chronologia fortasse repugnat. Post τὸ ἡμᾶς, Asteriscus additus indicat dubitatum esse de lectione. Quid si ἡμῶν; ut de Potidæatis intelligatur, sociis Atheniensium. Sed cum Πόλιθαιαν ἔσαν ἡμετέραν præcedat, fortasse parum convenit, eosdem & ὑπηκόους & Συμμαχες dici. Sed hæc hactenus. *Wolfius.* [Dubitationem, quam *Wolfius* proposuit, ipse eximit Demosthenes, atque adeo Scholiasten refellit, qui per Συμμαχες Potidæatas intelligit, scilicet pro ἡμᾶς legendo ἡμῶν. Etenim ex ejus Oratione περι-

Αλονίσε p. 49. Ed. Ben. discimus non solum Potidæam tum temporis Athenienses incoluisse, quod modò diximus, verùm etiam iis cum Philippo societatem tum interfuisse. Καίτοι Αθλωαίων οἱ ἐν Ποτιδαία κατοικῶντες, ἐκ οὗτοι αὐτοῖς πολέμῳ πρὸς Φίλιππον, ἀλλὰ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ, καὶ ἔρκων ὁμωμοσμένων, ἔς Φίλιππον τοῖς οἰκῆσιν ἐν Ποτιδαία ἄμωσεν, ἀφῆρθησαν ὑπ' αὐτῆ τὰ κήματα. Neque sanè necessarium est Philippo tum socios fuisse Athenienses, ut rectè habeat recepta lectio: dicit enim τὰς πρότερον Συμμαχες, antea ipsius sociis, nullo certo tempore definito, quod utique verum esse, ipse alibi Demosthenes testatur. In Orat. de Coron. p. 141. — ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς ἑπιστολῇ πρὸς τὰς ἑαυτῆ Συμμαχες: similia in aliis passim locis occurrunt.

Ib. l. 3. Παραδέναι ἢ ἐκείνοις] Diodorus lib. xvi. ait Philippum pollicitum fuisse se Potidæam Olynthiis traditurum, cujus adipiscendæ magno pridem studio tenebantur; traditæ etiam non meminit, quod mirum videatur, cum id factum fuisse cum ex hoc tum ex aliis Demosthenis locis satis manifestum sit, Pydnam verò iis donasse refert cum agris & fundis territorii.

Ib. l. 4. & seqq. Θεσσαλὸς ἢ οὖν τὰ τελευταῖα τῷ Μαγνησίαν παραδόνειν ὑποχέει] Thessali Græciæ populi inter Macedoniam & Thermopylas siti. Philippus a morbo recreatus, quo post acceptum ad Methones obsidionem vulnus laboravit, Olymp. 106. Ann. 4. ad Aleuadas adjuvandos profectus est, qui eum in Thessaliam vocarunt, ut eos a novis suis ad Pheras tyrannis liberaret. Eorum afflictorum miserationi admista est nonnulla etiam commodi sui ratio. Hujusce expeditionis cursu, Magnesium cepit, urbem Thessaliæ ad Ægei Maris littora. Thessalis Magnesium sibi vindicantibus illicò se eam redditurum Philippus fidem dedit, satis interea cavens,
 ut

ut ne eam omnino liberaret. *Tourrellus*. [Aleuadæ ipsi postea tyrannide potiti sunt, a quâ eos Philippus dejecit. Vide *Schol.* p. 134. ad voces καὶ γὰρ Παγιάσας.]

Ib. l. 5. & 6. Καὶ τὸν Φωκικὸν πόλεμον πολεμήσειν ὑπὲρ αὐτῶν ἀναδείξασθαι] Vide *Notas supra* p. 237. *Justinus* lib. viii. 2. de hoc Bello — *Thebani Thesalique non ex civibus suis, ne victoris potentiam ferre non possent, sed Philippum Macedoniae regem ducem eligunt, & externæ dominationi, quam in suis timuerunt, sponte succedunt.* Quàm bene id iis successerit, ex eodem discimus: etenim paulò post hæc habet. *Sed nec Philippus melioris fidei adversus socios fuit: quippe veluti timens ne ab hostibus sacrilegii scelere vinceretur, civitates quarum paulo ante dux fuerat, quæ gratulatæ illi sibi quæ victoriam fuerant, hostiliter occupatas diripuit. Conjuges liberosque omnium sub coronâ vendidit: non deorum immortalium templis, non ædibus sacris, non diis penatibus publicis privatisque, ad quos paulo ante ingressus hospitaliter fuerat, pepercit: prorsus ut non tam sacrilegii ultor extitisse, quam sacrilegiorum licentiam quæfisse videretur.*

S E C T. IV.

P. 51. l. 10. Πισύεσσιν] Sententia futurum postulat; itaque Πισύεσσιν emendavi, præeunte *Wolfio*, suffragante etiam *MSto Laud. & Pitb.*

Ib. l. 11. Παρὰ τὴν αὐτῶν ἀξίαν] Præter dignitatem suam, indignis modis, contra quàm expectant: ἀξίαν, id est dignitatem hic tribuit *Thessalis*, quos priore [id est tertiâ nobis] oratione ut perfidos criminatus est: ut ostendat, *Thessalos*, quamquam improbos, tamen *Philippo* esse meliores,

res, digniores qui eidem imperent, quàm serviant, &c. *Wolfius.*

Ibid. Δεδωμένοι Θεσσαλοῖ] Quibus artibus Philippus Thessaliam in servitutem redegerit, eleganter narrat *Polyæn.* Stratagem. iv. 20. Φίλιππος ποθῶν κτήσασθαι Θεσσαλίαν, αὐτὸς μὲν φανερῶς οὐκ ἐπολέμει Θεσσαλοῖς. Πελλινναίων ἢ πολεμίων Φαρσαλίοις, καὶ Φεραίων Λαρισσαίοις, ἤ ἢ ἄλλων ἐς τύχης διχρημένων, αἰεὶ προσεδόθει τοῖς καλῶσι. νικῶν ἢ, οὐκ ἀνασάτες ἐποίησε τὸς ἠτλωμένους· ὄπλα ἔπαρηρῆτο· τείχη ἔκατέβαλε· τὰς σάσεις ἔτρεφε μάλλον ἢ ἔλυεν· ἢ ἀδουεῖς ἐργῶν ἐπεμελεῖτο· τὸς δουατωτέρους καθηρεῖ· τοῖς δήμοις φίλος ἦν· τὸς δημαγωγὸς ἐθρόπευεν· τέτοις τοῖς στρατηγήμασι Φίλιππος ἐκράτησε Θεσσαλίας, ἔ τοῖς ὄπλοις. *Vulsteio interprete: Philippus cum Thessaliam suæ ditionis facere cuperet, ipse quidem nullum apertè bellum Thessalis inferebat. Sed cum Pallenenses [scribe Pellinenses] cum Pharsaliis bellum gererent, & Pberenses cum Larisseis, aliique alterutrorum partibus adhaerent, semper auxilio veniebat iis qui ejus opem implorarent. Victoriam verò nactus, excisionem aut vastitatem nullam victis inferebat, arma non eripiebat, muros non demoliri, factiones magis alere quàm dissolvere, imbecilliorum curam gerere, potentiores affigere, atque de medio tollere, populis amicus esse, tribunos plebis & oratores colere. His stratagematis Philippus Thessaliam subigebat, non armis.*

P. 52. l. 1. Καὶ μὲν εἰ τις ὑμῶν] Postquam ostendit, socios cæterosque Græcos malè velle Philippo; refutat opinionem de vi & potentiâ: sumpto argumento a naturâ, & ingeniis hominum, maxime Græcorum. Locum hunc *Cicero* ii. de Officiis, copiosius tractavit: quem his verbis concludit: *pessimum diuturnitatis custodem esse metum; benevolentiam vero fidelem vel ad perpetuitatem.* *Wolfius.*

Ib. l. 7. Ταῦτα Συμφέρη] Omnino rescribendum est

est ταῦτά, ut legitur in Orat. in Epistolam Philippi, p. 89. ubi hæc sententia ad verbum fere iterum occurrit.

Ib. l. 8. Φέρειν τὰς [συμφορὰς] Ferre casus, id est, non tantum tolerare labores: sed, ne cladibus quidem acceptis, a societate recedere solent. *Wolfius*.

Ib. Schol. l. 28. Στρατηγοῖς καὶ στρατιώταις] Non bene hunc locum interpretatus est Scholiastes. Et enim per hæc voces πᾶσι τοῖς μετέχουσι τῷ πολέμῳ non solum imperatores & milites, verum etiam socii omnes intelligendi sunt. Supra in Philippicâ p. 11. dixit, Philippi socios metu solo retentos esse, quo minus ab eo desciscerent: infra p. 56. & infirmos & infidos eos esse affirmat; mox p. 58. & 59. quomodo ei res sit cum militibus suis, exponit.

P. 53. l. 2. Ἀπαῖλα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν] *Budaus*, & ex eo *Henricus Stephanus*, hæc ita vertit: omnia retroagit, rerumque processum interpellat & abrumpit: sed non videtur mentem Demosthenis attigisse. ἀνεχαίτισε hoc in loco idem sonat ac ἀνέτρεψε, sicuti exponit Scholiastes & *Harpocratius*; ad quem *Mausacus* vocabulum hoc inter vocabula grandiloquentiæ & sublimis sermonis relatum esse a Criticis *Plinio*, *Dionysio*, *Longino*, & aliis, observat: eumque sensum ipse Demosthenes confirmat, qui in Orat. in Epist. Phil. ubi eadem fere ad verbum repetuntur, pro ἀνεχαίτισε, δίδασκε dixit, καὶ διέλυσεν.

Ib. l. 3. & seqq. Οὐ γὰρ ἔστιν, — δύναμιν βέλῃαν κτήσασθαι] Ad res feliciter agendas plurimum conferre pietatem erga deos, & justitiam erga homines, hoc est quod sæpe sæpius prædicat Demosthenes. Contra, nihil omnino stabile esse quod justitiæ fundamento haud nititur. Illustris est in hanc sententiam locus Orat. de Coron. p. 178. Θεάσασθε τοῖσι ὡς καθρὸν, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ φύσει πᾶν ὅ,τι μὴ δικαίως ἦ πε-

ἢ πεπραγμένον. *Specetate autem quàm naturâ sit ruinofum, uti par est, quicquid non rectè actum fuerit.*

Ib. l. 4. Καὶ Ἐπιορκῆν] *Casaubonus*, ad *Equit. Aristoph.* ver. 298. voc. Ἐπιορκῶ, hæc observat: “ ὄρκος, *jusjurandum*: Ἐπιορκῆν, propriè *jusjurandum aliud addere, iterum jurare*. *Ufus auctorum* obtinuit, ut ponatur in malam partem de pejerante; quasi monerent nos viri sapientes non multum interesse inter pejerantem, & sæpe jurantem; ut rectè disputat *Hierocles* in *Carmina Pythagoræ*. *Lysias* in *Theomnestum* Ἐπιορκῆσαινα expofuit ὁμόσαινα, *eum qui juravit*. *Harpoc.*”

Ib. l. 10. Περὶ αὐτὰ, καλαρρεῖ] Valdè arridet *Wolfii* conjectura, qui pro περὶ αὐτὰ, παρ’ αὐτὰ legendum cenfet, *per se ipsa*, id est, ipsa sese destruant, fuâ sponte dilabuntur, decidunt instar flosculorum, cum vel aruerunt, vel vento agitantur. Hic planè loci sensus est, atque ita eum interpretantur *Nic. Carrus*, & *Tourrellus*. Illud αὐτὰ aspiratè non necessarium est, cum apud optimos scriptores αὐτὰ pro αὐτὰ frequentissime invenies. Verisimile est scripsisse *Demosthenem* παρ’ ἑαυτὰ, a quo facilior adhuc erat lapsus in περὶ αὐτὰ.

Ib. Schol. l. 11. Πολιορκῆν] *Ἐπιορκῆν* legi, & scriptura autoris, & sententia postulat. *Wolfius*.

Ib. l. 26. Τῆ ληστῆ &c.] *Morellius* habet τῆ κλέπτει, φῶς γὰρ ὁ κλέπτης: quæ lectio melior videtur.

S E C T. V.

P. 54. l. 13. Παγασὰς ἀπαιτεῖν] *Pagafas*, *Thesaliæ* oppidum in Promontorio *Pheræorum* situm, *Philippus* quinque annos ante habitam hanc orationem in potestatem suam redegerat. Vide supra p. 264.

Ibid. Καὶ περὶ Μαγνησίας] Vide supra p. 291.

Ib. Schol. l. 1. Τινὲς λαμβάνουσαι] ὅπι λαμβάνουσαι
legendum. [Quod Morellius etiam admonuit.]
κάτωθεν, ab imis, quasi dicas, de infra, ut ἀνωθεν de-
super, τὸ ἀκόλουθον consequens, id est, quod sequatur,
vel, quàm aptè hoc dicatur. *Wolfius.*

Ib. l. 19. Εκατέρον γὰρ χρησῶν] Τῆ ἐτέρῃ ambiguum est, utrumne ad χρησῶν, an verò ad ἐργάζεσθαι βλάστω. Ego utrique censeo pertinere. Nam nec celeriter facta laudantur, si bene facta non sint: & bene facta propter longiorem moram minus celebrantur. *Idem.*

P. 55. l. 5. Ὡς ἅπας μὲν λόγῳ] Alludit ad ignavam Atheniensium eloquentiam. Sic Isocratis Archidamus αἰεὶ ἐιόμισε τὲς περὶ τὲς λόγους Δρατρίβουλας, ἀργολέρες εἶναι τὰς πράξεις. Ubi multum verborum, ibi plerunque est parum rerum: nec ab re Turnus Drancen objurgat his verbis:

— *An tibi Mavors*

*Ventosa in linguâ, pedibusque fugacibus istis
Semper erit? —*

Huic Ciceronianum dictum exponatur: *Ubi rerum adsint testimonia, nihil opus esse verbis.* *Idem.*

Ib. l. 8. Ὅσῳ γὰρ ἐτοιμότερα] Ἀντὶ τῆ, πολλῶν ἐτοιμότερον ἢ ἄλλων· πολλὰ μὲν ἐπαγγελλόμενοι, ὀλίγα δ' ὀπιτελέωντες. *Idem.* [*Pith.* ἐτοιμότερον habet.]

S E C T. VI.

Ib. l. 13. Εἴπερ τις ὑμῖν προσέξει] Ἀντὶ τῆ, εἰ βεβλόμενα προσέχειν τινὰ ἡμῖν. *Idem.*

Ib. l. 14. Κῶν ταῦτα ἰθελήσει] Haecenus consilium: cujus nunc fructum exponit, & magis etiam Macedonum vires extenuat, quod & per se parvæ sint, & Philippo parum fidæ. *Idem.*

Ib.

Ib. Schol. l. 15. Τὸ ἀπὸ Αθλωῶν εἰς Ὀλυθων ἐλθεῖν] Quale somnium somniatus est bonus Scholiastes, cum hanc vocis μελάσασιν explicationem excogitârit! Sententia est, Athenienses omninò alios homines fieri debere: id quod & μελάσασις & μελαβολή significat, illa autem vox animi potiùs mutationem, ut causam, hæc novam agendi rationem, ut effectum respicere videtur.

Ib. l. 23. Πιστεύσει] Sententia futurum postulat: atque ita legendum *Morellius* etiam admonuit.

P. 56. l. 9. Ὑμῖν δὲ Τιμοθέε πρὸς Ολυθίους] Nullus, quod scio, Historicorum hujus expeditionis mentionem fecit, excepto *Nepote*, qui quidem inter Timothei præclarè facta, Olynthios eum subegisse refert, de Macedonicis autem copiis ei conjunctis nihil dicit.

Ibid. Ἐπὶ Τιμοθέε] Timotheus, ejus Cononis filius, qui Athenas a Lacedæmoniis afflictas restauravit: eique in isto opere strenuus etiam adjutor. Plures postea urbes, inter alias verò Potidæam, patriæ suæ recuperavit. Nemo alius imperator belli fortem expertus est minùs inconstantem: etenim nihil unquam aggressus est quod ei non prosperè successit. Felicitatem eam qui illi invidabant dormientem eum pingebat, Fortuna interim prope ipsum urbes retibus capientem. Quibus ille immotus: *Urbes dormiens capio: ecquid vigilans non faciam?* Turrelius. [Confer Schol. ad Plut. Aristoph. ver. 180.]

Ib. l. 11. Τῆτο (ῶαμφ.) Πιθ. τοῖτο: mox *Ald. Voss. & Barocc.* ἐλοήθησαν.

Ib. Schol. l. 20. Πατὴρ Χόνων] *Wolfius* legit ὕος: ignorabat scilicet Timotheum filium etiam habuisse Cononem, quod tamen quisque novit, qui modò ejus vitam in *Nepote* legerit.

Ib. l. 27. Φυαῖνα ἢ (ῶγ.) Τὸ τινα ex *Ben. n.* inferui:

rui : mox, *Morellium* secutus, ἐπιγράφουτας, & δη-
λαΐας lego ut ad accusativum ζωγράφους referatur. Si
retineatur nominativus, subintelligendum est εὐ-
θασί, a quo regatur infinitivum συγρᾶφειν : deinde
βασάζειν omnino mendosum est, nisi præcessisset
ἰσαόζ : copulativâ particulâ non finente hoc in in-
finitivo, illud in participio efferrî : itaque βασάζει-
σαν rescripsi, a quo facilis erat lapsus in βασάζειν,
tribus literis intermediis, quæ ad finem versûs, uti
probabile est, scriberentur, prætermiſſis, & τῷ α
in Diphthongum ει. converso.

P. 57. l. 2. Ἐπὶ τῶν τυραννικῶν οἰκίαν ἐβοήθησε] *Tisophonum*, *Pitholaum*, *Lycophonem* intelligit,
tyrannos apud *Pheras* constitutos : qui, cum tæde-
ret ipsos scilicet patriæ *Liberatores* diutiùs vocari,
fratris sui *Alexandri*, quem ipsius conjuge ad-
jutrice morte multassent, tyrannidem ipsi postea
reducerint, *Olymp.* 106. *Ann.* 4. *Tourrellus* [Vide
Notas, p. 291. consule etiam *Diod.* l. xvi. & *Xeno-*
phon. lib. vi.]

Ib. l. 11. Μὴ γὰρ οἶεθε] Omnino conferendus est
similis locus in *Orat.* ad *Ep. Philipp.*

Ib. Schol. l. 1. Αὐτὸν νημεσήσαντι τῇ] Lego αὐτῷ
νημεσήσαντι τῇ ἀλαζονείᾳ. & postea ἀδενῆ &
ἰσχυρὰν lego, pro ἀδενῆς & ἰσχυρὸν. refertur enim ad
δύναμιν, nisi ἔθι subintelligere malis, quòd erit
longè petitum. *Wolfius.* [Ego in eo tantùm à
Wolfio discedo, quòd, pro ἀδενῆς non ἀδενῆ, sed
ἀδενεσίραν, rescripserim : eam ob causam scilicet,
quoniam comparativo opus esse videatur, & se-
quatur paulo post καὶ φάμεν ὅτι ἀδενεσίρα : denique
ab eo probabiliùs ortum videtur mendosum ἀδενῆς,
duabus ultimis syllabis prætermiſſis, quàm ab illo
altero ἀδενῆ.

P. 58. l. 3. Καὶ τᾶτο ἐζήλωκε] Τὸ δόξαν λαβεῖν.
Nam δόξης ἐπιθυμῆι præcessit. *Wolfius.*

Ibid.

Ibid. Προήρηται πρώτων] Decrevit agendo & periclitando, id est, rebus gerendis & periculis adven-
dendis, si quid acciderit, pati, id est, mori non re-
cusat. Suprà, τῆτο ἐζήλωκε pro τὴν δόξαν ἐζήλωκε,
gloriam admiratur, summum bonum in gloria col-
locat. Cic. 1. Offic. de fortitudine agens, *Est, in-
quit, in hoc genere molestum, quod in maximis animis
splendidissimisque ingenis plerunque existunt honoris,
imperii, potentia, gloria cupiditates.* Idem.

Ib. Schol. l. 14. Τὴν ἐμπειρίαν τῶν πολεμίων] Hoc
ferri posse ait *Wolfius*, malle autem se πολέμων vel
πολεμικῶν: posterius magis placet, & probabilius
est prætermitti literam a librariis quam inferi, ἐμ-
πειρίαν τῶν πολεμίων nemo unquam, ut opinor, dix-
erit.

Ib. l. 22. Λάφυρα καὶ τὰ τοιαῦτα] Facile *Wolfi*
sententiæ accedo, qui aliquid hinc deesse suspicatur;
cujusmodi sit ἀνδράποδα ἢ ὑποζύγια. In ejus Edd.
interferitur ἀνδράποδα, quæ lectio confirmatur a voce
τρέφειν paulo post sequenti,

P. 59. l. 3. & seqq. Οὐθ' ὅς' αὖ πορίσωσιν — ἔχον-
τες ἀφθέδῃ] *Wolfius* ita hæc vertit: *Neque etiam quæ
sic quaesita tenent, suo arbitratu collocare possunt.*
Pessimè οὐν ἔχοντες idem sonat ac ἰδιώται, ut in
Scholiaste est. Suprà dixit ἔτ' ἰδιώται. Illud ἄτως
a Scholiaste additum putat,

S E C T. VII,

Ib. l. 8. Οἱ μὲν οὖν πολλοὶ τῶν Μακεδόνων] Postquam
& fociorum & Macedonum fidem in dubium vo-
cavit, etiam mercenarios milites in contemptum
adducit. *Wolfius*.

Ib. Schol. l. 2. Ἄλλως] Quæ sequuntur non ag-
noscit *Wolfius*: a Suidâ desumpta eis videntur: ex

quo Ed. Doctiff. *Kust.* illud *παρουῶν* reposui pro *παρών*.

P. 60. l. i. Πεζέταιροι] *Meursius* Att. Lect. lib. ii. cap. 11. “ Qui πεζέταιροι fuerint expediam; “ atque initio descriptionis varietate omnino mihi “ differendum. Certè tripliciter scribi apud Auc- “ torem animadverto. Πεζαίτεροι, Πεζέτεροι, & “ Πεζέταιροι. Apud Demosthenem Olynth. ii. “ item Harpocratonem, & Suidam, Πεζαίτεροι “ exaratum est; apud Plutarchum in Flaminio, “ Pollucem lib. i. cap. 9. [scribe 10.] Sect. 23. “ & Hesychium, Πεζέτεροι legitur. Disputat plu- “ ribus de scriptione Ulpianus ad citatam Demof- “ thenis Orationem. Πεσαίτεροι. Πολλὰ περὶ τὰς “ — &c. Quæ totidem verbis transcripsit Auc- “ tor Etymologici.” [In eo autem male hodie legi- “ tur οἱ μὲν αὐτῶν, & mox ad finem abest vox ἀξί- “ φοροι post ἢ ἡ γραφή. Est autem alter in eodem “ locus, col. 699. qui videtur *Meursium* effugisse; “ ubi rectè scribitur hoc nomen, aliaque ejus Ety- “ mologia profertur. Πεζέταιροι. Δημοθένης Φιλιπ- “ πικῶν δεύτερον. Καὶ τῶν Μακεδόνων τοὺς πεζεταίρους καλε- “ μένους, ὅσας ἡ ἀπολίτες, ἔβαλεν εἰς τὴν Ἰλλυρίδα ἔχων. “ Πεζεταίρους εἶναι φασὶν ἀπὸ ὀδοπορικῶν ἔργων ἑταίρους “ γεγονότας· αἱ δὲ, τὰς περὶ τὸ σῶμα τῆ Φιλίππε φέρους. “ ἦσαν δὲ οὗτοι καὶ πρῶτοι καὶ ἰχυροὶ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πε- “ ζῶν. πέζαι γὰρ λέγονται αἱ ὄαι τῶν ἰμαλίων· ἐπὶ ἔξωθεν “ περὶ τὸ ἱμάτιον εἰσὶ τετεσκῶασμένα.] “ Eustathius ad “ Iliad. d. [p. 359.] Οἱ Πεζέτεροι τάγμα καὶ αὐ- “ τοὶ στρατιωτικόν. ὣν ἡ γραφή ἀξίφοροι. οἱ μὲν γὰρ ἐν “ τρισὶ ψιλοῖς ἐγράφονται κατὰ τὰς παλαιούς, στρατιῶ- “ ται ὅσες τὴν μὲν μίαν πέζαν ὀπλισμένοι, τὴν δὲ ἐτέ- “ ρην γυμνοί. ἄλλοι δὲ τὴν παραλήγεσον διὰ διφθόγην “ ἔχουσι, ὡς ἐν πεζοῖς ἑταῖροι ὅσες τῶ ἀρχοῦνι, διὰ τὸ “ ἐν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ’ ἀνδρίαν ὁποίων φασὶ καὶ Δημοσ- “ θένος μέμνηται ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. ἢ μέλοι ἀναλογία “ γρά-

“ γράφει τὴν προπαραλήγουσαν καὶ Διὰ διφθόγγα τῆ λό-
 “ γη προσαιτέρῳ, καὶ τῶν ὁμοίων. Expediam paucis
 “ univērsūm hoc negotiūm. Diversitas lectionis
 “ diversam Etymologiam Grammaticos excogita-
 “ re coegit. Ac primum Πιζαίτερῳ omninō pau-
 “ ci non est, natum ex confusione diphthongi. Πι-
 “ ζέτερῳ aliquam speciem habet, sed tamen falsa
 “ est Etymologia. Nam, iudes, quæ est ratio,
 “ ut ab armaturâ tali Πιζέτεροι dici milites debeant?
 “ Certè Πιζέτερῳ secundum Etymologiam est, ὁ
 “ ἐτέραι μόνου πέζαν ἔχων. Vera extra controversi-
 “ am omnem scriptura est, Πιζέταιροῦ. Habes
 “ rationem nominis manifestam. Alexander, qui
 “ in exercitu suo illustriores essent, equitare assue-
 “ fecit, ac Ἐταίρους appellavit; ignobiliores, pedestri
 “ militiæ assignatos & in cohortes decuriasque
 “ distributos, Πιζεταίρους nominavit; ut nominis
 “ honore, quo socios eos indigitabat, quemadmo-
 “ dum Imperatores Romani *Commilitones*, alacrio-
 “ res promptioresque ad capeſſenda militiæ munia
 “ efficeret. Anaximenes Φιλιππικῶν lib. 1. ubi de
 “ Alexandro loquitur: Ἐπειὰ τὸς μὲν ἐνδοξοτάτους
 “ ἵπποδύειν Συνεθίσκας, ἑταίρους προσηγορόβουσε τὸς ἢ πλεί-
 “ στες, καὶ τὸς πεζοὺς, εἰς λόχους, καὶ δεκάδας, καὶ τὰς
 “ ἄλλας ἀρχαὺς διελών, πιζεταίρους ὠνόμασεν. ὅπως ἐκάτε-
 “ ροι, μελέχοντες τῆς βασιλικῆς ἑταιρίας, προθυμότατοι
 “ Διξιελῶσιν οὔτες. Præclarum optimi scriptoris
 “ fragmentum, quod Harpocratiō nobis repræ-
 “ ſentat in Πιζαίτερῳ; & ex eo, ut solet, Suidas.
 “ Sed corruptè quoque illic hodie editur Πιζαιτέρους
 “ pro Πιζελίχους. Non dubito, quin meam de
 “ hujus dictionis scripturâ sententiam faciliè viris
 “ doctis sim probaturus.

Ibid. Πιζέταιροι.] Per hanc vocem *Tourrellus* Pha-
 langem Macedonicam intelligit, cujus auctor extitit.
 Philippus. De eâ *Diod.* lib. xvi. prope initium de
 Philippo

Philippo loquens : ἐπενόησε ἣ καὶ τὴν τῆ Φάλαγγος
 πυκνότητά, καὶ κατασκευάσας, μιμησάμενος τὸν ἐν Τροίᾳ τῶν
 Ἡρώων Σωασπισμόν· καὶ πρῶτος Σωεσήσοιο τὴν Μακε-
 δονικὴν Φάλαγγα. *Novam quoque condensati agminis
 structuram excogitavit, usitatam Heroibus ad Tro-
 jam clypeorum confertionem imitatus. Primusque adeo
 Phalangis Macedonicæ concinnator est. Vide Eustath.
 ad Il. v. vers. 26. Eâ nihil unquam fuit in bello
 terribilius, ut ex plurimis diversorum auctorum
 locis discimus, tum verò præcipuè ex Polybii
 fragmento, p. 1015. ubi de L. Æmilio Paulo hæc
 habet : ἀνωμολογῆτο πρὸς τινὰς τῶν ἐν τῇ Ρώμῃ μηδὲν
 ἐωσθενέαι φοβερώτερον Μακεδόνων φάλαγγος. Nondum
 autem sub Philippo autore ad summam ejus per-
 fectionem accesserat : quare minus παράδοξον in De-
 mosthene videatur eam tantopere extenuare. In
 Orat. ad Ep. Phil. p. 90. ubi ferè eadem repetit,
 habet τὰς ἣ περὶ αὐτὸν ὄντας ΕΤΑΙΡΟΣ καὶ τὰς τῶν ξέ-
 νων ἡγεμόνας δῶρθετε δόξαν μὲν ἔχοντας ἐπ' ἀνδρία, περι-
 δεῶς ἣ μᾶλλον τῶν ἀδόξων ζῶντας.*

Ib. l. 2. Συσκευροῦσθαι τὰ τῆ πολέμου] Δεινοὶ πο-
 λεμισαί, *Hefychius*, Συκροῦσθαι. Συμπράττειν, Σωάγειν.
Suidas, αὐξάνειν, Σωισθῆν, Σωιδεῖν. πρὸς ἀρμονίαν ἀγειν,
 Σωίχειν Συμπράττειν. *Varinus*, ὅτι τῶν χαλκίων κυρίως,
 καὶ ὑπὸ τέττα, ἐπὶ τῶν Συμφωνῶν. Συγκροτεῖν δύναμιν,
cogere copias. Συσκευροῦσθαι, ἐσκευαζομενοι, Σωεσκευασ-
 μένοι. Videtur non tam fortitudinem & peritiam
 rei militaris (etsi has quoque) quam concordiam &
 mutuas operas significare. *Wolfius*.

Ib. l. 6. & seqq. Εἰ μὲν γὰρ τις — τέττα μὲν φι-
 λοσημία πάσης ἀποθέσθαι] Quin & ipse Philippus plus
 se lætitiæ ex prospero stratagemate, quam ex quâ-
 libet victoriâ, capere fatebatur. *Diod. l. xvi. Quic-
 quid ex Stratagemate honoris est, eum, inquit, to-
 tum mihi vendico; at vero quum feliciter pugnatum
 sit, in ejus gloriæ societatem milites nostri & duces*
 se

se offerunt. Polyæn. l. iv. c. 2. Legimus eum induces suos eo magis præ invidiâ injurium fuisse, quo ipsi illustriores se præbuerint: quod vitium humile prorsus & malignum neque ipse effugit Alexander. Urebatur scilicet nimio Perdicæ, Lyfimachi, Seleuci, Antigoni fortitudinis fulgore, odioque habebat ipsorum fortunam nimis prosperam. [*Æl. Var. Hist. l. xii. c. 16.*] *Tourrellus.* [Vide iterum Demosthenis locum supra citatum.]

Ib. l. 7. Οἷε ἔμπειρος] Τοῖετοι οἷε, id est, εἰ τις ἔμπειρός ἐστι πολέμου. Elegantis Pleonasmī speciem habet. Sic paulo post, τοῖαυτος οἷε μεθυδέλιας ἔρχεσθαι, id est, τὰς οἷχεμύνας ἐπειδὴν μεθυδῶσι. *Wolfius.*

Ib. Schol. l. 3. Ξενικά τινα σοφτόμαλα] *Wolfius* deesse hīc aliquid ait, cujusmodi sit ἔχει δυνούλια. Atqui facilius, ideoque veriùs, sanari potest locus, mutato tantùm εἰν in εἰ, ut referatur ad ἔτως ἔχουσιν.

Ib. l. 17. Παρ' αὐτοῖς στραιώταις] Fortassis παρ' αὐτῆ στραιώται. *Wolfius.* [Et sic quidem *Ben. n. Etymol. & Meursf.* loco supra citato, παρ' αὐτοῖς στραιώται]

Ib. l. 29. Φυλάτῳσιν αὐτόν] Scilicet ἔτω καλεῖσθαι. *Wolfius.*

Ib. l. 33. Ἡ γενικὴ] *Benenatus* ita habet: ἡ γενική· ἡ ἀθεῖα· in *Wolfio* ἡ γενική non leguntur. Fortassis legendum est ἡ γενικὴ, ὥτ' ἡ ἀθεῖας ἐδῆς, ἐδενός.

P. 61. l. 4. Εἰ δὲ τις ζώφρων] Propositio est, Satellites nihilo præstantiores esse aliis. Confirmatio constat remotione partium: 1. Viri fortes pelluntur ex æmulatione. 2. Viri modesti negliguntur. Restant igitur latrones, adulatores, ludiones, scurræ, fæx & sentina hominum. *Wolfius.*

Ib. l. 7. Κορδακισμὸς] Hujusce saltationis mentionem facit Comicus in *Nub. ver. 540.* εἰδὲ κόρδακ' ἔλλυσεν, ad quæ verba ita Scholiastes: τρία εἶδη ὀρχήσεως,

χήσεως, Ερμείεια μὲν Τραγική· Σικινίς Σατυρική· Κόρ-
 δαξ Κωμική, ἥτις κινεῖ αἰσχροῦς τὴν ὀσφύν. Tres hæ ce-
 leberrimæ erant apud veteres saltationis species :
 præter has autem aliæ bene multæ; de quibus
 omnibus confule *Pollucem* lib. iv. cap. 14. *Jul.*
Cæs. Scalig. de Comœdiâ & Tragœdiâ cap. 14. *Jul.*
Cæs. Buleng. de Theatro lib. i. cap. 52. *Palme-*
rius ad Aristophanis locum citatum: “ Ex his
 “ patet quam antiquus sit mos saltationum impu-
 “ dicarum. Nam & saltatio, quæ Κόρδαξ dicitur,
 “ in Græciam ex Asiâ jam a Pelopis tempore ve-
 “ nerat, si fides Pausaniæ in *Heliacorum* 2. Οτι οἱ
 “ τῷ Πέλοσῳ ἀκόλαθοι τὰ ἑπιπνίια ἤγαγον παρὰ τῆ Θεῶ
 “ ταύτη, καὶ ὠρχήσαντο ἐπιχώριον τοῖς περὶ τὸν Σίπυλον
 “ ὄρχησιν. Tyrii forte, ex Asia eam accipientes,
 “ Gades & Bæticiam usque eam attulerunt; ubi
 “ invaluit, teste Martiali :

“ *Edere lascivos ad Bætici crasmata gestus,*

“ *Et Gaditanis ludere docta modis.*

“ Et mirum est, eam adhuc durare in iis partibus
 “ ubi sub nomine *Sarabandæ* frequentatur : & in-
 “ de mos ad nos usque fluxit, & vox etiam His-
 “ panica nunc obtinet. Olim verò eam saltatio-
 “ nis speciem proavi nostri vocabant Gallicâ voce,
 “ *une gaye antiquaille* : scilicet ob ejus antiquitatem
 “ & lasciviam.”

Ib. l. 8. Παρεωραῶσθ καὶ ἐν ἑδενὸς εἶναι μέρεϊ τὸν τοῖσ-
 του] *Laud. Barocc.* & *Pith.* παρεωραῶσθ habent : &
 sic etiam *Ald.* Asterisco tamen præfixo, & inter
 varias lectiones παρεωραῶσθ exhibito; quæ certe
 germana lectio est, quamque Scholiasten etiam ag-
 noscere satis manifestum est, quamvis in eo cor-
 ruptè legatur παρεωραῶσθ. *Athenæus* lib. vi. p. 260.
 ex Theopompo : Φιλίππῳ τὲς μὲν κοσμίως τὰ ἦθη καὶ
 τὲς τῶ ἰδίων ἑπιμελεμένης ἀπεδοκίμαζε· τὲς ἣ πολυσελεῖς,
 καὶ ζῶντας ἐν κύβοις καὶ πότοις ἐπανων ἐτίμα τογαρεῦν ἃ
 μόνον

μόνον αὐτὸς τοιαῦτα ἔχειν παρεσκόαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆ
 ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητῆς ἐποίησεν. τί γὰρ τῶ
 αἰσχρῶν ἢ δεινῶν αὐτοῖς ἐ προσῆν, ἢ τί τῶν καλῶν καὶ ἀρε-
 δαίων οὐκ ἀπῆν ; * * * * *

πρὸς ἣ τῆτοις αὐτὸ μὲν τῷ νῆφειν, τὸ μηθῆσαι ἠγάπων·
 αὐτὸ δὲ τῷ κοσμίως ζῆν, ἀρπάξεν καὶ φονοῦσιν ἐζήτην. καὶ τὸ
 μὲν ἀληθεύειν καὶ ταῖς ὁμολογίαις ἐμμένειν ἐκ οἰκῆον αὐτῶν
 ἐνόμιζον· τὸ δ' ὑποκεῖν καὶ φενκίζεν, ἐν τῷ Σεμνοτάτῳ
 ὑπελάμβανον. Dalechampio interprete : *Philippum*
modestos homines, bene moratos, & ad rem familiarem
attentos contempssisse, sumptuosos autem, in compota-
tionibus aleâque vitam traducentes, collaudasse, &
honorasse: nec tantam iis vitiis ut operti forent
adcurasse, sed etiam ut aliorum generum improbita-
tis ac injustitiæ eximii propugnatores & athletæ pe-
rirti forent. Ecquid enim turpe vel scelestum ab
illis abfuit? quid contra honestum probumve ad-
fuit? * * * * *

Præterea sobrietatem ii perosi temulentiae dediti fue-
re: ab omni modestia prorsus alieni, quos rapinis spo-
liarent, & trucidarent, investigabant: verâ loqui,
& pacta servare se indignum esse credebant: alios
contra decipere, & pejerare, arbitrabantur esse max-
imè laudabile.

Ib. Schol. l. 28. Τοῦτο βίον] Sic rectè legi putat
Wolfius ; ut intelligas autoris verba τὴν καθ' ἡμέραν
 ἀπρασίαν, quo sensu ipse viderit. Nos, *Morellium*
 secuti, nullâ dubitatione τοῦτον emendavimus. Nisi
 fortè subintelligere placeat præpositionem κατὰ, ut
 τοῦτο βίον significet, *id genus vitam.*

P. 62. l. 2. Κόλακας] Rei amplificandæ studium
 quavis in natione istiusmodi homines circa solum
 gregatim cogit. Suos Philippus habuit, eosque re-
 gificè muneratus est. Thrasydæus coronam eâ
 arte

arte suæque gentis in Theffaliâ imperium est adeptus. Quid Clisopho, qui omnes planè exuperavit, ex eâ rediit, equidem ignoro. Ille ad magistrum suum singulis in rebus fideliter imitandum totum se composuit. Itaque coclitem egit, cum Philippus oculo damnatus esset ad Methonam : rursus cum crus oblæsum regi ac luxatum fuisset, eodem crure claudicavit. Denique nihil aut edere aut bibere Philippus poterat, quod palato displiceret, quin ad ipsius vultûs similitudinem suum quoque Clisophus contraheret. Servum eum natura fecerat, adulatio reddidit simiam. Nonnunquam facetias affectavit; aliquando increpante eum Philippo, quòd semper aliquid peteret: *Quare, inquit, tua erga me beneficia ea obliviscendi tempus mihi concedunt?* Alias, quum Philippus in eum acriter jocatus esset, *Apage, inquit, jocos, si vis apud me quotidianæ mensæ jus habere.* [Græca sunt Κλώπιον & δ' αὐτὸν τῷ Φιλίππῳ καὶ ἑπιμερῆνες, εἶτα οὐκ ἐγὼ σε, ἔφη, θρέψω. Quæ neque Dalecampius interpres, neque Tourrellus rectè cepit. Ista ἐκ ἐγὼ σε θρέψω legenda sunt cum interrogatione, & sententia in hunc modum vertenda: *Cum Philippus dictorio eum petiisset, ac plausum tulisset: Quis neget, inquit, ô rex, æquum jam esse ut Ego Te alam?* quando scilicet ita felix es in dictis dicendis & ridiculis excogitandis. Εὐμηρεῖν theatrorum proprium est vocabulum, de iis dici solitum quibus favetur. In eo verbo sita totius sententiæ hujus argutia: quia τὸ ἑπιμερῆν in ridiculis proprium parafiti. Vide *Casaub.* Animad. in Athen. l. vi. c. 12.] Libera istiusmodi consuetudo Philippum recreabat, quum aut bellicis laboribus fatigaretur, aut majestatis fatietatem ex animo expuere vellet.

Atqui, licet assentationis amans esset, veritati tamen haud erat infensus. Aristoteli sæpiùs de arte reg-

regnandi cum eo differenti patientem aurem præbuit; quin oratoribus Atheniensibus haud mediocritè devinctum se prædicabat, quippe qui ex acribus ipforum expostulationibus melior quadantenus evasisset. Puerum a domesticis habebat, qui antequam adiret eum quisquam, quotidie proclamaret: *Philippe, Hominem esse te memento.* *Æl. Var. Hist. l. viii. c. 15.* Arcadion Achæus tam acerbum odium eum conceperat, ut vel ultrò exularet, quò ipsius fugeret aspectum. Accidit forte ut Philippus Delphis obviam ei iret, quo conspecto, *Quamdiu profugiturus es, inquit, ô Arcadion?* Respondit Arcadion:

Εἶσοκε τὰς ἀφίνωμαι, οἱ οὐκ ἴσασι Φίλιππον.

Quoad ad eos pervenerim, quibus Philippus ignotus sit.

Alludens scilicet ad hunc Homeri versum:

Εἶσοκε τὰς ἀφίηται, οἱ ἐκ ἔισασι θάλασσαν.

Quoad ad eos perveneris, qui maris ignari sint.

Ad acre hoc responsum risit Philippus, atque Arcadionem ad cœnam invitavit. Deinde diuturna inter eos intercessit amicitia. *Tourrellus.*

lb. l. 7. Θαυματοποιῶν] *Thaumatopœi* seu *mirifici* dicti sunt homines projectæ audaciæ, qui summo vitæ periculo stupenda in vulgus patrarent, per rotas & ignes se trajicerent, tenuissimis & adversis funibus currerent, ingentia onera supra hominis vires portarent, in immensam altitudinem mergerentur & sine ullâ respirandi vice maria perpeterentur: cum aliis id genus multis, quibus homines obstupescerent, & quodammodo consternarentur. Vide *Buleng. de Theatro, lib. i. cap. 36. & seqq. Æl. var. Hist. lib. viii. c. 6. & Athen. passim.* Non-

Nonnulli Proteum præstigiatores fuisse autumant. Vid. *Eustath.* in *Odyss.* d. p. 176. ad hos versus :

Πάυλα ἢ γινόμενῳ περιήσειαι, ὅας' ἔπ' ἑ γαίαν
Ἐρπέλα γίνουσαι, καὶ ὕδωρ, καὶ θεασιδαῖς πῶρ.

Ib. l. 8. Καὶ τοιάυτας ἀνθρώπους μίμνυς γελοίων καὶ ποιη-
τῶν ἀίχρῶν εἰσμάτων] Theopompus Philippo ad-
huc est iniquior ; atque adeò a Demosthene omnem
exaggerationis suspicionem removet. Philippus,
uti is narrat, saltatoribus, musicis, aliisque simili-
bus, nunquam non stipatus fuit. Necessarii ac fa-
miliares ejus non virtutis aut probitatis respectu
delecti, sed ut è barbaris aut Græcis quisque petu-
lans fuit, impurus, moribus audax, in Macedoni-
am certatim confluentes amici Philippi vocaban-
tur. Quod si quis ad eum non tam perversis mo-
ribus venisset, pravâ tamen consuetudine cæteris
paulatim similis evasit. *Athen.* l. iv. 6. [& 10.]
Quin & urbs erat versùs Thraciam, Πονηρόπολις,
sive *perditorum hominum civitas*, meritò quidem
hoc nomine indigitata, quum eò Philippus Sycophantas,
perjuros testes, proditores, aliosque ho-
mines sceleratissimos, numero bis mille, undequa-
que collegerat. *Theopom.* rer. Philipp. l. xiii. *Plut.*
in *Com.* de *Curiosit.* Quamvis autem fannionibus
ac mimis delectaretur, nihilominus deliciores
facetias mirè calluit. Menecrates medicus, eò su-
perbiæ elatus, ut se ipsum Jovem appellaret, lit-
teris ad Philippum missis sic inscripsit, *Philippo*
Menecrates Jupiter salutem. Ad ea rescripsit Phi-
lippus: *Philippus Menecrati sanitatem.* Neque
verò hìc quievit, verùm ejus insanix curandæ le-
pidam sane rationem iniit. Splendidum convivi-
um instruxit ; atque ei ad epulas vocato seorsum
lectum apparari jussit. Cæteris convivis lautissimè
epulantibus, nihil Menecrati appositum est præter
acer-

acerram & odores. Quà ille divinitatis suæ recognitione primò quam maximè delectatus hominem se esse prorsus obliviscebatur; quum verò obrepens fames id in animum revocaret, confurgens subitò discedebat, insalutatis hospitibus, quippe qui nimium riserant Deum, cui manducare necesse erat ad vitam sustentandam. *Æl. Var. Hist. lib. xii. cap. 51.* [*& Athen. lib. vii. p. 289.*] *Tourrellus.* [confulas Polybium, pag. 1375, & seqq. Ed. Gronov. a quo Theopompus valde reprehenditur, atque alia omnino Philippi ejusque comitum pictura exhibetur. Idem p. 1391. de Philippo hæc habet, quæ justissimam sanè ejus regis descriptionem continere videntur. *Ὅτι Φιλίππου ἔτ' ἀγαθὰ μείζω τις χροίη πρὸς βασιλείαν ἔδειξεν τῶν πρότερον, ἔδὲ κακὰ τέτε τοῦ βασιλείως. Καί μοι δοκεῖ τὰ μὲν ἀγαθὰ φύσει περὶ αὐτὸν ὑπάρχειν, τὰ δὲ κακὰ προβαίνουσι κατὰ τὴν ἡλικίαν ἔπιγενέσθαι, καθάπερ ἐνίοις ἑτηγίνεσθαι γηράσκουσι τῶν ἵππων.* Casaubono interprete: *Nemo è superioribus regibus plures virtutes Philippo, nemo eodem plura vitia ad regnum attulit. Ac mihi videntur virtutes quidem a naturâ ei insitæ fuisse, vitia verò processu ætatis accessisse, quemadmodum senescentibus equis evenire solet.*]

Ib. Schol. l. 25. ΔεξάμενⓄ] F. δεξάμενⓄ, id est, uno probato, probatum esse voluit, quales cæteri omnes essent, sicut *Virgilius*:

*Accipe nunc Danaûm insidias, Et crimine ab uno
Disce omnes—&c. Wolfius.*

P. 63. l. 7. Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δευαὶ (συγκρύψου καὶ συστιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνειδῆ) Eadem fere repetit in Oratione ad Philippi epistolam, pag. 90. *Sallustius* Histor. lib. i. p. 12. Ed. *Wasse*, ita hanc sententiam imitatus est: *secundæ res mirè sunt vitiis obtentui.* *Seneca* controversiâ XXIV. p. 172. eam *Thucydidæ* tribuit; legit autem pro τοιαῦτα ὀνειδῆ,

ἐκείνων ἀμαρτήματα, deque eâ his verbis differit : Cum sit præcipua in Thucydide virtus brevitatis : hæc eum Sallustius vicit, & in suis illum castris cecidit. Nam in Sententiâ Græcâ tam brevi habes, quæ salvo sensu detrahas : deme vel ὑσχυρῦσαι, vel ὑσικιάσαι, deme ἐκείνων, constabit sensus, etiam si non æquè comptus, æquè tamen integer. At ex Sallustii sententiâ nihil demi sine detrimento sensûs potest. Vide in eum locum Nic. Fabritium & Schottum.

Ib. l. 9. Πταίσει] *Pith. & Ben. ε. η. θ. πταίσει* : mox cæteri editi, & *Voss. & Ben. α. β. ἀπ᾽ τὰ ταῦτα*.

Ib. Schol. l. 6. Αναγκαίως] *Αναγκαῖον* ex *Wolfio* emendavi, qui mox, addendum fortassis, ait, βασιλικῶν ante ἡθῶν κ̄ παθῶν. Quanquam ferri possit etiam ἀναγκαίως.

Ib. l. 12. Σώφρον] Puto Σώφρον esse proprium nomen, ut apud nos sunt Mimi Publani; dignissimi qui ediscantur ab omnibus. Diogenes in vitâ Platonis meminit, Σώφρον τῷ μιμογράφῳ. Nisi forte Σώφρονες legendum, & illi [potiùs nonnulli] Mimi sunt modesti. *Wolfius*. [Si Σώφρον pro nomine proprio accipiatur (quod tamen juxta *Benenati* editionem fieri non potest, quippe quæ constanter nomina propria distinguit lineâ transversâ superpositâ, quæ hîc non apparet) hiulca erit sententia, nisi subintelligas *περδαίον*, quod duriusculum videtur. In *Wolfi* quidem Edit. hodiè legitur ea vox, unde petita non constat : quod in iis sæpissimè usu venit. Ideo Σώφρονες excudendum curavi, & sic bene se habet sententia, postea autem veram hujusce loci lectionem apud *Bulengerum* deprehendi; qui lib. i. de Theatro, cap. xlix. de Mimis, hæc habet. *Mimi honestiori loco fuere quàm planipedes (quanquam & ipsi plerumque ἄβλαστοι) quibus ἡθολόγων Graeci appellationem attribuerunt,*

buerunt, quia dicta & facta hominum ita imitarentur, ut actionem suam gravitate sententiarum jocos interpositis condirent. Cic. ii. de Orat. *Mimorum est ethologorum, si nimia est imitatio, sicut obscœnitas.* Mimorum igitur alii fuere ridiculi & obscœni, alii graves ethologi. Ulpian. 2 Olynth. *οἱ μίμοι ζῶφρον & ποιητῆσιν ἀπειροειδέσιν· ἄλλοι δὲ μίμοι γελοίων.* Vide plura ibidem de Sophrone, & de Mimis in genere.]

P. 64. l. 1. *Αὐ οἴτε θεοὶ θέλωσι.]* Pia & prudens appendix, cum favore numinis auditorum industriam conjungens, ut sequatur eventus. *Idem.*

Ib. l. 2. *Ὡσπερ γὰρ ἐν τοῖς ζώμασιν ἡμῶν]* Eadem similitudo iterum occurrit in Orat. ad Epist. Philip. p. 90. *Voss.* non agnoscit vocem *ἡμῶν.*

S E C T. VIII.

Ib. l. 12. *Εἰ δέ τις ὑμῶν]* Ademit Philippo fidem sociorum & Macedonum, ademit bellicosos milites, ademit sobrietatem & sanam mentem, solâ fortunâ relictâ. Quæ cum & ipsa vel una teneat Athenienses: primùm concessione utitur. Deinde suorum civium fortunam Philippicæ anteponit, & ignavi-
am quæ illis obstat, repudiare eos jubet, vel hostis exemplo, non tam fortunati, quàm laboriosi atque industrii. Nihil ergo illi obstat ebrietas, aut non tanta tamque crebra fuit, quantam fecit Demosthenes. *Wolfius.*

Ib. Schol. l. 16. *Ἐπὶ τρίτον ἑπὶ τύχης]* Ἐπὶ τὸ τρίτον, τὸ πρὸς τὴν τύχην lego. *Idem.*

Ib. l. 17. *Καθολικῆ]* Addendum censeo ἀντιθεσις, & tamen etiam sic constructio satis turbata erit, nisi aut addas ἔδειξεν ἔν, aut initio periodi legas, ἑπὶ γὰρ ἔστιν ἢ μὲν πρῶτον. *Idem.*

Pag. 65. l. 4. Μεγάλη γὰρ] Hanc sententiam Cic. eleganter 2 Off. interpretatus est: *Magnam vim esse in fortunâ in utramque partem, vel secundas ad res, vel adversas, quis ignorat? Nam & cùm prospero ejus flatu utimur, ad optatos exitus pervenimus: & cùm reflavit, affigimur.* Plin. etiam lib. ii. cap. 7. *Fortunæ omnia expensa, omnia feruntur accepta: & in tota ratione mortalium, sola utramque paginam facit.* Idem. [Demosthenes, non orator modò summus, verum etiam philosophus, omnem prorsus rerum humanarum rectionem ac gubernationem fortunæ tribuit. Quid autem fortunæ nomine intelligat, ipse paulo post docet. Cum enim dixisset, si quis sibi optionem daret, malle se Atheniensium fortunam, quàm Philippi: causam subjiciens, cur eo sit animo, ait plura videre se in Atheniensibus, quæ ad conciliandam deorum benevolentiam valeant, quàm in Philippo: Πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς εἰς τὸ τιῶ παρα τῶ θεῶν δ'ουίαν ἔχειν ὁρῶ ὑμῖν ἐνέσασας, ἢ ἐκείνω. Ecquid videtur aperte profiteri, se fortunæ prosperitatem in divinâ benevolentiam ponere? Vide *Muretum*, a quo hæc mutuati sumus, in *Cicer.* primam contra Catilinam, pag. 621. Ed. *Græv.* qui ibi prolixè docet, fortunam veteres nihil aliud quàm divinam voluntatem vocâsse. Demosthenes eadem repetit in *Orat.* in *Epist. Philipp.* p. 90. ubi legitur Τὸ ὅλον ἢ τύχη, sicuti & hîc in *Voss. & Ben.* ε. η. 9. In oratione autem de Pace clarius indicat se fortunæ nomine divinam Providentiam intelligere: dicit enim,—δι' ἄτυχίαν, ἢ συμπάσης ἐγὼ τῆς ἐν ἀνθρώποις ἕσης δεινότητος καὶ σοφίας ὁρῶ κρατεῖσθαι.

Ib. l. 7. Δοίη] *Barocc. & Ben.* α. β. δόη. *Mox Ald.* ἡμῶν.

Ib. l. 10. Πολὺ γὰρ πλείους—] Ob istius scilicet perjuriam. *Agefilaus Barbaris*, quibus jusjurandum violare

violare religio non erat, gratias agere solitus est. *Bene, bene est*, inquit, *Perjuri isti Deos nobis amicos & auxiliares reddunt.* Æl. Var. Hist. lib. xiv. Corn. Nep. in Agefil. *Tourrellus.*

Pag. 66. l. 1. & seqq. Καθήμεθα ἔδιν ποιῶντες. Οὐκ ἐν δ' αὖ τ' ἀργῦλα—] *Pitb.* αὐτὸν ἐαυτῷ ἀργῦλα. *Ben.* etiam β. η. θ. αὐτόν. *Sallustius* in oratione *Catonis*, p. 177. Ed. *J. Wasse.*—*Inertia & mollitia animi, alius alium expeclantes, cunctamini, videlicet diis immortalibus confisi, qui hanc rempublicam in maxumis sæpe periculis servavere. Non votis, neque suppliciis muliebribus auxilia deorum parantur: vigilando, agendo, bene consulendo, prosperè omnia cedunt: ubi socordiae tete, atque ignaviae tradideris; nequicquam deos implores, irati infestique sunt.* *Terent.* *Adelph.* IV. 5. 59. *Quid? credebas, dormienti hac tibi confecturos Deos?* Eodem sensu, quo hic & alibi passim *Demosthenes* καθήμεθα dixit, Latini verbum *sedere* usurpant. *Virgil.* *Æn.* xii. 15. *sedentque Latini?* *Terent.* *Adelph.* iv. 5. 38. *an sedere oportuit Domi Virginem tam grandem?* *Cic.* ad *Tironem* lib. xvi. 2. 2. *His ventis istinc navigatur, qui si essent, nos Corcyrae non sederemus.*

Ib. l. 8. Πρωθανομήων] Scilicet λέγειται τι καινόν; Vide supra pag. 14. & Notas p. 231.

P. 67. l. 1. Ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν διαίων] Vide supra pag. 6, & notas pag. 220. Conferas etiam *Isocratem* *Orat. de Pace*, p. 356. Ed. *Battie*, & ejus *Panegyricum*.

Ib. l. 9. Καὶ τὰς μὲν ἄλλας (ἑσώκατε)] Hæc petantur ex *Isocratis* *Panegyrico* & *Panathenaico*. *Wolffus.*

Ib. l. 10. Καθ' ἓνα αὐτῶν ἕκασον ἐν μέρει] *Wol.* delet ἓνα αὐτῶν.

Ib. l. 12. Ταῦτα θαυμάζω] *Emphatica repetitio,*

tio, occasionem præbens expositionis perversæ administrationis rerum. *Wolfius*.

P. 68. l. 7. Ταῦτα] Malim ταῦτά. Mox in nonnullis pro νῦν legitur καὶ νῦν. Deinde in *Wolfio* transponuntur ἀπας ὁ χρόνος.

Ib. Schol. l. 13. Καὶ τὰδε καθορθώσκει] Rectius *Wolfius* καὶ τὰδε καὶ τὰδε legit, idque confirmatur a præcedente τὰσδε καὶ τὰσδε.

P. 69. l. 2. Ρῶν ἔχουλας φυλάτταν, ἢ κίσησας] *Salust.* in oratione Cæsaris, sub finem: *Profecto virtus atque sapientia major in illis fuit, qui ex parvis opibus tantum imperium fecere, quàm in nobis, qui ea bene parta vix retinemus.*

S E C T. IX.

Ib. l. 8. Μηδὲνα αἰτιᾶσθ] Translatio culpæ in ipsos accusatores. *Wolfius*.

Ib. l. 13. Προφάσεις δ' ἀφελῆν] Scilicet τῶν στρατηγῶν. Curandum ne quid de vestrà cessatione queri possint duces: quorum & contumaciam & avaritiam ita perstringit, ut quodammodo excuset. *Idem*.

Ibid. Τὰ καθ' ὑμᾶς ἐλλείματα] F. τὰ καθ' ὑμῶν ἐγκλήματα: quo sensu *Tourellus* in versione Gallicâ hunc locum interpretatur: *ensin ôster à ceux-ci tout prétexte de recrimination*. Sed cum omnes libri consentiant, & bene habeat recepta lectio, nihil temerè mutari velim; tantùm conjecturam meâm in medium afferò.

Ib. Schol. l. 10. Τί δέ φασιν] Sententia omnino postulat ut pro τί legamus τινές, cujus ultima syllaba facilè potuit prætermitti; atque ita corrigendum *Wolfius* admonuit.

Ib. l. 20. Εἰς θεωρίην καλέσει] *Wolfius* legi vult θεωρίαν, quod displicet. Si aliquid mutandum sit,
(quod

(quod minimè opus est, subintelligi enim potest *χρείαν*, ut sæpe,) malle *θεωρῶν*.

P. 70. l. 5. & seqq. *Τῆτον μὲν φύγειν τὸν πόλεμον πάσης ὅσας αὐτὸν ἐκπέμψητε στρατηγὰς, ἰδίως δ' ὀρίσκειν πολέμους*] Chares primo anno Olympiadis centesimæ sextæ, ut stipendia militibus erogare posset, Artabazo, rebelli Asiæ minoris Satrapæ, quum tamen hoc illi in mandatis haud esset, auxilio ivit : & ab eo pecuniæ summam accepit, quæ ad hanc rem sufficeret. *Diodor. l. xvi. Tourrellus.* [Pro Artabazo debuit dicere *Pbarnabazo*. Vide Notas supra p. 248.]

Ib. l. 7. *ἰδίως ὀρίσκειν πολέμους*] Sicut Chares, omisâ Amphipoli, insulares oppugnavit. *Wolfius.* [Quâ de re consulas Arg. Isocratis Orationis de Pace. Pro *ἰδίως Wol. Barocc. & Ben. γ. θ. ἰδίᾳ* legunt.]

Ib. l. 13. *Μισθὸς δ' αὐτῶν ἔστιν*] Potest intelligi vel de Atheniensium negligentia, qui stipendia non mittant, vel (quod magis probo) de ducibus & militibus, qui, non contenti stipendiis, prædam etiam desiderant. Pòst dicet, *ἀδύνατον δ' ἀρχειν ἀμείνων.* *Idem.*

Ib. Schol. l. 24. *ὑπὲρ αὐτῆς τῆς πόλεως*] Non satis Græcum : constanter enim verbum *λελειργέω* dativum regit. Igitur cum *Wolfio* lego *τῇ πόλει*, ut τὸ αὐτῆς ad τὸ φύλη referatur. Ita etiam melior, ut videtur, erit sensus : sic infra *εἰσέφερον γὰρ οἱ πλεσιώτεροι ὑπὲρ αὐτῶν.* *Petitus* in leg. Att. p. 270. totum hoc Scholion ita legit uti nos ipsum edimus.

P. 71. l. 1. & seqq. *Ἐκεί ᾗ, κίνδωοι μὲν ἐλάτεις, τὰ δ' ἀμύθητα τῶν ἐφεσηκῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν. Λάμψακος, Σίγειον*] Artabazus duabus regni sui urbibus Charetis officia remuneratus est. Lampfaco Asiæ minoris urbe, quam Artaxerxes Logimanus Themistocli donarat, unde vinum sumeret : [*Corn. Nep. in Themist. Strab. l. xiii. Thucyd. l. 1.*] ac

Sigeo, alia Asiæ minoris urbe in Troade. Illic, si Ciceroni atque aliis fides habenda sit, Alexander, cum ad Achillis tumulum adstitisset, exclamavit; *O fortunate adolescens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inveneris!* Et verè: Orator Romanus addit: *Nam nisi Ilias illa extitisset, idem tumulus, qui corpus ejus contexerat, nomen etiam obruisset.* L. v. Ep. 12. ad Fam. [Locus est in Orat. pro Archiâ poetâ.] Solinus, tamen, Mela, & Plinius, Achillis tumulum alibi ponunt. *Tourrellus.*

Ib. l. 4. Τὰ πλοῖα ἀ [υλῶσιν] Chares, cum deberet classẽm cui erat præfectus ad usus Reipublicæ adhibere, ad Decarem [*scribe* Deiarem] Deipyrum & Polyphontem, qui in Ægeo mari piraticam faciebant, transiit, cumque iis in latrociniorum societatem se contulit. *Æschin.* de fal. leg. [p. 406. in *Wolf.* Ed. Demosth.] Ei, cum piraticam exercendi consilium iniret, in mandatis erat Amphipolim recipere. Quamobrem Demosthenes in Amphipoli potius quàm locis aliis omnibus operæ Athenis prorsus infructuosæ exemplum subjecit. Delatus Chares, atque in jus citatus, se subduxit; aliquanto autem post iterum comparuit, ac, in tantum prævaluit ipsius factio, exercitibus denuò præfectus est. *Idem.*

Ib. l. 8. Δόντες λόγον] Λόγου δίδοναι generaliter significat, *rationem reddere & causam dicere*: Aliquando est *dicendi & causam orandi locum dare*. In utroque sensu Demosthenes λόγον δίδοναι, dixit, & λόγους δέναι, & ἀποδέναι; in posteriore hîc, & alibi passim. Significat etiam *dare vices loquendi & percunctandi, & vicissim respondere percunctanti*. Sic infra, πᾶσι ταῖς παριῶσι λόγον δίδοναι. Vide plura apud *Bud.* p. 151. & seqq.

Ib. l. 9. Τέτρες ἀφίε[τε] Τῶν ἐφεσημότατος duces, aut etiam cæteros, quibus publicum aliquod munus est
man-

mandatum, atque etiam trierarchos, quos in prædæ societatem venisse probabile est. *Wolfius*. [*Alidus ταῦτα* legit: MS. *Voss.* & *Ben.* α. γ. ε. η. θ. ταύτας.]

Ib. l. 13. Πρώτερον μὲν γὰρ, ὡς ἄνδρες Αθλιωαῖοι, εἰσεφέρτε κατὰ Συμμορίας] Cecrops & post eum Solo in quatuor tribus populum Atheniensem distribuerant. Harum postrema ex civibus constans, quibus opera vita erat, quique publicis muneribus exclusi sunt, nihilo fecius omnium consiliorum particeps erat, & communi cum cæteris suffragii ferendi jure fruebatur. Cum autem tributum imponeretur, prima tribus talentum conferebat, secunda semi-talentum, tertia centum drachmas, postrema nihil. Postea quatuor tribus ad decem usque auctæ sunt. Tum, ad solvendum quod imponebatur, ex unaquaque tribu certum civium numerum educebant, eosque in viginti classes, quæ Συμμορίαι vocabantur, dividebant: in quibus juxta suas quisque fortunas ac reip. necessitates censebatur. *Arist.* Polit. l. ii. *Plutar.* in Solo. Pol. l. viii. Συμμορίας igitur significat diversas classes five ordines hominum maximè idoneorum ad sumptus reip. suppeditandos. *Harpoc.* *Hyper.* cont. Polyuct. *Poll.* l. iii. c. 4. Quæque classis, ex civibus æquè divitibus constans, suum ducem ἡγεμόνα Συμμορίας habuit, & singuli Συμμορίαι ejusdem classis cives ex æquo censebantur: varias autem causas prætendebant, quo se a tributo solvendo immunes facerent. In hanc itaque sententiam accipienda sunt quæ dicit Demosthenes: *Vestra culpa factum est, ut quæ forma ad conservandam rempublicam constituta fuerit, ea ipsa in perniciem reipublicæ evadat. Classes, eò institutæ ut reip. necessitatibus subveniatur, haud aliò jam spectant quam ut ei tributa fraudent, seque ab ea adjuvanda eximias habeant.* Eadem iidemque verbis querela

querela in oratione huic anteriori occurrit : sc. orat. de Repub. Ord. [p. 99. Ed. Ben.] *Tourellus*.

Ib. & seqq. Πρώτερον μὲν γὰρ, — εἰσεφέρειε κατὰ Συμμορίας] Hoc institutum imitatus est Servius Tullius. *Censum enim instituit rem saluberrimam tanto futuro imperio : ex quo belli pacisque munia non viritim, ut ante, sed pro habitu pecuniarum fierent. Tum classes centuriasque & hunc ordinem ex censu descripsit, vel paci decorum vel bello.* Livius lib. i.

Ib. Schol. l. 12. Ἀπὸ ἐκατὸν ἑικοσι] A centum viginti. Videtur præpositionem addidisse, ut cardinalia vim distributivorum haberent. Referatur hic locus ad orationem περὶ Συμμοριῶν.

P. 72. l. 4. Οἱ βοηθησόμενοι οἱ τριακόσιοι] Trecenti qui clamitant scilicet, ὑπὸ τῷ ῥητορὶ εἰσι. De locupletissimis civibus hoc docet Ulpianus esse intelligendum : quorum alii aliis factionibus faveant. Hervagiana prior editio habet, οἱ βοηθησόμενοι, *adjuturi*, pro οἱ βοηθήσοις, ut puto : nisi passivè accipiatur *adjuvandi* : qui præsidia oratorum ambiunt, ut, restinctis bellis, conferre tributa & instruere triremes non cogantur : οἱ βοησόμενοι est durum, & ut puto, mendosum. Mallet οἱ βοηθοὶ ἐσόμενοι. *Wolfius*. [Ben. α. β. ε. η. θ. βοησόμενοι ; cæteri omnes cum nostro concordant : excepto quod *Ald.* & *Voss.* articulum non habent ante τριακόσιοι.

Ibid. Οἱ ἢ ἄλλοι προσενέμηθε] Οἱ λοιποὶ πολιταὶ ἐν προδότης μέρει ἔσε' ἢ ψηφίζουτες καθ' ἑαυτὰς, ἀλλὰ τὰς τῶν ῥητόρων, καὶ στρατηγῶν, καὶ τριακοσίων ἐπιψηφίζουτες γνώμας. *Idem*.

Ib. l. 7. Καὶ ὑμῶν αὐτῶν γενομένης] Εὐδότερες τὰς γνώμας γενομένης, ἔχῃ ἢ τοῖς ῥητορσὶ δεδωλωμένης. *Idem*.

Ibid. Κοινὸν καὶ τὸ λέγειν] Τὴν εὐβέλαν δημαγωγίαν εἰς τυραννίδα διαβάλλει, ὡς τὰς ἄλλας παρρησίαν λέγειν ἢ ἐγνωκάσι κωλύσῃ. *Idem*.

Ibid.

Ibid. Κοινόν] Commune, id est, liberum facite, id est, æquis animis accipite orationes, consilia, & facta quorumvis civium: non certis quibusdam estote addicti, quos suspiciatis tanquam Deos, aliis contra infensi, & eorum recta consilia & facta improbetis. Vincat apud vos non affectus, sed reipublicæ utilitas. Sicut Melanopum dicere fuisse solitum Plutarchus scribit: ὁ μὲν ἀνὴρ ἐχθρὸς, τὸ δὲ τῆς πόλεως νικᾷτω (συμφέρων. *Idem.*

Ib. l. 8. Καὶ τὸ βελδέει] *Barocc. & Ben. α. γ. βέλει. Pith. (ωμβελεεί.)*

Ib. l. 9. & seqq. Εἰ δὲ τοῖς μὲν ὡς περ ἐκ τυραννίδος ὑμῶν ἐπιτάττειν ἄποδώσει] Eubulus, Aristophon, Hyperides, & Lycurgus, omnia summo cum imperio administrabant. Imperatorium munus vicissim inter se fortiebantur Diopithes, Menestheus, Leosthenes, Chares. *Plutar. in Phoc.* Ita ut Respublica in Oligarchiam transfiret. *Tourrellus.*

Ib. l. 10. Ἐκ τυραννίδος ὑμῶν] Suspecta lectio est: Quid si ἡμῖν ἐπιτάττειν? Sin τυραννίδος ὑμῶν rectè scribitur, sensus est, quasi vos tyrannidem illis decrevissetis. Fortassis τὸ ὑμῶν redundat. *Wolfius.* [Nos sequuti sumus *Morellium* in variis lectionibus: cæteri omnes editi & MSti vel ἡμῶν vel ὑμῶν. *Morellius* mox habet δώσειε pro ἄποδώσειε, sed omnino retinenda est recepta lectio, Vid. notam sequentem.]

Ibid. Ἀποδώσειε] Εὐδέλω μὲν ἀλλὴ τῆ θεωρικῆ καὶ τῶν κολακειῶν μισθὸν ὑπερμεγέθη, τὸν δὲ δημοκρατίας ἀναίρεσιν ἔνθα τοῖς δὲ πλεσίοις, ἀλλὴ τῶν λειψυργιῶν, δελεῖαν καὶ πεινίαν. *Idem.*

Ib. l. 12. Τοῖς δὲ ψηφίζεσθαι κατὰ τέτων μόνον, ἄλλο δὲ μηδὲν (υμπονείν] *Cic. lib. i. de Offic. cap. 25.* Omnino qui reipub. præfuturi sunt, duo Platonis præcepta teneant: unum, ut utilitatem civium sic tueantur, ut quæcunque agunt, ad eam referant, ob-

liti commodorum suorum: alterum, ut totum corpus reip. curent: ne, dum partem aliquam tuentur, reliquas deserant. Ut enim tutela, sic procuratio reip. ad utilitatem eorum, qui commissi sunt, non ad eorum, quibus commissa est, gerenda est. Qui autem parti civium consulunt, partem negligunt, rem perniciosissimam in civitatem inducunt, seditionem atque discordiam: ex quo evenit, ut alii populares, alii studiosi optimi cujusque videantur, pauci universorum. Hinc apud Athenienses magnæ discordiæ: in nostra rep. non solum seditiones, sed pestifera etiam bella civilia, &c. Tournellus.

Ib. Schol. l. 8. Χρήματα Συμμορίας] Præpositio manifestè deest, itaque cum Wolfio lego κατὰ Συμμορίας: mox cum eodem μερίζεθε: deinde προσισιάζειν, ἐκκλησιάζειν rescribo, sensu loci id omnino postulante.

P. 73. l. 3. Κολάζειν αὐτὶ τῶν ἐχθρῶν] Τὴς μὲν ἐχθρὰς καὶ πολεμίους μὴ ἀμύνεσθαι, τὴς δὲ πολίτας τιμωρεῖσθαι, τὴς τὰ ἀδίως προσέλαγμένα μὴ ποιήσαντας. Vide Isocratē in Philippicâ, ubi de Argivis scribit: ὅτι τὴς ἐνδόξους καὶ πλεσιπλάτους τῶν πολιτῶν ἀπολλύουσιν ἔτι χαίρουσιν, ὡς ἐδίνας ἄλλοι τὴς πολεμίους ἀποκτείνουσι. Wolfius.

S E C T. X.

Ib. l. 5. Πάντας ἐξίεναι] Si scilicet necesse fuerit, bello tam diu duraturo. Quod cum incertum esset, probabile est, eos primos militasse, quibus ea fors obtigisset: ut ne alii aliis deteriore conditione essent. *Idem.*

Ib. l. 7. Πᾶσι τοῖς παριῶσι] Ἐπὶ τὸ βῆμα. *Idem.*

Ibid. Λόγον δίδουσαι] Vide notas supra, p. 312.

N O T Æ

IN SECUNDAM

OLYNTIACAM.

N O T Æ I N

A R G U M E N T U M.

PA G. 74. lin. 3. Παρακαλέντες ἄτὰ τιμωρίαν] In nonnullis legitur τιμωρία.

Ibid. & seqq. Ο ἃ Δεμοθένης δεδοικώς] In nostro legebatur: Δέδοικε τοίνυν ὁ Δεμοθένης, haud dubiè melius & rectius. Et paulo post, pro ὀλιγωρήσωσι, ὀλιγορήσωσι. *Obsoræus.*

Ib. l. 7. Ἐπισκόπει τιὸ ἀλαζονείαν αὐτῶν] In nostro erat ἐπικόπει, *præcidit*, quod profectò magis quadrare videtur sententiæ. Nusquam enim deridet Athenienses Demosthenes, sed quum nihil actum sit, indicat, ne in utramvis aurem quasi superato Philippo dormiant, etsi nonnihil misso Olynthiis auxilio expedierint. *Idem.* [*Morellius* etiam in variis lectionibus ἐπικόπει legit.]

N O T Æ I N
T E X T U M & S C H O L I A .

S E C T. I.

P A G. 75. lin. 1. Οὐχὶ τ' αὐτὰ παρίσταί μοι, &c.] Simile est exordium Catonis apud Sallustium Cat. p. 167. Edd. Wasse. *Longe mihi alia mens est, P. C. cum res atque pericula nostra considero, & cum sententias nonnullorum mecum reputo. Illi mihi disferuisse videntur de pœnâ eorum, qui patriæ, parentibus, aris, atque focus suis bellum parâvere: res autem monet, cavere ab illis magis, quàm, quid in illos statuamus, consultare.*

Ib. Schol. l. 6. Εκ τῆ παραδόξε] Παράδοξον est quod fit aut dicitur præter opinionem: id verò vel absurdum, vel inexpectatum, vel admirabile est. *Wolffius.*

Ib. l. 13. Καὶ φρονεῖν τῆ νίκη] Haud scio an germana sit lectio. Ego certè dicere malim, μέγα φρονεῖν ὅτι τῆ νίκη: quod omnino est usitatus. *Idem.* [Morellius in var. lect. τὸ μέγα habet, præpositionem verò non agnoscit. Equidem conjicere legendum μ. φ. ὡς ὅτι τῆ νίκη: non enim vice-rant Philippum; sed tantum, ut Libanius in Arg. τὶ καθ' ἑαυτὸν ἔδοξαν. F. Scholiastes sic scripsit: φρονεῖν τὴν νικην.]

P. 76. l. 6. Οὐδὲν ἔν ἄλλο] Sic ordinanda sunt verba, οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες δοκᾶσί μοι εἶν ἄλλο ἀμαρτάνειν, ἢ τὴν ὑπίθεσιν εἶν τὴν ἔσαν, πρὸς ἧς βε-
λεῦεθε,

λεύεθε, παρισάντες ὑμῖν, pro ἢ ὅτι εἰ παρισᾶσι. *Qui igitur talia dicunt, non in alio delinquere mihi videntur, nisi quod a totius vestrae deliberationis scopo aberrant: τὼ ὑπόθεσιν εἰς τὼ ἔσαν, id est, εἰ τὼ ἀληθῆ, περὶ ἧς βελεύεθε: proponunt vobis argumentum, non verum illud, de quo deliberatis.* Erat autem ἡ ἔσα, ut Olynthii strenuè juvarentur: quo clamosi oratores commisso, ad Philippum ulciscendum hortabantur. Sic in Chersonesitanâ [sub init. p. 54. Ed. Ben.] ἡ μὲν εἰς συνεδρὸν περὶ τῶν ἐν Χερρόνησῳ πραγμάτων ἐστὶ, καὶ τῆς στρατείας, ἣν ἐνδέκατον μῆνα τριτοῦ Φίλιππου ἐν Θράκη ποιεῖται· τῶν δὲ λόγων οἱ πλεῖστοι, περὶ τῶν Διοπίθης πράττει καὶ μέλλει ποιεῖν, εἰρηναίαι. Hic quoque Oratores τὼ ὑπόθεσιν, εἰς τὼ ἔσαν περὶ ἧς ἐβελεύοντο, παρίσταναν. Quin autem stultius quàm, ignorato scopo deliberationis, dare velle consilium? Verè hoc est ἀσκοπα τοξεύειν, & a januâ aberrare, ac potius, toto cœlo errare. Quod ne contingat, teneatur præceptum Philonis in libello, ὅτι πᾶς συνεδραῖος ἐλεύθερος. καὶ ἀλαβούτες περὶ εἰς ὁ λόγος, τὰς ἀποδείξεις εὐσκόπως ἐφαρμότῳμεν. *Idem.*

Ib. Schol. l. 26. Ἡ τὸ [συμφέρον] *Wolfius* asteriscum τῶ, συμφέρον præfixit: credo, quod deesse hîc δοκῆν putaret, & pro ἐκείνων legendum ἐκείνοις; sicuti infra τὼ δὲ αὐτῶ δοκῆσαν (γνώμην) εἰσηγῆται. Atqui nihil opus est, ut opinor, emendatione, cum verba, ut nunc se habent, eundem sensum satis commodè exprimant.

Ib. l. 31. Πεποιήσαι γνώμην] Ex præcedente γνώμης natam videtur. Sententia omnino postulat ut cum *Wolfio* scribatur μνήμην: sicuti mox αὐτῶ pro αὐτῶν.

P. 77. l. 2. & seqq. Εγὼ δ' ὅτι μὲν τότε ἔξῃν τῇ πόλει] Propositio est: Errare oratores qui ultionem Philippi suadeant. Ratio sumitur a distinctione temporum, quod nunc non sint eæ vires Atheniensium,

fium, quæ pridem fuerint, admisto affectu. Nam dolenter hæc dicit. Controversia inter Demosthenem & alios est, non quid expediat (nam & ipse Philippum cum primis oppressum vellet) sed quid hoc tempore fieri possit. *Wolfius*.

Ibid. Εγὼ δ' &c.] Demosthenes duos annos post Philippum natus (scilicet Olymp. 99. Ann. 4to) eum principio infirmum viderat, magisque idoneum qui reciperet leges, quàm qui præscriberet. *Tourrellus*.

Ib. Schol. I. 13. Εβελεύεθε] *Wolfius* legit βελεύεθε, quod certè rectius : & sic etiam *Morellius* in variis lectionibus.

Ib. I. 39. Ολωθίης σῶς] Mendum, quod cum hæc festinatiùs legerem nescio quomodo intactum præterieram. Rescribe σῶσαι [quod in hac editione præstitum.]

Ib. I. 40. & seqq. Οὐκ ὡς τιμωρησαμένων αὐτῶν τότε τὸν Φίλιππον] Recte hæc observat Scholiastes. Philippus, licet afflictissimus esset ejus regni status, quum primùm imperium est ingressus, bellaque eo tempore, (ut Justinus verbis utar) velut conspiratione quadam ad opprimendam Macedoniam, multarum gentium ex diversis locis confluerent : Athenienses tamen, quibuscum ei primum certamen fuit, vicerat : quâ victoriâ potitus pacem cum iis, missis Athenas legatis, iniit. Post duos vel tres annos (hoc est, Olymp. 105. Ann. 3.) Amphipolim & Pysnam expugnauerat : neque legimus, ullo unquam tempore de Philippo Athenienses victoriam reportasse. Vide *Diod.* lib. xvi. & *Justin.* lib. vii.

SECT. II.

P. 78. l. 8. Ο μὲν ἔν παρῶν καιρὸς] Perseverat in loco attentionis, & insinuatione quadam benevolentiam captat, commemorandâ sollicitudine suâ, & studio bene consulendi, & acumine Atheniensium laudando, & cessatione molliter castigandâ. *Wolfius.*

P. 79. l. 7. Τὰ πλείω τῶν πραγμάτων ἐκπεφθεγέναι ὑμᾶς] Ὑμᾶς μὴ καίλαλαθείτε τὰ πράγματα, ἀτυχῆσαι, μὴ κρᾶίησαι, πῶλλ' ἀπωλοκεῖναι κατὰ τὸν πόλεμον. Metaphora sumpta est a venatoribus, aut iis, qui aliquid persequuntur. *Idem.*

Ib. l. 8. Τῷ μὴ βέλεσθ] Αἰτιολογικῶς, ἄξ' τό· διότι μὴ ἐβελήθητε· μελασάλικῃ ἢ ἔννοια. Tribuit suis civibus & fortunæ favorem, & intelligendi prudentiam, quæ nihil valeant propter eorum fœcordiam atque ignaviam: eâque ratione, bonâ spe injectâ, torporem illis excutere studet. De negligentia Democraticâ vide Isocratis Nicoclem, & orationem nostri actoris περὶ Στεφάνου καὶ παραπροσβείας. *Idem.*

Ib. Schol. l. 22. Κολακείας] Minimè huc pertinet τὸ κολακείας: non enim in eo hæret Demosthenes, quomodo sine *adulatione*, sed quomodo liberè & tamen *impunè*, quæ sibi videntur exponat. Ideo mox ait, ἀξίῳ δ' ὑμᾶς εἰ μετὰ παρρησίας ποιῶμαι τὰς λόγους ὑπομένειν. Itaque sententia omnino postulat ut pro κολακείας reponatur κολάσεως, quod etiam *Wolfius* habet, asterisco tamen præfixo.

P. 80. l. 7. Ἀναγκαῖον ὃ ὑπολαμβάνω] Sicut in primâ [hoc est, tertiâ nobis] Olynthiacâ, ita & hic narrationem instituit, non ab instituto aberrantem, sed maximè ad rem pertinentem: cujus hic scopus est: cum cessationem & fœcordiam superi-

oribus temporibus reipublicæ plurimum nocuisse constet: nisi nunc atque deinceps rerum cura suscepta fuerit, majora detrimenta & plura esse metuenda. *Wolfius.*

S E C T. III.

Ib. Schol. l. 33. Ἀτέχνῳ] Scholiastes per παραδείγματα manifestè intelligit τὴν ἀτεχνον πρῶτον: quare hîc cum *Wolfio* lubentissimè repono ἐλέχνῳ. Hujusce fidei, sive probationis, artificiosæ tres sunt species: alia τῆς ἡθες, ratione oratoris; alia τῆς πάθες, ratione auditoris; alia τῆς λόγες, ratione causæ. Si quidem Oratori non tantum opus est sententiis ἀποδεικτικαῖς, quibus causam probet, sed etiam ἠθικαῖς, quò ostendat, se esse fide dignum; & παθητικαῖς, ut ad vehementiorem quempiam effectum compellat auditorem. Vide *Arist.* Rhet. lib. i. cap. 2. & *Gerard. Job. Voss.* Instit. Orator. lib. i. cap. 2. In singulis hisce speciebus multus est Demosthenes, & βιαιότατος.

P. 81. l. 1. Ἡραῖον τείχος] Heræum castellum, locus in Thraciâ sic dictus, qui a Samiis ædificatus est. *Harpocrat.* Herodoto lib. iv. p. 253. dicitur Πόλις παρὰ Περίνην. Plurima erant in Thraciâ hujusmodi castella. Sic Σέρβιον τείχος apud Demosthenem pro coronâ: quod *Livius*, ut & Doriscon castellum vocat, Lib. xiii. & Μάκρον τείχος, cum aliis. Sæpe urbes eo nomine indigitabant veteres: sic urbs a Milesiis condita Μιλησίων τείχος vocabatur. Huic autem sive urbi, sive castello, nomen Ἡραῖον indiderunt Samii, ἀπὸ τῆς Ἡρας, a Junone, ipsorum numine tutelari.

Ib. l. 3. Μαυμακθηρίων] Hibernum mensem esse Μαμακθηρίον scribit *Ulpianus*, eumque Januarii interpretatur *Sudas.* Ego *Theodorum Gazam-*

zam, virum doctissimum, secutus, Septembrem voco, donec inter Grammaticos debellatum fuerit. Malo enim indoctior, & Atheniensium imitatione, ignavior haberi, quàm hujusmodi controversiis explicandis parvâ cum spe indubitatæ veritatis occupari &c. *Wolfius*.

Ibid. *Μαιμακλήριων*] De mensium Atticorum ordine & serie, cuique ex Julianis eorum quilibet respondeat, acerrima est inter doctos controversia. Satis fit lectori duplicem eorum seriem ob oculos ponere, hanc *Petavii*, alteram *Scaligeri*.

Pet.

Scal.

Ἐκάτομβαιῶν, *September.*

Ἐκάτομβαιῶν, *Julius.*

Μελαγελιῶν, *October.*

Μελαγελιῶν, *Augustus.*

Βοηδρομιῶν, *November.*

Βοηδρομιῶν, *September.*

Μαιμακλήριων, *December.*

Πυανεψιῶν, *October.*

Πυανεψιῶν, *Januarius.*

Μαιμακλήριων, *November.*

Ποσειδεῶν, *Februarius.*

Ποσειδεῶν, *December.*

Γαμηλιῶν, *Martius.*

Γαμηλιῶν, *Januarius.*

Αυθεςηριῶν, *Aprilis.*

Αυθεςηριῶν, *Februarius.*

Ελαφηβολιῶν, *Maius.*

Ελαφηβολιῶν, *Martius.*

Μενυχιῶν, *Junius.*

Μενυχιῶν, *Aprilis.*

Θαργηλιῶν, *Julius.*

Θαργηλιῶν, *Maius.*

Σκιρρόφοριῶν, *Augustus.*

Σκιρρόφοριῶν, *Junius.*

Vide *Scalig.* in opere de emendatione Temporum lib. i. cap. de Mens. Att. *Petav.* Doctrin. Temp. lib. i. cap. 9. Vide etiam, inter alios, *Duport.* in Prælect. in Theophrast. cap. 3. ubi sententia Scaligeriana defenditur. Quod reliquum est, *Μαιμακλήριων* vocatus est hic mensis ἀπὸ Διὸς *Μαιμάκλιε*, quoniam in eo frequentissimè turbatur aër. *Suid.* *Harp.* vel potiùs, quod hoc mense sacra fieri solita *Ἰοῦνι τῷ μαιμάκλῃ*, inde dicta *Μαιμακλήρια*. Vide infra.

Ibid. Πολλῶν ἢ λόγων καὶ Ἰορύβη γινομένη] Sive quod Samum & Sami coloniam sibi vendicabant, sive quòd Philippi conatibus, plura subinde appetentis, obviam esse eundum censebant. *Wolfius.*

Ib. l. 6. & 7. Τὴς μέχρι πέντε καὶ τετραράκουσια ἐτῶν αὐτὴς ἐμβαίνειν] Vide *Schol. & Petit. in Leg. Att. lib. viii. Tit. 1.*

Ib. l. 10. Ἐκατομβαιῶν, Μελαγελιῶν, Βοηδρομιῶν] Observandum est omnes menses Atticos a propriis festis & sacris solennioribus, quæ in illis fiebant, nomina sua obtinuisse. Ἐκατομβαιῶν ita dictus est, quòd in eo agebantur festa Ἐκατόμβαια, sive in honorem Junonis, juxta *Meursium*; sive Apollinis τῆ Ἐκατομβαιῆ, τάλισι πολυσίμω, ut *Auctor Etymologici*; a quo discimus, quòd hic mensis primo Κρόνιων vocatus esset, ἀπὸ τῆς γινομένης τῷ Κρόνῳ θυσίας; aliamque etiam rationem quare Ἐκατομβαιῶν appellatur: ἐπειδὴ ἱερός ἐστὶ τῷ ἡλίῳ ὁ ἢ ἡλιῶ τῆτω τῷ μηνὶ μέγαν ποιεῖ τὸν δρόμον ἐνάλωω ἢ οἱ παλαιοὶ τὸ μέγα ἀπὸ τῆ Ἐκατόν &c. Μελαγελιῶν nomen habuit a festis quæ celebrabantur a Melitensibus, Atticæ populo, qui Diomea commigrarunt, inde dicta Μελαγελίτια. *Plutarchus* de Exilio: Ἀρα ἔν ἐνοὶ καὶ ἀπολιδῆς εἰσι Αθιβαίων οἱ μελαγάλλες ἐν Μελίτης εἰς Διόμεια, ὅτε καὶ μῆνα Μελαγελιῶνα, ἔ θυσίαν ἐπάνυμου ἄγχοσι τῆ μελοικισμῆ Μελαγελίτια. Fiebantque tunc sacra Apollini τῷ Μελαγελιῶν Βοηδρομιῶνι nomen fecere Βοηδρόμια, festum Athenis, inde ita vocatum, quòd Ion Xuthio filius celeriter opem tulisset Atheniensibus, cum ab Eumolpo Neptuni filio bello premerentur, regnante Athenis Eretheo. Idem enim est Βοηδρομῆν ac Βοηθῆν. *Auctor Etymologici* v. Βοηδρομιῶν. — ἀπὸ ἔν τῆς τῆ σραδῶμαλ βοῆς τῆς θῆ τῷ ἄσει δραμῆος ὅτε Ἀπόλλων Βοηδρόμι ἐκλήθη, καὶ ἡ θυσία, καὶ ὁ μὴν καὶ τὰ Βοηδρόμια ἐτελεῖτε ἱερῆ. Nonnulli dixerunt hæc festa in honorem

Thefei fuisse instituta, qui hoc mense Atheniensibus contra Amazonas opem tulit. Vide *Suid. Harp. Etymol. Meurs.* Græc. Fer. & *Plutarch.* in Theseo sub fin.

Ib. l. 11. Μὲν τὰ μυσήρια] Gemina erant Atheniensibus Mysteria, majora & minora. Majora Cereri, minora Herculi sacra habebantur. Illa nonnunquam τὰ μεγάλα dicuntur apud autores, plerunque verò absolutè τὰ μυσήρια. Ubicunque igitur apud Græcos legimus τὰ μυσήρια absolutè & sine additione (uti hoc in loco) ibi τὰ μεγάλα μυσήρια, Cereris sc. Eleusiniæ sacra, intelligere debemus. Erant autem omnium apud Græcos festorum celeberrima, & a decimo quinto Boedromionis mensis per novem dies durabant. Minora mense Anthesterione agebantur. Tantâ religione Athenienses Cererem observarunt, beneficii memores, quo ab eâ Proserpinam filiam quærente affecti sunt, scilicet, quòd ab eâ ferendi frumenti incognitam ante rationem didicerunt. Ægyptii horum sacrorum auctorem faciunt Erectheum, natione Ægyptium, Athenarum verò regem ideo factum, quòd cùm ingens ubique ficitas esset, cum magnâ frugum hominumque pernicie, magnam frumenti copiam Athenas advexerit. Vide *Meursium* in singulari libro de *Eleusiniis*, *Diod.* lib. i. *Duport.* in *Theophrast.* cap. 3. *Car. Sigon.* de Rep. Athen. lib. i. cap. 4. & *Petit.* in Leg. Att. lib. i.

Ib. Schol. l. 6. Βοηθεία] Ex sequente Βοηθείαν planè natum: rectissimè *Wolfius* emendavit προθυμία: infra dicet, ὡς περ ἐψηφισάμεθα προθύμως.

Ib. l. 88. Ἦτοι Ιανῶρι☉] In orat. de Coronâ p. 167. Ed. *Ben.* Munychionem cum Januario comparat Scholiastes: ibidem etiam Θαρρηλιῶν☉ exponit Ἀπριλλίε, ergo non jam Munychion, sed Anthesterion erit Januarius: in utroque autem,

uti hîc etiam, omnino fallitur, si ad Demosthenis ætatem referat. Vide notam sequentem.

Ibid. Ὅς ἔχει χρόνον παρ' Ἑλλήσιν] Quasi verò haud satis notum esset, Hecatombæonem mensem Atticum fuisse. Omnino rescribendum est, levi tantùm mutatione, ὅς ἄρχει χρόνε παρ' Ἑλλήσιν, quod quidem scire operæ pretium sit. Utcunque de mensibus Atticis inter se discrepant Auctores, in hoc omnes confertunt, Athenienses, undecunque anni caput deduxerint, semper Hecatombæonem principem mensium constituisse. Cùm igitur admiserunt annum Julianum, cujus primus mensis est Januarius, e sede suâ Hecatombæonem deturbârunt, & in Januario principem mensem statuerunt. Rursum cùm mensis Aprilis constitutus est a Christianis princeps mensium anni propter solenne Paschatis, Hecatombæon quoque ab Atheniensibus Christianis collocatus est in Aprilis sede: unde Munchion cum Januario comparatur. *Petit. Miscell. lib. viii. cap. 6.* Vide etiam *Duport.* loco supra citato. Scholiastes ad orat. contra Timocratem p. 446. τῆ ἐνδεκάτῃ τῷ Ἐκατομβαιῶνι. ἕτ (non ut perperam editur ἔ γάρ) ἦν ὁ πρῶτῳ μῶν, &c.

P. 82. l. i. Ἀπεσείλατε — Χαρίδημον] Charidemum genere Oritam, Iphicratis in bello discipulum & Chersobleptis generum, quòd utilem rei publicæ operam navâsset, Athenienses civitate donârunt. Quin & Decretum fecit Aristocrates hujusmodi: si quis Charidemum occiderit, comprehendendum jus fasque sit in omni ditione Atheniensibus conjunctâ. Quod si quis comprehensum asseruerit, siue civitas, siue homo privatus, is scæderum expers esto. Hoc Decretum accusavit Euthycles, eique subserviens Demosthenes orationem habuit κατὰ Ἀριστοκράτες. *Demost. contra Aristocrat. Tourrellus.*

Ibid. Δέκα ναῦς] Ordo hic est : ἀπεδείλατε Χα-
ρσίδημον ἔχοντα δέκα ναῦς κενάς. Scilicet ἑπταλήων ἢ
σραβιῶων, ξένων δῆπτεν μιθοφόρων πληρωθησομένας.
Wolfius.

Ib. & seqq. Δέκα ναῦς κενάς] Thucydides, lib. vi.
[pag. 433 Ed. *Francos.*] in navalis belli apparatu,
totam classem complectitur hisce verbis, ναῦς κενάς,
quas dividit in ταχείας, & ὀπλιταγωγές, *naves præ-*
sidiarias, & quæ armatos milites ferrent. Hic igitur
per δέκα ναῦς κενάς intelligere possumus decem naves,
sive bellicas, sive onerarias, malè verò adornatas.
Hanc enim interpretationem sententia postulat :
eamque per vocem *vides* exprimere volui. *Tour-*
rellus.

Ib. l. 2. Καὶ πέντε τάλαντα] Eὖς τὸ μιθώσαοξ ξέ-
νης. Vide alacritatem & magnificentiam decer-
nendi, cum exequendi negligentia & fordibus.
Wolfius.

Ib. l. 3. & seqq. Ὡς γὰρ ἠγγέλθη Φίλιππῳ ἀδενῶν κ̄
τεθνεῶς, (ἦλθε γὰρ ἀμφοτέρα)] Nuntios optabiles in du-
bium vocare Populus non vult. Quodam die
cum, audito mortuum esse Alexandrum, Atheni-
enses quasi ebrii lætitiā exultarent, retinuit eos
Phocion dicto hoc sapienti : *Si Alexander, ita uti*
fertur, hodie mortuus sit, etiam cras erit. Quid igitur
periclitamini, si ad tempus vobis eam lætitiā præcluda-
tis, cujus præpropera perceptio & dolorem vobis &
 pudorem afferre possit ? *Tourellus.*

Ib. l. 4. & seqq. Οὐκέτι καιρὸν εἶδενά τῃ βοηθεῖν]
Scilicet τοῖς Ηρακλειχίταις. Non putātis esse neces-
sarium. Exercitus enim, duce iublato, soluturum
obsidionem, & dilapsurum esse. *Wolfius.*

Ib. l. 6. Ἀφήκατε — τὸν ἀπόστολον] Οὐκ ἐπληρώσα-
τε τὰς τρίπεις, εἶδε προσείχετε τῷ πολέμῳ. Ob incertam
fanam & inanem spem, omīssa suscepta expedi-

τιο. Καὶ τῆτο μὲν τὸ γενόμενον. *Idem.* [*Pith.* habet ἀφῆϊτε τὴν ἀποσολύ.]

Ib. Schol. l. 9. Ἦσαν τὰ βοηθόμενα] Admirandum sanè est quomodo Scholiasti nostro in mentem venerit, Μυσήρια μεγάλα & Βοηθόμενα, quæ aliud festum erant, diversamque prorsus originem habere, simul confundere. Probabile est hæc verba ab imperito aliquo in margine scripta, postea in textum irrepsisse.

Ib. l. 19. ἐπιπέμπει] Cum *Wolfio* πέμπει lego: alioqui non constat versus.

S E C T. IV.

P. 83. l. 1. Τὰ μὲν ἢ τότε πραχθέντα ἐκ ἂν ἄλλως ἔχοι] *Idem* aliis verbis dicit *Agatho*:

Μόνε γὰρ αὐτῷ κ' Θεὸς σερίσκελαι,
 Ἀγένηλα ποιῆν, ἄσ' ἂν ἢ πεπραγμένα.

*Hoc namque duntaxat negatum etiam Deo est,
 Quæ facta sunt, infœta posse reddere.*

Aristot. ad *Nicom.* lib. viii. cap. 3. *Tourrellus.* [Eandem sententiam sic complexus est *Simonides*, τὸ γὰρ γέφυνημένον ἐκ ἔτι ἄρρελλον ἔσοι. Vide *Schol.* & *Notas* supra p. 235.]

Ibid. Τὰ μὲν ἢ τότε πραχθέντα] *Accommodatio* narrationis, & opportunus transitus ad *adhortationem.* *Wolfius.*

Ib. l. 3. Τίς ἔτ' ; Δι' ὄν] *Cæteri* impressi, & *Morelius* in var. lect. τίς ; ἔτ' δι' ὄν. In *MSto Laud.* ita legitur καιρὸς ἦκει τίς, δι' ὄν.

Ib. l. 6. Εἰ γὰρ μὴ βοηθήσητε] *Propositio*: Omnibus adjuvandos esse *Olynthios.* *Ratio*: Alioqui eos hostis opes aucturos esse. *Utitur* autem odioso verbo,

verbo, ἐσραήληγυκότες ἕσεσθε ὑπὲρ Φιλίππου, quasi ejus mercenarii duces & mancipia essent: quod & turpe est & perniciosum. *Wolfius*.

Ib. l. 9. Ὑπὲρχον Ολυθίοι] Redit ad narrationem aliam, quâ cives suos, ipsorum, quod aiunt, gladio jugulet, hoc est, ut demonstrat, eos id optâsse, quod eveniret. Itaque sine levitatis & inconstantiae reprehensione, non posse cessare. Sed hic locus & in primâ tractatus est. *Idem*. [Vide supra p. 278.

Ib. l. 10. Διὸ αὐτὸν τινὰ κεκλημένον] Vide notas supra p. 278.

Ib. Schol. l. 32. Εὐέφημεν αὐτὸ] *Wolfius* ad hæc: "S. τὸ ῥῆμα τὸ βοηθήσομαι, αὐτὴν τὴν ἀπέκρισιν." Posterius magis placet.

P. 84. l. 1. & seqq. Οὔτε Φίλιππος ἠθάρρει τέτες, ἔθ' ἔτοι Φίλιππον] Si divinationi venia daretur, suspicarer legendum, ἔτε Φίλιππος ἠθάρρει τέτοις, ἔθ' ἔτοι Φιλίππου: id est, & Philippus Olynthiis, & Olynthiis Philippo diffidebant. Nam si utrinque hostilibus animis fuerunt, mutuo metu ab inferendo bello deterriti; quî convenit, Philippum, quos solos invadere non ausus fuit, Atheniensium societate aut amicitia certè auctos, oppugnare fuisse ausum? Sed quia via tritissima tutissima, retineamus vulgò receptam lectionem &c. *Wolfius*. [Omnes hujus loci interpretes uno ore in eum sensum consentiunt quem *Wolfius* alienum putat: omniaque, quæ quidem vidi, exemplaria τέτες & Φίλιππον exhibent. De lectione pugnare nolim; de sensu loci, persuasissimum me habeo, eum de mutuâ Philippi & Olynthiorum diffidentia intelligendum esse, non de paribus utrorumque viribus, adè ut neque Philippus Olynthios, neque isti Philippum aggredi audent. 1. Ob ipsam rationem quam *Wolfius* attulit, quæque haud equidem video quomodo dilui possit.

possit. 2. Quoniam isto tempore hoc modo se res habuerunt. Olynthii socii erant Philippi, cumque eo contra Athenienses pugnabant. Postea eum suspectum habere cœperunt, cum quòd celerem ejus potentiæ amplificationem & magnam, tum quòd mentem ejus infidam ac fallacem esse perspicerent. Itaque cum longè illum abesse viderent, missis Athenas legatis, contra pactiones cum Philippo initas, separatim cum Atheniensibus pacem inire. Contra Philippus, (qui certè hoc ipsum non suspicari, ideoque Olynthiorum societati parum confidere, non poterat) cum longo jam tempore occasionem eos invadendi sibi cuperet offerri: tum eam nactus, quòd belli pactiones violassent, & cum ejus hostibus amicitiam fœdere sancissent, bellum eis intulit. *Liban.* in Arg. ad Olynth. Equidem credo Demosthenem, Hebraismo hìc usum, neutrum pro activo posuisse: quòd tamen in verbo *θαρρέω* haud alibi factum vidi. Si aliter doctis visum fuerit, potiùs contra codicum fidem *τάτοις & Φιλίππῳ* rescribendum duxerim, quàm Demosthenem id quod & falsum & absurdum est, præsertim in re tam recenter facta, dixisse.]

Ib. l. 3. *Ἐπράξαμεν ἡμεῖς*] *Σ. εἰρήνην πρὸς Ὀλυθίους.* Considerandum, utrum *τὸ πρᾶττεν εἰρήνην* sit idem quod *ποιεῖν καὶ ζυθιάει*: an vero *τὸ μηχανάει* significet, id est, callidis rationibus pacem esse conciliatam, cum bellum inter eos intercessisset, animis utrinque exulceratis. *Idem.*

Ib. l. 6. *Ἐφορμεῖν τοῖς ἐκείνῃ καιροῖς*] Quasi in pro-cinctu stare ad ejus occasiones impediendas: paratam esse ad ipsum invadendum sicubi impegerit: captare opportunitatem adversus ipsum: in statione esse: Polybius, *ἐφόρμων ταῖς τῷ Φιλίππῳ ὑπερολαῖς.* *Idem.*

Ib. l. 9. & seqq. Τῆτο επέπρακται νυνὶ ὅπως δήποτε] Supra, [intelligit Olynth. 3. quam vide infra p. 119.] γέγονεν αὐτόμαλον. τὸ ὅπως δήποτε non tam hīc significat τυχόντως temerè & fortuito, aut μόλις ἢ δυσκόλως ἢ ἀτελῶς, vix, aggre, minùs absolute, quàm παράλειψιν quandam q. d. Factum est, quâ autem ratione id factum sit, non exquiro. Libanius autem rationem explicat. [infra in Arg. ad Olynth. 3.] *Wolfius*.

Ib. l. 13. Χωρὶς γὰρ] Argumentum a turpi παραλειπτικῶς inferit, periculum magis urget. χωρὶς τῆς αἰσχυνῆς, περιφάσης αὐ, αἰὶ τῆ, περιησομένης αὐ, καὶ ἐναλλαγὴν χρόνου. *Idem*.

Ib. Schol l. 8. Πότε ἀτυχῆσαι] Redundant hæc, ideoque ab alio quovis ἐξηγητικῶς addita censuerim.

Ib. l. 12. Κάλαθαεῖν] *Wolfius* virgulam præfixit, sed nihil melius de suo subjecit. Legendum puto κάλαθαεῖν.

Ib. l. 18. Ανέκοψεν] Quid si pro ἀνέκοψεν leg. ἀνέκυψεν, *exsurgit*? ut sensus sit, Demosthenes in sequent. ostendit, non utile esse Olynthiis opem ferre, sed omninò necessarium.

P. 85. l. 2. Εχόντων μὲν ὡς ἔχουσι Θεβαίων ἡμῶν] Declaratio rationis: metuendam esse Philippi in Atticam impressionem: quòd illi hoc molienti neque Thebani velint, neque Phocenses possint obistere. *Wolfius*.

Ibid. Εχόντων μὲν ὡς ἔχουσι Θεβαίων ἡμῶν] Thebani capitali odio oderant Athenienses, quippe qui, post pugnas Leuctricam & quæ ad Mantineam fuit, Lacedæmoniis favissent, quique recenter etiam Phocensibus contra eos in bello sacro auxiliati essent. *Tourreillus*.] Quin & antea eodem animo fuerant erga Athenienses; etenim, finito bello Peloponnesiaco, in concilio pronuntiârunt Athenas delendas esse, & Atticam pascuis ovium assignandam. Theba-

Thebanos contra, Phocenses nullo modo committendum esse censuerunt, τὴν Ἑλλάδα ἐτερόφθαλμον γενέσθαι, atque ita persuasum Lacedæmoniis ne Athenas everterent. Vide *Demost.* de fal. leg. p. 212. Ed. *Ben.* atque ibi Scholiaſten.]

Ib. l. 3. Απειρηκότων ἢ χρημάτων Φοκίων] Nimirum propter ingentes Belli Sacri sumptus, quod novem annos duraverat. Olynthiacâ tertiâ, pag. 138. εἰ ἢ ἐκείνα Φίλιππος λάσθῃ τίς αὐτὸν ἔτι κωλύσει δούρο βαδίζειν; Θεβαῖοι; Μὴ λίαν μικρὸν εἰπεῖν ἦ, καὶ ῥωμαιοελληνισμῶν ἐτοιμῶς. Ἀλλὰ Φωκεῖς; Οἱ τὴν οἰκίαν ἔχ' οἷοί τε ἄλλοι φυλάττειν, εἰ μὴ βοηθήσῃ ὑμεῖς.

Ib. l. 4. Μηδενὸς δ' ἐμποδῶν ὄν] Enumeratione ostendit, solos Olynthios esse propugnaculum Atticæ. *Wolfius.*

Ib. l. 7. Ἀναεάλλεσαι ποιήσῃ τὰ δέοντα] Observetur constructio cum futuro & sine articulis, quod quidem frequens est Demostheni, cum infinitivis loco nominum utitur. Fortassis etiam dubites, an, pro ποιήσῃ, legi possit participium ποιήσων. Usitatius dici videtur, ἀναεάλλεσαι, ἢ ἀναβαλεῖται, τὸ ποιεῖν, ἢ τὸ ποιῆσαι, τὰ δέοντα, τέλει, τὴν ποιήσῃ, ὡς εἰπεῖν, τὰ δέοντων. *Idem.*

S E C T. V.

Ib. l. 15. Ἀλλ' ὅτι μὲν δὲ δὲ] Hactenus opem ferendam esse Olynthiis, qui & necessarium sit, ad vitandum dedecus, & utile ad incolumitatem Atticæ, docuit. Nunc ad locum facultatis transit. Nam voluntas quidem adversandi Philippo non deerat Atheniensibus: sed nervus belli, pecunia deerat, quam vulgus in spectaculis consumebat. Qui locus quia odiosus est, & plenus offensionis, neque etiam periculi capitalis expers: longa insinuatione

atione tandem eò pervenit, ut dicat, abrogatâ lege theatriali, pecuniam ad belli sumptus tolerandos non defuturam. *Idem.*

P. 86. l. 5. Νομοθέτας] Nomothetæ erant mille & unus, quanquam *Pollux* unum illum supra mille non recenseat, forte electi. Is unus superaddebatur, ne pares essent suffragiorum calculi. Theſmothetæ quotannis in domo publicâ, ubi Leges adſervabantur, conveniebant, ut viderent ne qua lex alteri contraria legi extaret, ne qua irrita inter ratas, neve plures de unâ & eâdem re. Quod si quas hujusmodi deprehendiſſent, deſcriptas in tabellâ proponebant publicè ad Archontum Eponymorum ſtatuas: Prytanes verò concionem habebant, ut Nomethetas deſignarent. Referente Proëdro de legibus, iisque palam pro concione a ſcriba recitatis, quiſquis volebat Leges ſuadebat vel diſſuadebat, & ſiqua abroganda Lex erat, unicuique Legi abrogandæ quinque ex univerſis Athenienſibus eligebantur patroni. Populus, expenſis utrinque rationibus, ſciſcebat quas Leges vellet e Nomothetarum, quibus tamen rem omnem integram committebat, vel antiquari vel ratas haberi. Hoc legum examen erat valdè neceſſarium in republicâ Athenienſium, ubi leges cumulandi, abrogandi, ſanciendi pruritus & φιλοκαινία dominabantur. Vide *Petit.* in Leg. Att. lib. i. tit. 2. *Poll.* lib. viii. 101. & ibi doctiſſ. *Kühn.* Vide etiam *Sigon.* de Rep. Athen. lib. ii. cap. 4.

Ib. l. 6. & ſeqq. Μὴ θῆδε νόμον μηδένα, εἰσὶ γὰρ ὑμῶν ἱκανοί] Multitudo Legum regnum malè conſtitutum indicat. Cum enim leges ideo ferantur, ut perverſitatem morum reprimant, ubi multæ leges, ibi multa ſint ſlagitia neceſſè eſt. *Tourellus.*

Ibid. Μη Ἰνῶδε] *Laud. θεῶδε, Ben. α. Ἰντε.* *Wolfius* mavult θεῶδε, & μοχ καὶ τ̄ περὶ τ̄ στρατομύων ἐνὶς, vel, omisso articulo, καὶ περὶ τ. σ. ε.

Ib. l. 9. λέγω ἣ τὰς περὶ τ̄ θεωρικῶν] Athenienses, post bellum Ægineticum initâ cum Lacedæmoniis triginta annorum pace, mille talenta quotannis in ærario seponebant, non expendenda, nisi hostis in Atticam appulsus eam invaderet; si quis in alios usus ea impendenda esse decerneret, morte erat multandus. Hæc lex eo primùm ardore, quo nova plerunque instituta, observabatur. Postea Pericles, quò gratiam populo iniret, auctor fuit ut viritim civibus distribuarentur, ad ludos & spectacula: hoc tamen proviso, ut, ingruente bello, hæc pecunia in militum stipendia numeraretur. Utrique pariter consensum est: verùm, ut omnis disciplinæ relaxatio feriùs ocyùs in licentiam degenerat, adeo populus delectabatur hâc largitione, quam Demades *Viscum* appellabat, quo cives omnes se illaqueatum ibat, ut nullo omnino in casu eam vellet detrahi, annoque quo habitæ sunt orationes Olynthiacæ Eubulus, princeps factionis quæ Demostheni adversabatur, legis auctor esset, qua capitali pœnâ cautum est, nequis pecuniam a Pericle spectaculis destinatam in militum stipendia numerari satagat. Apollodorus etiam, quòd contrarium suasisset, multatus est. *Andoc. de Pace cum Laced. Thucyd. lib. ii. Diod. Olymp. 87. an. 2. Plut. in Peric. Demosth. contra Neæram.* Hæc ea est Eubuli Lex quam Demosthenes accusat, cuique rapidos Philippi progressus *Justinus* lib. vi. acceptos refert. En ipsius verba; *Hujus morte* (Epaminondæ ducis Thebanorum) *stiam Atheniensium virtus intercidit; siquidem amisso cui æmulari consueverant, in segnitiam torporemque resoluti, non, ut olim, in classem & exercitus, sed in dies festos,*

apparatusque ludorum reditus publicos effundunt; & cum actoribus nobilissimis poetisque theatra celebrant, frequentius scenam quàm castra visentes; versificatoresque meliores, quàm duces laudantes. Tunc vectigal publicum, quo antea milites & remiges alebantur, cum urbano populo dividi captum est. Quibus rebus effectum est, ut inter otia Græcorum, sordidum & obscurum antea, Macedonum nomen emergeret: & Philippus, obses triennio Thebis habitus, Epaminondæ & Pelopidæ virtutibus eruditus, regnum Macedoniae, Græciæ, & Asiæ cervicibus, velut jugum servitutis imponeret. Tourrellus. [Vide Petit. in Leg. Att. lib. iv. Sigon. de Rep. Athen. lib. iv. cap. 3. Rhodigin. Antiq. Lect. lib. viii. cap. 9. & Liban. Arg. ad sequentem orationem.]

Ibid. Σαφῶς ἐπιπέσει] Παρρησία fiduciam causæ præ se ferens. Wolfius.

Ib. l. 10. Τὰς περὶ τῶν στρατομέων ἐνέτας] Juxta Solonis leges militares unusquisque civium per vices nomen suum profiteri ac per se militare necessariò tenebatur: qui secus fecerat, infami ἀστρατόντι nomine notabatur, foroque & templis exulabat: quisquis autem ordinem suum deseruerat, ad Heliastrum tribunal sistebatur, quibus pœnam etiam aggravandi animus non deerat. Æsch. in Ctesiph. Demosth. contra Timoc. contra Neær. & de Rhod. Lib. Leges hisce posteriores de iis valdè derogabant, unde factum est, ut, labante antiquâ disciplinâ, cuius liceret, nullam aliam ob causam quàm desidiâ, militiam impunè detrectare. Demosthenes Solonis leges iterum ut valeant cupit. Tourrellus.

Ib. Schol. l. 24. Οὐδὲ γὰρ ἔχομεν νόμον] Malim, εἰ γὰρ ἔχομεν νόμους; Num leges non habemus? Wolfius.

Ib. l. 31. Τὰς νομίμους] *Wolfius* mavult τὰς νόμους, aut τὰς κυρίας; hoc minimè placet, illud alterum certè verum est, atque ita legit *Petitus*, qui loco suprâ laudato hoc Scholion citat.

Ib. l. 33. Τὸτο ἢ τὸ ἔργον τῶ Θεσμοθετῶν] *Petitus* loco suprâ laudato: “ Quod dicit *Ulpianus*, κρίνειν “ τὰς νόμους, μήπως ἐναντίοι ἀλλήλοις ἔλαθον ὄντες, fuisse “ *Thesmothetis* cum *Nomothethis* commune, ve- “ rum est; imo *Thesmothetæ* huic rei caput & “ αὐτορες præcipui erant, ut qui tenerentur, καθ’ “ ἕκαστον ἐναντίον ἀκριβῶς ἐξετάζειν; εἴ τις ἀναγέγραπται νό- “ μῳ ἐναντίῳ ἑτέρῳ νόμῳ.” Vides eum non agnos- cere vocem τινές, quæ sanè delenda esse videtur, nisi pro ἀλλήλοις legatur ἑτέροις.

P. 87. l. 2. Διανέμωσι θεωρικὰ] *Pith.* δ. ὡς θ. mox idem, sicut etiam *Ben.* ε. η. θ. ῥαθυμότερες.

Ib. l. 5. Αθυμότερες ποιῆσιν] Ἡτῶν προθύμους εἰς τὸ πολεμῆν. Cur verò? Quia & pauciores sunt, & ignavos meliore conditione esse vident, quàm se, qui belli ærumnas & pericula tollerent. Hic indocti vulgus affectus est. Eruditi autem sciunt, eos optimâ esse conditione, qui officio funguntur maxi- mè. *Wolfius*.

Ibid. Ἐπειδὴν ἢ ταῦτα] Quod dicit non dicere videri vult, sed dicturum pollicetur, periculo remoto, ipsis auditoribus testibus citatis. *Idem*.

Ibid. Ἐπειδὴν ἢ ταῦτα λύση] *Demosthenes* mul- tæ istis legibus sancitæ caput suum subduxit cau- tissimè; quippe quòd earum abrogationem solùm verbo tenus postularet, absque formulis ad id præ- scriptis. *Tourrellus*.

Ib. l. 7. Ασφαλῆ] *Pith.* ἀσφαλῶς habet, quod ad τὸ λέγειν referendum esset: sed perinde est utrum dixeris παράχρησε ὁδὸν ἀσφαλῆ τῷ λέγειν: an παρά- χρησε ὁδὸν τῷ λέγειν ἀσφαλῶς. Mox nonnulli γρά-

Ψαύα, ita ut Scholiaſtes legit. Atticis familiare eſt Aoriſtum pro Futuro ponere.

P. 88. l. 2. Ἄλλως τε καὶ τῆς μόνε] Propoſitio: Nemo ſuadebit optima. Ratio, quia privatim cum capitali periculo ea res conjuncta eſt. 2. Et publice non modo, non prodeſt, ſed etiam obeſt: λογισμοὶ ἀπορρηπτικοὶ τῆς ἀλόγου τόλμης, ἐν τῷ τέλει καὶ πᾶσι ἐκβεησόμενων εἰλημητοί. *Wolfius.*

Ib. l. 5. Μηδὲν ᾗ ὠφελῆσαι τὰ πράγματα] Τὴν πόλιν. Delectatur hoc nomine Demoſthenes γενικῶ ὄντι ἀλλ' ἢ εἰδικῶν. *Idem.*

Ib. l. 6. & ſeqq. Μαλλον ἔτι ἢ νῦν — φοβερώτερον] Obſerventur particulæ ex ſupervacaneo additæ comparativo ἀξητικῶς, ἀλλ' ἢ τῷ, μαλλον ἔτι φοβερόν. vel, omiſſo μαλλον, ἔτι φοβερώτερον ἢ νῦν. *Idem.*

Ib. l. 8. Καὶ λύνει γε] Amphibolia quædam eſt in verbis, propter ἔλλειψιν, ut dubites utrum velit, Athenienſes poſtulare debere, ut Eubulus legem a ſe latam ipſe abroget, an ipſum Eubulum poſtulare, ut ſua lex a populo abrogetur. Sed prior ratio magis mihi placet. *Idem.*

Ib. l. 9. Δεῖ τῆς αὐτῆς ἀξιῶν] Δεῖ ἀξιῶν ὑμᾶς, τῆς αὐτῆς λύνει: id eſt, ὅπως ἂν ἔτοι αὐτοὶ λύσει τὰς νόμους τῆς. Poſtulandum eſt, qui hæc leges rogârunt, iidem uti abrogent. *Idem.* [Vox ἀξιῶν in Ed. ann. 1726. 12mo non legitur.]

Ib. l. 10. Οὐ γὰρ ἐστὶ δίκαιον] Αἰτιολογία ab injuſto: contentione conſtans utilitatis & noxæ, gratiæ & odii. *Idem.*

Ib. l. 15. Πρὶν ᾗ ταῦτα ἀτρέπίσαι] Πρὶν ἂν ἀτρέπίσαι. Repetit argumentum a periculoſo, ſuprà poſitum, ſed dilemmate tractatum, hoc fere modo: Qui legem hanc abrogare ſine veſtrâ auctoritate inſtituerit; aut tyrannus ſit oportet, aut amens, ſi exitium ultro ſibi accerſierit. *Idem.*

Ib. Schol. l. 20. Ἄλλὰ σὺ λύεις] *Morellius* in var. lect. ita hæc legit, uti nos edidimus. In *Ed. Wolf.* ita hæc sententia concipitur : ἀνίπιπτον ἔλυσε, * τὸν νόμον μηδὲν δόλαθηθείης. Quod minùs placet. Fortasse legendum est : ἀλλὰ σὺ λύε τὸν νόμον.

P. 89. l. 2. Μηδένα ἀξιῶτε τηλικῶτον] Τέτο γὰρ κατὰ λυσις ἀν εἴη τῆ δημοκρατίας, καὶ τυραννίς. *Wolfius.*

S E C T. VI.

Ib. l. 7. Οὐ μὴν εἰδ' ἐκείνῳ γ' ὑμᾶς] Postulavit ut decernatabrogationem legis. Nunc decretum exequendum esse monet : non ignarus ingenii populi, τῶ ἐν μὴ τοῖς ψήφισμασι τὰ μέγιστα αἰρεμῆνε, τοῖς ἡ ἔργοις εἰδὲ τὰ ἐλάχιστα διαπραϊτομῆνε. *Idem.*

Ib. l. 13. Ἡ περὶ ὧν γράφει] Ἡ ταῦτα Δημοπραξίασθ περὶ ὧν γράφει. τὸ ψήφισμα γράφει περὶ τέττε videtur durum. Quid si γραφῆ, ἀορ. β. ὑποκλιτικῶ παθητικῶ ; Quibus de rebus scripta fuerint, ad eas res conficiendas. *Idem.* [Valdè placet *Wolfii* conjectura : atque ita etiam legitur in *Ben. ε. η. θ.* particula ἂν præpositâ.]

P. 90. l. 4. Τὸ γὰρ πρώτῃεν] Sententia est consilia, orationes, decreta referri ad agendum : actionem finem esse & cogitationum, & concionum, & decretorum : quæ, sine illâ, irrita sint omnia. Sic & virtutis laus omnis in actione consistit. *Idem.* [Hanc sententiam imitatus est *Sallustius Bell. Jug.* pag. 447. *Ed. Wasse.* At ego scio, *Quirites*, qui postquam *Consules facti sunt*, acta majorum, & *Græcorum militaria præcepta legere cæperint* ; homines præposterî. Nam gerere, quàm fieri, tempore posterius ; re, atque usu prius est.]

Ib. l. 8. Ὑπάρχειν] Cæteri impressi, & *Ben. ε. η. θ.* ὑπάρχει habent : ea certè lectio meliùs quadrat cum ingenio populi Atheniensis, quibus nulli usquam

quam ad concionandum ac decreta facienda promptiores fuerit, tum etiam oratoris verbis proximè sequentibus.

Ib. l. 10. Καὶ γυνῶναι πάντων, ὑμεῖς ὑξύτατοι] Auditorum gratiam captat, in laudandâ ipsorum sagacitate; & tacitè eos ad bene agendum hortatur a dedecore, quod suscepturi sint, si fœcus fecerint; quanto enim solertiores extiterint in optimis consiliis dignoscendis, tanto fuerint infamiâ digniores, si deteriora sequerentur.

Ib. l. 12. Ἐὰν ὀρθῶς ποιῆτε] Ἐὰν ποιῆτε τὰ δέοντα, ἢ θεωριῶν ἀποστάσεις, ἢ αὐτοὶ στραβόμενοι. *Wolfius*

Ibid. Τίνα γὰρ χρέον] Ab occasione & necessario: quod & periculum & probrum includit, simul etiam odium in Philippum concitat. *Idem.*

Ib. l. 16. Ἄνθρωπος] Vide notas supra pag. 222.

Ib. l. 17. Εἰ δὲ ἢ ταύτης κύριος ἢ χώρας γενήσεται] Chalcidicam regionem intelligit, in quâ Philippus, jam ante quàm Olynthum obsedisset, duo & triginta urbes ceperat. Etenim contra omnium Justinii exemplarium fidem, quæ communi mendo laborant, auctore Fabro, *Chalcidicam* pro *Cappadociam* lib. viii. cap. 3. reponere debemus. *Tourrellus.*

P. 91. l. 1. Πάντων ἀίχιστα πεισόμεθα] Post *πεισόμεθα* *Benenatus* comma, *Wolfius* cum aliis omnibus, quæ quidem vidi, exemplaribus punctum ponit. Ego persuadere mihi non potui quin cum interrogatione hæc legerem, tum quia minore cum vi ipsa aliàs effereatur, tum quia vim cæterarum interrogationum perperam interrumpent, & aliquatenus frangent. Quantam magnificentiam orationi afferant figuratæ hujusmodi interrogationes, docet *Fabius* lib. ix. cap. 2. & *Longinus* sect. 18. Vide notas supra, pag. 229.

Ib. l. 2. Εἰ πολεμήσαιεν] *Ben.* ε. η. θ. post πολεμήσαιεν, ἐκείνῳ habet. *Pith.* ita legit, εἰ ἐκείνῳ ἐτοίμως πολεμήσειε. Conjicio legendum εἰ ἐκείνῳ πολεμήσειε. *Wolfius* ita hæc transtulit, *si bellum gererent*: notamque addit: *Si ipsi ultrò lacefferent Philippum.* Optimè quidem hoc modo sensus constat, & argumentum a fortiori continet: si enim ultrò Philippum laceffentibus auxiliaturos se polliciti sunt, quanto magis eosdem jam adjuvent oportet a Philippo bello petitos? Verùm huic interpretationi omnino non quadrat sequens vox σώσειν, quæ certè ad eos propriè referenda est, quibus in sui defensionem, non aliorum oppugnationem subveniendum esset.

Ib. l. 5. Οὐ Βάρβαρῶ] Græci omnes alias nationes, non exceptâ Macedoniâ, pro barbaris habebant. Alexander, qui Xerxis tempore Macedoniae Rex erat, ludis Olympicis, ut qui barbarus esset, exclusus est, neque iis tandem aliquando admiffus antequam se Argis oriundum esse probâffet. Idem Alexander, cum a Persarum castris ad Græcos transiiffet, ut iis prædiceret Mardonium primâ luce eos de improvîso aggressurum, perfidiæ crimen diluit antiquâ fuâ origine quam ad Græcos referebat. Nihil opus fuiffet eum ad majores suos recurrere, quò istiusmodi prætextu se defenderet, si isto tempore Macedonia Græciæ pars esset. *Tourrellus.*

Ib. l. 5. Οὐκ ὅ,τι ἂν εἶποι τις] Plura in Philippum probra conjeciffet, si potuiffet: etsi quæ hæc probra sunt, non esse Atheniensem, inimicum esse Atheniensium, illisque eripuisse illa, quæ & ipsi olim per injuriam rapuerant? Sic causa bona superior est eloquentiâ inimici. *Wolfius.*

Ib. l. 7. Συγκατασκέασαντες] Τῷ Φιλίππῳ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀρχήν· ἐπειδὴ ἅπαντα ταῦτα εὐκίτες, καὶ Συγκατασκέασαντες ἐσόμεθα. Sententia est, culpam esse

esse penes ipsos Athenienses; neque in duces, neque in oratores, neque in fortunam conferri posse.

Idem. [*Pith.* legit *Ῥυσκόασαίτες.*]

Ib. l. 8. Τότε] "Όταν οἱ Ολυθῖοι ἀπόλοιτο. *Idem.*

Ib. Τῶν αἰτίων οἱ τινές εἰσι] Ἀντίφωσις Ἑλληνική, ἀνὶ τῶν, τίνες εἰσιν οἱ αἴτιοι τῶν. *Idem.*

Ib. l. 11. Οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς τῷ πολέμῳ κινδύνοις] Ἐν τοῖς ἀγῶσι, καὶ ταῖς μάχαις. Noto exemplo rem illustrat, quod & ipse ad Chæroneam imitatus ἐν τῇ μάχῃ καλὸν εἶναι, εἰδ' ὁμολογέμενον ἔργον οἷς εἶπεν ἀποδειξάμεν ὡχέλο λειπῶν τιῶν τάξιν, ἀποδράς αἰχμῶν καὶ τὰ ἔπλα ρίψας, εἰδὲ τιῶν ἔπιγραφῶν τ' ἀσπίδων αἰχμηθεῖς, ἔπιγεγραμμένης γράμμασι χρυσοῖς ἀγαθῆς τύχῃ. Verum ille Iambico versu id convitium eludere solebat, cum diceret, ἀνὴρ ὁ φάργων καὶ πάλιν μαχήσειαι. *Idem.*

P. 92. l. 6. Εὐξαοῦ μὲν] Vide notas supra p. 309.

Ib. l. 10. Προλήθῃ] *Voss.* προλήθῃ.

S E C T. VII.

Ib. l. 13. Εἰ δὲ τις ὑμῖν τὰ θεωρικὰ εἶναι] Ὑποφορὰ, de aliâ ratione sumptuum exquirendâ. Sicut in I. [3. p. 142.] λέγεται ἢ καὶ ἄλλοις ἕτεροι πόροι. *Wolfius.* [In nonnullis ἔχοι vel ἔχη legitur.]

Ib. Schol. l. 8. "Ότι εἰ δύναιμαι ——— ἡμέτερα] Sententia postulat ut legamus δύναιμαι — ἡδέα: & sic quidem *Morellius* in variis lectionibus, ut etiam *Wolfius* legendum vult: in ejus autem *Edd.* pro ἡμέτερα ἡδύτερα reperitur, quod profectò proprius accedit.

Ib. l. 15. Ζητεῖτε, φησὶ] *Morellius* in var. lect. Ζητεῖτε, φησὶ, παρὰ τῷ Συμβάλῃ ἡδέα δ' ἄλλω, ὡς εἴκειν. *Wolfius* mavult, Τί Ζητεῖτε παρὰ τῷ Συμβάλῃ; δ' ἄλλω, ὡς εἴκειν, ἀπαλεῖτε' εἰ γὰρ μόνου &c.

P. 93. l. 2. Φημι ἔγωγε] Concessio hypothetica, cui mox subjicit inficiationem: sine theatrâ pecuniâ non suppetere belli sumptus. *Wolfius.*

Ib. l. 7. Ἄλλ' οἶμαι μέγα] Est & hoc Ἰωνικόν. significat enim eos amantium instar sibi somnia fingere. *Idem.*

Ib. Schol. 4. Τύχης ἠγόμενον] *Wolfius* certissimâ emendatione reponi vult Ὀχῆς ἠγόμενον: πὸ, τύχη omninò nihil huc pertinet: mox idem Ὀπορήσαι, quod sententia postulat; ὦ & α̅ sæpe librariorum incuria mutantur.

S E C T. VIII.

P. 94. l. 2. Οὔτοι [ωφρόνων] Iterum dedecus inculcat, & ipsorum exemplum amplificat: Si, inquit, Megarenses rectè oppugnâstis; quanto magis oppugnandus erit Philippus? *Wolfius.*

Ib. l. 3. ἐλλείπονιάς τι] Sic ordina: ἐλλείπονιάς τι τῷ πολέμῳ, δι' ἔνδειαν χρημάτων: ἔξ mox δι' ἀπορίαν ἐφόδιων τοῖς στρατιωμένοις, scilicet δοθησομένων, ἢ ἀναγκαίων ὄντων. Εφόδια verò intelligo τὰ Ἰτηρέσια, de quibus Philippica I. [Vide notas p. 241.] *Idem.*

Ib. l. 6. Κορινθίως] Demosthenes Atheniensium virtutem recalefacere studet, in memoriam ipsis revocando insignem patrum ipsorum expeditionem circiter sæculum ante factam. Simul atque Græcia confœderata Persarum Regem propulsâsset, statim victores in se invicem arma verterunt. Athenienses ac Lacedæmonii suis utrique partibus præfuerunt. Reliqui, prout quosque aut voluntas aut commodi ratio trahebat, vel has vel illas partes amplexi sunt. Corinthii & Megarenses illo tempore inter se bellabant; causa belli erat de finibus suis contentio. Megarenses, quibus commodiùs esset

esset ab Atheniensibus quàm a Lacedæmoniis auxiliandum, ab his elapsi sunt ut illis se conjungerent. Corinthii minimè hoc erant perterriti, seque persuasissimos habentes, Athenienses, in Ægypto & Æginâ occupatos, ad novum hoc bellum sufficere non posse, in Megarensium fines se intromisérunt. Athenienses verò non tam virium suarum quàm virtutis suæ rationem habuerunt. Senes Juvenisque, qui servabant domi, ad socios defendendos unà alacres profecti sunt, quæsivere hostem, ac profligârunt. *Tourrellus.*

Ib. Καὶ Μεγαρέας] Megara, insignis Græciæ urbs, æquali ferè a Corintho & Athenis intervallo distita prope sinum Saronicum. Hoc bellum contigit duodecim annos post bellum de quo in præcedenti notâ dictum est. Megarenses, postquam præfidiarios Atheniensium milites trucidâssent, Lacedæmoni, ac Corintho etiam ipsorum capitali hosti, contra quem Athenienses ipsorum causam suscepissent, se conjunxere. Athenienses eorum tam perfidâ defectione animoque adeo ingrato commoti injuriam ulcisci decreverunt. Itaque Megarensibus denuntiârunt, ne terram Cereri & Proserpinæ sacratam contra fas excolerent: quâ admonitione detrectatâ, eos aditu in portus & regionem Atticæ decreto interdixere: idque decretum acerbius bellum Peloponnesiacum accendit. Ex oratione Demosthenis credideris, bella de quibus loquitur ab auditoribus suis fuisse gesta. Hujusmodi Anachronismis uti Eloquentiæ conceditur, quæ hoc modo ad posteros transfert majorum suorum gloriam. Optima est hæc ratio in animos hominum se insinuandi, adque intimos affectus rectâ viâ incedit. Nullum nos ita movet exemplum ut nostrum; nihilque est quod quis tantum, quantum semetipsum, imitari gestiat. *Idem.*

Ib. l. 10. Καὶ ταῦτ' ἔχ' ἵνα] *Επιδιόρθωσις*, quâ excusat asperitatem orationis, sine, & exemplo majorum, cum reprehensione adversariorum. *Wolfius*.

Ib. Schol. l. 42. Ὀργια τῶν Θεῶν] Fortasse addendum γινόμενα ἐν αὐτῇ. *Idem*.

P. 95. Schol. l. 1. Ὀργᾶν αὐτῇ] Omnino, cum *Wolfio*, ἐν αὐτῇ redundare puto: vel potius suo loco turbata ad præcedentia ὄργια τῶν Θεῶν retrahi debere.

P. 96. l. 2. Τὸν Ἀριστέδω ἐκείνον] *Aristides*, *Iustus* cognomine, non nihil ad victorias *Marathoniam* ac *Salaminiam* contulit, atque *Atheniensem* ad pugnam *Platææ* dux erat. Eum jure etiam dixeris *Athenarum* in *Græcia* imperii primi jecisse fundamenta. *Aristidis* virtus apud omnes reverenter habita id potissimum effecit ut *Græci*, postquam *Perfas* vicissent, *Athenarum* potius quàm *Spartæ* dominationi se submitterent. *Plato*, accuratus ille hominum æstimator, in *Gorg.* [pag. 526. Ed. *Serrani*] eum omnium *Græcorum* perfectissimum atque integerrimum fuisse testatur. *Tourrellus*.

Ib. Τὸν Νικίαν] *Alius* dux *Atheniensem*, ditissimus, itemque maximè munificus, occubuit bello *Siculo*, quod ne suspicerent omnibus modis cives suos dehortari voluit; verùm apud eos *Alcibiadis* ipsius æmuli auctoritas prævaluit. *Idem*.

Ib. Τὸν Περικλέα] *Hic* vir & patriæ & sæculi sui decus fuit. *Scientiâ* politicâ, militari, atque *Eloquentiâ* pariter insignis. Ex his tot ac tam præclaris dotibus tanta ei *Athenis* nata est auctoritas, ut ab iis qui ipsi invidabant pro novo *Pisistrato* haberetur. Unde factum est, ut primò necesse illi esset moderatione, atque obsequio, etiam plus quàm decuit, in suâ agendi ratione uti. Postquam verò tantam potestatem nactus esset, quantâ opus fuit ad liberè agendum, tum ille *Atheniensem* mollitiæ haud

haud diutius indulfit, verùm tantâ cum feveritate fingulos in officio continebat, ut iidem homines, qui, ab ipfo gloria cumulati, eum viciffim omni honorum genere oneraffent, de fupplicio ei infligendo cogitarent. Plato voci publicæ de Pericle fidem abrogare audet, ipfumque populi Athenienfis corrupendi inſimulat. Quid, inquit is philoſophus, de Equifone ſentiamus, qui equum curare in ſe receperit, eumque ferioſorem reddiderit, quàm acceperat? *Plat. in Gorg.* [pag. 516. Ed. *Serran.*] *Idem.* [Vide *Plutarch.* in Pericle, & *Iſocratem* in Orat. *περὶ ζῆλως.*]

Ib. l. 4. & ſeqq. Ἐξ ἧ ἡ οἱ διερωτῶντες ὑμᾶς ἔτοι πεφύμασι ρήτορες τί βέλεθε, τί γράψω] Oratores id unicè quærebant ut populum gubernarent; populusque ſola erat adulatione gubernandus. Ad eum igitur id imperium pertinebat, qui ad affentationem eſſet eruditiffimus, vel potiùs qui deceptoris partes agere potiſſimum calleret. In hoſce homines, tam turpiter obſequioſos, & populari gratiæ fervientes, certè non minùs quàm Orator noſter, invehitur Ariſtophanes in Equitibus Act. I. Sc. 1. & 2. idemque in Veſpis 2. Ariſtoteles, de Rep. lib. iv. cap. 4. lib. v. cap. 6. & 11. Iſocrates, de Pace. Quicumque, exclamat Demoſthenes, in Oratione de Rep. Ord. Quicumque Reipublicæ prodeſſe velit, primò auribus veſtris mederi debet, nihil aliud audire aſſuefactis quàm quod eas titillet. Cleones & Cleophones, inquit Demetrius Phalereus, 1 De Eloq. c. 315. hoc eſt, aſſentatores populum Athenienſem totum poſſident, qui non niſi iſtorum auribus atque intellectu uti vult. *Idem.*

Ib. l. 6. *προπέποιμαι*] Valdè delectatur hac metaphora Demoſthenes. Sic alibi dixit *προπίνεν τὴν παρίδα τοῖς ἐχθροῖς; & τὴν ἐλευθερίαν προπεπωμότες.*
De

De vocis Etymo haud nostrum est differere : adeas
Hen. Steph. Bud. Suid. & Harpocrat.

S E C T. IX.

Ib. l. II. Καί τοι (κρίψαθε] Collatio reipublicæ
 majorum & suæ ætatis : qualis est apud Isocratem,
 sed multò copiosior in Areopagiticâ, & oratione de
 Pace. Hunc autem servat ordinem, ut primùm
 de Græcâ, deinde de urbanâ administratione dicat,
 denique magistratuum privatas res conferat : &
 populo torporem excutere studeat. *Wolfius.*

Ib. l. II. & seqq. Καί τοι (κρίψαθε — ἢ προγόνων
 ἔργων ἢ τῶν ἐφ' ὑμῶν] *Fabius* lib. vi. cap. 5. *Idem*
 (Demosthenes) *cum offensam vereretur, si objurga-*
ret populi segnitiam, in asserendâ libertate reipubli-
cæ, majorum laude uti maluit, qui eam fortissimè
administressent. Nam & faciles habuit aures, &
natura sequebatur, ut meliora probantes pejorum pœni-
teret. Vide Dionys. Halicarnass. cap. de figuratis
causis.

Ib. Schol. l. 20. Τῷ σώματι] *Morellius* in var.
 lect. uti & *Wolfius* in margine, τῷ σώματι habet.
 Fortasse ita hæc legenda sint : δεξιωσάμεν αὐτὸ
 (scilicet τὸ πώληριον) τῷ σώματι : ut hic sensus sit :
cum quis — accepto a pincerna poculo, eoque leviter
delibato &c.

Ib. l. 29. Τί ἂν οἱ πρόγονοι ἐμίσην αὐτὰς] *Wolfius*
 in margine ; τὰς προγόνους ἐμίσην αὐτοὶ : quæ certifi-
 simè germana lectio est, quamque sententia omni-
 no postulat.

P. 97. l. 3. Οὐ γὰρ ἀλλοτρίοις] Τὸ τελικὸν αἴτιον τῆ
 ἐπιγήματι, ἢ κοινωφελεία. Ἐνοικὸν δὲ τῆτο. Sic Iso-
 crates Παραμένει : τὰς τῆ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνηθεὶς
 οὐκ οὐκ ἢ καλὸν ἔχεις παράδειγμα τῶν ὑπ' ἐμῆ λεγομένων :
 &

& in Philippica: ἔθυμᾶ ἣ δίοτι μηδὲν ἄλλοστρείοις παραδείγμασι χρώμεν, σὲ παρακλῶν τυγχάνω. *Wolfius*.

Ib. l. 5. Ἐμὴν ὀδαιμοσιν ἔξεισι γινέσθῃ] *Observa pares casus, qui verbum antecedunt & sequuntur. Isocrates*: Ἐ προσποιησαμένων εἶναι ζοφισῶν. *Martialis*:

Nobis non licet esse tam disertis.

Ib. l. 8. & seqq. Πέντε μὲν ἔ τετταράκοντα ἔτη] *Isocrates* in Panegyrico habet ἑβδομήκοντα, in Panathenæico πέντε καὶ ἐξήκοντα: & *Obsopæus* in veteri exemplari legi ostendit ξξ. *Fortassis* hîc legendum καὶ ἐξήκοντα. *Tertia Philippica* verò scribit, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι προσάται ἑβδομήκοντα ἔτη καὶ τρία τῶν Ἑλλήνων ἐγίνοντο. *Chronologiam* a *Pausania* Spartani interitu usque ad cladem *Helleponticam* puto perducendam: postquam, captis a *Lyfandro* Athenis, *Lacedæmonii* terrâ marique rerum potiti sunt, donec iisdem victis ad *Cnidum*, *Conon* patriæ opes & dignitatem aliqua ex parte recuperavit: quas sociali bello *Chares* denuo evertit, nec multò post *Philippus* in Græcia grassari non armis magis quam auro *Macedonico* & proditione, ac dominari cœpit: cui *Demosthenes*, quantum potuit, est adversatus. *Idem*.

Ibid. Πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη] *Vide Meurs.* de *Fort. Athen.* cap. 10. Ibi quidem, etiam uti in utraque *Wolfi* Editione, ἐξήκοντα legitur, quibus *Pith.* concordat. *Voss. Laud. & Ald.* τετταράκοντα exhibent, quod profectò confirmatur ex oratione de *Rep. Ord.* ubi tota hæc comparatio ad verbum ferè iterum occurrit, & legitur ut hîc, πέντε μὲν τοίνυν καὶ τετταράκοντα ἔτη τῶν Ἑλλήνων ἤρξαν ἐκείνοι ἐκόνην. *Wolfius* autem & ibi pro 45 legendum putat 65. ξέ pro μέ: nisi quis (ipsius verba sunt) fortè cavilletur, legitimum imperium 45 durasse annos: reliquis, in tyrannidem degenerasse. Sed & perpetua

petua tyrannis illa fuit, aut certè *πειθανόγυνη*: & hæc exceptio non decet laudatorem.

Ibid. Πέπτε &c. ἐνόστου] A quarto anno Olympiadis 75. ad secundum octogesiinæ quintæ. Postquam Græci ex pugnis Salaminia & Platæensi didicissent, quid virtus ac disciplina contra multitudinem possent, consilia inière quomodo adversus nova Persarum regis molimina se præmunirent. Unaquæque Græciæ urbs singulare quodammodo imperium erat. Multitudo ducum multa secum necessariò fert incommoda: hæc igitur ut præcaverent, constituère unum totius nationis imperatorem eligere, idque munus omnes ad Pausaniam Lacedæmoniorum regem unanimes detulerunt. Illo Rex brevi abusus est, eoque processit ut etiam cum Persis clandestinum haberet consilium Græciæ iis subjugandæ, hac scilicet conditione, ut eam sibi præfecti nomine provinciam nancisceretur. Itaque eum Spartani revocarunt, & principatûs per-tæsi, qui reges suos efficeret tyrannos, eum ultro ad Athenienses transtulère. Hi delatum accepère: nullumque tum temporis consilium cœpere nisi in generalibus conventibus ad Delum habitis. Ibi definierunt quid singulæ urbes ad communem causam promovendam conferrent: quæ tamen omnes suis legibus gubernabantur. Ut verbo dicam, Athenienses usque ad bellum Peloponnesiacum principatum ita tenuerunt, ut ex ipsorum studio solùm muneris sui cum dignitate adimplendi intelligeretur, quique inferiores erant, æqualitatis tamen similitudinem reliquam haberent. Itaque clades Xerxis, atque initium belli Peloponnesiaci duæ sunt Epochæ, quæ quadraginta quinque annos complectuntur, quibus Athenienses imperium obtinere in Græcos sponte sua subditos. Etenim post bellum Peloponnesiacum, Athenis iniquo animo

mo paruerunt : & ipse Thucydides, quamvis Atheniensis, confitetur omnes hujus belli cursu in Lacedæmonios inclinatione animorum propendisse. Additis igitur viginti septem annis belli Peloponnesia , quadraginta etiam quinque inter cladem Xerxis & hoc bellum elapsis ; duraverit Atheniensium imperium septuaginta duos annos integros, sive septuaginta tres inchoatos. Demosthenes, juxta posteriorem hunc calculum, in tertiâ Philippicâ dicit Athenas Græciæ imperâsse annos tres & septuaginta. Eâdem ratione Isocrates, cum hoc imperium tantum annos sexaginta quinque durâsse dixisset, ejus durationem alio in loco ad plusquam septuaginta extendit. Facile hæc discrepantia componitur, distinguendo tempore quo Græci volentes, quoque inviti Atheniensibus paruerint. *Tourellus.*

Ib. l. 20. Μυρία τέλααθα] Id est, circiter vicies centum mille libras nostrâ monetâ. Vide supra pag. 251. Ingentem sanè pecuniæ summam, quamque ut congererent, maxima frugalitate præditos fuisse oportuit Atheniensium majores.

Ib. l. 11. Σωήγαλον] *Pith. ἀνήγαλον.*

Ib. Schol. l. 21. Περδικκας ὁ ἀδελφός] In nostro legebatur Περδικκας ὁ θεῖος Ἀμύντε, ἀδελφός Φιλίππου τῆ πατρὸς Φιλίππου. Rectissime *Morellius* in var. lect. & *Wolffius*, in margine ita hæc legenda indicant, uti nos ipsa edidimus : satis enim notum est, Philippi patrem Amyntam fuisse. Neque etiam sic omnia rectè habent : etenim pro θεῖος legendum γός, cum tres fuerunt Amyntæ filii, Alexander, Perdiccas, & Philippus. Vide *Diod.* lib. xv. Quæ sequuntur obscura adhuc videntur & quidem mutilata.

P. 98. l. 1. Ὡσπερ ἐστὶ προσήκου] Quo autore ? Philautia & arrogantia Græca. Barbari enim respondant,

spondeant, vel sua cuique nationi tenenda esse, vel, quæ plus armis possit, rectè victis imperare. *Wolffius*. [Iphigenia in Euripide pag. 64. par. 2.

Βαρβάρων δ' Ἑλλήνας εἰὸς ἄρχειν, ἀλλ' ἔ Βαρβάρους,
Μῆτερ, Ἑλλήνων, τὸ μὲν γὰρ δεῖλον, οἱ δ' ἐλεύθεροι.]

Ib. l. 2. Πολλὰ δὲ καὶ καλὰ &c.] Ad Marathonem, Salamina, & Plateas. *Tourellus*.

Ib. l. 9. & seqq. Δημοσίᾳ μὴ τοίνυν, οἰκοδομήματα
— καίσεκδόασαν] Ad hæc sic ait Scholiastes: ἔ
περὶ τῶν οἰκοδομημάτων λέγει, ἀλλὰ τῶν ἀναθημάτων, καὶ
γὰρ τέτων εἰσὶν ἴσως ὑπερβολαί. Non video quare
Ulpianus non admittat hæc verba oratoris debere
intelligi de ædificiis, sed tantum de donariis. Nam
& magnificè ædificaverat Pericles Propylæa &
Odeum, usus opera Mnesicli Architecti, de quibus
Plutarchus in Pericle, & de Propylæis quidem
gloriabantur Athenienses; testis Æschines in ora-
tione περὶ παραπροσείας: ἀνιστάμενοι ἢ οἱ βωβήλαίμενοι
ρήτορες, περὶ μὴ τῆς βωβήλας τῆς πόλεως εἶδεν ἐνεχέει-
ρεν λέγειν, ἀποβλέπειν ἢ εἰς τὰ προπύλαια τῆς πόλεως
ἐκείθου ἡμᾶς, καὶ τῆς ἐν Σαλαμῖνι πρὸς τὸν Πέρσιν νυ-
μαχίας μεμνησθῆ καὶ τῶν τάφων καὶ τῶν προγόνων, &c. Et
ob ejus ædificii magnificentiam in invidiam adduce-
bantur a vicinis, testis idem Æschines in eadem
oratione, Ἐπαμινῶνδας εἰρηγὸς εἶχ' ὑποπλήξας τὸ
μὴ τῶν Ἀθηναίων ἀξίωμα, εἶπε Δαρρῖδῆν ἐν τῷ πλῆθει
τῶν Θεσάλων, ὡς δὲ τὰ τῆς Ἀθηναίων ἀκροπόλεως προ-
πύλαια μένευγενεῖν εἰς τιτὴν προσασίαν τῆς Καδμείας. Ex
his patet, quantum hallucinatus sit Scholiastes: lo-
cum Demosthenis non debere intelligi de ædificiis;
sed tantum de donariis περὶ ἀναθημάτων, tanquam
si Minervam Phidiæ tantum & alia donaria sola
digna admiratione fuisse censuisset. Nam & ipse
Demosthenes infra contra Androcionem [uti etiam
Orat.

Orat. de Rep. Ord.] ædificia magna recenseret, sic: προπύλαια, ὁ Παρθενῶν, σοαί, νεώσοικοι. *Palmerius*. [Vide infra p. 352. & seqq.]

Ib. l. 12. Αναθημάτων] Ἀνάθημα Græcis non dicitur de omni re, quæ diis consecrabatur, sed de illo tantum genere donorum, quæ suspendi poterant, aut in excelso & conspicuo loco statui, ut essent templis ornamento, qualia sunt phialæ aureæ & argenteæ, tripodes, acerræ, corollæ, & similia. Vide *Salmas. Plin.* Exercitat. in Solin. Polyhist. qui plura ibi disputat de voce ἀνάθημα, eamque nusquam apud Græcos in malam partem accipi, pro ἀνάθεμα, contendit.

P. 99. l. 1. Ἐν τῷ τῆς πολίτειας ἤθει] Ἦγεν τῷ δημοκρατικῷ ἐν ᾧ αἱ ἰσότητες δὲ δαιμονῶσιν. *Wolfius*.

Ib. & seqq. Ἐν τῷ τῆς πολίτειας ἤθει μένουσι ὡς τιῷ Ἀριστέδῃ, καὶ τιῷ Μιλτιάδῃ &c.] Nemini unquam animus ab re omiffior fuit, quàm Aristidi & Miltiadi. Aristidis tota hæreditas ad eum effereudum non suffecit, neque ille duabus suis filiis quidquam præter gratorum civium misericordiam reliquit. Qui Miltiadi invidebant paulo post pugnam Marathoniam effecere, ut is quinquaginta talentis mulctaretur. Quam pecuniam, quòd solvere non poterat vir qui non alias divitias quàm gloriam sibi cumulare noverat, in vincula publica conjectus est, ibique, cum summo patriæ suæ dedecore, diem obiit supremum. [Vide Cor. Nep.] *Tourrellus*.

Ib. l. 3. εἶδεν] Cæteri omnes impressi & MSti εἶδεν habent. Ea lectio certè melior est, cum indicet illorum domos ne distingui quidem posse a cæteris. Sic etiam Orat. de Rep. Ord. ὡς τιῷ Θεμιστοκλέῃ, καὶ τιῷ Κίμωνι, καὶ τιῷ Ἀριστέδῃ, καὶ Μιλτιάδῃ &c. εἶτις ἄρα εἶδεν &c. Confirmatur etiam a sequentibus ὁποῖά πῶτ' εἶν.

Ib. l. 7. Τὸ κοινὸν αὖξεν] *Horatius*, *Od.* ii. i 5:

*Privatus illis Censuris erat brevis,
Commune magnum* —

Ib. l. 10. Ἴσως διοικεῖν, μεγάλῳ εἰκότως ἐκλήσαντο
δ' αἰμαμονίαν] *Eurip.* *Phœniss.* *Act.* ii. *Sc.* i.

κάλλιον —

Ἰσότηλα τιμᾶν ἢ φίλους αἰεὶ φίλοις,
Πόλεις τε πόλεσι, ξυμμάχους τε ξυμμάχοις
Σωδεῖ. τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ,
Τῷ πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται
Τ' ἔλασον —

Ib. l. 14. Ὑπὸ τῶν χρησῶν] *De Eubuli hoc cognomēto nihil mihi constat, sed de Phocione sic scribit Plutarchus: ὡσεὶ θαυμάζειν, ὅπως καὶ ὀπίθεν τραχὺς ἔτιος ἀνὴρ καὶ Κυθρωπὸς ἐκλήσαντο τὴν τῆς χρηστῆς προσηγορίαν. Wolfius.*

Ib. Schol. l. 3. Ἀλλὰ τῶν ἀνα.] *Wolfius* legisse videtur ἔδδ; vertit enim *neque de donariis*. Utcunque legat, equidem haud video quare tantopere hallucinatum Scholiasten *Palmerius* dicat. Scholiastis hic sensus est. *Ædificia & donaria, utcunque sint splendida (id enim haud negat) superari fortasse possunt: non item facinora, propter quæ hæc donaria suspensa sunt: ideoque de his, non illis etiam, dici, ὡσεὶ μηδενὶ τ. ε. ὑπερβολῶν λελεῖσθαι.*

Ib. l. 9. Πλαταίων] *Ea* vox incolas *Platæarum*, non ipsas *Platæas* significat, quod tamen hic opus est, sicut antea ἐν *Σαλαμῖνι*: itaque haud dubitavi *Πλαταίων* reponere.

P. 100. l. 1. Ἀρά γε ὁμοίως] *Interrogatio negans, & propositio hujus loci: Nostri magistratus sunt veteribus dissimillimi: κατὰ παράλειψιν. Wolfius.*

Ib. l. 2. Καὶ παραπλησίως] *Sæpissimè in MStis permutantur καὶ & ἢ, quod & hic factum esse, nemini,*

mini, opinor, dubium erit. In *Pitb.* ἢ legitur. Sic noster in Orat. de fal. leg. p. 265. ἀρχὴ γε ὁμοίαν ἢ παραπλήσια τέτοις;

Ib. l. 5. Λακεδαιμονίων μὲν] Ob cladem Leuctricam, quam & Cicero scribit Lacedæmoniiis fuisse pestiferam: qua, cum Cleombrotus, invidiam timens, temerè cum Epaminonda conflixisset, Lacedæmoniorum opes corruerunt. Vide Diodorum 15. & Isocratem in Philippicâ & Archidamo. *Wolfius.*

Ib. l. 6. Τῶν δ' ἄλλων ἐδενὸς] Οὔτε Αργείων, ἔτε Αρκάδων, ἔτε Θετταλῶν, ἔτε Κορινθίων, ἔτε Μεγαρέων, ὧν ἐδείς λόγῳ. *Idem.*

Ib. l. 10. Τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβδεύειν] Id quod Orat. de Rep. Ord. & alibi dicit τὰ δίκαια ὀρίζειν τοῖς ἄλλοις, & de quo passim magnificè gloriatur.

P. 101. l. 1. Πλείω δ' ἢ χίλια κρη̄ πεντακόσια τάλαντα &c.] Eam pecuniæ summam, recuperandæ Amphipoli destinatam, Chares dissipaverat. *Tourrellus.*

Ib. l. 2. Οὗς δ' ἐν τῷ πολέμῳ] Utrum bello Xerxeo, an Laconico? *Wolfius.*

Ib. l. 2. & seqq. Οὗς δ' ἐν &c. εἰρήνης ἔσης ἀπολύστοι] Ulpianus & Wolfius hoc intelligendum volunt de Pace quâ Athenienses censuerunt libertatem Chiis, Rhodiis, Byzantinis, aliisque defecto-ribus esse relinquendam. Si sic res habeat, ita hæc vertenda sunt, *quæ bello acquisivimus per pacem amisimus.* Magis autem naturale mihi videtur referre hæc ad eventus recentiores, veluti expugnationem Pydnæ, Potidææ, aliarumque Thraciæ urbium, quæ sociæ erant Atheniensibus, quas Philippus non nisi post confectam cum Athenis pacem, secundo ejus regni anno, ceperat. *Tourrellus.*

Ib. l. 4. Απολωλέασιν ἔτοι] Εποίησαν ἀποσῆναι ἡμῶν ἀπὸ τὴν τῆ Χάρη] πολυπραγμοσύνην καὶ ἕβριν.

Vide argumentum orationis Isocraticæ De Pace, & 16 Diodori. *Wolfius*.

Ib. l. 8. ΑΛΛ' ὃ τᾶν] Hactenus τὰ ἑλληνικὰ, in quibus recensendis, & παραλείψει usus est, & Græciæ principatum amissum, provinciam amissam, pecuniam inutiliter insumptam conquestus, ad extremum Philippi incrementa non prohibita, sed aucta magistratibus objicit. Nunc ad τὰ πολίτικὰ transit, iisque extenuatis & contemptis, invidiam conflatur tribunis plebis, qui populi ignaviâ ad suas opes augendas abutantur: eâque occasione ad rem gerendam eum excitat, & ad pristinam libertatem & dignitatem recuperandam. *Idem*.

Ib. l. 11. Κοινῶμεν] *Wolfius* legit κοινῶμεν, quod certè falsum est, vertit autem *reficimus*: qui sensus ut obtineat, scriptum oportuit καινῶμεν. Multo melius est, ut opinor, κοινῶμεν, *dealbamus*, propiusque tangit futilem ac inanem Eubuli aliorumque Ἰ χριστῶν rerum administrationem. Et sic præter nostrum *Laud.* & *Ald.*.

Ib. Schol. l. 14. ἐκλήσαντο] Ex *Wolfi* mente reposui ἀνεκλήσαντο, quod etiam sententia omnino postulat.

P. 102. l. 4. ἐκ πτωχῶν πλέσιοι γεγόνασιν] *Pith.* ταχὺ πλέσιοι habet, quod certe recipiendum est. In voce ταχὺ tota vis sententiæ ponitur: nemo enim alicui vitio vertat, quòd dives factus sit: si quis autem ad magnas divitias derepente pervenerit, in eum demum jure cadet suspicio fortunæ malis artibus amplificatæ: juxta illud Menandri: εἰδὲς ἐπλάτησε ταχέως δίκαιον ὄν. Noster Philipp. iv. p. 86. Καὶ γάρτοι τέτων μὲν ἐκ πτωχῶν ἔνιοι, ΤΑΧΥ πλέσιοι γεγόνασι &c. Et sic *Cicero* ad verbum, Philipp. viii. p. 521. Ed. *Græv.* Ex mendicis REPENTE divites &c. De istiusmodi hominibus vide *Aristoph.* in *Plut.* & alibi passim.

P. 103. l. 11. Βοΐδια] *Pith. & Ben.* γ. βοηδρόμια : quod hīc legi etiam Scholiaſtes docet. Ineptè, ſi quid uſquam. Etenim quem hīc ſenſum elicies ex voce βοηδρόμια? Et quomodo dixeris βοηδρόμια πέμψωſιν? In Orat. de Rep. Ord. ubi tota hæc comparatio iterum occurrit, legitur ἀγαπαῖτε ἄν τι αὐτοὶ μελαδιδῶſι, λαμβάνουſιες. Vide, ſi vacat, quas nugæ agat *Mauſæcus* ad Harpocratonem, voc. Βοηδρόμια.

Ib. l. 12. Χάριν προſοφείλεſ] Hīc πρὸς eſt *ultrò* (ſive *inſuper*) ſicut dixit *Livius* lib. iv. *Interim Galli, poſtquam acceperè, ultro honorem habitum violatoribus juris humani.* Id eſt, præterquam quòd pœnas non dederunt, inſuper honorem habitum.

P. 104. l. 2. Επάγεſιν] *Pith. & Ben.* η. ὑπάγεſιν.

Ib. l. 4. Εὗ δ' εἰδὲ ποτ' οἶμαι] Αἰτίθεſις τῇ ἀλωπεκῇ πλὴν λεοντῶν. Sed quæri poſſit, utri magis accuſandi ſint : iine qui ferocem populum, efferatis (ut *Livius* ait) militia animis, mitigandum armorum deſuetudine rati ſunt : an qui eundem, jam imbellem & effœminatam, & repugnantem, ad eadem reſumenda incitarunt? Dignitas imperii præclara fanè reſ eſt, ſi ſis & dignus & par gerendo tuendoque imperio : ſin minus, alia omnia & faciendæ & ferendæ. Sic ſenſit *Æſchines*, nec diſſenſit *Iſocrates* : hanc ſententiam eventus ipſe comprobavit, teſtis gravior quam iudex. *Wolfius.*

Ibid. Μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβῆν] Veriſſima ſententia. Minutæ & ſcrupuloſæ actiones quaſi comminuunt & diſcerpunt animos, & humi abjiciunt. Magnæ autem reſ eoſdem erigunt & dilatant. Sic *Cic.* 1. de Officiis : *Quæ cura* (defendendi & juvandi plures) *exſuſcitât etiam animos, & majores ad rem gerendam facit.* Idem eodem libro negat,

magnitudinem animi declarari posse nisi in republica, τῆ γὰρ ὕλη τῆ ὑποκειμένη, συνεπεντεύεται ἡ ψυχὴ, ἔξιν τιὰ δυσμετακίνητον, καὶ ἰσομεγέθη τοῖς πράγμασιν ἐγχαλαρομένη. *Idem.* [Longin. Sect. 9. περὶ Ὑψους, hanc propositionem conversam habet: εἰ δὲ γὰρ οἶον τε μικρὰ καὶ δαλοπρεπῆ φρονήσιας καὶ ἀπληδούσιας παρ' ὅλου τὸν βίον θαυμαστόν τι καὶ τῷ παντός αἰῶν ἔξευεγκεῖν ἄξιον.]

Ib. Schol. l. 27. Επειδὴ ἡ ὁσιε &c.] In nostro valdè hæc turbata sunt; igitur secuti sumus *Wolfium* in margine. Interea non possumus satis admirari nostri Scholiastis sagacitatem, qui tam bellam rationem invenerit, propter quam per Cererem hic jurat Demosthenes.

S E C T. X.

P. 105. l. 3. Εὰν ἔν] Accedit ad perorationem. Sunt enim præcipuæ duæ partes hujus orationis: una, quæ breviter absolvitur, Olynthios esse defendendos, quamvis sit principalis: altera, theatralem pecuniam faciendam esse militarem, hoc est, convertendam esse in stipendia civium pro republica militantium. *Wolfius.*

Ibid. Αλλὰ νῦν γ' ἔτι] Subintellige ἐπειδὴ εἰ πρότερον: sicut in Orat. de Cor. p. 172. ἐπειδὴ ἦ εἰ τότε, ἀλλὰ νῦν δεῖξον. In *Laud.* ita hæc leguntur: Εὰν ἔν ἔτι καὶ νῦν.

Ib. l. 11. & seqq. Ἄ τοῖς ἀδενῶσι παρὰ τῶν ἰατρῶν (σιτίοις διδομῆκοις ἔοικε, καὶ γὰρ ἐκεῖνα ἔτε ἰχθὺν ἐντίθησιν, ἔτ' ἀποθύσκειν ἔα] Locus hic Demosthenis apprimè celebris factus est citationibus crebris atque imitationibus. Auctores & Profani & Ecclesiastici eum ad invidiam usque laudarunt. Athenæus lib. vi. c. 20. [locus est p. 270.] *Istiusmodi, inquit, alimenta*

menta sumamus, quæ, juxta Oratorem Pæaniensem, robur baud indant, sed tantum mori non sinant. S. Hieronymus in cap. iv. Ezechielis ver. 4. ad hæc verba, *Cibus autem tuus quo vesceris, erit in pondere viginti stateres in die*, observat istiusmodi alimentum vitam producere potius quam sustentare: quo trahitur magis anima quam sustentatur. Et paulo inferius: *Qui cibus & potus, juxta inclytum Oratorem, non vires tribuit, sed mortem prohibet*. Dixi plures scriptores imitatos etiam fuisse hunc oratoris nostri locum. Philostratus in vita Apollonii, *Doctrinam*, inquit, *vos docebo longè diversam ab istiusmodi alimentis, quæ medici ægris præscribunt. Et enim non solum ne vos moriamini efficiet, verum etiam vires vobis addet*. Dio lib. lvi. refert Tiberium nobili cuidam Romano in vincula coniecto talia dari alimenta jussisse, qualia neque voluptati neque viribus tribuendis sufficerent, sed tantum mortem prohiberent: *διαίταν τοιαύτην καὶ τοσαύτην, ὥστε μητέ τινα ἡδονὴν καὶ βίωσιν παραχαρῆν μήτε ἀποθνήσκαι αὐτὸν εἶν*. *Tourrellus*.

Ib. Schol. l. 24. *Απογινώσκουτες*] Sensus loci ἀναγινώσκουτες postulare videtur: quod vidit *Wolfius*, vertit enim, *legentes*.

P. 106. l. 8. *Καὶ παραχρημά γε*] Non tantum se stipendia facere, sed omnem perturbationem disciplinæ publicæ tolli jubere fatetur, fiduciam causæ præ se ferens. *Wolfius*.

Ibid. *Τὴν αὐτὴν [ύλαξιν]* Utrum ἡ ὁπερ τὴν στρατομείων; ut militibus, sic cæteris etiam officio fungentibus pecuniam numerandam censeo. *Idem*.

P. 107. l. 3. *Τῆ δὲ ἔνδεαν ἀνάγκη τι ποιῆν ἀπηλλαγμένῳ*] Ἵποθηκῶς. Videtur theatralem pecuniam relinquere in pace: tantum in bello auferre a populo, eidemque restituere, sed addito militiae la-

bore : ut fit dilemmatica responsio: bene tecum agitur & in pace & in bello. *Idem.*

Ib. l. 5. Οἶον κὴ τὰ νῦν] Τὸ κὴ elegantiaē causā crebrò additur. *Idem.*

Ibid. Στραλιώτης] Scilicet ἀμείνων εἶ, ἀμείνου πράττεις ὑπάρχων αὐτὸς (ἐχὶ ἢ ξένης μιθόμενῳ) στραλιώτης ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων, τῶν δημοσίων δέπτε χρημάτων, ὡπερ ἐστὶ δίκαιον. *Justum est, defendere patriam: justum est, qui commodum percipit, laborem ne recuset, & quia justum, etiam honestum. Honestius item est, militantem pro republicā, fortis viri fungi officio, quàm publicos redditus domi in otio & per luxum absumere. Idem.*

Ib. Schol. l. 12. Περὶ γὰρ ῥαθύμων προσφθέγεται] Ex *Wolfii* mente reposui simplex verbum φθέγεται. Quid si legamus πρὸς γὰρ ῥαθύμων προσφθέγεται?

Ib. l. 25. Αναγκάζεσθ] *Wolfius*: Fortasse ἀγωνίζεσθ. Mox idem in margine, & *Morellius* in var. lect. Οἶον ἔξω τῆς &c. ut nos excudi curavimus. Neque tamen adhuc is locus satis integer videtur.

P. 108. l. 7. Οὐκ ἔστιν ὅπε τοῖς &c.] Παρρησιαστικὴ ἐπιτίμησις τοῖς ἀργῶσι. Est urbana & faceta oratio. Negat se usquam dixisse ignavis esse largiendum, hoc est, se censere nunc, nullam eorum habendam esse rationem. *Wolfius.*

Ib. l. 10. Σχολάζειν] Σχολιῶν ἀγεῖν κὴ ἀφροῦλις εἶναι τῶν κοινῶν. Prius illud ad corpus, militiam, opificia pertinere videtur: posterius hoc ad animum, providentiam, sollicitudinem. *Idem.*

Ib. &c. seqq. Οἱ τῶ δαῖν] Τῶν στρατηγῶν τινῶ, οἶον Τιμοθέε, Ιφικράτες, Χαβρίε, προξένε, Χάρηλ, Χαριδήμε, Διοπέθεε, κὴ τῶν λοιπῶν. *Idem.*

Ib. l. 11. Ξένοι νικῶσι] Ἐδεῖ ἢ τῶς Αθληαίας νικῶν. De industriā verbo plausibile est usus, ad excitandos gloriae & victoriae dulcedine animos. *Idem.*

Ib. l. 12. Καὶ ἐχὶ μέμφομαι] Προκατάληψις μεί-
 σαλική, hæc a se dici, non odio peregrinorum mi-
 litum, sed Atheniensium studio. *Idem.*

P. 109. l. 1. Καὶ μὴ παραχωρεῖν — τῆ τάξεως] Sic
 Orat. de Rep. Ord. sub finem: Αἰσχρὸν γὰρ, ὡς ἄνδρες
 Αθλωαῖοι, αἰσχρὸν, λιπεῖν τιμὴν τῆ φρονιμῆαι τῆ τάξιν, ἣν
 ὑμῖν οἱ πρόγονοι παρέδωκαν. Alludere videtur ad mi-
 litares ordines, quos qui desererent infamia nota-
 bantur.

Ib. Schol. l. 3: Αλλ' ὦρα ἔφθασαν] Hæc verba
 nullum hîc sensum habent, quare *Wolfi* conjectu-
 ram lubens secutus sum: sed fortasse locus mutilus
 est. Cum eodem mox ἀπανία lego.

N O T Æ

IN TERTIAM

OLYNTIACAM.

N O T Æ IN

TEXTUM & SCHOLIA.

S E C T. I.

PAG. 112. l. 3. Νομίζω] Cur? quia estis magnanimi, quia reipub. amantes. Sic Atheniensibus id tribuit, quod etsi in eis non erat fortasse, ramen debebat esse, majus publicæ quàm privatæ rei studium. *Wolfus.*

Ib. Schol. l. 4. Πρῶτῳ τόπῳ τῶν ἐξ ὑπολήψεως] Vide Hermogenem lib. i. cap. i. περὶ δὲ ῥέσεων. *Idem.*

Ib. l. 11. Παθητικόν] Cum hoc loco τὸ πραγματικόν κὲ ἠθικόν, & non, ut alias τὸ παθητικόν κὲ τὸ ἠθικόν inter sese opponantur: errore librarii παθητικόν videtur scriptum, ἀλλ' ἢ τῷ ἠθικόν. Sequitur enim postea πραγματικόν ποιεῖ τὸ προοίμιον. *Idem.* Supra dixerat: ἔστι ἢ ἠθικόν ὁμῶς καὶ πραγματικόν τὸ προοίμιον, quod emendationem hanc certissimam esse confirmat.]

Ib,

Ib. l. 24. Τῶν ἀκροάτων] *Aldus* post hæc verba lacunulam reliquit. Sed utcunque ferri potest hæc lectio, etsi τὸ λοιπὸν & ὑπεδεχόμενοι duriusculè cohærent, ἀντὶ τῆ, τὰ λοιπὰ μηδεμίαν ὑπεδέχεται ἀντίρρησιν &c. *Idem.* [In nostro etiam erat lacuna, quam *Morellius* optimè replevit.]

P. 114. l. 1. Συνοίσειν τῇ πόλει] Vide quàm calidè præ se ferat, Reipub. agi causam potius, quàm Olynthiorum, quibus patrocinator. *Idem.*

Ib. l. 5. & seqq. Οὐ γὰρ μόνου εἶτι χρήσιμον ἐσκεμμένον &c. ἀλλὰ — πολλὰ ἔ δέοντων ἐν τῆ παραχρηῆμα ἐνίοις ἂν ἐπελθεῖν εἰπεῖν] Demosthenis oratio hominis est prorsus alieni a maligno isto abjectoque animi affectu, qui plerunque nos ad eas dotes, quibus ipsi non sumus præditi, improbandas excitat. Ei vitio vertebatur, opera ejus lucernam olere, majorisque ipsi oleum impensæ esse quàm vinum. Hinc furi, qui in eum hæc de re jocatus est, respondit: *Scio quare lucerna mea tibi molesta sit.* Magis feriò Iphito respondit: *De primis meis cogitationibus non tam bene sentio, ut Atheniensibus extemporale consilium dare auserim.* Demadi e contra cotigè-re iste ingenii impetus, ea in effingendis imaginibus felicitas, eaque prompta atque repentina lumina, quæ nonnumquam lentæ diligentix longè præstant. Noster igitur orator sui ipsius rationem haud habet. Vult eos ex ingeniis a suo longè diversis proficere, omniaque sive ingenii fulgura, sive lumina maturæ considerationis, in rem suam atque usum vertere. *Tourellus.*

S E C T. II.

P. 115. l. 4. Ὁ μὲν ἔν παρων καιρὸς] Exordio ap-
tè annectit propositionem, neque eam nudam, sed
ornatam & instructam, ac poeticâ fermè licentiâ tracta-

tractatam, sic tamen, ut oratoria verecundia ferretur. Est autem propositio generalis: Græciæ principatus est recuperandus vestrâ industriâ. Additur circumstantia temporis opportunissimi; ut non Demosthenes, aut quisquam alius orator, sed ipsa occasio consilium dare videatur. Hanc si quis *προκαλάσασιν* appellare mavult, non impedio. Sequitur enim hujus argumenti propria, his verbis: *ἔστι δὴ τά γ' ἐμοὶ δοκῦντα.* *Wolfius.*

Ib. l. 5. *Μονουεχί]* Hoc additur, ne poetam potius quam oratorem agere videatur. *Cicero* Epist. x. *Et postquam de meo cursu, Reipublicæ sum voce revocatus, nunquam per M. Antonium quietus fui.*

Ib. l. 7. *Ἐῖπερ ὑπὲρ]* Gravissima appendix, five, ut *Ulpianus*, *καλασκούδῃ καὶ εἰσεολῇ τῷ Συμφέρονι*. Non igitur, ut video, res Olynthiorum, sed salus Atheniensium agitur. Quis hîc non vigilet? Quis in se quicquam desiderari patiat? Propositio: Res strenuè gerenda: Ratio, quia non poteritis alioqui esse incolumes. *Idem.*

P. 116. l. 2. *Ἐστὶ δὴ, τά γ' ἐμοὶ δοκῦντα]* Magna verecundia orationis. Quasi dicat; si quis aliquid habet melius, facile patior. *Idem.*

Ib. l. 3. *Ψηφίσασθ]* Quatuor partes propositio complectitur: decretum, instructionemque celerem, & civium expeditionem (est autem in paucis verbis magna vis, *ἤδη, τὴν ταχίστω, ἐνθένδε*: quibus *αἰτιολογίαν* subjicit, ab ipsorum Atheniensium exemplo) denique legationem, eamque disertam & strenuam. Admirabilis est oratio Demosthenica, & paucissimis verbis ingentem vim sententiarum complectitur. *Idem.*

Ib. l. 5. *Ἐνθένδε]* *Ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως*: hinc mittendis civibus, non alibi mercenario milite conscribendo. *Idem.*

Ibid. Βοηθήσειε] Βοήθειαν ἀντιφύλας, ἢ γὰρ πολυπικρῶ δυνάμει, ἀλλ' ἔξένως. Miserunt tandem Athenienses Olynthiis auxilio, ut in oratione Falsæ Legationis autor est Demosthenes, decies mille conductitios, quater mille cives, quinquaginta triremes: quæ tamen eis omnia, proditorum scelere, nihil profuerunt. *Idem.*

Ib. l. 8. Ὡς ἔστι μάλιστα] Declarat id quod supra dixit brevius, καὶ μὴ πάθειε: remque eò reducit, ut innuat, societatem Olynthiorum magis ambiendam esse Atheniensibus, quam Olynthiis Atheniensium: qui, si non juventur, facilem receptum habeant in Philippi gratiam & societatem. Callida enim ratio est excitandi cunctantes & tergiversantes, apponere æmulum, ut, si ipsi cessent, alium prærepturum esse intelligant. *Idem.*

Ib. l. 9. Δεινὸς χροῖας] Vide Notas supra p. 261.

Ib. l. 11. Ἀξιόπιστος] Valet hæc parenthesis ad conflandum Philippo odium, & incutiendum terrorem Atheniensibus. *Wolffius.*

S E C T. III.

P. 117. l. 3. Οὐ μὲν ἀλλ'] Terrori consolationem miscet, ac Philippi calliditati prudentiam Olynthiorum opponit, atque illas rationes eis affingit, quas fortasse non considerârunt, sed considerare debuerunt. *Idem.*

Ib. l. 7. Ἀπορρήτων] Facilius tacentur & latent ea, quæ unus novit, quam quæ plures. Quanti autem intersit imperatorum ignorari consilia, declaravit Cæcilius Metellus, cum diceret, se tunicam in ignem conjecturum, si sciret arcanorum esse consciam. *Idem.*

Ib. & seqq. Ἀμα καὶ στρατηγὸν, καὶ δεσπότην, καὶ ταμίαν] Demosthenes mirabiliter hîc exponit, quanto Rex qui

qui suo ipse exercitui imperat, superior sit Imperatoribus qui cujusvis Reipublicæ copiis præfunt. Post eum Titus Livius hanc ipsam rem [lib. ix.] tractavit, atque ita quidem, ut dubites annon Oratorem Historicus æquaverit. Comparatione institutâ inter Alexandrum & Romanos duces, quibuscum Regi Macedoniæ pugnandum esset, si arma ad Italiam vertisset, *Quin tu hominis, inquit, cum homine, & ducis cum duce, fortunam cum fortunâ confers. Quot Romanos duces nominem, quibus nunquam adversa fortuna pugnæ fuit? Paginas in annalibus magistratuum percurrere licet, consulum, dictatorumque, quorum nec virtutis, nec fortunæ ullo die populum Romanum pœnituit. Et quo sint mirabiliores, quàm Alexander, aut quisquam alius Rex; denos, vicensosque dies quidam dictaturam, nemo plus quàm annum consulatum gessit: ab tribunis plebis delectus impediti sunt: post tempus ad bella ierunt: ante tempus, comitiarum causâ, revocati sunt: in ipso conatu rerum circumegit se annus: collegæ nunc temeritas, nunc pravitas, impedimento aut damno fuit: malè gestis rebus alterius successum est: tironem, aut malâ disciplinâ institutum, exercitum acceperunt. At, Hercule, Reges, non liberi solum impedimentis omnibus, sed DOMINI RERUM TEMPORUMQUE, TRAHUNT CONSILIIIS CUNCTA, NON SEQUUNTUR. In tam paucis verbis quanta sublimitas, quanta vis! Tourrellus.*

Ibid. Στρατηγὸν ἢ δεσπότην] Atheniensium duces non erant δεσπότης καὶ αὐτοκράτορες; non licebat eis suo arbitrato quidvis agere, ut dictatoribus: sed metuere iram populi cogebantur, qui decem aliquando duces, ut & ante illos virum de republicâ præclarè meritum Miltiadem Cimonis patrem, refragante Socrate, capitis damnavit. Sic fiebat, ut aliquando facerent, non quæ esse optima, sed quæ

quæ facillimè probari posse populo credebant.
Wolfius.

Ibid. Καὶ ταμίαν] Quæstorem, qui ipse claves habet ærarii, nec expectare, cogitur dum tributa extorqueantur, ut vestri duces. Vel ταμίαν appellat administratorem, eum qui negotiis præest, ut Homerus ;

Ζῶς, ὅς' ἀνθρώποις ταμίης πολέμοιο τέτυκται, &c. *Idem.*

Ib. l. 10. Ταχὺ καὶ κατὰ κινρὸν] Uno jubente, omnes in officio sunt, non intercedunt proluxæ disputationes: non expectanda est aliorum, eorumque non rarò dissentientium, & malorum civium autoritas. Monarchiæ commoda, Democraticæ incommoda, vide copiosius in Isocratis Συμβελδλικῶ, & in oratione περὶ σεφάνε, ubi Demosthenes acta sua & copias, cum actis & copiis Philippi, eleganti contentione comparat. *Idem.*

Ib. l. 12. Ἄς ἂν ἐκεῖν ⊙] Videtur παρ' ἰστορίαν εἶναι, confictum ad terrendos Athenienses: si ipsi repudient Olynthios, præstò eis fore Philippum, intercipiendæ societatis cupidum. *Idem.*

P. 118. l. 4. & seqq. Ἰσασιν ἂ τ' Ἀμφιπολιῶν ἐποίησε τὰς παραδύλας αὐτῶ τινὲ πόλιν, καὶ Πυδναίων τὰς ὑποδεξαμένους] Philippus cum Amphipolin & Pydnam proditione ceperat, proditores vel auxilio vel morte sustulit. Nihil tamen duobus Olynthi præcipuis magistratibus exemplum profuit. Etenim anno orationes Olynthiacas sequenti, proditionem tam male remuneratam imitati sunt, proque eâ eadem ipsi præmia accepere. *Tourrellus.*

Ib. l. 7. Καὶ ὅλως] Hæc sententia propriè ad illud, πρὸς τὰς καταλλαγὰς ἐναντίως ἔχει, confirmandum pertinet. Sed interferuit periculi magnitudinem, eamque exemplis approbavit, quò firmior esset illa propositio. *Wolfius.*

Ibid. Ἄπιγον — ἡ τυραννίς] Scilicet χρεῖμα, ut Virgilius ;

varium & mutabile semper
Fœmina — &
Dulce satis humor. — Item.
Triste lupus stabulis. — Idem.

Ib. Schol. l. 14. Τὰς] Verbum ἀποδείκνυμαι, quod planè desideratur, ex *Wolfio* reposui: mox cum eodem lego ἔτοιμοι ἔσονται, pro quo tamen idem in margine, & *Morellius* in var. lect. βελήσομαι legunt; deinde cum iisdem ἐνδέχεται πᾶσαι: altera lectio sensu prorsùs omni caret.

S E C T. IV.

P. 119. l. 1. Τὰλλ' ἂ προσήκει] Scilicet ὑμῖν. Quænam illa sunt? Gloria majorum, Græciæ principatus, oppressis opitulandi consuetudo, gratificationes & injuriæ Philippi, periculi magnitudo, nisi ei resistatur. *Wolfius*.

Ib. l. 6. Οὐδὲ γὰρ λόγῳ, εἰδὲ (κῆψις] Videtur λόγῳ veram causam, rationem, defensionem, excusationem: (κῆψις, prætextum, commentitiam atque inanem & simulatam significare. Quod discrimen si cui displicet, (ζωωνυμίαν & verba idem significantia esse dicat. *Idem*.

P. 120. l. 5. Εκ τῶν πρὸς αὐτὲς ἐγκλημάτων] Ob criminata illata sibi a Philippo, qui eos ut perfidos & fœdifragos criminatur, ob pacem nobiscum factam. Si non πρὸς αὐτὲς, sed πρὸς αὐτὸν legeretur; sententia esset, propter injurias, quibus se ab eo affectos esse queruntur. *Idem*.

Ib. l. 8. Πεπόνθασιν] Α πάχω, vel antiquo verbo πένθω. Colligitur ex hoc loco, non inani suspitione

picione impulsos Olynthios, pacem fecisse cum Atheniensibus: sed ex aliquibus sibi factis injuriis perspexisse Philippi mentem, graviora cogitantis.

Idem.

Ib. l. 12. Εἰ γὰρ, ὅθ' ἤκομεν Εὐβοῦσαι βεβοηθηκότες] Olymp. 105. Ann. 3. hoc est, novem annos ante habitam hanc orationem, Eubœa in duas factiones distracta fuit, quarum una Thebanorum, altera Atheniensium opem imploravit. Thebani principio, nullis obstaculis intercedentibus, suæ parti victoriam faciliè comparârunt. Adventu autem Atheniensium tota rerum facies immutata est. Ii Thebanos repellunt, omniaque in Eubœâ tranquillitati pristinæ restituant, nullam aliam laboris mercedem cupientes, præter gloriam quæ ex victoriâ & pacificatione sibi proveniret. *Æsch.* in Ctesiph. *Tourrellus.*

Ib. l. 13. & seqq. Παρῆσαν Ἀμφιπολιῶν Ἰέραξ καὶ Στρατοκλῆς ὅτι τὰ ἐπὶ τὸ βῆμα &c.] Legati peregrini, mandata sua exposituri, suggestum conscendêre, quò melius a populo intelligerentur. Hierax & Stratocles Amphipoleos nomine, cui nova a Philippo obsidio imminebat, se suamque urbem in fidem & tutelam Atheniensibus offerebant; qui eos accipere noluerunt, veriti scilicet, ut pacem anno superiore cum Philippo initam dirimerent. *Idem.*

P. 121. l. 2. Ὑμᾶς πλεῖν] In *Wolfian.* & *Ald.* ἐμπλεῖν: & sic frequentius Demosthenes.

Ib. l. 3. & seqq. Εἰ τιμὴ αὐτῶν παρειχόμεθ' ἡμεῖς καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν, ἢ περὶ ὑπὲρ Εὐβοέων [ωτηρίας] Tribus juxta Demosthenem in Androt. diebus, quinque autem juxta Æschinem in Ctesiph. parati ad hanc expeditionem erant Athenienses, ejusque prosper successus non minùs repentinus erat, quàm apparatus. *Tourrellus.*

Ib. l. 7. Πραγματίων] Ἀσχολίων, λιπῶν, δαπανῶν, πολέμων.

πολέμων. Amphipolitanum bellum constituisse Atheniensibus mille ducentis talentis, docet Ulpianus, plus sextâ parte æstimationis agri Attici, quæ fuit, ut in oratione περὶ Συμμοριῶν legimus, ἑξακιχλίων ταλάων. Illud igitur verè fuit hamo aureo piscari, quod & nostrâ ætate factum meminimus. Demosthenes Olynthiacâ secundâ [id est, primâ juxta nos] 1500 ταλάων meminit, τῶν μάττω ἀνελωμένων. Bellum autem illud fuisse tam Philippo quàm Atheniensibus grave, tum ex Demosthene constat, tum ex Isocratis etiam nostri Philippicâ. *Wolfius.*

Ib. l. 8. & seqq. Πύδνα, Πολίδαία, Μεθώνη, Παγασαί] Vide notas supra p. 223. 262.

Ib. l. 11. Ἐνὶ τῷ] In nonnullis ἐνὶ τῷ legitur, ut sit pro τινί: sic supra, μέχρι τε, id est, τινός.

P. 122. l. 3. Αὐτόμαλα] Αὐτομάτως, ἀρχαίων ὑμῶν, καὶ διονυσιαζώνων, ἐν κρεανομίαις καλαζώνων, καὶ χοροῖς ἑρριμύρων πρὸς τὴν δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον, ut Lucianus ait. *Wolfius.*

Ib. l. 10. Τῶν πρώτων] *Voss. Laud. & Ben. α. ε. η. θ.* πρότερον habent, quod magis Atticum est, & centies in Demosthene occurrit. Sic Philipp. 3. τοῖς πρότερον: in Orat. pro Megalopolitis, τὴν πρότερον δύναμιν.

S E C T. V.

P. 123. l. 3. Πολλὰ] Ut Amphipolim, Potidæam, Halonesum, Cardiam (cujus quidem jactura gravissima est: τῆς γὰρ Καρδίας ἀπολωλίας εἰδὲν ἐστὶν ὄφελος, καὶ τὰ ῥώμης) atque alia. *Wolfius.*

Ib. l. 10. Παρόμοιον ἐστὶν] Apta similitudo. Nam & pecunia facillimè consumitur, & rei benè gerendæ occasio paulo momento elabatur. Vide ut non sit simplex & quotidiana Demosthenis oratio, sed suis ornamentis in magnâ etiam brevitate & specie simpli-

simplicitatis constet: ut collationibus contrariorum, occupationibus, similitudinibus, sententiis, exemplis illustretur. Potuisset enim sic dicere: nos, cum agendæ essent Deo gratiæ, beneficiorum ejus sumus immemores. *Idem.*

P. 124. l. 6. *Ἐκβῶν*] Ab *ἐκβαίνει*, *evenit*. Sic Cicero: *Id consilium ita nobis probabatur, ut de eo homines ex eventu judicaturos videremus.* *Idem.* [Sic etiam Epist. ad Att. l. ix. Balbus ad Cicero-
nem: *Nedum hominum humilium, ut nos sumus, sed etiam amplissimorum virorum consilia ex eventu, non ex voluntate, a plerisque probari solent.* Atqui sapientem (ut ait Cicero eodem libro Epist. 5.) semper causæ eventorum magis movent, quam ipsa eventa.]

Ib. l. 11. *Ἐὶ δὲ προσόμεθα*] Iterum confert officii cultum & neglectum, atque utriusque eventus: & in ipsam causæ arcem (ut Cicero loquitur) invadit: ostendendo, non tam Olynthiorum, quàm Atheniensium salutem agi. *Idem.*

Ib. l. 14. *Τί τὸ κωλύον*] *Ἐμφατικώτερον* quàm si dixisset, *τί κωλύσει*; *τὸ κωλύον βαδίζειν*, prohibens; quod prohibeat ire, quò minùs eat. *Idem.*

S E C T. VI.

P. 125. l. 2. *Ἀρά γε λογίζεσθαι τις*] Narratio historica rerum Philippi gestarum, quâ credibile facere studet, venturum esse Philippum in Atticam, id quod socordes Athenienses non priùs credere potuerunt, quàm ad Chæroneam victi sunt. Non tamen id apertè dicit, sed ad diligentiam & negligentiam eam accommodat: quia non tam perterrefacere, quam expergefacere cives suos conatur, eorumque offensionem cavet. *Idem.*

Ib. l. 5. *Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβῶν*] Vide notas supra, p. 233, & 284.

Ib. l. 8. *Ἔτα Θεσσαλίας*] Quasi dicat: oppidis captis potentissimam nationem est aggressus, ut Isocrates in oratione De Pace his verbis declarat: *Θεσσαλοὶ μεγίστους πλάτους παραλαβούσας, καὶ δυνάμιν μεγίστην καὶ πλείω ἔχουσας.* Et paulo post, *ὄντων, inquit, αὐτοῖς πλείον ἢ τριχιλίων ἰππέων, καὶ πελτασῶν ἀναριθμητῶν.*
Wolfius.

Ibid. *Θεσσαλίας ἐπέβη*] Scilicet ab Aleuadis advocatus: quâ de re vide notas supra pag. 287. & Schol. infra p. 134. Quomodo autem se ibi gesserit, noster Philipp. iii. p. 68. declarat his verbis: *Ἀλλὰ Θεσσαλία πῶς ἔχει; Οὐχὶ τὰς πόλεις, καὶ τὰς πολιτείας αὐτῶν παρήρημαι, καὶ τετραδαρχίας κατέστησε παρ' αὐτοῖς; ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἔθνη δευδύωσιν.*

Ibid. *Φεράς*] Quinque aut sex urbes erant nomine *Φεραί*: hæc Thessaliæ urbs fuit, admodum nobilis, finis Pelasgiotidis adversus Magnesium. Prope aberat a mari, utpote xc stadiis a Pagafis, navale suo. *Strab. lib. IX. Noster Philipp. iii. p. 66. Καὶ μὴν καὶ Φεράς, πρῶτον ὡς φίλῳ καὶ Σύμμαχῳ εἰς Θεσσαλίαν ἔλθῃν, ἔχει κατὰ λαβῶν.*

Ib. l. 9. *Παγασῶν, Μαγνησίαν*] De Pagafis vide supra. Magnesia hæc alia Thessaliæ urbs erat a *Magnete* Argi filio nomen fortita. Duæ aliæ eodem nomine celebres fuere in Asiâ minore civitates: una Cariae ad fluvium Meandrum, altera Phrygiæ ad montem Sipylum.

Ib. l. 11. & seqq. *Ἐπεὶ τὰς μὲν ἐκβαλὼν, τὰς δὲ κατὰ σήσας ἑβατιλέων*] De hæc expeditione Diodorus ne verbum quidem. Justinus autem lib. viii. c. 3. refert, Philippum, circa tempus a Demosthene designatum, in eam Thraciæ partem, quæ Chalcidica vocatur, trajecisse: ibique solitâ usum perfidiâ, captisque per dolum & occisis finitimis regibus, universam provinciam imperio Macedoniæ adje-

adjecisse. In hoc autem loco librariorum negligentia, ne pejus dicam, Trogi textum deformavit, & pro *Chalcidicam* substituit *Cappadociam*. Mendum quidem pervetustum est, mendum tamen est nihilominus. Ptolemæus, Strabo, & Plinius, qui Thraciam accuratissimè describunt, nullam prorsus hujus Cappadociæ mentionem faciunt, ut nec quicquam ex variis Historicis atque auctoribus qui de Philippo loquuntur. Necessariò igitur emendandus est hic locus. Bongarsius *Chalcidem* legendum vult: Faber autem *Chalcidicam*; quod ad *Cappadociam* propriùs accedit, ideoque præferendum est. Frontinus refert, Alexandrum, postquam Thraciam subegisset, ejus reges ad expeditionem Asiaticam secum eduxisse, ne quid illi, absente se, turbarent. Unde patet, Philippum & Alexandrum multos regulos, Macedoniae tributarios, in Thraciâ constituisse. *Tourrellus.*

Ibid. *Εκβαλὼν*] Ut Terem & Cherfobleptem, ut apparet ex Philippi literis. *Wolfus.*

Ibid. *Καίλαςήσας*] Fuerunt etiam alii duo, ut ex Aristocrateâ oratione apparet, *Αμαδόκῳ* & *βερσιάδης*; quibus an verò aliis regna confirmavit, ego affirmare, propter historiae ignorationem, non possum. Sicalci tamen regnum confirmasse videtur. *Idem.*

Ib. Schol. l. 12. *Τῷ ἢ ὑπὲρ ἰσχύος*] *Supra βραδυτῆτα καὶ ἀδύναμιαν καὶ ὑπὲρ ἰότηλα* conjunxit, quibus opponit *τὸ αὐξῆν, καὶ ὑπερβολῶ τῆς διωάμεως*. Sed vide quomodo consentiat hic locus cum illo superiore *Πύδνα, Πολίδαια &c.* [p. 12.] *δοκῶσι γὰρ οἱ λόγοι κατὰ παλαιὴν τὰς λόγους*. Nec fortassis ejusdem auctoris verba sunt. *Idem.*

Ib. l. 14. *Καὶ ἡ δοκῶσα τῷ λόγῳ κακία*] *Ἡ ὑπὲρ ἰότης, supinitas*, ut ita dicam, id est, tarditas, quâ ostendit, lentè procedere res Philippi, & infirmas ejus esse opes. Dionysius *τὸ ὑπὲρ καὶ ἀναξέλεγκτον τῆς ἀγωγῆς* in Isocrate reprehendit. *Idem.*

P. 126. l. 1. Τὰς ἢ ἐπ' Ἰλλυριῶς] Hodiè Sclavonii appellantur. Eos, Mons Scodrus sive Scardus, & Drilo flumen, a Macedoniâ versus Orientem separabant. Anno, quo Phillipus imperium ingressus est, magnam ii de Perdicca ejus fratre victoriam reportârunt, pluresque ejus ditionis urbes cepêre. Philippus secundo regni sui anno fratrem ulcisci voluit, quæque amiserat Perdiccas recuperare. Itaque novus Rex decies mille pedites, equites autem sexcentos in Illyridem introducit. Quo audito, Bardylis, Rex Illyriorum, missis legatis pacem Philippo offert, eâ scilicet lege, ut uterque, quæ loca in potestate tunc haberet, retineret. Philippus oblati conditionibus nihil motus, pacem tamen non penitus rejecit, sed eam ita se recipere velle significavit, si Illyrii omnes quas in Macedoniâ tenebant urbes ei restituerent. Reversis infecto negotio legatis, Bardylis in campum exercitum educit, confertâ acie profligatur, cum clade septem mille hominum, ipsaque denique coactus accipit, quas oblatas rejecerat, conditiones. *Diod.* [lib. xvi.] *Oros.* l. iii. c. 12. *Just.* l. vii. *Tourellus.*

Ibid. Καὶ Παίονας] Pæones iidem sunt ac Pannonii, quod ex pluribus auctoribus facilè probatur, atque ex hoc etiam loco confirmatur; quamvis aliter sentiat Dio Cassius lib. xlix. Zonaras: Οἱ Πανώνιοι νέμονται μὲν πρὸς τῇ Δαλματία. παρ' αὐτὸν ἢ τὸν Ἰστρον, ἀπὸ Ναρῆκε μέχρι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Μησίας, &c. πρὸς ἢ Ροδόπη ἢ πρὸς αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ πὸ τῷ Παίονων ἔθνεϊ ἐστὶ. Philipus anno regni secundo, bello Atheniensium liberatus, cum Agim Pæonum regem fato concessisse audiret, commodam sibi Pæonas invadendi occasionem oblatam existimavit. Cum exercitu igitur Pæoniam ingressus, Barbaros acie vicit, gentemque deinceps parere Macedonibus coegit. Post hoc ad Illyrios, qui quidem Pannoniæ subjacent, profectus est. *Diod.* lib. xvi.

Ib. I. 2. *Πρὸς Ἀρύμβαν*] Arymbas, five Arybas, Alcetæ Molossorum, five Epiri, Regis filius erat, fraterque Neoptolemi, cujus natam Olympiadem Philippus uxorem duxit. Mortuo Alcetâ, inter fratres contentio orta est de imperio dividendo. Arymbas jus prioris ortûs assererat, tum verò regni consuetudinem, cui ex omni memoriâ ætatum unus tantummodo Rex fuerat. Ut hodiè, ita tunc etiam rationes impotentium arma erant, parùmque contra densa militum agmina valebant. Neoptolemus se potentiozem esse sensit, lentisque ratiocinationibus detineri noluit. Præcipuus ei, ac potiùs unicus, titulus erat generi sui Philippi auxilium: qui minimè ei defuit, idque tandem effecit, ut, circiter tres annos ante habitam hanc Demosthenis orationem, Arymbas regnum suum cum Neoptolemo partiri cogeretur: cujus rei nullum unquam, jam inde a principio ejus imperii a Pyrrho Achilles filio fundati, exemplum extiterat. Primam hanc injuriam gravior infecuta est. Mortuo enim Arymba [Olymp. 109. ann. 3.] tam bene Philippo successere ejus vel minæ vel versutiæ, ut Molossi Æaciden Arymbæ filium ac legitimum hæredem pellerent, & Alexandrum filium Neoptolemi totius Epiri solum regem constituerent. Justinus in suâ Trogi Epitome hanc genealogiam mutilat, ac seriem confundit: quæ quidem culpa plerisque abbreviatoribus communis est, qui profectò, ut ignaviam sublevent, ignorantiam alunt. Alexander primus Neoptolemi antiqui filius, Philippique non solum uxoris frater, sed gener etiam, cujus nempe natam Cleopatram uxorem duxit, Italiæ bellum intulit, ibique diem obiit supremum. Post eum Æacides ad majorum solium evectus in Epiro solus regnavit, regnumque filio suo reliquit, Pyrrho illi in Historiâ Romanâ tam celebri, magnique Alexandri fo-

brino ab Alceta communi ipsorum proavo. *Pausan.* in Att. *Plut.* in Pyrr. *Diod.* l. xvi. *Tourrellus.*

Ib. l. 4. Τί ἔν ἀν τις εἶποι.] Ἀνθυποφορά. Conciliat autem hæc interrogatio, & orationi varietatem, quæ ad cavendum auditoris fastidium aptissima est, & Ætiologiæ aditum præbet commodiorem. *Wolffius.*

Ib. l. 9. Συζῆ] *Cum qua vivit:* id est, quæ individua ejus comes est, in quâ omne suum studium & ætatem consumpsit: συμβιῶναι idem valet quod συζῆν. ut in oratione de Coronâ, ἐγὼ μὲ δὴ τοιαύτην συμβιῶκα τύχη. *Idem.*

Ib. Schol. l. 29. Ταῦτα γὰρ] Legendum videtur ταῦτα γὰρ ἔχει Φίλιππος: vel, ταῦτα γὰρ ἴσμεν ἔχειν τὸν Φίλιππον.

P. 127. l. 8. & seqq. Δέδοικα, ᾧ ᾧ. A. μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡσπερ οἱ δανειζόμενοι ῥαδίως ἔπι τοῖς μεγάλοις τόκοις] Athenienses, magni fœneratores, nunquam exigebant ut pecunia credita tantùm sibi in diem redderet. *Aristoph.* in Nub. Hujusmodi fœneratores ἡμεροδανέειδες vocabantur. Perditum ivit ignavus debitor, qui constanter solvere omiserit: nam usura quotidie sorti accedebat, atque deinceps fœnus pariebat. *Theoph.* πρὸς Ἀπον. & περὶ Μίκυρον. Ipsi etiam philosophi istiusmodi commerciis se immiscebant, Chrysippus in Luciano demonstrat, Philosopho licere, non solum usuram exigere, verùm etiam usuras usurarum, quemadmodum ex unâ conclusione alteram infert. *Tourrellus.* [Vide *Petit.* in Leg. Att. lib. v. tit. 4.]

Ib. l. 11. Καὶ ἴ ἀρχαίων] Scholiastes εἰεχύρα exponit. Suidas autem τὰ κεφάλαια τῶν τέκων. Neutra, ut videtur, interpretatio huic loco satis convenit. Rectissimè Budæus docet, τὰ ἀρχαῖα hîc significare τὰ πάρετρα, veritque: paulo post etiam avitis bonis ce-
dunt fœneratoribus. Sic benè procedit similitudo.

SECT. VII.

P. 128. Schol. l. 31. Οὐ παλιελῶς ἰδίαζον] Utrum κεφάλαιον ἰδίαζον, ἢ προοίμιον; Mihi utrumque obscurum videtur, & neutrum satis placet. Malo tamen ad κεφάλαιον referre. Hoc enim velle puto, eum a capite alio transire ad aliud, ab illo non omnino abhorrens, sed affine potiùs. *Wolfius*.

P. 129. l. 2. & seqq. Τὰς ὑστάτας περὶ τῶν πραγμάτων εἰπούσας ἐν ὄργῃ ποιῆσαι] Sic Cæsar in Sallustio: *Plerique mortales postrema meminere*. *Tourellus*. [*Aldus* vocem ὑστάτας non agnoscit.]

Ib. l. 4. & seqq. Οὐ μὴν οἶμαί γε δεῖν τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοπεῖν] Oratores consilia sua præstare tenebantur, quæ si non bene successerint, injustissimos seditiosi populi impetus sustinuerunt. Legimus Periclem necesse habuisse se purgare de Pestilentia, quæ belli, cujus ille auctor fuerat, cursu per urbem sævierat. *Idem*. [Vide *Plutar.* in Pericle, & *Thucyd.* lib. ii.]

Ib. Schol. l. 15. Νεθελῆναι καὶ λυσιελῆναι] Ex *Wolfi* conjecturâ lego, καὶ περὶ τῆς λυσιελῆναι, quod etiam sententia postulare videtur. Mox idem l. 33. legendum vult καιρῶν τε καὶ τρόπων, quod omnino non probo.

P. 130. 5. Ὑπομῆνας τῆτο] Quis verò Rex ita sit immanis, ut alienæ ditionis cupiditate, vastari suam pateretur, Pericle tamen autore hoc fecerunt Athenienses, ut Atticam ab Archidamo vastari paterentur, & ipsi interim, classe missâ, Peloponnesum infestarent, itaque Lacedæmonios domum revocarent. *Thucyd.* lib. ii. *Wolfius*.

Ib. l. 9. Προσκαθεδῆται] Suprà Olynthiacâ ii. p. 84. ἐφ' ἁρμῆν ποῖς ἐαυτῶν καιροῖς. Vide notas.

Ib. Schol. l. 6. Τὰ οἰκῆα πάροχον] Rectissimè *Morellius* in var. lect. κακῶς πάροχον reponendum

vult. Sic infra, τὴν πατρίδα αὐτοῦ κακῶς πάσχουσαν.

Ib. l. 16. Ἐν τῷ ἄνω πόλεις] Sine dubio hæc mendosa sunt: quænam enim est constructio ἐν τῷ ἄνω & πόλεις εἰπὼν, &c.? Certissimam emendationem suggerunt verba proximè sequentia, ὅτι τῆς Ολυθίας ἔπει, quam miror nec *Wolfium* neque *Morellium* animadvertisse.

S E C T. VIII.

P. 131. l. 5. Οὐδενὶ τῶν ἄλλων] Ὑπερβολή. Non plus quàm Philippo, non plus quàm regi Persarum. Sed respexit ad Græcos, quorum opes fuerunt tænes. *Wolfius*.

Ib. l. 11. & seqq. Σὺ γράφεις ταῦτ' εἶναι σραηλιώτικα; Μὰ Δί', εἴη ἔγωγε. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἠγάμαι σραηλιώτας δεῖν κατασκόασθαι, καὶ ταῦτ' εἶναι σραηλιώτικα &c.] Versutiam & calliditatem oratoris hoc in loco omnes fere interpretes summoperè laudandas censuerunt. A quibus ita dissentio, ut vix sensum communem in vulgatâ hujus loci interpretatione agnoscam, versutiam & calliditatem omnem me planè desiderare fatear. Ὁλαβῶς, inquit, *Libanius*, ἐπίσται τῆς πρὸς τούτου συμβουλῆς. Sed quomodo? Hac scilicet responsione, ὅτι οὐ γράφω ταῦτ' εἶναι σραηλιώτικα, ἀλλ' ἠγοῦμαι: *Non ego quidem hoc decerno, sed decerni oportere* (repetendum enim est verbum δεῖν) *arbitror*. Quam putidum hoc & frigidum! Siccine Athenienses litium forensium & novarum rerum studiosissimi quenquam se ludificari paterentur! At neque ipsum oratorem adeo inopem consilii & rationis fuisse existimo, ut vel infirmam plebem & humillimæ fortis homunciones, nedum *Aeschinem*, *Demadem*, cæterosque in administrandâ R. P. æmules, tam nuda atque aperta fraude

circumveniri posse speraret. Nec facile inducar ut credam tantum esse discrimen inter γράφω & ἠγοῦμαι. Etenim si capitis periculo se eripuisset ἐν τῷ μὴ ΓΡΑΦΕΙΝ; at certè, ἐν τῷ ΗΓΕΙΣΘΑΙ μὴ εἶπε, vel leviori cuidam supplicio se subjecisset. Scholiastes in locum: Σὺ, φησὶ, γράφεις τὰ θεωρικὰ εἶναι στρατιωτικά; Εἶτα λύει, ὅτι συμβουλεύω μὴ, οὐ γράφω δὲ, τὸν κίνδυνον εἰδὼς, καὶ τὸν Εὐβούλου νόμον μὴ ἀγνοῶν. Quâ igitur ratione vim legis, & vulgi rabiem eludere, sique defensionem instituere potuisset orator, si in jus fuisset vocatus? Ambiguitate, ut mihi videtur, sententiæ, quæ duplicem admittit interpretationem. Vel enim καὶ ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά sunt reddenda: *Has fieri militares*: vel potiùs aliâ ratione, ἔ propterea (ταῦτα scilicet pro ἀφ' ταῦτα) *stipendia designari oportere*. Hanc esse veram hujus loci interpretationem satis ostendunt, quæ sequuntur. Ἔσι δὴ λοιπὸν οἶμαι πάντας εἰσφέρειν, ἂν πολλῶν δέη, πολλὰ ἂν ὀλίγων, ὀλίγα. Δεῖ δὲ χρημάτων, καὶ ἀνδρῶν τέτων ἕδεν ἐσι γενέσθαι ἢ δέοντων. Hoc genus Ellipseos, quo ταῦτα pro ἀφ' ταῦτα ponitur, Atticis scriptoribus familiarissimum est. *Aristoph.* in Pace, ver. 413, ταῦτ' ἄρα &c. ubi Schol. ἀφ' ταῦτα. Idem in Avibus, ver. 120. ταῦτ' οὖν, *propterea*. Idem in Nubibus, ver. 334. ταῦτ' ἄρα ubi Schol. λέπει ἢ διά. *Xenoph.* de Cyr. Instit. l. i. c. 26. ταῦτ' ἄρα — καὶ ἐνέωράς μοι: *propterea me aspiciebas*. Si ambiguum hanc sententiam duplici hâc ratione interpretemur, nec summum in oratore artificium, nec Atticam posthac elegantiam desiderabimus.

P. 132. l. 3. Καὶ μίαν σιώταξιν εἶναι] Suprà Olynthiacâ ii. p. 108.—τιῶ αὐτιῶ τῆ λαβεῖν, τῆ στρατούεσθαι, τῆ δικάζειν, τῆ ποιεῖν τῆθ' ὅ,τι καθ' ἡλικίαν ἕκαστος ἔχει, καὶ ὅπερ καιρὸς εἶναι, τάξιν ποιήσας. *Harpocratio* de hoc loco: ἔλεγε δὲ ἕκαστος φόρος σιολάξιος, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον

ἔφερον οἱ Ἕλληες τὸ ἴ φόνων ὄνομα, Καλλιστράτε ἔτω καλέ-
σαντῶ, ὡς φησι Θεόπομπῶ ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν. Ὑπε-
ρίδης Δηλιακῶ. Σιώταξιν ἐν τῷ παρόντι ἔδεν διδούεις, ἡμεῖς
δέ ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν. Eadem fere habent *Suid.* &
Auctor Etymol.

Ib. l. 10. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλες] His verbis & arro-
gantiam vitat, & Atheniensium facultatem auget.
Wolfius.

Ib. Scol. l. 3. Ἀναλωθῆναι] *Wolfius* habet δεῖν ἀνα-
λωθῆναι: quod certè rectius est.

Ib. l. 13. Σιώταξίς ἐστὶ δύο πραγμάτων] Hæc vocis
σιώταξις expositio videtur nullum hîc locum ha-
bere posse. Potiùs cum *Harprocratone* interprete-
mur, ἀντὶ τῆ σωφειασμένη οἰκησις, vel, ex *Valesii* con-
jectura, διοίκησις.

Ib. l. 17. Ὡσαυτὸ καὶ ὁ ποιητὴς] Il. E. ver. 586.

Ib. l. 20. Ἐπιτροπαλιζόμενῶ] Il. A. ver. 546.

S E C T. IX.

P. 133. l. 5. Οὔτε γὰρ, ὡς &c.] Vide *Philippicam*
i. p. 11. & *Olynthiacam* i. p. 56. & seqq.

Ib. Schol. l. 6. Πάντες χρῆξέτε] *Wolfius* rectiffimè
admonuit legendum esse πάντως: mox idem πολλῶ
ἀπώλεσαν, pro πολλῶς.

P. 134. l. 4. Τὰ ἴ Θετταλῶν] *Ulpianus* hîc ar-
gutias quærit. Sed ut dicimus, τὰ ἴ δικαιοσύνης,
pro justitiâ: sic etiam τὰ ἴ Θετταλῶν, dici puto pro
Thessalis. *Wolfius.*

Ib. l. 5. Ταῦτα γὰρ ἄπιστα μὲν ἰὺ δῆπε φύσει] *Thes-*
fali ob perfidiæ crimen malè audiunt apud omnes
auctores. *Noster* in *Aristocrateâ*: ὑμεῖς μὲν, ὧ ἄνδρες
Ἀθιωαῖοι, ἔθνεα πρεσβότατε πρόποτε ἴ φίλων. Θετταλοὶ δὲ
ἔθνεα πρόποθ' ὄν τινα ἔ. *Euripides*: Πολλοὶ γὰρ ἦσαν,
ἀλλ' ἄπιστοι Θετταλοί. Unde natum proverbium, ut
Thessala fides, de vanâ dicatur & fluxâ. Θεσσαλὸν
σοφισμα,

σόφισμα, Theſſalum commentum; & Θεσσαλὸν νόμισμα pro adulterinâ pecuniâ. Ab Aristophane in *Plut.* ver. 521. etiam ἀνδραποδισταὶ appellantur. Vide *Schol.* ad voces κὲ γὰρ Παγασαῖς, & *Schol.* ad Eurip. Phœniss. ver. 1429.

P. 136. l. 4. Δοκεῖ τὸ φυλάξαι τὰ γὰρ ἄ καὶ κλίσασθαι χαλεπώτερον] *Xenoph.* Hist. Cyri lib. vii. Μέγα μὲν γὰρ οἶμαι, ἔργον καὶ τὸ ἀρχὴν καὶ ἀπραΐξαι, πολὺ δ' ἔτι μείζον τὸ λαβούλα Δρασώσασθαι. Τὸ μὲν γὰρ λαβεῖν, πολλάκις τῷ τόλμῳ μόνον παραχομῆν ἐγένετο· τὸ δὲ λαβούλα κατέχειν, ἐκίετι τῆτο ἀνὸ σφοδρωσῆς, ἐδ' ἀνὸ ἐγκραλείας, ἐδ' ἀνὸ πολλῆς ὀπμιελείας γίγνεται.

Ib. l. 7. Καὶρὸν ἡμέτερον νομίσαιας] Sic Plancus ad Ciceronem: *Interim maximam hęc sollicitudinem curamque sustineo: ne, inter aliena vitia, hæ gentes (Gallia citerior & ulterior) nostra mala suam putent occasionem.* Wolfius.

SECT. X.

P. 138. l. 9. & seqq. Θεβαῖοι; Μὴ λίαν μικρὸν ἐπιεῖν ἢ κὲ σμεισβαλῆσιν ἐτοίμως] Thebani, justis de causis, quamcunque occasionem se de Atheniensibus vindicandi avidè arrepturi erant. Hi enim non solum post pugnas Leuctricam & Matinensem Spartam defenderant, verum etiam postea Phocensibus auxiliati fuerant contra Thebanos belligerantibus. *Tourrellus.* [Vide notas suprâ p. 331, & 332.]

Ib. l. 11. & seqq. Ἄλλα Φωκεῖς; Οἱ τὴν οἰκείαν ἐχ' οἰοί τε οἷες φυλάττειν, ἐὰν μὴ βοηθήσῃ ὑμεῖς] Per longum tempus re malè gestâ in Bello Sacro, quod necdum erat finitum, Phocenses valdè fuerant debilitati. Philomelus & Onomarchus duo præcipui ipsorum duces dudum infeliciter perierant. Phayllus, in eorum locum suffectus, multis præliis devictus

devictus fuerat. Phalecus, Onomarchi filius, & Phaylli successor, non magis secundâ fortunâ utebatur; Thebanique perpetuò victoriam reportabant. Ita ut Phocenses non succumbere non potuissent, nisi iis Lacedæmonii atque Athenienses frequenter auxilia misissent. *Idem.* [Vide notas suprà p. 237.]

Ib. l. 13. Η ἀλλοτρίῃς] Thessalos tacuit, quia eos a Philippo esse alienos ostendit. Quare propensiores Atheniensium amicitiam videri poterant. Hactenus igitur ostendit, Philippo non defore facultatem, Olyntho captâ, in Atticam invadendi. Nunc eum etiam velle probandum est. Voluntas enim & facultas, ut in omni genere actionum humanarum, sic in conjecturis etiam & consiliis dominantur. *Wolfius.*

Ib. Schol. l. 11. Οἱ πολέμιοι] *Wolfius* in margine habet ὤς, quod etiam *Morellius* rescribendum esse admonuit: deinde *Wolfius* χώραν, quod planè rectius est.

P. 139. l. 1. Ἀλοπώλατων] Refutatio sumpta a signo. Ait se facturum: ergo vult. Sed multa dicuntur aliàs vanitate quâdam ingenii, aliàs certo consilio, & terroris causâ. Quare hoc argumentum non perpetuò verum est, & in Philippicis certiores conjecturas affert *Demosthenes.* *Wolfius.*

Ibid. Ἄνοιαν ὀφλισκάνων] Vide suprà p. 280.

Ib. l. 13. Δεδαπάνησθε] *Ald.* δεδαπάνητε. *Wolf.* δεδαπάνησαι.

P. 140. l. 1. Καὶ προσέσαι ἢ ἕρις] *Aldus* προσέσθ' sine & legit. Ac omitti & mihi non displicet: malim tamen προσέσαι futurum, quàm προσέσι præsens. *Wolfius.*

LIBRI excusi Etonæ apud J. POTÆ.

I. **T**HESAURUS GRÆCÆ POESEΩS; five
LEXICON GRÆCO-PROSODIACUM; Versus,
et Synonyma (tam ad Explicationem Vocabulorum,
quam ad Compositionem Poeticam pertinentia) Epi-
theta, Phrases, Descriptiones, &c. (ad modum La-
tini *Gradus ad Parnassum*) complectens. Opus in
studiosæ Juventutis Gratiam et Utilitatem, ex op-
timis quibusque Poetarum Græcorum Monumen-
tis, quæ adhuc prodierunt, nunc primum construc-
tum. Cui præfigitur, de POESI, seu PROSODIA,
GRÆCORUM TRACTATUS. Ad finem adjuncta
sunt Vocabula, quorum in Syllabis de Quantitate
aliquid sit dubii, ex Carmine non satis noto, aut in
eadem sede diversos pedes admittente — Notantur
etiam Syllabæ Controversæ, et ANCIPITES dictæ.
Autore T. MORELL, S. T. P.

N. B. *The present Publication, begun and carried on at
a great Expence, with a View to promote the Study
of Polite Literature in our Universities and Great
Seminaries of Learning, may be truly deemed an
Original Work, and a new Acquisition to the Re-
public of Letters; and which, besides its peculiar Use
in Greek Composition, contains an Explanation of
more than a thousand Words, quæ hæcenus erant
ab aliis Lexicographis prætermiffa.*

II. **POETÆ GRÆCI**; five Selecta ex Poetis Græ-
cis, viz. Homeri Odyss. Hesiodo, Theocrito, Cal-
limacho, Apollon. Rhodio, Tyrtæo, Sapphone,
Erinna,

LIBRI excusi Etonæ apud J. POTE.

Erinna, Mimnermo, Solone, Simonide, Theognide, Ione, Xenophane, Pindaro, Euripide, Bacchylide, Critia, Callistrato, Bione, Moscho, Musæo: Cum vulgata Versione emendata, ac variis partim Scholiastarum Græcorum, partim Doctorum recentiorum Notis. *Etonæ*, 1771, 8vo. Pretium, 6s.

III. SCRIPTORES ROMANI, five Selecta ex Scriptoribus Romanis, viz. M. T. Cicerone, T. Livio, Corn. Tacito, C. Plinio, et Vell. Paterculo. Editio altera; *Etonæ*, 1765, 8vo. Pretium, 5s.

IV. HISTORIA GRÆCARUM et LATINARUM LITTERARUM. J. Reinoldii, S. T. B. e B. Mariæ Etonensis Regalis Collegii Sociis, Dissertatio. Accedit ΗΡΟΔΟΤΟΣ ὁ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΥΣ περὶ ΟΜΗΡΟΥ Γενεσιῶν, Ηλικιῆς καὶ Βιόλης. Pretium, 5s.

N. B. *Solummodo 250 Exemplaria excusa fuere.*

V. An ESSAY on the different Nature of ACCENT and QUANTITY, with their Use and Application in the ENGLISH, LATIN, and GREEK Languages: Containing Remarks on the METRE of the ENGLISH; on the Origin and ÆOLISM of the ROMAN; on the general History of the GREEK, with an Account of its antient TONES, and a Defence of their present Accentual MARKS, against the Objections of *Isaac Vossius, Henninius, Sarpedomius, Dr. Gally*, and others. To which is subjoined the Greek Elegiac Poem of M. MUSURUS addressed to LEO X, with a Latin Version and Notes. The *Second Edition*, corrected and much enlarged, containing some Additions from the Papers of Dr. TAYLOR, and Mr. MARKLAND; Also, a REPLY to Dr. Gally's *Second Dissertation*

LIBRI excusi Etonæ apud J. POTE.

Dissertation in Answer to the *First Edition* of this ESSAY. By J. FOSTER, M. A. late Fellow of *King's College, Cambridge.* Eton. Cal. Junii, 1763, 8vo. Price 6s.

VI. SCRIPTORUM ECCLESIASTICORUM HISTORIA LITERARIA; a Christo nato usque ad Sæculum xiv. facili methodo digesta. Autore GULIELMO CAVE, S. T. P. Canonico Vindeforienfi. Cum APPENDICIBUS. Editio novissima, ab Autore ipso met ante obitum recognita, et tertia fere parte auctior facta. Oxonii, e Theatro Sheldoniano, 1737. (*Impensis verò et Curâ J. POTE*) 2 vol. folio. Pretium, 2l. 2s.

N. B. *The learned are desired to take notice, that the Improvements and Additions made by the learned Author to this Edition, printed at the THEATRE in OXFORD, are greatly material, and make more than a fourth part of the whole Work: The present Edition has also received a farther Improvement, by large and useful Notes, and other Addenda, by the late Rev. Dr. Waterland, under whose immediate Direction it was printed; also by the Rev. Dr. Chapman, Dr. Bishop, Dr. Walker, and other learned Gentlemen, who, for the Benefit of Learning, and from a due Regard to the Author, and this his most esteemed and learned Work, interested themselves in the present Publication.*

VII. EURIPIDIS MEDEA, Gr. Lat. cum Scholiis et Notis. 4to. Pretium 2s. 6d.

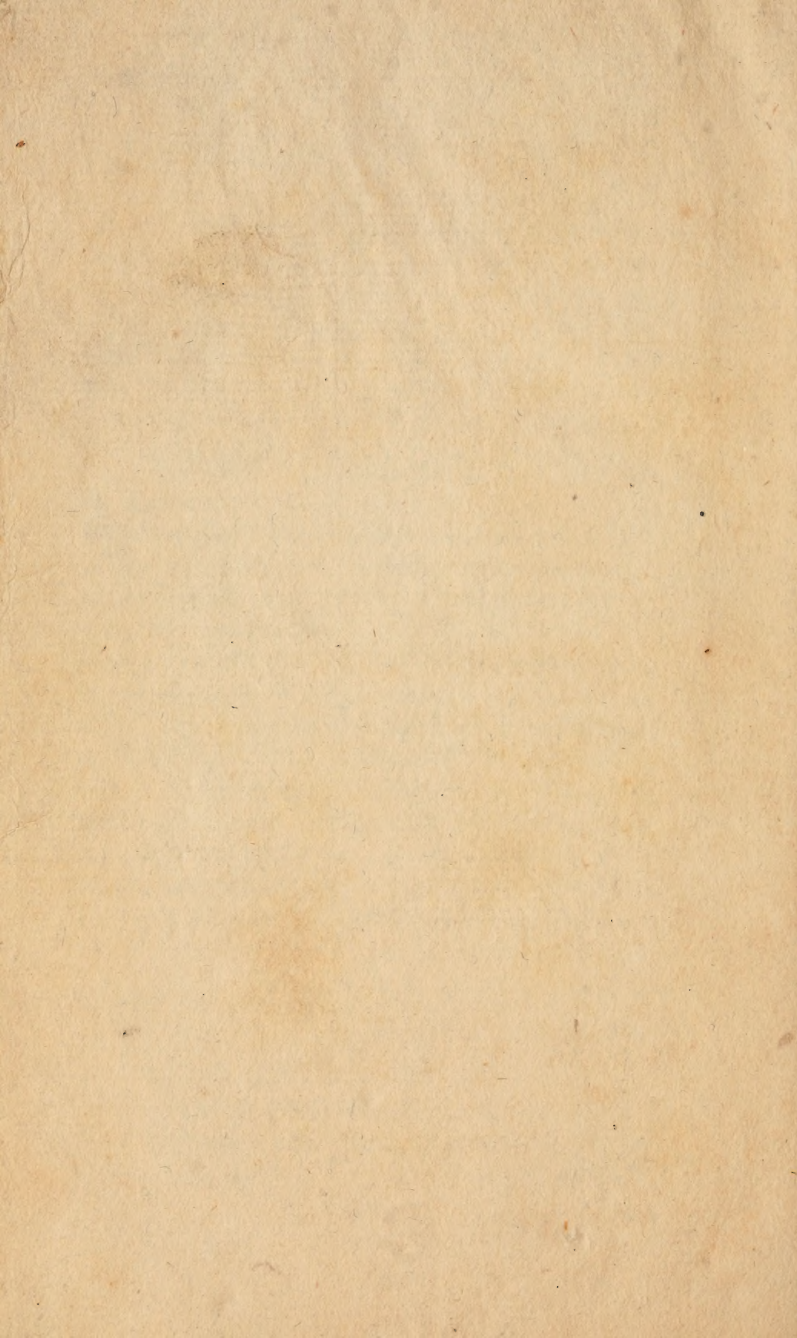
VIII. ARISTOPHANIS PLUTUS, Gr. Lat. cum Scholiis Selectis: Editio castigata, et ad usum Studiorum Juventutis accommodata. Etonæ, 1770, Pretium 2s. 6d.

7/22/36

